

BHAVAN'S LIBRARY

This book is valuable and
NOT to be ISSUED
out of the Library
without Special Permission

THE
RAUTA SŪTRA OF ĀPASTAMBA

BELONGING TO THE
TAITTIRĪYA SAMĪTĀ

WITH THE
COMMENTARY OF RUĎRADATTA

EDITED BY
DR. RICHARD GARBE,

PROFESSOR OF SANSKRIT IN THE UNIVERSITY OF KONIGSBERG

VOLUME I

PRAŚNAS 1-7.

1906
CALCUTTA

PRINTED BY J. W. THOMAS, BAPTIST MISSION PRESS,
AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 57 PARK STREET

1892

PREFACE.

This edition of the *Āpastamba Śrauta Sūtra* will be complete in four volumes. At the end will be added the indices necessary for such a work. The detailed investigation of the sources of the *Āpastamba Sūtra* and its position among the ritual-books of Ancient India I shall reserve for the introduction to the last volume, the publication of which will place the entire material in the hands of Sanskrit scholars for criticism. By that time, too, we may hope for the completion of Dr. Schroeder's edition of the *Maitrāyaṇī Saṃhitā*, a highly important work, and one which has had a decided influence on *Āpastamba*, although—curiously enough—he does not mention the name of this *Samhitā*, as he does that of many other Vedic writings. I shall accordingly limit myself here to the description of the manuscripts to which I have thus far had access.

I. *Manuscripts of the Text.*

- A. India Office Library, No. 1651. *Praśnas* 1-7 and 9-15, on 227 paper-leaves. In Devanāgarī characters. The place and date have been expunged after completion of the MS. It is ancient, very carefully made, and has been corrected several times. At the end of every *praśna*, there are given first the beginnings of each *kandikā* in reversed order, and then the beginnings of each *paṭala* in the actual order. This system or a similar one is also followed in most of the other MSS. The leaves 96—110 inclusive, which contained *praśna* 8, are missing. A later interpolated leaf—about two thirds of it covered with writing—which, like the first leaf

after the lacuna, is numbered 111, contains the missing beginning of prasna 9 and the last part of the patāla beginnings of prasna 8

B India Office Library, No LXX of Burnell's "Catalogue of a Collection of Sanskrit Manuscripts" Prasnas 1—18, kaṇḍika 8, on 120 palmyra leaves In Grantha characters Undated, but according to Dr Burnell's statement, copied about A D 1800 A good MS

C India Office Library, No LXXI of Burnell's "Catalogue" Prasnas 1—15, on 202 palmyra-leaves In Grantha characters Undated, but according to Dr Burnell, "copied about 1750" and "in a large and good hand" A correct MS

The smaller Grantha MSS of the first four prasnas (Nos LXXII, LXXIII, and LXXIV of Burnell's "Catalogue") I have not collated, because the other MS material at my disposal for this part of the work was more than amply sufficient for the determination of a trustworthy text

D Bombay University Library, No 16 Prasnas 1—24, on 395 paper leaves In very large and beautiful Devanagari characters, but abounding in errors of the copyist Undated, modern *Almy* request the use of this MS was very kindly allowed me by the Director of Public Instruction, K. M. Chatfield, Esq

E Royal Bavarian Court and State Library at Munich, Codex Haug 51 Prasnas 1—24, on 105, paper leaves In Devanagari characters Undated Twin brother of the preceding MS, sharing the same internal and external peculiarities, and agreeing with it in the copyist's errors

F India Office Library, No 1733 Prasnas 1—5, on 79 paper-leaves In Devanagari characters Undated, but not so old as *A*

G India Office Library, No 122c Prasna 8, on 14 paper-

leaves In Devanagari characters The handwriting shows that this is not the missing part of A Copied in Benares, Samvat 1636 (= A D 1580)

H India Office Library, No 1541a Prasnas 15, 16, and 17, on 22, 24, and 15 paper-leaves respectively In Devanagari characters Undated

I Text of prasnas 1—15 in the commentary-manuscript 1.

A Text of prasnas 1—15 in the commentary-manuscript 7

I Text of prasnas 1—3 in the commentary-manuscript 4

M Text of prasnas 1—3 in the *Prayogaratnamāla* by Chundappacharya, in the Palace Library at Tanjore, Burnell's "Classified Index," Part I, No CIII Dr Burnell had the great kindness to have this MS copied for me The copy covers 275 quarto pages

- In connection with this list of MSS it ought to be mentioned that many passages of the Apastamba Śrauta Sutra occur also in the commentaries to the Taittirīya Samhitā, Brahmana, and Aranyak Sometimes Apastamba is cited by name (thus, नष्टा चादावक्ष्यन्) as authority for these quotations, but often also they are referred to in a general way अथ कल्प, or with the remark एतत् सूत्रकारेण

II Manuscripts of Rudradatta's Commentary

a India Office Library, No 51 Prasnas 1—9, on 197 paper-leaves In Devanagari characters Undated An ancient, excellent, and accurately corrected MS

b India Office Library, No 1142b. Prasnas 10—15, on 163 paper leaves In Devanagari characters Undated A good MS

c India Office Library, No 1142a Prasna 14, on 30 paper-leaves In Devanagari characters Undated This has come from the same source as the preceding MS

d Calcutta manuscript Prasnas 6 and 7, on 46 paper-leaves In Devanagari characters Samvat 1631 (= A D 1579)

- e Manuscript belonging to the Government collection deposited with the Asiatic Society of Bengal, No 1204 Prasna 8, on 31 leaves (numbered 46—76) In Devanāgarī characters Samvat 1631
- f Sanskrit College Library in Calcutta, No 2602 Prasna 9, on 44 paper leaves In Devanagari characters Undated

I received the three MSS *d*, *e*, and *f* in copies, which Dr Hoernle was so good as to cause to be made for me. The originals of *d* and *e* are certainly copies of MS *a* but were written *before* the above mentioned correction of that MS took place.

- g India Office Library, No LXXVII of Burnell's "Catalogue" Prasnas 10—13, on 55 talpat-leaves In Grantha characters According to Dr Burnell, it was "copied about the beginning of this century"

NOTE In the preceding 7 MSS, the text of the Sutra is given each time only by the first and last word of the passage to be commented upon. In the following S, it is given in entirety, with the exception that the mantras quoted are often abbreviated.

- h Palace Library at Tanjore, Burnell's "Classified Index," Part I, No XCVIII Prasnas 1—15, on 207 talpat-leaves In Grantha characters "Recent," according to Dr Burnell. A Devanāgarī transcript of the first three prasnas of this MS, was prepared for me through the mediation of Dr. Burnell, and to him my thanks are due for this kind service.

- i Bombay University Library, Nos 17a and b, two volumes Prasnas 1—15, on 56 paper leaves In Devanāgarī characters Undated, modern. Of the same general nature as MS *D*. The use of this MS was granted me by the liberality of K. M. Chitfield Esq. Director of Public Instruction.

- k Royal Bavarian Court and State Library at Munich,

Codex Haug. 52, two volumes. Praśnas 1—15, on 657 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated; modern. This MS. is related to *a* precisely as *E* to *D*.

Since Rudradatta has commented on only the first 15 praśnas of the Āpastamba Śrauta Sūtra (see Burnell, "Classified Index," note to MS. XCVIII), I shall be compelled to give a different commentary for the text of the remaining praśnas, *i. e.*, from the beginning of the third volume of the present edition. This procedure occasions indeed a certain want of uniformity; but it did not seem to me an adequate reason for abstaining from printing the best attainable commentary, and as such Rudradatta's must certainly be considered. Dr. Burnell ("Catalogue of a Collection," p. 21, note to MS. LXXVII) says of it: "This commentary is a very excellent one; the Bhāradvāja, Baudhāyana, Āçvalāyana, Drāhyāyana, Satyāśhādha, and 'other' sūtras are constantly quoted." The reader will find that Rudradatta quotes many other works also. But while he takes account of the allied literature so extensively, on the other hand, as the reader will observe, he strives after the greatest possible brevity and terseness, so much so that, sometimes after a lengthy discussion, he accuses himself of prolixity with अक्षं विस्तरं or some similar phrase (so in i. 1. 3; viii. 1. 2; 16. 5).

The text of the Āpastamba Śrauta Sūtra, as is well-known to be the case in all Vedic works, does not show any real variants, except in a very few cases; and these have been given in footnotes. Errors of copyists, as well as omissions and additions in the more modern MSS., which are easily recognized as such, have not been noted. As for the commentary, it shows indeed no lack of *variae lectiones*; but I came to the conclusion that to register them would be of little use and would unduly increase the extent and size of an already sufficiently bulky work. In printing the commentary, I have almost always given the text of the good MSS. *a* and *b*; I have also followed these two MSS. in the violation of the rules of

samdhū, so far as these violations served in lieu of a slight punctuation, or marked a break in the sense, or were intended to secure greater clearness.

It may be well to mention, that the MSS of the commentary for the most part read *अस्य*, while I have uniformly written *अस्य* in the edition.

Unfortunately, as the list of errata shows a number of typographical errors have remained uncorrected. These I hope, the reader will excuse in view of the great distance of my abode Königsberg from the place of printing Calcutta. I found that I must either content myself with the revision of a single proof, or face the unpleasant alternative of an indefinite postponement of the completion of the publication.

Even under these circumstances the present edition is—I venture to hope—satisfactorily correct. And for this I have to thank the carefulness of the skilful compositor and especially the great kindness of Dr Hoernle who voluntarily assumed the labour of regularly reading the second proof.

R. GARBE

Königsberg, May 1882

अपरेण गार्हपत्यं देवप्त्रीणां लोकस्तत्र ता उपतिष्ठते ॥

तस्माद्देशादपत्रम्य सुप्रजसस्त्वा वयमिति दक्षिणत
उदीच्युपविशति । ८ ।

देशादक्षिणत उदीच्यन्वास्त इति ब्राह्मणव्याचिष्यामयोक्तं तस्माद्देशा-
दपक्रम्येति । दक्षिणतः कस्य । तस्यैव देशस्य ततो ऽन्यस्यानुपादा-
नात् ॥ उक्तं च हिरण्यकेशिना दक्षिणतः पश्चाद्गार्हपत्यस्योदीच्युप-
विशतीति ॥

इन्द्राणीवाविधवा भूयासमदितिरिव सुपुत्रा । अ-
स्थूरि त्वा गार्हपत्योपनिपदे सुप्रजास्त्वायेति जपति । ९ ।
गतः ॥

युक्ता मे यज्ञमन्वासाता इति यजमानः संप्रेष्यति
। १० ।
पत्नीमिति जेयः । मंगहनादिः संप्रेषान्तो विधिः पत्नीसंस्कारत्वात्प्र-
तिपत्त्यावर्तते ॥

वह्नाज्याभ्यां दर्शपूर्णमासाभ्यां यजत इति विज्ञायते
। ११ ।
गतः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

पूया ते विलं विष्यत्विति सर्पिर्धानस्य विलमपावर्त्य
दक्षिणाग्रावाज्यं विलाप्यादितिरस्यच्छिद्रपचेत्याज्यस्या-
लोमादाय महीनां पयो ऽस्योपधीनां रसस्तस्य ते
ऽक्षीयमाणस्य निर्वपामि देवयज्याया इति तस्यां पवि-
चान्तर्हितायामाज्यं निरुप्येदं विष्णुर्विचक्रम इति
दक्षिणाग्रावधिश्रित्येवे त्वेति दक्षिणार्धं गार्हपत्यस्या-
धिश्रित्योर्जे त्वेत्यपादाय वेदेनोपयम्य पव्या उपहरति
। १ ।

सर्पिर्धीयते यस्मिन्नाण्डे तत्सर्पिर्धानम् । वज्रभिरच कल्पकारैर्गन्ध-
स्थालामे ऽजामद्विधोराज्यं तदभावे तैलं च प्रतिनिधेयमुक्तं यथा
तदभाव आजं माद्विषं वा तदभावे तैलमित्यादि । तच्च प्रतिनि-
धित्वात्तैलस्याप्याज्यवद्भूमौ द्रष्टव्यास्ताच्छब्दं च । यथोक्तमाश्रयायनेन
प्राकृतास्त्वैव मन्त्राणां शब्दाः प्रतिनिधिम्ब्रवीति ॥

तत्सा निमील्य वीक्ष्यानुच्छसन्त्यवेक्षते महीनां पयो
ऽसीति । २ ।

तृष्णो निमील्य वीक्ष्य पश्यान्मन्त्रेणावेक्षते । पव्यनेकत्वे चादृष्टि-
र्बोधायनेनोक्ता यथैकैकामाज्यमीक्षयेदिति ॥

तेजो ऽसीत्युत्तरार्धं गार्हपत्यस्याधिश्रयति । ३ ।

गतः ॥

पव्यभावे तेजआदि लुप्यते गार्हपत्येऽधिश्रयणम्
। ४ ।

तेज इति मन्त्रस्यादिर्यस्याधिश्रयणस्य तत्तेजश्चादि । तद्गार्हपत्ये-
ऽधिश्रयणं पत्न्यभावे लुप्यते तदौच्यभावात् ॥ तथा च ब्राह्मणं
अमेध्यं वा एतत्करोति यत्पत्न्यवेक्षते गार्हपत्ये ऽधिश्रयति मेध्यत्वा-
येति ॥ अधिश्रयणान्तरं तु भवत्येव पत्न्यभावनिमित्तं च प्रागेव
व्याख्यातम् ॥ तत्र पत्नीमन्त्राणां प्रतिषेधमाह बोधायनः यथा
यजमानायतन आमीनो जयमान एवैतान्मन्त्रान्निगदेदिति । तथा
नैवेनानाद्रियेतेति च ॥

तेजसे त्वेत्यपादाय तेजो ऽसि तेजो ऽनुपेक्षीति हर-
ति । अग्निस्ते तेजो मा विनैदित्याहवनीये ऽधिंश्रित्या-
ग्नेर्जिह्वासीति स्फ्यस्य वर्त्मन्सादयति । ५ ।

गती ॥

आज्यमसि सत्यमसीत्यध्वर्युर्यजमानस्य निमील्य
वीक्ष्यानुच्छसन्तावाज्यमवेक्षेते । ६ ।

पत्न्यवेक्षणेन व्याख्यातः ॥

अथैनदुदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां पुनराहारमुत्पुनाति
। ७ ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

शुक्रमसीति प्रथमं ज्योतिरसीति द्वितीयं तेजो
ऽसीति तृतीयम् । १ ।

पुनराहारमविच्छेदेन पुनराहत्यादित्य ॥

पूर्ववदाज्यलिप्ताभ्यां प्रोक्षणीस्तूप्यानिष्कासिना सु-
वेण वेदमुपसृतं कृत्वान्तर्वेद्याज्यानि गृह्णाति २ ।

अनिष्कासिना निष्कासः शेषः वारुण्यै निष्कासेनेति दर्शनात् ।
सुवोद्धृतं निःशेषं गृह्णातीत्यर्थः । वेदमुपसृतं कृत्वा वेदेनोपयस्य
सुधम् ॥

समं विलं धारयमाणो जुह्वां मध्यदेश उपसृति भूमौ
प्रतिष्ठितायां भुवायाम् । ३ ।

समं विलं जुह्वा विलमाज्यस्राव्या विलेन समम् । मध्यदेश उपसृति
तस्या एव मध्यदेश उपसृते विलं धारयमाण उपसृति गृह्णाती-
त्यर्थः । भुवायां तु सह वेदेन प्रतिष्ठितायां गृह्णाति ॥

चतुर्जुह्वामष्टावुपसृति चतुर्भुवायाम् । ४ ।

गतः ॥

पशुकामस्य वा पञ्चगृहीतं भुवायां यथाप्रकृतीतर-
योः । ५ ।

इतरयोर्ग्रथामकृति चतुरष्टवत्येव्यर्थः । वाग्रन्तः पूर्वविधिविकल्पार्थः
पञ्चगृहीतार्थो वा ॥

दशगृहीतमुपमृति पञ्चगृहीतमितरयोरित्येके । ६ ।

नायं कल्पः काम्येन पूर्वेण विकल्पते किं तु पूर्वतरेण नित्येन ।
स चायं पञ्चावत्तिविषय इति केचित् । तदयुक्तं द्विः पञ्चावत्तिन
इत्यादिवद्विशेषावचनात् आज्यभागप्रभृत्यावदानविधिष्वेव तद्वचनाच्च ।
तस्मादविशेषेण सर्वविषय एवायं कल्पो युक्तः ॥

भूयो जुह्वामल्पीय उपमृति भूयिष्ठं भुवायाम् । ७ ।

गतः ॥

शुक्रं त्वा शुक्रायामिति त्रिभिः पञ्चानां त्वा वाता-
नामिति च द्वाभ्यां जुह्वां चतुः पञ्चदत्त्वो वा प्रति-
मन्त्रम् । ८ ।

शुक्रं त्वेत्यादिषु त्रिषु धाम्निधाम्नि इत्यादेरनुषङ्गः ॥

पञ्चानां त्वा दिशां पञ्चानां त्वा पञ्चजनानां पञ्चा-
नां त्वा सलिलानां धर्वाय गृह्णामि पञ्चानां त्वा
पृष्ठानां धर्वाय गृह्णामि धामासि प्रियं देवानामना-
धृष्टं देवयजनं देववीतये त्वा गृह्णामीति चरोस्त्वा
पञ्चविलस्येति च पञ्चभिरुपमृत्यष्टदत्त्वो दशदत्त्वो वा
प्रतिमन्त्रम् । ९ ।

उपमृति प्रयाजानुयाजायां द्वाविमौ पञ्चमन्त्रकौ गणौ तद्योतकश्च
पञ्चममन्त्रान्त इतिकरणः । तत्र यदाष्टगृहीतं तदा गणान्वयोः

पञ्चमदशमयोर्लोपः । तथा प्रायणीयोदयनीययोः प्रयाजानुयाजा-
नामन्यतराभावे तदर्थस्य गणस्य लोपः ॥

शेषेण भुवायां चतुः पञ्चकृत्वो वा प्रतिमन्त्रम् । १० ।

शेषेणानुवाकशेषेण ॥

नेत्कार आज्यानि सादयति । ११ ।

गतः ॥

नान्तर्वेदि गृहीतस्य प्रतीचीनं हरन्ति । १२ ।

अन्तर्वेदि गृहीतं सुगन्तमाज्यं न पश्चाद्हरन्ति ॥ कः प्रमङ्गः ।
पञ्चीसेयालेषु भौवप्राश्नेरदर्विहोमाणाम् । केचित्तत्र एव प्रतिषेधा-
त्पूर्वाग्निवर्तिनो दर्विहोमानपि भौवादिच्छन्ति । तन्मन्दं तस्मा-
दर्विहोममात्रार्थत्वे ऽप्येवं प्रतिषेधोपपत्तेः सुवेण भुवाया आज्यमादा-
येत्याधारे यत्र विशेषाच्च । ब्राह्मणमपि प्रजापतिर्देवेभ्यो यज्ञान्या-
दिशदिति प्रकृत्य तस्मादजन्त्याज्यभागानुपसृण्वन्त्यभिधारयन्तीति
यज्ञार्थतासेव भौवस्य दर्शयति । शुभ्यन्तरं चाचोदाहरन्ति सर्वस्मै
वा एतद्यज्ञाय गृह्णते यद्भुवायामाज्यमिति । कात्यायनश्चाह
यजतयो भौवादिडाप्राश्निचाधारास्तेति ॥ तस्मादागा एव भौवा-
त्कार्याः । दर्विहोमास्तुते वचनादाज्यस्यान्या इत्येव सांप्रतम् ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

पूर्ववत्प्रोक्षणीरभिमन्य ब्रह्माणमामन्य विस्रस्येधं
 कृष्णो ऽस्याखरेष्ठ इति त्रिः प्रोक्षति । वेदिरसीति त्रि-
 र्वेदिं वर्हिरसीति त्रिर्वर्हिः । अन्तर्वेदि पुरोग्रन्धि वर्हि-
 रासाद्य दिवे त्वेत्यग्रं प्रोक्षत्यन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं
 पृथिव्यै त्वेति मूलम् । १ ।

गताः ॥

सुच्यग्राण्युपपाय्य मूलान्युपपाययति । २ ।

उपपाययति क्षेदयति ॥

पोपाय त्वेति सहस्रुचा पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्धिं
 प्रत्युक्ष्य प्रोक्षणीशेषं स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणायै श्रोणे-
 रौत्तरस्याः संततं निनीय पूषा ते ग्रन्धिं विष्यत्विति
 ग्रन्धिं विसंसयति । ३ ।

सहस्रुचा हस्तेन पुरस्ताद्गतेन सुचः प्रत्यञ्चं संतं ग्रन्धिं प्रत्युक्षति ।
 दक्षिणायै दक्षिणायाः ॥

प्राञ्चमुद्गूढं प्रत्यञ्चमायच्छति । ४ ।

संनहनकाले यदि पश्चात्प्रागुद्गूढो ग्रन्थिस्तं पुच्छे गृहीत्वा पश्चादा-
 कर्षति । प्रागपवर्गत्वापवादार्थं वचनम् ॥

विष्णो स्तूपो ऽसीति कर्षन्निवाहवनीयं प्रति प्रस्तर-
रमपादत्ते नोद्यौति न प्रयौति न प्रतियौति न विक्षि-
पति न प्रमार्ष्टि न प्रतिमार्ष्टि नानुमार्ष्टि । ५ ।

प्रस्तरमाहवनीयं प्रति वर्हिषः कर्षन्निव शनैरादत्ते । नोद्यौति नोर्ध्वं
हरति । न च प्रयौति न च प्रकर्षेण पुरस्ताद्धरति । न च प्रतियौति
न प्रतीचीनं हरति । न विक्षिपति इतस्ततो न चालयति । न
प्रमार्ष्टि न तिर्यङ्मार्ष्टि मध्येन तत्सदृशतेन वा दक्षिणेन । न प्रतिमार्ष्टि
न प्रतिलोमं मार्ष्टि । नानुमार्ष्टि नानुलोमम् ॥

अयं प्राणश्वापानश्च यजमानमपिगच्छताम् । यज्ञे
ह्यभूतां पोतारौ पवित्रे हव्यशोधने । यजमाने प्राणा-
पानौ दधामीति तस्मिन्पवित्रे अपिस्तुज्य प्राणापानाभ्यां
त्वा सतनुं करोमीति यजमानाय प्रयच्छति । यजमानो
ब्रह्मणे । ६ ।

अपिस्तुज्य चिप्त्वा । गतः शेषः ॥

ब्रह्मा प्रस्तरं धारयति यजमानो वा । ७ ।

स्वयमेव वा यजमानो धारयति न ब्रह्मणे प्रयच्छतीति भावः ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

दर्भैर्वेदिमन्तर्धाय दक्षिणतः संनहनं स्तृणात्यक्षण्या
वा । १ ।

मंनहनं शृण्वम् । दक्षिणतः प्राचीनं प्रागुदीचीनं वा स्तृणाति
निदधाति यदा विम्वस्य दर्भान्स्तृणाति । तद्वत्संनहनं विम्वस्येति
कात्यायनबोधायनौ ॥

ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामीति बर्हिषा वेदिं स्तृणाति
बहुलमनतिदृश्यं प्रागपवर्गं प्रत्यगपवर्गं वा त्रिधातु
पञ्चधातु वा । २ ।

बहुलं भूयिष्ठम् । अनतिदृश्यं यथा तृणान्यतीत्य न दृश्यते भूमि-
स्तथा । त्रिधातु त्रिमंथि ॥

अग्रैर्मूलान्यभिच्छादयति । ३ ।

प्रागपवर्गपक्षे ऽप्येतत्समानमिदमुपधातव्यम् ॥

धातौधातौ मन्त्रमावर्तयति । ४ ।

गतः ॥

प्रस्तरपाणिः संस्पृष्टान्परिधीन्परिदधाति गन्धर्वो ऽस्ति
विश्यावसुरित्येतैः प्रतिमन्त्रमुदगग्रं मध्यमं प्रागग्रावि-
तरौ । ५ ।

संस्पृष्टानन्योन्यम् ॥

आहवनीयमभ्यग्रं दक्षिणमवाग्रमुत्तरम् । ६ ।

आहवनीयं प्रत्यभिमुख्याद्यं दक्षिणं परिदधाति विपरीतायमुत्तरम् ॥

सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पात्वित्याहवनीयमभिमन्थ्योपर्या-
हवनीये प्रस्तरं धारयन्नग्निं कल्पयति । ७ ।

पुरोभागपरिधानार्थमभिमन्त्रणं मन्त्रलिङ्गात् । तथा न पुरस्ता-
त्परिदधात्यादित्यो औबोधनपुरस्ताद्भवांस्यपहन्तीति वाक्यशेषात् ।
अथ सूर्येण पुरस्तात्परिदधाति सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पात्विति बौधायन-
वचनाच्च । तेजोपसदवभृथादिषु परिध्यभावे न भवत्यभिमन्त्रणम् ।
कल्पयति बलवन्तं करोति ॥

अनूयाजार्थं प्राची उत्सुके उदूहतीति वाजसने-
यकम् । ८ ।

अयानूयाजार्थं द्वे उत्सुके उदूहति प्राग्भागमते करोति । वाज-
सनेयपइणमादराय न तु कल्पनेन विकल्पार्थं अपिसृज्योत्सुके
इत्युत्तरच नित्यवदनुवादात् उत्सुके उदूह्याहवनीयं कल्पयित्वेति
सत्यापाढेन व्यक्तवचनाच्च ॥

मध्यमं परिधिमुपस्पृश्योर्ध्वं आधारसमिधावाद-
धाति । ९ ।

मङ्गदुषस्पृश्य परिधिं समिधावूर्ध्वाये आदधाति । कुच । मध्ये
ऽग्रेरिति भारद्वाजः ॥

वीतिहोत्रं त्वा कव इति दक्षिणां समिदस्यायुषे
त्वित्युत्तराम् । १० ।

दक्षिणोत्तरत्वं मियः ॥

तूष्णीं वा । ११ ।

उत्तरामिति शेषः । आनन्तर्याद्यजुषान्यां तूष्णीमन्यामिति श्रुतेश्च ॥

समावनन्तर्गर्भौ दर्भौ विधृती कुरुते । १२ ।

विधृती कुरुते विधृतित्वेन कल्पयति ॥

विशो यन्त्रे स्थ इत्यन्तर्वेद्युदगग्रे निधाय वस्त्रानां
रुद्राणामादित्यानां सदसि सीदेति तयोः प्रस्तरमत्या-
दधाति । १३ ।

विशो यन्त्रे स्थ इति निधाने मन्त्रो न करणे । सादयति विशो
यन्त्रे स्थ इति कल्पान्तरेषु व्यक्रदर्शनात् ॥

अभिहृततराणि प्रस्तरमूलानि बर्हिर्मूलेभ्यः । १४ ।

यत्र धातौ प्रस्तरः साद्यते तद्बर्हिर्मूलेभ्य प्रस्तरमूलान्यभिहृततराणि
आहवनीयाभिमुखं पुरस्ताद्धृतानि भवन्ति ॥

जुह्वरसि घृताचीत्येतैः प्रतिमन्त्रमनूचीरसंस्पृष्टाः
सुचः प्रस्तरे सादयति । १५ ।

जुह्वरसीत्यनुषकरूपनिर्देश उपभृद्भुवयोरपि प्रदर्शनार्थः । अनूचीः
प्राचीः । अंसंस्पृष्टा मियः ॥

इति नवमौ कण्डिका ।

अपि वा जुह्वमेव प्रस्तरे । १ ।

सादयतीत्यन्वयः । अस्मिन्कल्पे सर्वासां सादनप्रकारमाह ॥

समं मूलैर्जुहा दण्डं करोति । उत्तरेण जुह्वमुप-
भृतं प्रतिकृष्टतरामिवाधस्ताद्विधृत्योः । उत्तरेणोपभृतं
भुवां प्रतिकृष्टतरामिवोपरिष्ठाद्विधृत्योः । २ ।

यथा प्रक्षरमूलसमं जुह्वमूलं भवति तथा जुह्वं सादयित्वा तस्या
द्वैपप्रतिकृष्टां मध्यकृष्टामुपभृतं सादयति तस्या अपि प्रतिकृष्टतरां
भुवाम् ॥

चपभो ऽसि शाकरो घृताचीनां स्तनुः प्रियेण नाम्ना
प्रिये सदसि सीदेति दक्षिणेन जुह्वं सुर्वं सादयत्युत्तरे-
णोत्तरेण वा भुवाम् । ३ ।

गतः ॥ तूष्णीमाज्यत्वाज्यमाद्या तस्या अपि याजमानदर्शनान् ॥

एता असदन्निति सुचे ऽभिमन्त्र्य विष्णूनि स्थ वैष्ण-
वानि धामानि स्थ प्राजापत्यानीत्याज्यानि कपालव-
त्पुरोडाशादङ्गारानपोह्य स्तूर्य ज्योतिर्विभाहि महत
इन्द्रियायेत्यभिमन्त्र्याप्यायतां घृतयोनिर्गृह्णानुमन्त्र्य-
ताम् । खमङ्ग त्वचमङ्ग सुरूपं त्वा वसुविदं पशूनां
तेजसाग्रये जुष्टमभिधारयामीत्याग्नेयं पुरोडाशमभि-
धारयति तूष्णीमुत्तरम् । ४ ।

सुच इति मसुवा गृह्यन्ते एतावमदतामिति लिङ्गात् । आज्यानीति च सुगुतानि सुचामधिकारात् । केचित्त्वाज्यानीत्यविशेषवचनादा-
व्यम्यान्त्या आसादितत्वाच्च तद्गतस्याप्यभिमन्त्रणमिच्छन्ति । समान-
जातीयेनेति न्यायेनाङ्गारापोहनादीनां प्रवृत्तिक्रमः । हविरभिमन्त्र-
णमन्त्रस्यैकाभिधायित्वादावृत्तिः अभिधारणमन्त्रस्वाग्नेयार्थत्वात्तदि-
कारेणैव भवति । तच्च च देवतावाचिनो द्वितीयाग्निशब्दस्यैवोहः ॥

यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टो देवानां निष्ठामनु यो
वितस्थे । आत्मन्वान्सेम घृतवान्हि भूत्वा देवान्गच्छ
सुवर्विन्द यजमानाय मह्यमिति प्रातर्दोहम् । ५ ।

गतः ॥

स्योनं ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्प-
यामि त इति पाठ्यामुपस्तीर्यार्द्रः प्रथमसुर्भुवनस्य गोपाः
मृत उत्स्राति जनिता मतीनामित्यपर्यावर्तयन्पुरो-
डाशमुदास्य । ६ ।

इति दशमौ कण्डिका ।

वेदेन भस्म प्रमृज्य तस्मिन्सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीही-
णां मेध सुमनस्यमान इति पाठ्यां प्रतिष्ठापयति । १ ।

सदनकरणं सर्वस्य कृत्वोद्दामगादि प्रतिष्ठापनान्तमेकैकस्य करोति ।
सदनकरणाद्येकैकस्थेत्यन्ये । ततः प्रातर्दोहमुदासयति ॥

तूष्णीं यवमयम् । २ ।

यदा यवान्निर्वपति तदा तूष्णीं प्रतिष्ठापयति । त्रीदशैणामिति लिङ्गविरोधादिति भावः । एवं च विज्ञतावपि यवमयं तूष्णीमिति सिद्धं भवति ॥

इरा भूतिः पृथिव्यै रसो मोत्क्रमीदिति सुवेण कपालानि प्रत्यज्य देवस्त्वा सविता मध्वानक्तिति सुवेण पुरोडाशमनक्ति स्वक्तमकूर्मपृषन्तमपरिवर्गमणिकापम् । ३ ।

कपालाञ्जनमन्त्रस्य प्रतिकपालयोगमादत्तिः । अविभवादेकैकणः कपालानीति तु सत्यापाठः । पुरोडाशयष्ट्यानाथयोर्न भवत्यल-
करणम् ॥ पृषदिव पृषद्विन्दुर्यस्य नास्ति सो ऽकूर्मपृषन् । नुम्
हान्दसः । क्वचित्क्वचिन्नागको भवतीत्यर्थः ॥ परिवर्गो विच्छेदः ।
निकापो निकषणम् । तौ यथा न भवतस्तथानकीत्यर्थः । एमुलन्तौ
वा । एकारण्डान्दसः ॥

उपरिष्ठादभ्यज्याधस्तादुपानक्ति । ४ ।

अधस्तादञ्जनं हस्तेन पर्यावर्तनप्रतिषेधात् । तथा हस्तेनाधस्तादुपा-
नकीति सत्यापाठः ॥

चतुर्होत्रा यैर्यमास्यां हवींष्यासादयेत्पञ्चहोत्रा-
मावास्यायाम् । ५ ।

शुगपदाभादनं मर्वेषाममभवे त्वाटन्तिर्मन्त्रस्य ॥

प्रियेण नाम्ना प्रियं सद आसीदेति यदन्यच्चविदर्श-
पूर्णमासिकेभ्यस्तदैतेनासादयेदिति विज्ञायते । ६ ।

केचित्तु प्राकृत एव हविरामादने मन्त्रमेतं विदधति । तन्निरामार्थ-
मस्य वैकृतत्वप्रदर्शनम् । तेनास्य विस्तृत्यर्थमुत्पन्नत्वाद्विवज्ज्वनूहः ।
एकवचनं तु अयं यज्ञः समसददित्यादिवद्यज्ञादिछपेण हविःसमुदा-
याभिधानं द्रष्टव्यम् ॥

अपरेण सुचः पुरोडाशावासादयति । ७ ।

गतः ॥

उत्तरौ दोहौ । ८ ।

कणादुत्तरौ । सुभ्य इति ब्रूयात् तामामेवावधिलेनाधिकारात् ।
पुरोडाशाभ्यां वा रौद्र उत्तर इत्यादाववधिमन्त्राया कृतस्याप्यव-
धिलदर्शनात् ॥

अपि वा मध्ये वेद्याः सांनाय्यकुम्भ्यौ संदधाति पूर्वं
शृतमपरं दधि । अर्धैने व्युदूहति दक्षिणस्यां श्रोण्यां
शृतमासादयत्युत्तरस्यां दधि । ९ ।

इत्यप्ये एव कुम्भ्यौ सहदेदिमध्ये संश्लेष्य ततस्तौ व्युदूहति विभज्य
गमयति ॥

अथ वेदः पृथिवीमन्वविन्दुह्या सतीं गहने गह्व-
रेषु । स विन्दतु यजमानाय लोकमच्छिद्रं यज्ञं भूरि-

कर्मा करोत्वित्यग्रेणोत्तरेण वा ध्रुवां वेदं निधाय
वेद्यन्तान्परिस्तीर्य होतृपदनं कल्पयित्वा सामिधेनीभ्यः
प्रतिपद्यते । १० ।

वेदिं परिस्तीर्येति यावानर्थस्तावानेव वेद्यन्तान्परिस्तीर्येति । यद्वा
यत्र हवींषि सादितानि तान्वेदिप्रदेशानित्यर्थः । तथा सति महा-
वेद्यामपि परितो हवींषीदं स्तरणं न परितो वेदिमिति मिद्धं
भवति । सामिधेनीभ्यः प्रतिपद्यते तदर्थमिधाधानादि प्रक्रमते ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अग्नये समिध्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति समिध्य-
मानायानुब्रूहीति वा । १ ।

ब्रूहीत्युकारः श्रावयितव्यः ॥

पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह । २ ।

होतेति शेषः । परिभाषायामय पञ्चदशकल्पः सर्वेषामविशेषेणोक्तः
पञ्चदश सामिधेन्यो दर्शपूर्णमासयोरिति । स एवावागूदितो वक्ष्य-
माणाः कल्पैर्दिकन्पार्थ तेन राजन्यवैश्वदेवयाजिकन्यैरपि स विकल्पते ॥

वींस्तृचानित्युक्तम् । ३ ।

चौसृचानित्यनुवाके नित्याः । काम्या दैमित्तिकाश्च सामिधेनीकन्या
उक्ताः । ते ऽपि यथाब्राह्मणमनुसंधेया इत्यर्थः ॥

प्रणवेप्रणवे समिधमादधाति । ४ ।

गतः ॥

सामिधेनीविष्टद्वौ काष्ठानि विवर्धन्ते । प्रतिहसमा-
नासु प्रकृतिवत् । ५ ।

वृद्धिद्वौ पञ्चदशपेक्षया । प्रकृतिवाप्रकृत्या पाञ्चदशेन तुन्यमि-
त्यर्थः । एतदुक्तं भवति चौसृचाननुब्रूयात् । एका सामिधेनीं
चिरत्वाद्येत्यादिषु सामिधेनीद्वौ न समिधामपि ह्यस उक्तः ।
किं तु ताः पञ्चदशैव समगो विभज्याधेया इति । वक्ष्यति च पित्र्यायां
समग इषं वैधं विभज्य चिरादधातीति । परिधानीयायामाधेयाः
शिष्टा इत्यन्ते ॥

समिद्धो अग्न आहुतेत्यभिज्ञायैकामनूयाजसमिधम-
वशिष्य सर्वमिधशेषमभ्यादधाति परिधानीयायां वा . ६ ।
परिधानीयोत्तमा ॥

वेदेनाग्निं चिरुपवाज्य सुवेण ध्रुवाया आज्यमादाय
वेदेनापयस्यासीन उत्तरं परिधिसंधिमन्वबहृत्य प्रजा-
पतिं मनसा ध्यायन्दक्षिणाप्राञ्चमृजुं संततं ज्योतिष्म-
त्याधारमाधारयन्सर्वाणीधकाष्ठानि संस्पर्शयति । ७ ।

उपवाजनमुपवीजनम् । तच्चादृष्टार्यं न तु दीक्ष्यं चिरिति निय-
मात् उदकमुपवाज्येत्यवगृथे सत्याषाढवचनाच्च । तस्मादवगृथे
ऽप्युच्यते ॥ परिधिर्भूमिः तेन मार्गेणवहृत्य प्रपाद्य प्रजापतिं
मनसा ध्यायन्देवतात्वेन तस्मान्मनसा प्रजापतये जुहुतीति श्रुतेः ॥
ऋजुमवक्रम् । संततमविच्छिन्नधारम् । ज्योतिष्मति ज्यस्त्यग्नौ ।
आधारयन्दीर्घधारां कुर्वन् ॥

आधारयोर्वदत्यृजु प्राञ्चौ हेतव्यौ तिर्यञ्चौ वा
व्यतिपक्तावव्यतिपक्तौ वा । ८ ।

आधारयोरेतान्विकल्पान्वदति ब्राह्मणम् । के ते । ऋजु प्राञ्चावि-
त्येकः कल्पः । तिर्यञ्चौ मिथो व्यतिपक्ताविति द्वितीयः । तावेवाव्य-
तिपक्तावृजु इति तृतीयः ॥

सुवेणाज्यस्थाल्या आज्यमादायाप्यायतां ध्रुवा एते-
नेत्यवदायावदाय ध्रुवामाप्याययतीति सार्वत्रिकम् । ९ ।

प्रतिध्रुवमाप्यायनं वीष्मावचनात् । सार्वत्रिकमिति न केवलमाधारे
किं तु सर्वेष्वेव कर्मसु यत्र ध्रौवादवद्यादित्यर्थः । मन्त्रस्तु प्रकरणादौ-
ष्टिक एवाप्यायन इत्येके ॥

अग्नीत्यरिधोऽथामिं च चिस्त्रिः संमृद्धीति संप्रे-
ष्यति । १० ।

गतः ॥

इति द्वादशी कण्डिका ।

द्रधसंनहनैः सहस्फ्यैर्कृतेस्फ्यैर्वाग्नीध्रोऽनुपरिक्रामं
परिधीन्यथापरिधितमन्वयं त्रिस्त्रिः संमृज्याग्ने वाजजि-
ह्वजं त्वा सरिष्यन्तं वाजं जेष्यन्तं वाजिनं वाजजितं
वाजजित्यायै संमाजर्म्यग्निमन्नादमन्नाद्यायेति त्रिरग्निं
प्राञ्चम् । १ ।

अनुपरिक्रामं तंतं परिधिदेशं गत्वा । यथापरिधितं येन क्रमेण
परिहितास्तेन क्रमेण । धकारञ्छान्दसः । अन्वयं मूलादारभ्यायात् ॥

भुवनमसीत्यग्रेण ध्रुवां जुह्वं वाज्जलिं कृत्वा जुह्वे-
हीति जुह्वमादत्त उपमृदेहीत्युपमृतम् । २ ।

अञ्जलिराश्वनीयनमस्कारार्थः । मन्त्रलिङ्गान्नस्मा एव नमस्करो-
तीति मन्त्रविधिवाक्यशेषात् आश्वनीयायाञ्जलिं करोतीति भारद्वा-
जवचनात् । दक्षिणस्य व्याघ्रतत्वात्स्थेनादानमुपमृतः । तथा मध्येनो-
पमृतमित्येव बोधायनः ॥

सुयमे मे अद्य घृताची भूयास्तं स्वावृतौ सूपावृता-
वित्युपमृति जुह्वमत्यादधाति । ३ ।

अद्यादधाति स्यापयति ॥

मुखतोऽभिहृत्य मुखत उपावहरति । ४ ।

अत्यादधत् जुह्वमुपमृति मुखेनाभिहृत्याभिमुखं हत्वात्यादधाति ।
तथा शेषमार्यमुपावहरन्मुपत उपोपावहरति अपादत्ते ॥

सर्वत्रैवमत्याधानोपावहरणे भवतः । ५ ।

अन्यत्राणत्याधानोपावहरणे एवमनन्तरोक्तप्रकारेण सुखतो भवतः ।
गन्तुं प्रकरणादाधारार्थं एवेष्टो नान्यत्र ॥

न च संशिञ्जयति नाभिदेशे च सुचौ धारयति । ६ ।

चगन्दादेतदपि दयं सार्वत्रिकम् । संशिञ्जयति गन्दाययति ॥

अग्राविष्णू मा वामवक्रमिपमित्यग्रेण सुचोऽपरेण
मध्यमं परिधिमनवक्रामं प्रस्तरं दक्षिणेन पदा दक्षि-
णातिक्रामत्युदक् सव्येन । ७ ।

अनवक्राम पदा प्रस्तरमनवक्रम्यानवक्रम्य । दक्षिणेन सव्येनेति तयोः
प्राथम्यनियमः अनवक्राममित्याभीष्टवचनान् । अयमपि मन्त्रवज्ज
सार्वत्रिको विधिः । तथा चोक्तात्र वक्ष्यति ॥

एतद्वा विपरीतम् । ८ ।

सव्येनातिक्रम्य दक्षिणेन प्रत्याक्रामतीत्यर्थः ॥

विष्णोः स्थानमसीत्यवतिष्ठते । ९ ।

गतः ॥

अन्तर्वेदि दक्षिणः पादो भवत्यवग्रः सव्यः । १० ।

दक्षिणावग्रः सव्यः । तत्पापिर्मंसृष्टाङ्गुलिरित्यर्थः ॥

अथोर्ध्वस्तिष्ठन्दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववहृत्य । ११ ।

इति त्रयोदशौ कण्डिका ।

समारम्भोर्ध्वं अध्वर इति प्राञ्चमुदञ्चमृजुं संततं
ज्योतिष्मत्पाधारमाधारयन्सर्वाणीधकाष्ठानि संस्पर्श-
यति । १ ।

ऊर्ध्वं उपरः । जेषन्तु व्याख्यातः पूर्वाधारे । तत्राधारे धारायां
चादिमंयोग इति न प्रसृतंयम् ॥

यं कामयेत प्रमायुकः स्यादिति जिह्वं तस्येत्युक्तम् । २ ।
प्रमायुकेः मरणधर्मा । जिह्वं वक्रम् ॥ प्राङ्मणप्रदं नमृशुत्वादरायम् ॥

ऊर्ध्वमाधार्य विच्छिन्द्याद्वेप्यस्य । ३ ।

ऊर्ध्वमाधार्य नाभिदेशादूर्ध्वमुद्गृहीतया सुचा धारामारभ्य मध्ये
विच्छिन्द्यात् ॥

व्यूषणा । ४ ।

इतदतो विकिरन्वा धारां विच्छिन्द्यादित्यर्थः । एकारण्यहान्दमः ।
यत्रमागच्छाद्वेप्यत्वान्नैवं विच्छेत्तव्यमिति भावः ॥

न्यञ्चं दृष्टिकामस्य । ५ ।

न्यञ्चं नाभिदेशात्त्रिचैः सत्या सुचाधारयेदित्यर्थः ॥

द्वेप्यस्येत्येके । ६ ।

नीचैराधारो द्वेप्यस्य । तन्प्राद्वर्जनीय इत्येक इति भावः ॥

ऊर्ध्वमाधारं स्वर्गकामस्य भूयिष्ठमाहुतीनां जुहु-
यात् । ७ ।

पूर्ववदूर्ध्वं सर्वाहुतीनां मध्ये भूयिष्ठं च स्वर्गकामस्य जुहुयात् ॥

अपि वा नाधारयेत्पूर्वार्धे मध्ये पश्चार्धे वा जुहु-
यात् । ८ ।

नाधारयेदित्याधारगुणप्रतिषेधः । दीर्घधारादिंसंयोगादयो धर्मा न
भवन्तीत्यर्थः ॥

हुत्वाभिप्राणिति । ९ ।

आधारस्योपरि श्रमिति ॥

वृहद्वा इति सुचमुद्गृह्य पाहि माग्ने दुश्चरितादा मा
सुचरिते भजेत्यसंस्पर्शयत्सुचौ प्रत्याक्रामति । १० ।

गतः ॥

एते एवाक्रमणप्रत्याक्रमणे मन्त्रवती भवतः । ११ ।

इत्यमन्यव मन्त्रपर्युदामान्तोऽन्येषामाक्रमणप्रत्याक्रमणधर्माणां मार्ग-
विकृतं स्पष्टीकृतं भवति । सुचोरसंस्पर्शननियमनं मन्त्रश्चात्रैवेत्यते
प्राण आधारः यत्संस्पर्शयेदिति तन्निन्दार्थवादस्याधारसंयोगात् ॥

मखस्य शिरो ऽसीति जुह्वा भुवां द्विस्त्रिर्वा सम-
नक्ति । १२ ।

ध्रुवेति ध्रुवाम्यमाज्यं लक्ष्यते ज्योतिषा ज्योतिरङ्गमिति लिङ्गात् ॥

उन्नीतं राय इति सुवेण ध्रुवाया आज्यमादाय सुवी-
राय स्वाहेति जुह्वमभिधार्य जुह्वो ऽपादाय यज्ञेन यज्ञः
संतत इति ध्रुवां प्रत्यभिधार्यायतने सुचौ सादयित्वा
। १३ ।

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

क इदमध्वर्युर्भविष्यति स इदमध्वर्युर्भविष्यति यज्ञो
यज्ञस्य वागार्त्विज्यं करोतु मन आर्त्विज्यं करोतु वाचं
प्रपद्ये भूर्भुवः सुवर्विष्णो स्थाने तिष्ठामीतीधसंनहनानि
स्फ्य उपसंगृह्य वेद्याश्च तृणमव्यन्तमादायोत्तरतः प्रव-
रायावतिष्ठेते पूर्वे ऽध्वर्युरपर आग्नीध्रः । १ ।

जुह्वो जुह्वाः । उपसंगृह्योपश्लेथ । अयन्तं वेद्या अविगतमन्तं
वेद्यन्तम्यभून्नमिति यावत् वेद्या अविगतान्तं वा । उत्तरतः वेद्या
एवोत्तरतः । तत्रोत्तरत उत्तर इति तु भारद्वाजबोधायनौ ।
प्रवराय प्रवरं वक्तुं तिष्ठति तन्निष्ठत्वान्मन्त्रस्य । यवहितेनाप्यवतिष्ठेते
इत्यनेनान्वयः ॥

इधसंनहनान्याग्नीध्रो ऽन्वारभ्य क इदमग्नीध्रविष्यति
स इदमग्नीध्रविष्यतीति मन्त्रं संनमति । २ ।

इभ्रमंतहनान्येवाग्नीध्रो ऽन्वारभते न स्फ्यलणे ॥

ब्रह्मन्प्रवरायाश्चावयिष्यामीति ब्रह्माणमामन्त्याश्चा-
वयो आवय आचयोमाश्चावयेति वाश्चावयति । ३ ।

अत्र तृतीयो निगदस्त्वत्तरश्चतुर्थः प्रणवादिः ॥ तेषु चाद्ययोरग्नी-
त्प्रेषणे परस्व चेति प्रथमद्वितीयावचौ भवेते नान्यत्र । तावेवोदा-
हृत्यात्रैवायं सुत इत्यत इति नियमात् । केचित्तु चतुर्थे ऽपि प्रणवा-
दुत्तरौ प्रावयन्ति प्रथम एव निगदः प्रणवाधिक इति कृत्वा ॥

अस्तु श्रौषडित्याग्नीध्रो ऽपरेणोत्करं दक्षिणामुखस्ति-
ष्ठन्स्पर्शं संमार्गांश्च धारयन्प्रत्याश्चावयति । ४ ।

संमार्गा इभ्रमंतहनानि । तेषां स्त्वत्त्व च धारणं प्रवगदन्यवेति
द्रष्टव्यं प्रवरे तेषामध्वर्युणा धृतत्वात् । श्रौषडित्यौत्करं स्यान्नयति ॥

आग्नीध्रे सोमे । ५ ।

सोमे लाग्नीध्रागारे तिष्ठन् ॥

सर्वचैवमाश्रुतप्रत्याश्रुते भवतः । ६ ।

आश्रुतमाश्रावणम् ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अनपव्याहरन्तः प्रचरन्ति । १ ।

मन्त्रादन्यस्य वचनमनपव्याहारः । तमवदानाद्या प्रदानान्न कुर्युः
सर्वे प्रचरितारः । एतदेव प्रपञ्चयति ॥

आश्रावयिष्यन्नान्यदाश्रावणाद्ब्रूयादाश्राविते ना-
न्यदग्नीध्रः प्रत्याश्रावणात् । प्रत्याश्राविते नान्यदध्वर्यु-
र्यजेति वचनाद्यजेत्युक्ते हेता नान्यदपङ्कारात् । २ ।

गतः ॥

यद्यन्यद्ब्रूयान्युनरेवाश्रावयेत् । ३ ।

यद्येतेषां कश्चिदपव्याहरेत्युनरेवाश्रावणादि सर्वमावर्तयेत् । तत्रा-
श्रावणमात्रवचनं तस्मिन्नुक्त इतरेषामर्थमिद्वत्वाभिप्रायम् ॥

व्याहृतोर्वा जपेत् । ४ ।

अपव्याहृत्येति शेषः ॥

ऊर्ध्वङ्गुमासीनं होतारं दृणीते ऽग्निर्देवो होता देवा-
न्यक्षद्विदांश्चिकित्वान्मनुष्यङ्गरतवदमुवदमुवदिति यथा-
र्घ्येयो यजमानः । ५ ।

देवहोतरूपेण स्वरूपेण च मानुषस्य होतुर्देवैज्याप्रार्थनं वरण-
मग्निर्देवो होतेत्यादिमन्त्रस्तिङ्गात् । ब्राह्मणे च य एव देवानां
होता तं दृणीत इति स्तवनात् पशुसोमयोर्देवं च मानुषं च

हेतारौ वृत्तेति वचनाच्च । यथार्घ्यः यस्य यजमानस्य यः प्रवरः प्रवरकाण्डे दर्शितस्तस्य तन्नोक्तानृषीन्मुवदसुवदिति कीर्तयन्हेतारं वृणीते यावन्तः स्युरिति । यथा जमदग्निवदौर्ववद्भृगुवदित्यादि ॥

चीन्धयर्पि मन्त्रकृतो वृणीते । ६ ।

यस्य यजमानस्य य ऋषयो गोत्र ऋषित्वेनोपाख्यायन्ते मन्त्रकृतस्य तांस्त्रीन्वृणीते कीर्तयतीत्यर्थः ॥ अत्र चाविशेषेण चीन्वृणीत इति वचनात्पञ्चार्घ्यस्यापि त्रयाणामेव वरणम् । एकद्वार्घ्ययोस्तु चया-
णामभावान्निवृत्तिरेवार्घ्यवरणस्यापत्ता । तत एव च हेतोः कर्म-
ण्येवानधिकारस्योरित्यन्ये । यत्नेकं वृणीते द्वौ वृणीते चीन्वृणीत इति तदपि त्रिविधेरेवावयुत्यानुवादं मन्यन्ते । तथा चात्रार्घ्य-
यस्याहानं स्यादिति मीमांसकाः ॥

अपि वैकं द्वौ चीन्पञ्च । ७ ।

अपि वा यथासंभवं मन्त्रकृतो वृणीते । एकमेकार्घ्ययो द्वौ द्वार्घ्य-
यस्त्वौस्वार्घ्ययः पञ्च पञ्चार्घ्यय इति । तथा चाश्वलायनः यजमान-
स्यार्घ्यान्प्रवृणीते यावन्तः स्युरिति ॥

न चतुरो वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीते । ८ ।

नच चतुर्चर्पिसंभवे पञ्चभ्यो ऽधिकर्षिसंभवे च न तेषां वरण-
मित्यर्थः । अथवात्रैकं द्वौ चीन्पञ्चेति नियतविधानादेव संख्यानर-
स्याप्रतिज्ञां मुख्यायणविषयः प्रतिषेधः । तस्य हि गोचद्वयवर्णाच्चतुः-
षड्वादिवरणं प्राप्नोति ॥ यथाह मत्याषाढः द्विगोचस्य चींस्त्रीनेकै-

कस्माद्गोत्रादिति । कथं तर्ह्यस्य वरणमिति चेत्तत्तु प्रवरे दर्शयिष्यते ।
 अथ द्यामुष्यायणानां कुलानामिति ॥ आश्वलायनश्चाह तेषामुभयतः
 प्रवृणौतैकमितरतो द्वावितरतः द्वौ वेतरतस्त्वीनितरतः । नहि
 षतुर्णां प्रवरो ऽस्ति न पञ्चानामतिप्रवरणमिति ॥

इत ऊर्ध्वानध्वर्युवृणीते ऽमुतो ऽर्वाचो होता । ६ ।

इतः प्रवरादारभ्य अमुतः परस्तादारभ्य । तचोभयं प्रवरेषूदाह-
 रिष्यति ॥

पुरोहितस्य प्रवरेण राजा प्रवृणीते । १० ।

प्रवरकाण्डपठितानामेव विधीनामिहोपदेश आदरार्थो द्रष्टव्यः ॥

ब्रह्मण्वदा च वक्षद्वाह्यणा अस्य यज्ञस्य प्रावितार
 इति प्रवरशेषमाह । ११ ।

प्रवरशेषः प्रवरनिगदस्य शेषः ॥

अपि वा नार्पेयं वृणीते । मनुवदित्येव ब्रूयात् । १२ ।

इदं च संनिहितराजन्यविषयम् । अपि वा यथोक्तं प्रवरं न वृणीते
 किं तु तत्स्थाने मनुवदित्येतावद्ब्रूयात् ॥

सीदति होता । १३ ।

होतुरासनकालविकल्पार्थं वचनम् । आसीनं वा होतात्वं वृणीते
 वृत्तो वाच काले निधीदति ॥

होतुरुपांशु नाम गृह्णाति मानुष द्रव्युच्चैः । १४ ।

गतः ॥

वेद्यां तृणमपि सृजति । १५ ।

यद्व्यक्तमात्तं तृणं तत्प्रत्यपि सृजति ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

घृतवति शब्दे जुहूपभृतावादाय दक्षिणा सकृदति-
क्रान्तोऽपरेणाधारसंभेदं पञ्च प्रयाजान्प्राचो यजति । १ ।

घृतवति शब्दे घृतवदिति शब्दे अथवा घृतशब्दवति घृतवतौमित्यस्मिन्
शब्द उक्त इत्यर्थः । यथा यद्वृन्वत्पदमनूच्यत इति ॥ सकृदतिक्रान्तो
न तु प्रतिप्रयाजम् । आधारसंभेद आधारयोर्व्यतिषद्भेदः । प्राचः
प्रागपवर्गान् ॥

प्रतिदिशं वा समिधः पुरस्तात्तनूनपातं दक्षिणत
द्वडः यथादर्हिरुत्तरतः स्वाहाकारं मध्ये । २ ।

प्रतिदिशं वा यजत्यपरेणैवाधारसंभेदम् ॥

सर्वान्वैकध्यम् । ३ ।

वैकध्यमिति धमुजो रूपमेकधा । एकस्मिन्देश इत्यर्थः । अपरेणा-
धारसंभेदनित्येव ॥

आश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते समिधो यजेति प्रथमं
संप्रेष्यति । यज यजेतीतरान् । ४ ।

प्रथमं संप्रेष्यति प्रथमं प्रयाजं प्रति हेतारं संप्रेष्यतीत्यर्थः । इत-
रानित्येवमेव योज्यम् । ननु किंदेवत्याः प्रयाजाः । तत्राह वैधायनः
ऋतुदेवताः खलु प्रयाजा भवन्तीति । मन्त्रवर्णाश्च भवन्ति । तथा
वषन्तमृद्वनां प्रीणामीत्यादि ब्राह्मणाश्च ॥

यं कामयेताभितरं वसीयान्स्यादित्यभिक्रामं तस्य
जुहुयादवतरं पापीयानिति प्रतिक्रामं न वसीयान्न
पापीयानिति समानत्र तिष्ठन् । ५ ।

अभितरं सुतराम् । वसीयान्पुष्टः । अभिक्रामं प्रतिप्रयाजं किञ्चिदन्त-
रमग्निमभिक्रम्याभिक्रम्य । अवतरमवष्टुतरम् । पापीयान्दरिद्रः ।
यः पुरा भद्रः सन्पापीयान्स्यात् पुनर्वस्त्रोरग्निमादधीत पुनरेवैनं
वामं वस्त्रपावर्तते भद्रो भवतीति लिङ्गात् तथा तस्माच्छ्रेयसं
पापीयान्पद्यादन्वेतीति लिङ्गाच्च । प्रतिक्रामं अग्नेः प्रतीपं क्रान्त्वा ।
समानत्र तिष्ठन् उभयथाप्यक्रामन्नेकत्र स्थितः ॥

त्रीनिध्वार्धमौपश्रितस्य जुह्वामानीयोत्तराविद्धा प्रत्या-
क्रम्य शेषेण ध्रुवामभिधार्यानुपूर्वं हवींष्यभिधारयत्यु-
पश्रितमन्ततः । ६ ।

अत्रापि ध्रुवामुपश्रितमित्याज्यलक्षणा पशौ नोपश्रितमिति लिङ्गात् ।
हवींष्युत्पत्तिक्रमेणाभिधारयति ॥

न हवींष्यभिघारयेद्द्वेष्यस्य । आयतने सुचौ साद-
यति । ७ ।

गती ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

आग्नेयः सौम्यश्चाज्यहविषावाज्यभागौ चतुर्गृहीता-
भ्याम् । १ ।

आज्यभागौ नाम कर्मणी । तावाज्यहविष्यौ चतुर्गृहीताभ्यां चाज्याभ्यां
कार्यौ ॥ अयाज्यभागप्रसङ्गात्सर्वान्दर्विहोमसाधारणान्वर्मानाह ॥

जमदग्नीनां तु पञ्चावत्तमप्यजामदग्न्यो जामदग्न्य-
मामग्न्य पञ्चावत्तं कुर्वीत सर्वत्र । २ ।

यद्यत्र चतुरवत्तचोदना तत्र जमदग्निगोवाणां पञ्चावत्तं भवति
यथा यच्चतुरवत्तं जुहोतीत्यादौ । तथाजामदग्न्यो ऽपि पञ्चावत्त-
मिच्छामदग्न्यमनुष्ठाप्य पञ्चावत्तं कुर्वीत । सार्वत्रिकमिति वक्ष्य-
माणेनैव सिद्धे सर्वत्रेति वचनममन्देशार्थम् । केचित्तु सर्वत्रेति वचना-
द्विहोमेष्वपि चतुर्गृहीतवत्सु पञ्चगृहीतमिच्छन्ति । तदयुक्तमद-
र्विहोमाधिकारात् । तथाहुतौः प्रकृत्य चाज्यापुरोऽनुवाक्यावतीषु
चतुरवत्तपञ्चावत्ते पञ्चावत्तं जमदग्नीनां चतुरवत्तमितरेषां गोवाणा-
मिति मत्यापाढादिभिर्व्यक्तवचनात् । तस्माद्विहोमेषु चतुर्गृहीत-

घोदनायां पञ्चावत्तिनो ऽपि चतुर्गृहीतमेव भवति न पञ्चगृहीतम् ।
अग्निहोत्रे तु वचनाद्भवति ॥

अवद्यन्नमुष्मा अनुब्रूहीति पुरोऽनुवाक्यां संप्रेष्यति ।
अवदायावदाय सुवेण प्रस्तरवर्हिः समज्य जुह्वपशृता-
वादाय दक्षिणातिक्रम्याश्राव्य प्रत्याश्राविते ऽमुं यजेति
याज्यामिति सार्वत्रिकम् । ३ ।

अवद्यन्नवदाने प्रकान्त इत्यर्थः । जुह्वामुपस्तीर्य सोमाय पितृमते
ऽनु स्वधेति संप्रेष्यतीति लिङ्गात् ॥ आप्याय्य ध्रुवां प्रस्तरवर्हिषौ
समनक्ति । याज्यां संप्रेष्यतीत्यन्वयः । तदर्थं होतारं संप्रेष्यतीत्यर्थः ॥

उत्तरार्धपूर्वार्धे ऽग्नये जुहोति । ४ ।

गतः ॥

दक्षिणार्धपूर्वार्धे सोमाय समं पूर्वेण । ५ ।

यत्र ऊतः पूर्वेणाज्यभागेन दक्षिणमिव चक्षुः मध्येन समो भवति
तत्र जुहोति ॥

उभे ज्योतिषमिति । ६ ।

उभे एते आऊतौ मार्चिष्यौ जुहोति । न वक्ष्यमाणाऊतिव-
द्गतार्चिषीत्यर्थः ॥

पूर्वमाज्यभागं प्रति सुचावात्ते न निदधात्या स्विष्ट-
कृतः । ७ ।

आज्यभागं प्रति तत्काले । ततश्चान्तायामेव सुचि प्रकृतौ प्रधाना-
वदानदर्शनादनाज्यभागे ऽपि पशुप्रायणीयादावस्मिन्काले सुषा-
वादीयेते ॥

आज्यभागावन्तरेणैतरा आहुतीर्जुहोति । ८ ।

आज्यभागदेशयोर्मध्य एवैतरा अदर्विहोमाहुतीर्जुहोति न बर्हि-
स्लाभ्याम् । अदर्विहोमाहुतीनां तु देशो वक्ष्यते ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तौर्यं मा भेर्मा संविक्ष्वा मा
त्वा हिंसिषं मा ते तेजो ऽपक्रमीत् । भरतमुद्धरेम-
नुपिञ्चावदानानि ते प्रत्यवदास्यामि । नमस्ते अस्तु
मा मा हिंसीरित्याग्नेयस्य पुरोडाशस्य मध्यादङ्गुष्ठ-
पर्वमावमवदानं तिरीचीनमवद्यति । पूर्वार्धाद्वितीय-
मनूचीनं चतुरवत्तिनः । पथार्धात्तृतीयं पञ्चावत्तिनः । ९ ।

अङ्गुष्ठपर्वोऽङ्गुष्ठस्योत्तमं काण्डम् । तिरीचीनं तिरश्चीनं तिर्यग्भिर-
ङ्गुल्यङ्गुष्ठैरिति यावत् । अनूचीनं प्राचीनं प्रागायतैरङ्गुल्यङ्गुष्ठैर्वितीयं
तृतीयं चेत्यर्थः । तयोस्तु नावदानमन्त्रस्यार्वात्तिरपादानद्रव्याभि-
धायित्वाप्तदेकत्वाच्च । न चावदानद्वित्वे निवर्तते जात्याख्यायां
वज्रवचनात् ॥

असंभिन्दन्मांससंहिताभ्यामङ्गुलीभ्यामङ्गुष्ठेन च पुरो-
डाशस्यावद्यति । १० ।

इत्यष्टादशौ कण्डिका ।

सुवेणाज्यसांनाय्ययोः । १ ।

असंभिन्दन्नवदानदेशावसंकिरन् । दयोरवदानदेशयोर्मध्ये कियांश्चिद्देशः
स्याप्यत इत्यर्थः ॥ मांससंहिताभ्यामनखसंहिताभ्यामङ्गुष्ठेन चानेन
च सुवेणावयति । हस्तेनावधत्तीत्यविशेषोदितौ भ्रुवहस्तौ द्रवकठि-
नयोर्हविषोः सामर्थ्यान्नियम्येते । तेन सांनाय्यविकारे ऽपि वपादौ
हस्त इत्यते पुरोडाशविकारे ऽपि यवाग्वादौ सुवः ॥

आनुजावरस्य पूर्वार्धान्प्रथममवदानमवदाय पूर्वार्धे
सुचो निदध्यात् । मध्यादपरमवदाय पश्चार्धे सुचः । २ ।

यो ऽल्पतेजस्वात्समानजातीयानामनुगन्ता भवति स आनुजावरः
प्रजापतिरिन्द्रमसृजतानुजावरं देवानामित्यनुवाके तथावगमात् ।
तस्य वायगमनं परीक्षतो ऽयं विधिः । इन्द्रो वै देवानामानुजावर
आसीदिति प्रकृत्यानुजावरस्य विधिसुक्ता स एवैनमयं समानानां
परिणयतीति फलाम्नादाद्यिनौ वै देवानामानुजावरौ पश्येवायं
पर्येतामिति प्रकृत्य तावैवैनमयं परिणयत इति श्रवणाच्च । तस्मा-
त्काम्य एवायं कल्पः ॥

पूर्वप्रथमान्यवद्येज्येष्वस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गत-
श्रीः स्यात् । ३ ।

ज्येष्ठा प्रथमोष्ठा भार्या तस्याः पुत्रो ज्यैष्ठिनेयः । तस्य प्रथमजस्य
गतश्रियस्य पूर्वार्धान्प्रथमान्यवदानान्यवद्येदिति नैमित्तिको विधिः ॥

अपरप्रथमानि कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वानु-
जावरो यो वा बुभूषेत् । ४ ।

अत्राप्य पक्षो नैमित्तिकः उत्तरौ काम्यौ मध्यमस्य पूर्वेषामु-
जावरकान्तेन विकल्पते । कानिष्ठिनेयो जैष्ठिनेयेन आख्यातः ।
बुधेष्वेद्वितुमिच्छेत् भृतिकाम इति यावत् ॥

अथ यदि पुरोहितः पुरोधाकामो वा यजेत पूर्वा-
र्धात्प्रथममवदानमवदाय पूर्वार्धं सुचो निधाय पूर्वार्धं
ऽग्नेर्नुहुयात् । ५ ।

पौरोहित्यं पुरोधा । द्वितीयतृतीययोरवदानयोर्निधानदेशावचना-
दनियमः ॥

अवदानान्यभिधाय यदवदानानि ते ऽवद्यन्विष्टो-
माकार्पमात्मनः । आज्येन प्रत्यनज्येनतत्त आप्यायतां
पुनरिति हविः प्रत्यभिधार्यामये ऽनुब्रूह्यमिं यजेति
संप्रैषौ । ६ ।

ब्रूयादिति शेषः ॥ ननु सामान्यतः । प्रागेव विहितस्य याज्यानु-
वाक्यासंप्रैषस्य पुनर्विधिः । किमर्थम् । केचिदाहुः तत्र तावद-
वद्यन्संप्रैष्यतीत्यवदानसमयानुवाक्यासंप्रैषविधिरङ्गविषयः प्रधानविष-
यस्त्वयं प्रत्यभिधारणोत्तरकालविधानार्थ इति । तदयुक्तं तत्र
सार्वत्रिकमित्यनेन विरोधात् खिण्णप्रत्यभिधारणोत्तरकालं तद्वचन-
विरोधाच्च च याज्यासंप्रैषोपादानवैयर्थ्यात्तस्य च कर्मार्थताया-
माश्रावणप्रत्याश्रावणयोरुत्कर्षप्रसङ्गात्तन्वत्राह्मणसूचलिङ्गविरोधाच्च ॥
पुरोडाशानामवदीयमानानामनुब्रूहीति । ऐन्द्रस्यावद्यन्ब्रूयादिन्द्रायानु-
ब्रूहीति जुह्वासुपसौर्यं सोमाय पितृमते ऽनु स्वधेति संप्रैष्यतीत्यादि ।

तयोपस्त्रीर्यं दक्षिणस्य पुरोडाशस्य पूर्वाधादवद्यन्नाद्यामये ऽनुब्रूहीत्येव
 बोधायनः ॥ तस्मान्न युक्तः पूर्वाक्तक्रमकल्पः अन्यत्तु मतम् । याज्यानु-
 वाक्ययोर्मूर्धन्निङ्गत्वादग्नये मूर्धन्वते अग्निं मूर्धन्वन्तमिति मा भूतां
 संप्रैषानित्येवमर्थमिदं वचनमिति । तदप्ययुक्तं यदाग्नेयो ऽष्टाकपाल
 इत्युत्पत्तावश्रुतस्य गुणस्य देवताविशेषणत्वेन दुराशङ्कत्वादितरथाज्य-
 भागयोरग्नये वृत्रघ्ने ऽग्नये वृधन्वत इति लिङ्गानुगुणदेवतादेश-
 प्रसङ्गाच्च ॥ तस्मात्पूर्वममुष्मा अनुब्रूह्यमुं यजेति सामान्यतो निर्दिष्टस्य
 देवतादेशनस्य विशेषतः प्रदर्शनमात्रमेतदिति । नातीवात्र क्लेश्यमा-
 युष्मद्भिरेवमन्यो ऽपि यस्तत्रतत्र संप्रैषविधिः सो ऽपि कचिदेवता-
 प्रदर्शनार्थः कचिदसंप्रैषस्वरूपविशेषप्रदर्शनार्थः कचित्तस्यैव विकार-
 प्रदर्शनार्थः कचिद्विकल्पप्रदर्शनार्थः कचिद्वपङ्कारप्रदानदर्शनत्वस्थाप-
 नार्थः कचिदसंदेहार्थ इति यथासंभवं द्रष्टव्यम् ॥

आज्यं प्रश्नेत्यापिद्धदिवामक्षिणन्हुत्वाज्येनान्वव-
 श्चेतयति । ७ ।

सुगगतमाज्यं प्रथमं स्थावयित्वाग्नौ प्राप्तं पुरोडाशमपिद्धदिव
 मगयन्निव सुचा तं अप्रक्षिणन्नहिंसन्ज्जत्वाज्यशेषमन्ववस्त्वावयति ॥

आधारसंभेदेनाहुतोः प्रतिपादयति । ८ ।

आधारव्यतिपङ्गदेशेनाहुतौः प्रतिपादयति प्रवेशयतीत्यर्थः । अथ
 वा प्रतिपादयति प्रक्रमयति प्रथमाहुतिं तत्र जुहोतीत्यर्थः ॥

सुच्यमाधारमभिजुहोति पूर्वापूर्वा संहिताम् । ९ ।

एवं प्रतिपाद्य सुच्याधारस्योपरि पूर्वापूर्वामाहुतिं परस्परसंसृष्टां

जुहोति । पूर्वशब्दो ऽत्र पूर्वोत्तरायां दिशि गौणो द्रष्टव्यः । अत एव वाच पूर्वविपत्तिषेधाद्वैकन्यिकाविमौ विधौ द्रष्टव्यौ ॥ तथा सुच्यमाधारमभिजुहोति पूर्वापूर्वा वेत्येव कल्याणादभारद्वाजौ । बौधायनस्त्वाह सुच्यमाधारमभिजुह्यादित्यौपमन्यवो मध्ये प्रदक्षिणं मण्डलौकारमिति राथौतर इति ॥

यं द्विधातं व्युपन्मनसाहुतीर्जुह्यात् । १० ।

यं द्विधात्यजमानं मनसा व्युपन्महिंसामभिधायन्नित्यर्थः ॥

यदा वीतार्चिर्लेलायतीवाग्निरथाहुतीर्जुहोति । ११ ।

लेलायतीति लिङो यङन्ताङ्गटि व्यत्ययेन परस्मैपदमीकारस्य चाकारः । यङ्लुगन्ताद्वा शष्पद्विस्य व्यत्ययेन क्कान्दमत्वात् ॥ यथा पुष्करपर्णे वातो भूतो ऽलेलायदिति । कलादिषु वा लेलेतिपाठो द्रष्टव्यः ॥ यदा शान्तार्चिरङ्गारेषु लेलीयमान इव विस्फूर्जत्यग्निरुदा जुहोतीत्यर्थः । वक्ष्यति च यदङ्गारेषु व्यवशान्तेषु लेलायदौव भातीति ॥

आज्यहविरुपांशुयाजः पौर्णमास्यानेव भवति वैष्णवो ऽग्नीषोमीयः प्राजापत्यो वा । १२ ।

बौधायनादिभिरमावास्यामयुपांशुयाजविधानात्तन्निरासार्थः पौर्णमास्यामेवेत्येवकारः ॥

प्रधानमेवोपांशु । १३ ।

उपांशुयाजसमाख्यानात्तत्कर्मन्वोपांशुत्वे प्राप्ते वचनम् । प्रधानमेव देवताभिधान एव मन्वांश्च उपांशुरन्यो यथाप्राप्त इत्यर्थः ॥

विष्णुं बुभूषन्धजेत । १४ ।

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

अग्नीषोमौ भ्रातृव्यवान् । १ ।

नित्ययोरेवानयोर्देवतयोः कामो वेदितव्यः नित्यवदये ऽनुक्रमणा-
दन्यथा तद्वैयर्थ्याच्च ॥

आग्नेयवदुत्तरैर्हविर्भिर्यथादेवतं प्रचरति । २ ।

गतः ॥

समवदाय दोहाभ्याम् । ३ ।

समवदाय महावदाय दोहाभ्यां प्रचरति । देशकालकर्तृदेवतैक्या-
दिति भावः । तत्रोपस्तरणाभिधारणे अपि विभुत्वात्तन्त्रेण भवतः ॥

दध्ना ऽवदाय शृतस्यावद्यत्येतद्वा विपरीतम् । सर्वाणि
द्रवाणि सुङ्मुखेन जुहोति । ४ ।

गताः ॥

सुवेण पार्वणौ होमौ ॥ अथभं वाजिनं वयं पूर्णमासं
यजामहे । स नो दोहतां सुवीर्यं रायस्पोषं सहस्रिणम् ।
प्राणाय सुराधसे पूर्णमासाय स्वाहेति पौर्णमास्याम् ॥
अमावास्या सुभगा सुशेवा धेनुरिव भूय आप्यायमाना ।
सा नो दोहतां सुवीर्यं रायस्पोषं सहस्रिणम् । अपा-
नाय सुराधसे ऽमावास्यायै स्वाहेत्यमावास्यायाम् । ५ ।

पर्वण्यदो ऽत्र कर्मवचनः प्रकरणान्तदैवतत्वाच्च होमयोः । ताभ्यां
हि दर्शपूर्णमासावेव क्रियमाणाविध्येते मन्त्रलिङ्गान्तेन विकृतिषु
न गच्छतः तत्र तयोः समुदाययोरभावात् । कर्मणस्तत्प्रसूति-
त्वात्फलनियमकर्तृसमुदायस्यानन्वयस्तद्वन्धनत्वादिति न्यायेन समु-

दायस्य चानतिदेशत्वात्पार्वणाविति वचनाच्च । तदुक्तं न्यायविक्रि-
पार्श्वयोस्त्वप्रवृत्तिः ममुदायार्थमयोगात्तदभौज्या हीति ॥

नारिष्ठान्होमाञ्जुहोति दश ते तनुवो यज्ञ यज्ञिया-
स्ताः प्रीणातु यजमानो घृतेन । नारिष्ठयोः प्राशिष-
मीडमानो देवानां दैव्ये ऽपि यजमानो ऽमृतो ऽभूत् ॥
यं वां देवा अकल्पयन्नुर्जो भागं शतक्रतू । एतद्वां तेन
प्रीणाति तेन तृप्यतमंहहौ ॥ अहं देवानां सुक्रतामस्मि
लोके ममेदमिष्टं न मिथुर्भवाति । अहं नारिष्ठावनुय-
जामि विद्वान्यदाभ्यामिन्द्रो अदधाद्भागधेयम् ॥ अदार-
सृङ्गवत देव सोमास्मिन्यज्ञे मरुतो मृडता नः । मा नो
विददभिभामो अशस्तिर्मा नो विदद्वृजना द्वेष्टा या
। ई ।

इति विंशी कण्डिका ।

ब्रह्म प्रतिष्ठा मनसो ब्रह्म वाचो ब्रह्म यज्ञानां
हविषामाज्यस्य । अतिरिक्तं कर्मणो यच्च हीनं यज्ञः
पर्वाणि प्रतिरन्नेति कल्पयन् । स्वाहाकृताहुतिरेतु
देवान् ॥ सं ते मनसा मनः सं प्राणे प्राणं दधामि ते सं
व्याने समपानं दधामि ते । परिपृच्छ यजमानो ऽमृतो
ऽभूच्छं न रधि द्विपदे शं चतुष्पदे स्वाहेत्येतैः प्रतिम
न्त्रम् । १ ।

नारिष्ठा नामोत्तरे होमा नारिष्ठदेवतामंभन्वान्ते तु सुचा कार्याः ॥
तत्र सं ते मनसा मन इत्यादि प्रदिष्टं यजुः पष्ठम् । सं प्राणे
प्राणमित्यूक्तुप्यदा सप्तमी । सं ते मनसा मन इत्यादिर्यथा-
पठित एको मन्त्र इति केचित्तेषां तृगुणपरिमाणविरोधः कारक-
वैकृत्यं च स्याद्यथा मनसा मनः प्राणे प्राणमित्यादि ॥

एष उपहोमानां कालो ऽनन्तरं वा प्रधानात्प्राग्वा
समिष्टयजुषः । २ ।

यस्मिन्कर्मण्युपहोमाश्चोद्यन्ते तत्रैते कालविकल्पाः ॥

जुह्वामुपस्तौर्यं सर्वेषां हविषामुत्तरार्धात्सकृत्सक-
न्स्विष्टकृते ऽवद्यति । द्विः पञ्चावत्तिनः । ३ ।

उपांशुयाजस्य तथ्यलुप्तानि शेषकार्याणि तदर्थस्य चतुर्गृहीतस्य
शेषाभावात्सर्वार्थत्वाच्च भौवस्य । सष्टद्भ्रुवाज्यादवद्यतीति बौधायनः ।
न चावदानमन्त्रः स्विष्टकृति प्रधानार्थत्वात् ॥

दैवतसौविष्टकृतैडचानुर्धाकारणिकानामुत्तरमुत्तरं
ज्यायः । ४ ।

अवदानमिति शेषः ॥

द्विरभिघार्यं न हविः प्रत्यभिघारयति । ५ ।

अत एव प्रतिषेधाज्ज्ञायते प्रत्यभिघारणं स्विष्टकृत्यमिति । तेन
पथप्रदानेषु शौम्ये च चरौ निवर्तते ॥

अग्नये स्विष्टकृते ऽनुब्रूह्यग्निं स्विष्टकृतं यजेति संप्रैषौ ।
उत्तरार्धपूर्वार्धे जुहोत्यसंसक्तामितराभिराहुतीभिः । ६ ।

संप्रैषविधिः प्रागेव व्याख्यातः ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामप आनीय वैश्वानरे हविरिदं
जुहोमि साहस्रमुत्सं शतधारमेतम् । स नः पितरं
पितामहं प्रपितामहं स्वर्गे लोके पिबमानो विभर्तुं
स्वाहेत्यन्तःपरिधिं निनयति निनयति । ७ ।

प्रत्याक्रमणवचनं प्रत्याक्रम्यैव यथा निगद्येन्न तु दक्षिणतः स्थित
इति । केचित्तु पितृलिङ्गत्वान्नग्नस्य निनयने प्राचीनावीतमिच्छन्ति ॥

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सप्तद्वीपिकार्या
यः पटलः ।

इति द्वितीयः पत्रः ॥

ओम् ॥

इडाशब्दे पूर्वं समामनन्ति प्राशित्रमेके । १ ।

इडाशब्दो देवतावचनः तत्संबन्धाद्ध्ये कर्मणि च प्रयुज्यते । प्राशित्र-
शब्दो द्रव्यवचनः तत्संबन्धात्कर्मणि । तदिह सामर्थ्यात्कर्मपरौ वेदि-
तयौ ॥ तत्र प्राशित्रपूर्वकल्पः सूत्रकृतैवानुक्रमिष्यते । यदा त्वितर-
स्तदावदानेषु प्राशने चेडा पूर्वा भवति यथाभिधार्थेडां प्राशित्रमव-
द्यति प्राग्नेडां मार्जयित्वा प्राशित्रं प्राश्नातीति ॥

आग्नेयं पुरोडाशं प्राञ्चं तिर्यञ्चं वा विरुज्याङ्गुष्ठे-
नापमध्यमया चाङ्गुल्या व्यूह्य मध्यात्प्राशित्रमवद्यति
यवमात्रं पिप्पलमात्रं वाज्यायो यवमात्रादाव्याधा-
त्कृत्यतामिदम् । मा रुरूपाम यज्ञस्य शुद्धं स्विष्टमिदं
हविरिति । २ ।

विरुज्य मस्तकं भङ्क्त्वा । उपमध्यमयानामिकया व्यूह्य अभ्यन्तरम-
ङ्गुली गमयित्वा । मध्यात् पुरोडाशोदरात् । पिप्पलमात्रं व्रीहि-
प्रमाणमित्यर्थः । तथा चाह भारद्वाजः प्राशित्रं पिप्पलमात्रमिति
व्रीहिमात्रं स्यादिति ॥

एवमुत्तरस्यावद्यति । ३ ।

एवं विरोजनादिना विधिनावद्यति । तत्राविष्टज्योत्तरस्मादिति तु
सत्याषाढभारद्वाजौ । तथा चरोर्न प्राश्निचमिति भारद्वाजः । न
सोनाय्यात्प्राश्निचं पुरोडाशाधिकारात् सर्वेभ्यो हविर्भ्य इतीडायां
विशेषवचनाच्च ॥

उपस्तीर्य नाभिधारयत्येतद्वा विपरीतम् । अपि वो-
पस्तृणात्यभि च धारयति । ४ ।

अन्यतरन्तश्च कर्तव्यमुभयं वेत्यर्थः ॥

अचैवास्य परिहरणप्राशनमेके समामनन्ति । ५ ।

यदेडा पूर्वा यदा वा प्राश्निचं तयोर्द्वयोरपि कल्पयोरवदानानन्त-
रमेव वा प्राश्निचस्य परिहरणप्राशने भवत इत्यर्थः ॥

इडापाच उपस्तीर्य सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडां समवद्यति
चतुरवत्तां पञ्चावत्तां वा । ६ ।

चतुरवत्तां पञ्चावत्तां वेत्यविशेषवचने ऽपि न पञ्चावन्तिनश्चतुरवत्त-
मिष्यते तस्य पञ्चावत्तं सर्वचेति नियमात् द्विरभिधारयेत्पञ्चावत्तिन
इति लिङ्गाच्च । विनिवेशविकल्पो वा प्रागुक्त्यवस्थानुरोधेनास्येयः ।

मनुना दृष्टां दृष्टपदीं मित्रावरुणसमीरिताम् । दक्षि-
णार्धादसंभिन्दन्नवद्याम्येकतोमुखामित्याग्नेयस्य पुरोडा-
शस्य दक्षिणार्धात्प्रथममवदानमवद्यति । ७ ।

गतः ॥

संभेदाद्वितीयम् । ८ ।

यो ऽवदानदेशयोर्मध्ये स्थितो हविरंशः स संभेदस्ततो द्वितीयमव-
द्यति ॥

पूर्वार्धाच्च यजमानभागमणुमिव दीर्घम् । ९ ।

अवद्यतीति संबन्धः । इव ईपदर्थे ॥

तमाज्येन संतर्प्य भुवाया उपोहति । १० ।

संतर्प्य समज्य भुवाया उपोहति भुवासमीपं गमयति । तत्राग्रेण
भुवामिति भारद्वाजबोधायनौ ॥

अपि वा दक्षिणार्धादवदाय यजमानभागमथ संभे-
दात् । ११ ।

दक्षिणार्धात्प्रथममिडावदानमवदाय ततो यजमानभागमवद्यति ।
ततः संभेदात् द्वितीयमिडावदानमित्यर्थः ॥

एवमुत्तरस्यावद्यति । १२ ।

एवं मनुना दृष्टामित्यादिना विधिनेत्तरस्य हविषः पुरोडाशस्य
सांनायस्य चावद्यति सर्वेभ्यो हविर्भ्य द्रव्यधिकारात् ॥

इति प्रथमा कण्डिका ।

अभिघार्येडां हेवे प्रदाय दक्षिणेन हेतारमति-
क्रामत्यनुत्सृजन् । १ ।

पञ्चावत्तायां लिडायां द्विरभिघारणेन मंख्यामंपत्तिः द्विरभिघार-
येत्पञ्चावत्तिन इति लिङ्गात् । पद्यार्धान्तृतीयं पञ्चावत्तायामिति
तु सत्यापाठः । हेवे प्रदायेडां तामनुत्सृजन्नेवातिक्रामति हेतुः
पद्याद्गच्छति तदङ्गुलञ्चने प्राङ्मुखत्वार्थम् । तथा च सत्यापाठभा-
रदाजौ दक्षिणातिक्रम्य पद्याप्राडासीने हेतुरङ्गुलिपर्वणी अन-
कीति ॥

हेतेडयाध्वर्युं परिगृह्णाति । २ ।

हेता लिडामादाय तथाध्वर्युमतिक्रामन्तं परिगृह्णाति दक्षिणेन
ह्वेडामन्तराध्वर्युमात्मानं च करोतीत्यर्थः ॥

अपि वा प्राचीमिडामपोह्य दक्षिणत आसीनः
सुवेण हेतुरङ्गुलिपर्वणी अनक्ति । ३ ।

अपि वाध्वर्युर्हेवे इडामदत्त्वा प्राचीमपोह्य स्वयं च पद्याङ्गत्वा
हेतुर्दक्षिणत उदङ्मुख आसीनस्तदङ्गुलिपर्वणी अनक्ति तत इडां
ददातीत्यर्थः । पर्वणी प्रदेशिन्या उत्तमे इत्याश्रयायनः ॥

अपरमङ्क्ता पूर्वमेतदा विपरीतम् । ४ ।

गतः ॥

उपसृष्टोदकाय पुरस्तात्पत्यङ्कासीन इडाया हेतु-
र्हस्ते ज्वान्तरेडामवद्यति । ५ ।

उपसृष्टोदकस्य होतुर्हस्ते इडातो ऽवान्तरेडामिडैकदेशमवदधाती-
त्यर्थः ॥

अध्वर्युः प्रथममवदानमवद्यति स्वयं होतोत्तरम्
एतद्वा विपरीतम् । ६ ।

गतः ॥

लेपादुपस्तरणाभिधारणे भवतः । ७ ।

लेपात् इडागताज्यलेपात् ॥

द्विरभिधारयेत्पञ्चावत्तिनः । उपहूयमानामन्वारभेते
अध्वर्युर्यजमानश्च । दैव्या अध्वर्यव उपहूता इत्यभि-
ज्ञायोपहूतः पशुमानसानीत्यध्वर्युर्जपति । उपहूतो ऽयं
यजमान इत्यभिज्ञायैतमेव मन्त्रं यजमानः । ८ ।

गताः ॥

उपहूतायामग्नेणाहवनीयं ब्रह्मणे प्राशिवं परिह-
रति । ९ ।

ब्रह्मणे परिहरति तस्मिन्नाशं नीत्वा प्रयच्छतीत्यर्थः । प्रदर्शनमिदमन्य-
स्यापि प्रक्षारादेर्दृष्टाङ्गस्य । तत्रान्तराग्नये ऽप्यदोष इत्येके ॥

तस्मिन्प्राशिते होतावान्तरेडां प्राश्नाति वाचस्पतये
त्वा हुतं प्राश्नामि सदस्पतये त्वा हुतं प्राश्नामीति । १० ।

गतः ॥

प्राशितायामिडे भागं जुपस्व नो जित्वा गा जित्वा-
वतः । तस्यास्ते भक्षिवाणः स्याम सर्वात्मानः सर्वगणा
इति यजमानपञ्चमा द्वां प्राशय । ११ ।

इति द्वितीया कण्डिका ।

वाग्यता आसत आ मार्जनात् । १ ।

वाग्यता आसते वाग्यता भवन्तीत्यर्थः ॥

मनो ज्योतिर्जुषतामित्यद्विरन्तर्वेदि प्रस्तरे मार्जयि-
त्वाग्नेयं पुरोडाशं चतुर्धाश्रित्वा बर्हिषदं करोति बर्हिषदं
वा कृत्वा चतुर्धाकरोति । २ ।

मनो ज्योतिरिति वृहस्पतिवत्या मार्जनं तस्याः प्रकरणपाठात् ।
अन्तर्वेदीति वचनं वेदिस्थ एव प्रस्तरे मार्जनं यथा स्यात् मा भूत्प्र-
स्तरमादाय बहिरिति । मार्जनमिति च हस्ते उपमासेचनमुच्यते ।
तदेव शिरस्थानयनमहितमिति केचित् । तदप्युक्तं अभिहोत्रान्ते मार्ज-
यते शिरस्थप आनयत इति इत्यग्विधानात् । तथा अञ्जलिमन्त-
र्धायाप आसेचयने तन्मार्जनमित्येवाश्रयायनः ॥ बर्हिषदं स्त्रीर्णं
बर्हिषि सन्नम् । चतुर्धाकरणमाग्नेयस्यैवेत्येते नान्यस्य एवमुत्तरमित्य-
वचनात् । तेनोत्तरविकाराणामपि न भवति । तत्र चतुर्धाकरण
चरोर्णं विद्यत इति भारद्वाजः ॥

तं यजमानो व्यादिशतीदं ब्रह्मण इदं हेतुरिद-
मध्वर्योरिदमग्नीध इति । ३ ।

तं चतुर्धाकृतं व्यादिशति विविधमादिशति इदं ब्रह्मण इदं हेतु-
रिति ॥

अग्नीध्रयमानो हेतुप्रथमान्वा । ४ ।

इदमग्नीध इदं ब्रह्मण इत्यग्नीध्रयमानृत्विजो भागित्वेनादिशतीत्यर्थः ।
तथा हेतुप्रथमानिति ॥

इदं यजमानस्येत्यध्वर्युर्यजमानभागं निर्दिश्य स्ववि-
ष्टमग्नीधे षडवत्तं संपादयति । ५ ।

स्वविष्टो भागो यथाग्नीधः स्यात्तथा पूर्वमेव व्यादिश्य तमग्नीधे
प्रथमाय प्रयच्छन् षडवत्तं संपादयति । कथमिव संपादयति ॥

सकृदुपस्तीर्य द्विरादधदुपस्तीर्य द्विरभिधारयति । ६ ।

आग्नीध्रस्यो प्रथमं सकृदुपस्तीर्य ततस्तद्भागं द्विधाहत्वा एकमवधाय
पुनरुपस्तीर्यापरमाधाय द्विरभिधारयतीत्यर्थः ॥

अपि वा द्विरुपस्तृणाति द्विरादधाति द्विरभिधार-
यति । ७ ।

अथवा प्रथममेव द्विरुपस्तीर्य ततो द्विराधाय द्विरभिधारयति ॥

अग्नेराग्नीध्रमस्यग्नेः शमिचमसि नमस्ते अस्तु मा
मा हिंसीरित्याग्नीध्रो भक्षयति । ८ ।

गतः ॥

वेदेन ब्रह्मयजमानभागौ परिहरति । ८ ।

वेदेन हत्वा ययाम्यानमासीनाभ्यां प्रयच्छति ॥

पृथक् पात्राभ्यामितरयोः । १० ।

भागौ परिहरतीति शेषः । वेदादग्न्येन पात्रेण हेतुभागं ततो
ऽग्न्येन चात्मन इत्यर्थः ॥

पृथिव्यै भागो ऽसीति होता भक्षयत्यन्तरिक्षस्य
भागो ऽसीत्यध्वर्युर्दिवो भागो ऽसीति ब्रह्मा । ११ ।

ब्रह्मणः स्वकाल एव भक्षणम् ॥

दक्षिणाम्रावन्वाहार्यं महान्तमपरिमितमोदनं पचति
। १२ ।

अन्वाहार्या- दक्षिणार्थं ओदनः । तं महान्तं पचति यथत्विग्भ्यः
पर्याप्तो भवति । तत्रापरिमितमिति अग्न्यादिना तण्डुलपरिमाण-
प्रतिषेधः ॥

क्षीरे भवतीत्येके । १३ ।

गतः ॥

तमभिघार्यान्भिघार्यं वेदास्यान्तर्वेद्यासाद्य । १४ ।

इति तृतीया कण्डिका ।

दक्षिणसङ्ग उपहर्तवा इति संप्रेष्यति । १ ।

यजमानं संप्रेष्यति दक्षिणतः स्थितेभ्य ऋत्विग्भ्यो दक्षिणा लयो-
पहर्तयेति ॥

ये ब्राह्मणा उत्तरतस्तान्यजमान आह दक्षिणत
एतेति । २ ।

ये ऽध्वर्यादय उत्तरतः स्थितास्मानाह । स्थित एव तु प्रक्षा
दक्षिणत इति ॥

तेभ्यो ऽन्याहार्यं ददाति ब्राह्मणा अयं व ओदन
इति । ३ ।

तेभ्यश्चतुर्भ्यो दक्षिणमङ्गो ददाति ॥

प्रतिगृहीत उत्तरतः परीतेति संप्रेष्यति । ४ ।

तैर्दक्षिणं प्रतिगृहीयन्नित्यादिविधिना प्रतिगृहीत ओदने उत्तरत
आगतान्संप्रेष्यति यजमान इति शेषः परीतेति वचनात् ॥

हविःशेषानुद्वास्यापिस्तृज्योत्सुके ब्रह्मन्प्रस्थास्यामः
समिधमाधायामीत्यग्निं च सकृत्सकृत्संमृड्ढीति
संप्रेष्यति । ५ ।

ये पूर्वमुत्सुके उद्गृहे ते प्रत्यूह्य संप्रेष्यति । ब्रह्मन्प्रस्थास्याम
इत्यनूयाजार्थं प्रतिपद्यामहे तदर्थं प्रमुक्षीति । अग्नीन्मपि समिध-
माधाय संमृड्ढीति ॥

अनुज्ञातो ब्रह्मणाग्नीध्रः समिधमादधात्येषा ते अग्ने
समित्तया वर्धस्व चा च प्यायस्व वर्धतां च ते यज्ञ-
पतिरा च प्यायतां वर्धिषीमहि च वयमा च प्या-
यिषीमहि स्वाहेति । ६ ।

नन्वामन्त्रयिताध्वर्युरेव ब्रह्मणाऽनुज्ञातश्च ओं प्रतिष्ठेति तत्कथ-
मुच्यते अनुज्ञातो ब्रह्मणाग्नीध्र इति । श्रूयतामध्वर्युणा तावत्प्र-
स्थास्याम इति वज्रवचनात् । सर्ववर्तिगर्थमात्मन्त्रणमुक्तं ब्रह्मणाप्ये-
प्रतिष्ठेति । वज्रवचनार्थेनैकवचनेन सर्वार्थ एव प्रसवः कृतः तेनाग्नी-
ध्रस्यापि अनुज्ञातत्वात् । युक्तमेव तथा वक्तुम् । अथवा नूयाज-
प्रक्रमार्थेनो प्रतिष्ठेत्याग्नीध्रस्यैवानुज्ञा यथाहाश्वलायनः ओं प्रतिष्ठेति
समिधमनुज्ञानीयादिति ॥

पूर्ववत्परिधीन्सकृत्सकृत्संमृज्याग्ने वाजजिह्वाजं त्वा
सस्त्वांसं वाजं जिगिवांसं वाजिनं वाजजितं वाज-
जित्यायै संमाज्म्यग्निमन्नादमन्नाद्यायेति सकृदग्निं
प्राञ्चम् । ७ ।

गतः ॥

इधसंनहनान्यद्भिः संस्पृश्यं यो भूतानामधिपती
रुद्रस्तन्निचरो वृषा । पशूनस्माकं मा हिंसीरेतदस्तु
हुतं तव स्वाहेत्यमौ प्रहरत्युत्करे वा न्यस्यति शाखायां
बलेजायां परोमोष्ठे परोगव्यूतौ वा । ८ ।

शालाग्निशाला । बलजा धान्यराशिः वंशबन्धनार्था रञ्जुरित्येके ।
 परो गोष्ठाद्यो देशः स परोगोष्ठः । परोक्षशब्दवत्समामः परशब्दस्य
 च परोभावो द्रष्टव्यः । एवं परोगव्यूतिरिति । गव्यूतिर्गोमार्गः ।
 गोस्थानाद्गोमार्गादा अन्यत्र यत्र क्वचित्स्यतीत्यर्थः ॥ तथा च
 ब्राह्मणं यद्येनानि पशवो ऽभितिष्ठेद्युर्न तत्पशुभ्यः कमिति ।
 मन्त्रवर्णस्य भवति पशूनस्माकं मा हिंसीरिति ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

औपश्रुतं जुह्वामानीय जुह्वपश्रुतावादाय दक्षिणा
 सहदतिक्रान्तो ऽग्नेणाधारसंभेदं प्रतीचस्त्रीननूयाजान्य-
 जत्याश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते देवान्यजेति प्रथमं
 संप्रेष्यति । यज यजेतीतरौ । १ ।

व्याख्यातो ऽयं प्रयाजग्रन्थेन । अत्र तु देवान्यजेति सर्वानूयाजार्थः
 प्रथमः संप्रेषः प्रातिस्विकौ बितरौ । तेनोत्तरयोर्द्वियजत्वं बोद्धव्यम् ।
 प्रयोजनं च पशौ दर्शयिष्यामः ॥

पूर्वार्धे प्रथमं समिधि जुहोति मध्ये द्वितीयं प्राञ्च-
 मुत्तमं संस्थापयन्नितरावनुसंभिद्य । २ ।

अग्नेणाधारसंभेदं यो देशस्तस्य पूर्वभागे प्रथममनूयाजं समिधि
 जुहोति मध्यदेशे द्वितीयम् । ततः पश्चादुत्तममारभ्य प्राञ्चमप-

वर्जयन्पूर्वज्ज्जावनुयाजौ संमृज्य जुहोति ॥ अत्राह बौधायनः
किंदेवत्याः सन्वनुयाजा भवन्तीति आग्नेया इत्येव ब्रूयात् ।
विज्ञायते तं देवा आहुतीभिरनुयाजेष्वित्यादि ॥

प्रत्याक्रम्यायतने सुचौ सादयित्वा वाजवतीभ्यां
व्यूहति । ३ ।

वाजवतीभ्यां वध्यमाणाभ्यां व्यूहति विविधं गमयति सुचौ । तत्र
द्वितीयस्या वाजवतीलोपचारः प्राणमृदकथममाहचर्यादृष्टव्यः । तदेवं
वाजवतीभ्यां व्यूहतीति कर्मविधिब्राह्मणमुदाहृतं तदेव व्याचष्टे ॥

वाजस्य मा प्रसवेनेति दक्षिणेन हस्तेनोत्तानेन
सप्रस्तरां जुहमुद्यच्छति । अथा सपत्नानिति सव्ये-
नोपभृतं नियच्छति । ४ ।

नियच्छति निगृह्णाति ॥

उद्ग्राभं चेति जुहमुद्यच्छति निग्राभं चेत्युपभृतं
नियच्छति । ५ ।

अबोभयं दक्षिणेन हस्तेन सव्याग्रहणादुपरि पुनःसव्यग्रहणाच्च ॥

ब्रह्म देवा अवीर्यधनिति प्राचीं जुह्वं प्रोहति । ६ ।

गतः ॥

अथा सपत्नानिति सव्येनोपभृतं प्रतीचीं वह्निर्वेदि
निरसित्वा प्रोक्ष्यैनामभ्युदाहृत्य जुह्वा परिधीननक्ति
वसुभ्यस्त्वेति मध्यमं रुद्रेभ्यस्त्वेति दक्षिणमादित्येभ्यस्त्वे-
त्युत्तरम् । ७ ।

जुह्वाज्यलेपेन । सर्वाङ्गनामंभवात्परिध्येकदेशानामञ्जनम् ॥

न प्रस्तरे जुह्मं सादयति । ८ ।

वेद्यामेव वह्निः प्रस्तरात्सादयति ॥

संजानाथां द्यावापृथिवी मित्रावरुणौ त्वा वृष्ट्या-
वतामिति विधृतीभ्यां प्रस्तरमपादाय वह्निपि विधृती
अपि सृज्य सुष्टु प्रस्तरमनक्ति । ९ ।

गतः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अक्तं रिहाणा इति जुह्वामग्रम् । प्रजां योनिमि-
तुं पृच्छति मध्यम् । आप्यायन्तामाप आपधय इति
ध्रुवायां मूलम् । एवं चिः । १ ।

एवं चिरिति वचनात्समन्वयकस्यावृत्तिः ॥

अपि वा दिव्यङ्क्षेति जुह्वामग्रम् । अन्तरिक्षे
त्युपभृति मध्यम् । पृथिव्यामङ्क्षेति ध्रुवायां मूलम् । २ ।
मन्त्रमात्रे विकल्पः ॥

एवं पुनः । ३ ।

एवं विरित्यर्थः ॥

अथापरम् । पृथिव्यै त्वेति ध्रुवायां मूलमन्तरिक्षाय
त्वेत्युपभृति मध्यं द्विवे त्वेति जुह्वामग्रम् । ४ ।
गतः ॥

आयुषे त्वेत्यक्तस्य तृणमपादाय प्रज्ञातं निधाय
दक्षिणोत्तराभ्यां पाणीभ्यां प्रस्तरं गृहीत्वा जुह्वां प्रतिष्ठा-
प्यासीन आश्राव्य प्रत्याश्राविते संप्रेष्यतीपिता दैव्या
हेतारो भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकाय
सूक्ता ब्रूहीति । ५ ।

अक्तस्य तृणं अक्तस्य प्रस्तरस्य संवन्धि तृणम् । दक्षिणोत्तराभ्यां दक्षिण
उत्तरः मण्डादुपरि ययोक्तौ तथोक्तौ । पाणीभ्यामिति दीर्घपाठ
ग्रामादिकः ॥

अनूच्यमाने सूक्तवाके मरुतां पृपतय स्थेति सह
शाखया प्रस्तरमाहवनीये प्रहरति । ६ ।

सूक्तवाको नामेष्टदेवतानुकीर्तनार्थं इदं द्यावापृथिवी इत्यनुवाकस्तद

नुवचनकाले प्रस्तरं प्रहरति । शाखा चेदस्ति सापि तेन सह प्रहर्तव्ये-
त्यर्थः । सा त्वपवित्रा प्रह्रियते ॥

न स्वाहाकरोति । ७ ।

मस्तां पृथय स्येति मन्त्रे स्वाहाकारं न करोति नन्वजुहोतित्वा-
देवाप्राप्ते स्वाहाकारे किं प्रतिषेधेन । सत्यं न प्राप्तस्तथापि परम-
तेनाशङ्कितः प्रतिषिध्यते । एतद्धि मतं कैमिनौयानां अस्ति याग-
विधिः सूक्तवाक्तेन प्रस्तरं प्रहरतीति तत्र याज्यास्यानीयः सूक्तवाक्ः
प्रस्तरो द्रव्यं मान्तवर्णिक्यो देवताः प्रहरतिश्च यजत्यर्थं इति ।
प्रस्तरप्रतिपत्तेस्तु कालविधिरिति सूत्रकृता ऽभिप्रायः । अत एवाक्त-
मनूच्यमाने सूक्तवाक् इति तस्मादुक्तः प्रतिषेधः ॥

न विधूनेति नावधूनेति न विक्षिपति न प्रमार्ष्टि
न प्रतिमार्ष्टि नानुमार्ष्टि नोदञ्चं प्रहरेत् । ८ ।

जुह्वा प्रस्तरं प्रहरन्न विधूनेति न चालयति । नावधूनेति नावाचीनं
कम्पयति । इतरेषां चतुर्णां पूर्ववद्वाक्या । नोदञ्चं नोदगग्रम् ॥

तिर्यञ्चं हस्तं धारयन्कर्पन्निवाहवनीये प्रहरति । ९ ।

दक्षिणं हस्तं तिर्यक्षमधस्तादुत्तानोदङ्मुखान्गुलिकं जिह्वां धारयन्कुष्ठि-
नैव सह कर्पन्निव शनैःशनैः प्रहरति । तथा जिह्वामिव हस्तं धारयन्नि-
त्येव सत्यापादभारदाजौ । स्वयं च वक्ष्यति न्यञ्चं हस्तं पर्यावर्तय-
न्निति ॥

न प्रतिशृणातीत्युक्तम् । १० ।

न प्रतिशृणातीत्यादिनाह्वये यदुक्तं नियमजातं तदप्यनुमंघातव्यमित्यर्थः । न प्रतिशृणाति यथा प्रस्तरप्रमर्दिता अह्वाराः प्रतिशौर्णा न भवन्ति तथा प्रहरतीत्यर्थः । तथोपरौव प्रहरतीति नियच्छति नात्ययं प्रहरेदित्यादि द्रष्टव्यम् । नात्ययमिति ययामिमतीत्याद्यं गतं न भवति तथेत्यर्थः ॥

प्रथयित्वा प्रहरेद्यं कामयेत स्यस्य जायेतेति । ११ ।

न प्रथयितव्य इति भावः ॥

आशीः प्रति प्रस्तरमवसृजति । १२ ।

इति पञ्ची कण्डिका ।

न्यञ्चं हस्तं पर्यावर्तयन् । १ ।

आशीः प्रति आशिपः प्रति शैतुः आशीर्वचनकाल इत्यर्थः । अवसृजति विसृजति । कथम् । यथोक्तप्रकारेण हस्तं दक्षिणं प्रमार्थं प्रस्तरस्योपरि न्यञ्चं पर्यावर्तयन् ॥

अग्नीहमयेति संमेप्यति । २ ।

प्रस्तरमग्निं गमयेति संप्रिपार्थः ॥

चिरञ्जलिनाग्नीध्रो ऽविष्वच्चं प्रस्तरमूर्ध्वमुद्यौति रोहि-
तेन त्वाग्निर्देवतां गमयत्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम् । ३ ।

अविष्वच्चं सर्वतोऽयं प्रस्तरमूर्ध्वमुद्यौति । यथोद्यतः सर्वो ऽग्निं
गमितः स्यान्नथोद्यम्य प्रहरतीत्यर्थः यदेतैः प्रस्तरं प्रहरतीति श्रुतेः ।
स्वयं च वक्ष्यत्यग्नीधा प्रस्तरं प्रह्रियमाणमिति ॥

अथैनमाहाग्नीध्रो ऽनुप्रहरेति । ४ ।

अनुप्रहरेति को ऽर्थस्तमेव व्यनक्ति ॥

यत्प्रस्तरात्तृणमपातं तदनुप्रहरति स्वगा तनुभ्य
इति । ५ ।

अध्वर्युरिति शेषः ॥

एतदेतदिति चिरञ्जुल्या निर्दिश्याग्निमभिमन्त्रयत
आयुष्या अग्ने ऽस्यायुर्मै पाहीति । ६ ।

एतदित्यञ्जुल्या तदेव त्वणं निर्दिश्य दर्शयित्वा ॥

ध्रुवासीत्यन्तर्वेदि पृथिवीमभिमृशति । ७ ।

गतः ॥

अथैनमाहाग्नीध्रः संवदस्वेति । ८ ।

को ऽयं संवादो नाम । तदेव दर्शयति ॥

अगानग्नीदित्यध्वर्युराह । अगन्नित्याग्नीध्रः । आवये-
त्यध्वर्युः । औपडित्याग्नीध्रः । ९ ।

अग्नीत्सुतः किमग्निमगानिति प्रश्नः । तथागन्वित्युत्तरम् ॥

मध्यमं परिधिमन्वारभ्य संप्रेष्यति स्वगा दैव्याहो-
तृभ्यः स्वस्तिर्मानुषेभ्यः शंयोर्ब्रूहीति । १० ।

गतः ॥

अनूच्यमाने शंयुवाक आहवनीये परिधीन्प्रहरति
। ११ ।

अनूच्यमान इति पूर्ववत् ॥

यं परिधिं पर्यधत्वा इति मध्यमम् । यज्ञस्य पाथ
उपसमितमितीतरौ । १२ ।

युगपदितरयोः प्रहरणं समितमिति लिङ्गात् ॥

उत्तरार्धस्याग्रमङ्गारेषूपोहति । १३ ।

उपोहति उपगूहति ॥

यजमानं प्रयतेति परिधीनभिमन्व्य जुह्वामुपधृतो
ऽग्रमवधाय संस्त्रावभागा इति संस्त्रावेणाभिजुहोति । १४ ।

संस्त्रावहोमः परिध्यङ्गं तदभिहोमत्वात् प्रहृत्य परिधीञ्जुहोतीति
वाजिनब्राह्मणस्य परिधीन्प्रहृत्य संस्त्रावान्तं कृत्वेति व्याकरणाच्च ।

अतो ऽमौ न निवर्तते प्रायणीथायाम् ॥

अत्रैव त्विजो हविःशेषान्भक्षयन्ति । १५ ।

अग्निष्काले भक्षयन्ति नातः पुरस्तात्परस्तादा ॥

इति मन्त्रमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

आज्यलेपान्मश्वात् ससवे जुहूपभृतावध्वर्युरादत्ते
वेदं होता स्फ्यमाज्यस्थालीमुदकमण्डलुं चाग्नीध्रः । १ ।

गताः ॥

आग्नीध्रप्रथमाः पत्नीः संयाजयिष्यन्तः प्रत्यञ्चो
र्यन्ति । २ ।

पत्नीः संयाजयिष्यन्तः नान्यथा । अतः पित्रायामपत्नीसंयाजायां न
गच्छन्ति । गच्छत्येवाध्वर्युः कर्मोन्तरार्थम् ॥

अग्रेण गार्हपत्यं दक्षिणेनाध्वर्युः प्रतिपद्यत उत्तरे-
णेतरौ । ३ ।

प्रतिपद्यते गच्छति ॥

अग्नेर्वामपञ्चगृहस्य सदसि सादयामीति कस्तम्भ्यां
सुचौ सादयित्वा धुरि धुर्यौ पातमिति युगधुरोः
प्राहति । ४ ।

कं शकटं तद्यत्र स्मभ्यते सा कस्तम्बी । पद्यादौ तु सुगज्जवे वां
सुचिनी धनं पातमित्येषां वज्रवदूहः न धुर्यावित्यन्य दंपत्यभिधा-
नात् । तथा च ब्राह्मणं धुरि धुर्यौ पातमित्याह जायापत्तोर्गौपी-
यायेति मन्त्रस्य भवति यज्ञस्य युक्ता धुर्यावभूतामिति ॥

यदि पाव्या निर्घपेदेताभ्यामेव यजुर्भ्यां स्फ्ये सुचौ
सादयेत् । ५ ।

यदि पात्रीते निर्वापस्तदा दाभ्यामपि यजुर्भ्या स्फो सुवावासाद-
येत् । यदापि सुवाभ्यां पत्नीः संयाजयिष्यन्ति तदापि नियतं सुवे-
नयनं सादनं च नित्यवदेव विधानात् । अत एवापत्नीसंयाजार्थत्वम-
प्यनयोः सूचितं भवति । तेन पित्यायामपि क्रियते ॥

सुग्भ्यां सुवाभ्यां वा पत्नीः संयाजयन्ति । ६ ।

ताभ्यामेव सुग्भ्यां यजन्तीत्येकः कल्पः तस्मान्नीयाभ्यामागन्तुकाभ्यां
सुवाभ्यामिति द्वितीयः । यदणार्थस्तु सुवः सर्वत्र नित्यः तत्र जुह-
स्थानीयः सुवः इत्युक्तः सामर्थ्यात् ॥

वेदमुपभृतं कृत्वा जुह्वा सुवेण चेत्येके । ७ ।

सुवेणेति यदणार्थस्त्वैव सुवस्यानुवादः । वेदमुपभृतः स्थाने कृत्वा यथा
पूर्वं जुह्वा सुवेण चेत्यर्थः । सुवो ऽपि कश्चिदागन्तुर्जुह्वा सव धार-
इत्यन्ये ॥

अपरेण गार्हपत्यमूर्ध्वञ्चव आसीत्ता ध्वानेनोपांशु-
वा पत्नीः संयाजयन्ति । ८ ।

अत्र खरव्यञ्जनयोः इत्यगुपलब्धिः स ध्वनिध्वानः । सुखप्रयत्नवान-
नभियक्तशब्दप्रयोगः उपांशुः । अनयोश्च क्रुष्टेन शेष इति क्रुष्ट-
खरापवादार्थं वचनम् । पत्नीरिति वक्ष्यमाणा देवताः समावहे
देवपत्नीसंबन्धात् ॥

दक्षिणो ऽध्वर्युरुत्तर आग्नीध्रो मध्य होता । ९ ।

गतः ॥

आज्येन सोमत्वष्टाराविष्टा जाघन्या पत्नीः संयाज-
यन्त्याज्यस्य वा यथागृहीतेन । १० ।

यज्ञियस्य पशोर्जाघन्या पुच्छेन लौकिकेन देवानां पत्नीः संया-
जयन्ति । आज्यस्यैव वा यथागृहीतेन यथा यस्य ग्रहणमुक्तं तथा
चतुरवत्तेन पञ्चावत्तेन वेत्यर्थः ॥

सोमायानुब्रूहि सोमं यजेति संप्रैषावुत्तरार्धे जु-
होति । ११ ।

व्याख्यातः प्राक् ॥

एवमितरांस्त्वष्टारम् । १२ ।

इत्यष्टमी कण्डिका ।

देवानां पत्नीरग्निं गृहपतिमिति । १ ।

एतान्येवं याज्यानुवाक्याप्रैषैरुत्तरार्धे यजतीत्यर्थः ॥

दक्षिणतस्त्वष्टारमुत्तरतो वा मध्ये ऽग्निं गृहपतिम् । २ ।

दक्षिणतः सोमस्योत्तरतो वा त्वष्टारं यजत्युत्तरार्धे एव । तयोर्मध्ये
ऽग्निं गृहपतिमित्यर्थः ॥

आहवनीयतः परिश्रिते देवपत्नीरपरिश्रिते वा । ३ ।

यथाहवनीयो न दृग्गते तथा परिश्रिते प्रच्छादिते गार्हपत्य इत्यर्थः ॥

राकां पुत्रकामो यजेत सिनीवालीं पशुकामः कुहूँ
पुष्टिकामः । ४ ।

नामानि त्रीष्टितानि न पत्नीपश्याजाः किं तु तत्कालभावीनि
काम्यानि यागान्तराणि । कुतः । पूर्ववत् सोमादीनां परिगणना-
ख्यत्वारः पत्नीपश्याजा इति श्रुतेश्च । तेनैषां नोत्तरार्धादिनियमः ॥

नित्यवदेके समामनन्ति । ५ ।

नित्यवद्यथा नित्यं तथा कामोपवन्धरहितमित्यर्थः । नित्यपक्षे
विकृतावपि गच्छन्ति ॥

पुरस्ताद्देवपत्नीभ्य एता एके समामनन्ति । उपरि
ष्टादा । ६ ।

द्वावेतौ यागकालौ राकादीनामुभययाप्याधानात् ॥

पूर्ववद्धोतुरङ्गुलिपर्वणी अङ्गोपस्पृष्टोदकाय हेतुर्हस्ते
चतुर आज्यविन्दूनिडामवद्यति पङ्गमीधः । ७ ।

उपस्पृष्टोदकाद्येति पूर्ववत् ॥

उपहूयमानामन्वारभन्ते ऽध्वर्युराग्नीध्रः पत्नी च । ८ ।

गतः ॥

उपहूतां प्राश्नीतो होताग्नीध्रश्च । ९ ।

उभौ स्वांस्यां इत्यां प्राश्नीतः ॥

अत्र सुवेण संपत्नीयं जुहोति पत्न्यामन्वारध्यायां सं
पत्नी पत्न्या सुकृतेन गच्छतां यज्ञस्य युक्तौ धुर्यावभूताम् ।
संजानानौ विजहतामरातीर्दिवि ज्योतिरजरमारभेतां
स्वाहेति । १० ।

अत्र अग्निष्काले । सं पत्नीति मन्त्राक्षरसंबन्धात्संपत्नीय इति होम-
नाम । अन्वारध्यायामिति कर्तरि निष्ठा । न चानास्तभुक्कायां
होमनिवृत्तिः अङ्गनिवृत्त्या प्रधानस्थानिवृत्तेः ॥

पुरस्ताद्देवपत्नीभ्य एतामेके समामनन्त्युपरिष्ठाद्वा ।
उपरिष्ठाद्वा पिष्टलेपफलीकरणहोमाभ्याम् । ११ ।

॥ ११ ॥ होमौ कालविरुद्धाः पूर्वेण मह चत्वारः तत्र पत्नीसंयाजाना-
मपि पिष्टलेपफलीकरणहोमप्रश्नालोपलक्षणमात्रत्वात् । न तदङ्गमयं
होमः । तेन पित्र्यायामपि क्रियते ॥

दक्षिणाग्नाविधाप्रव्रश्चनान्यभ्याधाय पिष्टलेपफलीक-
रणहोमौ जुहोति । १२ ।

पिष्टलेपसंयुक्तो होमः पिष्टलेपहोमः तथा फलीकरणहोमः । तौ
षाग्नामिच्छादितन्त्रेखर्यलोपान्निवर्तते पिष्टलेपफलीकरणप्रतिपत्त्यर्थ-
त्वात् । पिष्टलेपहोमस्तु न केवलं तत्प्रतिपत्त्यर्थः किं तु विपुष्टेमा-
दिवदुभूखलादिस्मिष्टपिष्टावयवादिप्रतिपादनार्थं च सन्तलिङ्गात् ।
तेन पश्चादिषु पिष्टलेपाभावे ऽपि आर्जनेन केवलेन कार्यः ॥ तथा

चतुर्गृहीतं प्रकृत्याह बौधायनः अन्वाहार्यपचने प्रायश्चित्तं जुहोत्यु-
लूखले सुषल इति । भारद्वाजश्चाह आज्येनैव पिष्टलेपं जुहोतीति ॥
तत्र चाग्निश्लेष यच्चराविति मन्त्रमूहति ॥

इति नवमी कण्डिका ।

फलीकरणहोमं पूर्वमेतद्वा विपरीतम् । चतुर्गृहीत
आज्ये फलीकरणानोप्याग्ने ऽदध्याये ऽशीततनो इति
जुहोति । एवं पिष्टलेपानुलूखले सुषले यच्च शूर्पं आग्नि-
श्लेष दृषदि यत्कपाले । अवप्रुषो विप्रुपः संयजाधि-
विश्वे देवा हविरिदं जुपन्ताम् । यज्ञे या विप्रुपः सवि-
वह्नीरमौ ताः सर्वाः स्विष्टाः सुहुता जुहोमि स्वाहेति ।
गताः ॥

या सरस्वती विशोभगीना तस्यै स्वाहा या सरस्वती
वेशभगीना तस्यै स्वाहेन्द्रोपानस्यकेहमनसो वेशान्कुरु
सुमनसः सजातान्स्वाहेति दक्षिणाग्नौ प्रतिमन्त्रं
जुहोति । २ ।

पुनर्दक्षिणाग्निप्रदं तिस्रष्टार्यम् ॥

वेदो ऽसीति वेदं होता पठ्या उपस्ये त्रिः प्रास्य-
ति । ३ ।

होत्रम्याचोपदेशो ब्राह्मणानुमारात् ॥ उपस्यो ऽङ्कः । प्रास्यति चि-
पति । प्रतिप्रामनं मन्त्रस्यावृत्तिः क्रियते क्रियान्तरेण व्यवायात् ।
पद्मीमंस्कारश्चायं विन्दते प्रजामिति सिद्धात् । तेन प्रतिपक्षि
प्रास्यति ॥

निर्दिपन्तं निररातिं नुदेतीतरा प्रास्तंप्रास्तं प्रति-
निरस्यति । ४ ।

प्रतिनिरस्यति प्रतिचिपति ॥

तन्तुं तन्वन्निति वेदं होता गार्हपत्यात्प्रक्रम्य संतत-
माहवनीयात्स्तृणात्या वा वेदेः । ५ ।

{आङ् उभयत्र मर्यादायाम् । वेदं विसृज्य स्तृणाति ॥

द्वमं विध्यामीति पत्नीं योक्तृपाशं विमुञ्चते । ६ ।

गतः ॥

तस्याः सयोक्त्रो ऽज्जलौ पूर्णपात्रमानयनि । ७ ।

पात्रपूर्णमुदकं पूर्णपात्रं तन्मूष्णीमानयति । पत्न्यनेकत्वे चावृत्तिः
पूर्वम् ॥

समायुपा सं प्रजयेत्यानीयमाने जपति । ८ ।

मन्त्रसिद्धादयं पद्मीमन्तः ॥

निनीय सुखं विमृज्योत्तिष्ठति पुष्टिमती पशुमती
प्रजावती गृहमेधिनी भूयासमिति । ९ ।

तदुदकं भूमौ निनीयार्द्धेण हस्तेन मुखं विमृज्य मन्त्रेणोत्तिष्ठति ॥

इति दशमी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

यथेतमाहवनीयं गत्वा जुह्वा सुवेण वा सर्वप्राय-
श्चित्तानि जुहोति । १ ।

यथेतं येन मार्गेण पश्चाद्गतः तेन प्रत्यागत्य दर्शपूर्णमासयोरवि-
ज्ञातदोषनिर्घातार्थानि प्रायश्चित्तानि जुहोत्याज्यत्याज्या आज्येन
दर्शिहोमत्वात् । तच्च दर्शितमेव प्राक् । तथाज्यस्याज्या. सर्वप्राय-
श्चित्तानीत्येव कल्पान्तरकाराः ॥

ब्रह्म प्रतिष्ठा मनस इत्येपा ॥ आश्रावितमत्याश्र-
वितं वषट्कृतमत्यनूक्तं च यज्ञे । अतिरिक्तं कर्मणो
यच्च हीनं यज्ञः पर्वाणि प्रतिरन्वेति कल्पयन् ।
स्वाहाकृताहुतिरेतु देवान् ॥ यदो देवा अतिपादयानि
वाचा चित्प्रयतं देवहेडनम् । अरायो अस्मां अभि-
दुच्छुनायते ऽन्यत्रास्मन्नस्तत्तं निधेतन ॥ तत्तं म आप-
स्तदु तायते पुनः स्वादिष्टा धीतिरुचयाय शस्यते ।
अयं समुद्र उत विश्वमेपजः स्वाहाकृतस्य समु तृप्णुत-
र्भुवः ॥ उदयं तमसस्पर्युदु त्वं चित्रमिमं मे वरुण तच्चा

यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयास्यया-
 सन्मनसा हितः । अयासन्व्यमूहिषे ऽया नो धेहि
 भेषजम् ॥ प्रजापत इत्येपा ॥ इष्टेभ्यः स्वाहा वषट्नि-
 ष्टेभ्यः स्वाहा । भेषजं दुरिष्यै स्वाहा निष्कृत्यै स्वाहा ।
 दौराज्ञै स्वाहा दैवोभ्यस्तनूभ्यः स्वाहा । ऋद्धौ स्वाहा
 समृद्धौ स्वाहा ॥ अयाथाग्ने ऽस्यनभिः शस्तिश्च सत्य-
 मिच्चमया असि । अयसा मनसा धृतो ऽयसा हव्य-
 मूहिषे ऽया नो धेहि भेषजम् ॥ यदस्मिन्यज्ञे ऽन्तरगाम
 मन्त्रतः कर्मतो वा । अनयाहुत्या तच्छमयामि सर्वं
 वृष्यन्तु देवा आह्वयन्तां धृतेन । २ ।

इत्येकादशी कण्डिका ।

आज्ञातमनाज्ञातममतं च मतं च यत् । जातवेदः
 संधेहि त्वं हि वेत्य यथातथम् ॥ यदकर्म यन्नाकर्म
 यदत्यरेचि यन्नात्यरेचि । अग्निष्टत्स्विष्टकृद्विद्वान्सर्वं
 स्विष्टं सुहुतं करोतु ॥ यदस्य कर्मणो ऽत्यरीरिचं यद्वा
 न्यूनस्मिहाकरम् । अग्निष्टत्स्विष्टकृद्विद्वान्सर्वं स्विष्टं सु-
 हुतं करोतु ॥ यत इन्द्र भयामहे ततो नो अभयं
 कधि । मघवञ्छग्धि तव तन्न ऊतये वि द्विषो वि मृधो
 जहि ॥ स्वस्तिदा विशस्पतिर्दृचहा विमृधो वशी ।

दृपेन्द्रः पुर एतु नः स्वस्तिदा अभयंकरः ॥ आभि-
 र्गोर्भिर्यदतो न ऊनमाप्यायय हरिवो वर्धमानः ।
 यदा स्तोत्रभ्यो महि गोत्रा रजासि भूयिष्ठभाजो अथ
 ते स्याम ॥ अनाज्ञातं यदाज्ञातं यज्ञस्य क्रियते मिथु ।
 अग्ने तदस्य कल्पय त्वं हि वेत्य यथातथम् ॥ पुरुष-
 संमितो यज्ञो यज्ञः पुरुषसंमितः । अग्ने तदस्य कल्पय
 त्वं हि वेत्य यथातथम् ॥ यत्पाकत्रा मनसा दीनदक्षा न
 यज्ञस्य भन्वते मर्तासः । अग्निष्टोता कतुविद्विजान-
 न्यजिष्ठो देवा अतुशायजातिः ॥ अग्निष्टोता यद्विद्वान्मो
 मुग्धाः कुर्वन्मृत्विजः । अग्निर्मा तस्मादेनसः यदा देवेते
 च मुञ्चताम् । १ ।

इति दादशी कण्डिका ।

अथाडग्निर्जातवेदा अन्तरः पूर्वे अस्मन्विपद्य । स-
 न्वन्सनिं सुविमुचा विमुञ्च धेह्यस्मासु द्रविणं जात-
 वेदो यच्च भद्रम् ॥ ये ते शतं वरुण ये सहस्रं यज्ञियाः
 पाशा वितता पुरुचा । तेभ्यो न इन्द्रः सवितोत विष्णु-
 विश्वे देवा मुञ्चन्तु महतः स्वख्या ॥ यो भूतानामुदुध्य-
 स्वाम उदुत्तममिति व्याहृतिभिर्विहृताभिः समस्ता-
 भिश्च हुत्वा । १ ।

अत्रोद्धुधस्त्राय इति सांक्ष्येव गृह्यते नामिहोत्रे वक्ष्यमाण आदि-
प्रदिष्टत्वात् ॥

पूर्ववद्भुवामाष्याय देवा गातुविद इत्यन्तर्वेद्यूर्ध्व-
स्तिष्ठन्भुवया समिष्टयजुर्जुहोति । २ ।

अत्रापूर्वाष्यायनविधानादेवाप्राप्नो मन्त्र इति कृत्वा पूर्ववदिति
मन्त्रातिदेशः । मन्त्रान्त एव होमो न पूर्वयोः स्वाहाकारयोः
समिष्टयजुस्त्येकवचनात् पशावनेन सहान्ये च द्वे उक्ता श्रीणि
समिष्टयजूपि जुहोतीति वचनाच्च ॥

मध्यमे स्वाहाकारे वर्धिरनुप्रहरति । ३ ।

मन्त्रान्ते पारिभाषिकस्वाहाकारापेक्षया द्वितीयस्याच मध्यमत्व-
मभिप्रेतम् । अत एव च लिङ्गादवगच्छामो मन्त्रान्तगत एव
स्वाहाकारः प्रदानार्थो न मध्यगत इति । आदिगतस्यापि कचित्प्र-
दानार्थत्वं परिवर्ष्ये दर्शयिष्यामः ॥ मध्यमे स्वाहाकार इति कोऽर्थः ।
वाचि स्वाहेत्यस्मिन्नित्यर्थः । तेन पशुसोमयोः समिष्टयजुर्विद्वद्वापि
तस्मिन्नेव वर्धिःप्रहारः । प्राकृतस्यैव मध्यमस्य तत्रापि विद्यमानत्वा-
द्धर्हिः सर्वमनुप्रहरति ॥ वर्धिसुष्टिं वेति तु सत्यापाढभारद्वाजौ ॥

यदि यजमानः प्रयसेत्प्रजापतेर्विभान्नाम श्लोक इति
भुवायां यजमानभागमवधाय समिष्टयजुषा सह जुहु-
यात् । ४ ।

दधामीति लिङ्गादवधाने मन्त्रः ॥

अभिस्तृणीहि परिधेहि वेदिं जामिं मा हिंसीरमुया
शयाना । होतृपदना हरिताः सुवर्णा निष्का इमे
यजमानस्य ब्रध्न इति होतृपदनैर्वेदिमभिस्तीर्य को वो
ऽयोक्षीत्स वो विमुञ्चत्वित्यन्तर्वेदि प्रणीता आसाद्य
विमुञ्चति । ५ ।

प्रणीतानां विमोचने मन्त्रसिद्धत्वात् । कर्माह्वनिवर्तनार्थतया
मन्त्रोच्चारणमेव विमोचकः ॥

यं देवा मनुष्येषूपवेपमधारयन् । ये अस्मदपचेतस-
स्तानस्मभ्यमिहा कुरु ॥ उपवेधोपविद्धि नः प्रजां
पुष्टिमथो धनम् । द्विपदो नश्यतुष्यदो ध्रुवाननपगान्कु-
र्विति पुरस्तात्प्रत्यञ्चमुत्कर उपवेधं स्थविमत उपरू-
हति । ६ ।

स्थविमतः स्थूलमूलप्रदेशादारभ्योत्करपांसुषु पुरस्ताद्भाग्येन प्रत्यगुप-
गूहति ॥

इति चयोदशौ कण्डिका ।

यद्यभिचरेद्योपवेधे शुक् सामुमृच्छतु यं द्विषा इत्य-
थास्मै नामगृह्य प्रहरति । १ ।

यद्यभिचरितुमिच्छेद्यथास्मै नामगृह्य अस्माभिचर्यमाणस्य नाम
योपवेधे शुक् सा देवदत्तमृच्छत्विति गृह्योक्तोत्कर एव प्रहरति

वज्रवत्तद्विंशत्यर्थतयाक्षिपतीत्यर्थः । अथवा अक्षौ एगमुद्दिश्य तस्यैव
नाम गृहीत्वा प्रहरतीत्यर्थः ॥

निरमुं नुद ओक्त्वः सपत्नो यः घृतन्यति । निर्वा-
ध्येन हविषेन्द्र एषं पराशरीत् ॥ इहि तिस्रः परावत
इहि पञ्च जना अति । इहि तिस्रो ऽति रोचना
यावत्सूर्यो असद्विवि ॥ परमां त्वा परावतमिन्द्रो नयतु
वृचहा यतो न पुनरायसि शश्वतीभ्यः समाभ्य इति
हतो ऽसाववधिष्मामुमित्येताभिः पञ्चभिर्निरस्येन्निख-
नेहा । २ ।

यजुष्टे ऽप्यन्यथोर्ध्ववाङ्मन्त्रादेताभिरिति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । तत्र च
स्वग्रजुर्विवेचनार्थः प्रथम इतिकरणः । शत्रुनामप्रदणार्थो मन्त्रेष्वदः-
शब्दः । निरस्येन्निर्णुदेदुत्करे । निखनेन्निषन्याच्छ्रुवत् ॥

अवसृष्टः परापत शरो ब्रह्मासंशितः । गच्छामिचा-
न्प्रविश मैपां कंचनोच्छिष इति वा । ३ ।

अनन्तरविधावेवायं मन्त्रविकल्पः ॥

यानि धर्मे कपालानीति चतुष्पदयर्चा कपालानि
विमुच्य संख्यायोद्वासयति । ४ ।

चतुष्पदयर्चेति ब्राह्मणानुकरणम् । अत्रापि विमोक्तः पूर्ववत् । संख्या-
वचनमप्रमादार्थं यद्येकं कपालं न गच्छेदिति प्रणशे प्रत्यवायप्राय-
श्चित्तयोः अत्रणत् ॥

संतिष्ठेते दर्शपूर्णमासौ । ५ ।

एवमन्तावाध्वयवेण संतिष्ठेते याजमानशेषस्तु वक्ष्यते ॥ सन्ति हेडा-
सुक्तवाकशंयुवाका नाम हेडाभिगदसंयुक्तास्त्रयः कर्मविशेषास्त्रिडा
तावद्दृश्यभेदेनोभयोरप्याहवनीयगार्हपत्ययोर्नियता हविरिडाहवनीये
आज्येडा गार्हपत्य इति । तथा सुक्तवाकशंयुवाकावपि सुवान्तर-
कारैर्नियमविकल्पाभ्यामुभयवेद्येते । सुवकारस्तु तावन्यतरैवेच्छन्
हविरिडानन्तरमाहवनीये पूर्वमभिहितवानिदानीं त्राज्येडानन्तरं
गार्हपत्ये स्थातां नाहवनीय इत्याह ॥

शंखन्तं वाहवनीये संस्थापयेदाज्येडान्तं गार्हपत्ये ।
इडान्तं वाहवनीये शंखन्तं गार्हपत्ये । ६ ।

तत्र तावद्वाभ्यां वाज्येडाभ्यां द्वावेव कल्पौ विकल्पेते न चत्वारः ।
आहवनीयगार्हपत्यगज्याभ्यां च गार्हपत्यात्पूर्वापरदेशौ स्फुट्यते
अनभिगदयोगितादिडायाः यदि शंखन्तं पद्यात्स्यादिति लिङ्गाह ।
तदयमर्थः । यत्पूर्वदेशसंयुक्तमिडादि कर्म तद्यथाप्रसिद्धमेव शंख-
वाकान्तं कुर्यादपरदेशसंयुक्तमप्याज्येडान्तमिति प्रथमः कल्पः । स च
पूर्वाक्त एव कल्प उत्तरविकल्पार्थमनूदितो वेदितव्यः यथा चैत्रो
भोजनीय इत्युक्त्वा चैत्रो वा भोज्यतां मैत्रो वेति । द्वितीयः कल्प-
स्त्रिडान्तमेव संस्थापयेत्पूर्वदेशे न तु सुक्तवाकशंयुवाकौ तत्र भवतः
तौ तपरदेशे भवत इति । यदा तपरदेशे भवतस्तदैवं प्रयोग इत्याह ॥

यदि शंखन्तं पद्यात्स्यादेदात्तृणमपादाय जुह्वामग्र-
मञ्ज्यात्सुवे मध्यमुपभृति वाज्यस्थाल्यां मूलम् । तस्य
प्रस्तरवत्कल्पः सूक्तवाकाद्या शंयुवाकात् । ७ ।

यदि शंयुवाकान्तं कर्म पद्याद्देशे स्यात्तदाज्योदानन्तरं प्रस्तरस्थाने
 वेदद्वयमङ्गा तद्वदेव प्रहरति । तत्र रुद्रवाकाद्यविकृतमा शंयुवा-
 कादित्यर्थः ॥ प्रस्तरप्रहारस्तु निवर्तते प्रत्याम्नानात् । परिधिप्रहारस्तु
 भवत्येव स्त्रकाले प्राप्तत्वाद्प्रत्याम्नातत्वाच्च । न चैषां गार्हपत्ये प्रहारः
 शंयुवाकानङ्गत्वादाह्वनीयमंयोगित्वाच्च । तथान्येषामपि तद्देशसंयो-
 गिनां तत्रतत्र यथाकालं प्रयोगो ऽवगन्तव्यः ॥ केचित्तु संव्यापनश-
 ब्दौचित्यादर्शपूर्णमासयोरेवेमौ खण्डमंस्याविकल्प्यौ व्याचक्षते तत्रतत्र
 यत्तन्त्रं तच्छंयुवाकाद्यन्तमेव संव्यापयेदिति । तत्र गुणागुणयोः स्थापने
 प्रमाणं रुद्रविद् इत्यलं निर्वन्धेन ॥ मन्तौह दर्शपूर्णमासयोरधिका-
 रवाक्यानि स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत सर्वेभ्यः कामेभ्यो
 दर्शपूर्णमासौ आवज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यादीनि । तानी-
 दानीं व्याचष्टे ॥

स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासौ । ८ ।

सुर्वादिति शेषः । नित्यौ दर्शपूर्णमासावफलार्थिनाप्यनुष्ठेयाविति
 आस्यति । तयाप्येतौ स्वर्गे कामयमानस्य तमपि साधयत इत्यर्थः ॥

एककामः सर्वकामो वा । ९ ।

एककाम इत्यनन्तरोक्तस्यैव स्वर्गकामस्योत्तरविकल्पार्थो ऽनुवादः ।
 स्वर्गकामयुतेद्य स्वर्गकामो वा तौ सुर्वात्सर्वेभ्यः कामेभ्य इति युतेः
 सर्वकामो वेत्यर्थः । यदा तु सर्वकामस्तदा

युगपत्कामयेताहारपृथक्त्वे वा । १० ।

दर्शपूर्णमासयोरारम्भदशायामेव सर्वप्रयोगार्थं सर्वान्कामान्दुग्धपक्वाम-
येत आहारआहारे वा पृथगेकैकमित्यर्थः ॥

ताभ्यां यावज्जीवं यजेत । ११ ।

आधानप्रभृति यावन्तं कालं जीवति तावद्यजेत न कदाचिद्विच्छि-
न्यात् । यदि विच्छिन्यात्प्रत्यवेयादित्यर्थः । प्रव्रजितस्य तु दौर्घित-
वत्प्रतिषेधादेव निवृत्तिरनग्निवचनमामर्श्याच्च ॥

त्रिंशत् वा वर्षाणि । १२ ।

त्रिंशत्मेव वर्षाणि यजेत ततो विरमेत् ॥

जीर्णं वा विरमेत् । १३ ।

यावज्जरसाभिभूतो ऽसमर्थः कर्मणि स्यात्तावदित्यु विरमेत्तद्विरमा-
देव निवृत्तिस्तद्विकाराणाम् । न तु विरमेदग्निहोत्रादिति अथोक्तं
कात्यायनेन अग्निहोत्रमेव जुहुयादिति ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्यास्ये यजेत यः कामयेतर्धु-
यामित्युक्ताद्वैकामेव यजेतेति । १४ ।

अयानयोः कर्मणोर्द्वैकामप्रयोगे विशेषः प्रदर्शयते । यः कामये-
तर्धुयामिति पौर्णमासीममावास्यां च खेस्त्रे काले द्वे द्वे यजेत ।
किमुक्तं भवति । एकस्मिन्नेव पर्वणि पौर्णमासीमन्यस्त्रेत् पञ्चदशमेकां
प्रतिपदीतराम् । तथा स्वकाले ऽमावास्यामित्यर्थः ॥ तत्र प्रथमेति-
अभ्दानन्तरमिति तत्रोपात्तं द्रष्टव्यम् ॥ इत्युक्ताश्च एवमन्वायमुक्ता

पुनर्नोद्घाणमाह एकामेव यजेतेति । उभयौमण्येकामनभ्यस्तामेव यजेत
न तु द्वे द्वे इत्यर्थः । वैकल्पिको ऽभ्यास इत्युक्तं भवति ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अथोत्तरेण पटलेन दर्शपूर्णमासयोर्नित्यान्काम्यांश्चानुनिर्वाप्यान् गुण-
विकारांश्चोपदिशति ॥

संस्थाप्य पौर्णमासीमिन्द्राय वैमृधाय पुरोडाशमे-
कादशकपालमनुनिर्वपति । १ ।

पौर्णमासीमनुनिर्वपतीति वचनात् । समुदायाङ्गं वैमृधः तेन पौर्ण-
मासविकारेषु न भवति । आमावासे तस्य तन्त्रमैन्द्राग्नविकारत्वात् ॥

समानतन्त्रमेके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

तस्य याथाकामी प्रक्रमे । प्रक्रमान्तु नियम्यते । ३ ।

तस्य वैमृधस्य प्रक्रमे याथाकाम्यं दर्शपूर्णमासस्य दशाद्यामेवारम्यते न
चा । अयं तु विशेषः प्रक्रमानियम्यत इति । किमुक्तं भवति ।
यद्यारम्यते न कदाचित्पूज्यते यदि नारम्यते न कदाचिद्भूयते इत्यर्थः ॥
तथा च वैमृधं प्रकृत्याह कात्यायनः तं यदा निर्वपेन्न तत ऊर्ध्व
विरमेदिति । भारद्वाजस्याह नित्यवदेके समामनन्ति काम्यवदेक
इति ॥

सप्तदशसामिधेनीको यथाश्रद्धदक्षिणः । ४ ।

वैमृध इति शेषः । एमानतन्त्रे ऽपि केचिद्विष्णवाः समुषयमि-
च्छन्ति ॥

शर्धवत्यौ संयाज्ये । अग्ने शर्धं महते सौभगाय तव
क्षुन्नान्युत्तमानि सन्तु । सं जास्पत्यं सुयममाकृणुष्व शत्रू-
यतामभितिष्ठा महंसि ॥ वातोपधूत द्रपिरो वशां अनु
तपु यदन्ना वेविषदितिष्ठसे । आ ते यतन्ते रथ्यो यथा
पृथक् शर्धांस्यग्ने अजराणि धक्ष्यस इति । ५ ।

संयाज्ये इति सौविष्टतोर्याज्यानुवाक्ययोः समाख्या ॥

अग्नीषोमीयमेकादशकपालं पौर्णमास्यामनुनिर्वपे-
त्यादित्यं एते चरं सारस्वतं चरममावास्यायां पौर्ण-
चैन्द्रमेकादशकपालममावास्यायां पौर्णमास्यां च भ्रातृ-
व्यवतो ऽभिचरतो वा । ६ ।

भ्रातृव्यादात्मानं त्रिरक्षिपतक्षं जिघांसतो वा द्वे द्वे द्वौ द्वयोः
पर्वणोरनुनिर्वपति । तत्र पौर्णमास्यां मंश्याप्य वैमृधं अग्नीषोमीया-
दित्यौ निर्वप्यौ सारस्वतपौष्ठावमावास्यायाम् । ऐन्द्रमभयच ।
द्वतीयक्षेषु च पौष्णः पिष्टैश्चरुः तस्मात्पूषा प्रपिष्टभाग इत्यविशेषेण
अवशात् पिष्टानां पौष्णं श्रपयतीति प्रदर्शनाच्च ॥

इन्द्राय चावे चरं द्वितीयं वैमृधस्य कुर्याद्यो मृत्यो-
र्जान्या वा विभीयात् । मुष्करो दक्षिणा । ७ ।

द्वितीयं वैमृधस्येति वैमृधेन समानतन्त्रमित्यर्थः । वैमृधः पौर्णमा-
उसमानतन्त्रे ऽपि सद्द्वितीयो निरूप्यते । ध्यानिः ध्याधिपौडा ।
मुष्को ऽण्डः तद्वान्बलीवर्द्धो मुष्करः सेचनसमर्थ इति यावत् ॥

इन्द्रायेन्द्रियावते पुरोडाशमेकादशकपालमनुनिर्व-
पेत्प्रजाकामः पशुकामः सजातकामः । ८ ।

सजाताः सग्रामाः तत्कामस्यैः सह वस्तुकामः ग्रामकाम इति
यावत् ॥

एतं वानुनिर्वाप्यं कुर्वीत । ९ ।

एतमैन्द्रियावतमेव वा वैमृधस्य स्थाने नित्यमनुनिर्वाप्यं कुर्वीत ॥

इतरौ वा । १० ।

अगन्तरोक्तौ वा वैमृधवाचौ सद्द्वितावित्यर्थः ॥

यमभीव संशयीत । ११ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

स इन्द्राय वैमृधायानुनिर्वपेत् । १ ।

यं प्रति रोगाभिभवाद्दुर्निमित्तादिना वा संशयीत इव लोकः जीवे-
दयं न वेति सद्द्वितीयं वैमृधं निर्वपेत् ॥

यो नेव धोपेन्नेव शृणुयात्स इन्द्रायांहोमुचे । २ ।

पुरोडाशमेकादशकपालमनुनिर्वपेदिति प्राकृतेनान्वयः । यो नेव घोषेत्
यो रोगवशान्न घोषेदिव न व्यक्तं भाषितुं क्षमेत न च गृणुयादि-
वाव्यक्तं गृणुयादित्यर्थः ॥

यो भ्रातृव्यवान्स्यात्स इन्द्राय वृचतुरे । ३ ।

पूर्ववदेवान्वयः ॥

अथ यं न कुतश्चनातपेत्स इन्द्रायैव । ४ ।

यं रोगोपहतकायेन्द्रियं कुतश्चिदपि प्रकारादुष्णं वस्तु नातपेत् स
इन्द्राय निरुपपदाय निर्वपेदित्यर्थः ॥

यो भ्रातृव्यवान्स्यात्स पौर्णमासं संस्थायैतामिरि-
मनुनिर्वपेदग्रावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सर-
स्वते चरुम् । ५ ।

पौर्णमासं संस्थायैति ब्राह्मणानुकरणार्थम् । प्रक्रान्तवैश्वदेवस्य तु तद-
नुभाविर्नवेष्यते ॥

पौर्णमासीमेव यजेत भ्रातृव्यवान्नामावास्याम् । ६ ।

किं तर्हि वृत्त्यममावास्यायाम् । न किञ्चिदन्यत्पिण्डपितृयज्ञादि-
त्याह ॥

पितृयज्ञमेवामावास्यायां कुरुते । ७ ।

नन्वमावास्या निषेधादेव निवर्तिष्यते पितृयज्ञश्चानङ्गत्वात्प्रवर्तिष्यते ।
किमर्थो ऽयमारम्भः । सत्यं पौर्णमास्या एवामावास्यायामपि प्रवृत्ति-

मंदेहनिराभार्थमिति ब्रूयात् । कः प्रसङ्गः । अस्ति प्रसङ्गः पौर्णमा-
सीमेव यजेतेति प्राज्ञाण्यर्थस्य विग्रहितत्वात् । तथा च बौधायनः ।
उभयत्र पौर्णमासहविर्भिर्यजेतेति बौधायन इति ॥

संक्रामेसंक्रामे वज्रं भ्रातृव्याय प्रहरतीति विज्ञा-
यते । ८ ।

संक्रामो ऽतिक्रमः । दर्शस्यातिक्रमेऽतिक्रमे वज्रं शत्रवे प्रहरति स
एवातिक्रमो वज्रीभूत्वा तं हन्तीत्यर्थः ॥

त्यवरार्थममावास्यां संक्रामति । ९ ।

अवरान्दर्शनतिक्रामत एव कामावाप्तिर्नार्वागित्यर्थः ॥ अथ दर्शपूर्ण-
मासयोगुणविकारानुपदिशति ॥

अग्नीषोमीयानि प्रधानानि स्युरमावास्यायां पौर्ण-
मास्यां च भ्रातृव्यवतो ऽभिचरतो वा । १० ।

यानि प्रधानानि दर्शपूर्णमासयोर्हवींषि तान्यग्नीषोमीयानि स्युरग्नी-
षोमदेवताकलेन गुणेन विहृतानि स्युः । तस्यतस्य धर्मेषु ये देवता-
निगमास्तेषु तद्देवतापनयेनाग्नीषोमोपलक्षणं स्यादिति यावत् यथाग्ने-
यस्याग्नीषोमाभ्यां जुष्टं निर्वपामि अग्नीषोमाभ्यां जुष्टमभिघारयामि
अग्नीषोमयोरहं देवयज्ययान्नादो भूयाममित्यादि । एवमेव सांनाय्ये
आणायध्वमग्निया अग्नीषोमाभ्यां देवभागमित्यादि द्रष्टव्यम् । यान्या-
नुवाक्ये त्वग्नीषोमीये एव देवतानुसारित्वात् तन्नेष्टं कामावास्यायां
प्रदानविभावात् तस्य प्रातर्दाहेन भगवदायेति लिङ्गाच्च ॥ समुच्चय-

स्वाग्निषां द्रष्टव्यमेदात् । इत्यक्प्रचार एव पौर्णमास्यां नानाधर्मणो-
पांशुयाजेन चवायात् ॥

साकंप्रस्थायीयेन यजेत पशुकाम इत्यमावास्या वि-
क्रियते । ११ ।

साकंप्रस्थायीयेन यजेत पशुकाम इति ब्राह्मणे । साकंप्रस्थायीयो
नामामावास्याया गुणविकारमात्रं न तु संशया कर्मान्तरं न चोभ-
योर्विकार इत्यर्थः । यचाध्वर्युः साकं वज्रभिर्दोहैः प्रस्थाय यजति स
साकंप्रस्थायीयः तत्र च गुणफलं पशवस्तेन नित्यफलस्याविरोधः ॥

द्वौ सायं दोहावेवं प्रातः । १२ ।

यथोक्तेन दोहविधिना दोहयोर्द्वयोरभ्यामः कार्यः । तत्र सर्वेष्वपि
दोहधर्मेषु विभक्तां तन्मूलमविभक्तां चावृत्तिर्यथायथमनुसंधातव्यः ॥

सायं सायंदोहाभ्यां प्रचरन्ति प्रातः प्रातर्दोहा-
भ्याम् । १३ ।

सायं पूर्वेषु रात्रौ सायंदोहाभ्यां प्रचरन्ति प्रातरपरेद्युश्चाकालं
प्रातर्दोहाभ्यामित्येकीयः पक्षः । पक्षान्तरमाह ॥

सर्वेषां प्रातः । १४ ।

पूर्वस्मिन्पक्षे कतिपयप्रधानप्रतिकर्षणं नानाकालत्वाप्रधानानां तन्मूल
प्रतिकर्षोत्कर्षाभ्यामावृत्त्यादिवज्रन्यायविप्रतिषेधात्तमुपेक्ष्यायमेव पक्षः
सचकृताङ्गीकृत इति ज्ञायते तत्रैव प्रयोगविधानान् ॥

पाचसंसादनकाले चत्वार्यौदुम्बराणि पात्राणि प्र-
युनक्ति । १५ ।

चत्वारि होमार्थानि पात्राणि जुह्वा सहैकौकृत्य प्रयुनक्ति प्रागुक्त-
न्यायात् ॥

तेषां जुह्ववत्कल्पः । १६ ।

तेषां समार्जनादिसंस्कारो जुह्ववत्कार्यः । तत्र वाचं प्राणमिति
मन्त्रो वाजि त्वा सपन्नमाहमित्यूह्यते गुणविशतित्वात् ॥

आज्यभागाभ्यां प्रचर्याग्नेयेन च पुरोडाशेनाग्नीध्रे
सुचौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभिक्रामन्नाहेन्द्रायानु-
वृद्ध्याश्रावयेन्द्रं यजेति संग्रैषौ । १७ ।

आश्रावणवद्विस्पष्टार्थमाज्यभागवचनम् । सायंदोहयोः सायंप्रचार-
पक्षार्थमिति केचित् । तद्युक्तं कुम्भीभिरिति वज्रवचनेन विरोधात्
आग्नेयेन च पुरोडाशेनेति समुच्चयवचनविरोधाच्च । आग्नेयप्रचारा-
नुवादस्तत्रैव विशेषविवक्षया वेदितव्यः यथाग्नेयेन प्रचर्यानन्तरमग्नीध्रे
सुचो दत्त्वा कुम्भीरादाय दक्षिणातिक्रामन्पुरोऽनुवाक्यां संग्रैषौतीति ।
इन्द्रग्रहणं महेन्द्रस्याणुपलक्षणं प्राकृतदेवतानुवादत्वात् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

यावत्तुः कुम्भस्तावन्तो ब्राह्मणा दक्षिणत उपवीतिन
उपोत्थाय कुम्भोभ्यः पात्राणि पूरयित्वा तैरध्वर्युं
जुह्वतमनु जुह्वति । १ ।

यावत्तुः कुम्भ इति विशेषणमसमासाद्यं ब्राह्मणानां ते चत्विर्वो
ऽभिप्रेताः अधिकारात् अध्वर्युं जुह्वतमिति लिङ्गाच्च ॥ दक्षिणत-
उपवीतिन इति यज्ञोपवीतिन इत्यर्थः यथा दक्षिणत उपवीत्योप-
विश्य अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीयेत्यादौ । अथ वोपवीतिनो
दक्षिणत उपोत्थाय न त्वपरेणाह्वनीयमतिक्रम्येत्यर्थः ॥ उपवीत-
वचनमुत्तरीयनियमार्थं सा भूत्सूत्रविकल्पो ऽपि वा सूत्रमेवोपवीतार्थं
इति । कर्माद्यं वा द्वितीयमुपवीतं विधीयते । तथा कर्माद्यं
यज्ञोपवीतविधिं प्रकृत्य वीधायनः अजिनं वासः सूत्रं वा द्वितीयं
यस्य यज्जवति तेन स उपययत इति ॥

स्विष्टकृद्दक्षाय न विद्यन्ते । २ ।

दोहानामिति शेषः । तेन दोहाः सर्वज्ञता इत्युक्तं भवति ॥

समानमत ऊर्ध्वम् । संतिष्ठते साकंप्रस्थायोयः । ३ ।

गतौ ॥

दाक्षायणयज्ञेन सुवर्गकामः । ४ ।

यज्ञेति शेषः ॥ दाक्षायणेन दृष्टो यज्ञो दाक्षायणयज्ञः । कर्म-
धारय इति केचित् । तत्र शोभते दाक्षायणवनाम्नो विशेषणस्या-
प्रसिद्धेः यज्ञो दाक्षायण्येति मानववचनात् सार्वसेनियज्ञो वसिष्ठ-

यज्ञः श्रौतकयज्ञ इत्यादिभिर्वैरूपायोगाच्च ॥ सोऽपि दर्शपूर्णमास-
योरेव गुणविकारः । कर्मान्तरमित्येके । तथा चाह कात्यायनः
नामफलगुणयोगात्कर्मान्तरं गुणविधानं वा संनिधिसंपद्वचनाभ्या-
मिति ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेत । ५ ।

व्याख्यातोऽयमृद्धिकामप्रयोगे ॥

आग्नेयोऽष्टाकपालोऽग्नीषोमीय एकादशकपालः
पूर्वस्यां पौर्णमास्यामाग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्रं दध्युत्तर-
स्याम् । आग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्राग्न एकादशकपालः
पूर्वस्याममावास्यायामाग्नेयोऽष्टाकपालो मैत्रावरुणा-
मिष्ट्या द्वितीयोत्तरस्याम् । ६ ।

अत्र पुनर्विधानादसोमयाजिनोऽपि ब्राह्मणस्याग्नीषोमीयः पुरो-
डाशो भवति संनयतोऽप्यैन्द्राग्नः सांनाय्यं च । नित्यमैन्द्रं च तत्स-
र्वेषाम् । तथा गृह्यतं सोपांशुयाजस्य न भवतः सर्वहविषां पुन-
रनुक्रमणात् । अमित्राभाग्रयणे व्याख्यास्यति ॥

व्यावृत्काम इत्युक्तम् । ७ ।

व्यावृत्काम एतेन यज्ञेन यजेतेत्यादि ब्राह्मणे यदुक्तमान्तादनुवाकस्य
तदयनुसंधातव्यमित्यर्थः । तत्र व्यावृत्कामः समानेभ्य आत्मनो
व्यावृत्तिमीषुः ॥ क्षुरपविरसिधारा । ताजक् सद्यः । पत्नूलनमग्ना-
दिभिर्विना हस्ताभिर्मर्दनेन शोधनम् ॥

कृत्वे वा जायामुपेयात् । ८ ।

यदुक्तं ब्राह्मणे न स्त्रियमुपेयादिति तत्र ऋतावुपेयाद्वा । महिषी-
मित्यर्थः ॥ अत्र दर्शपूर्णमासव्रतवत्कर्मकालान्येतानि प्रतानीत्युक्त्वा
पुनराह भारद्वाज तेन मन्यामहे ऽन्तरालकालव्रतानि यथा
चातुर्मास्येऽपि ॥

सो ऽयं दर्शपूर्णमासयोः प्रक्रमे विकल्पो ऽनेन दर्श-
पूर्णमासाभ्यां वा यजेत । ९ ।

अयमपि यज्ञो वैश्ववत्प्रक्रम एव दर्शपूर्णमासाभ्यां विकल्पते ।
आदित एव प्रक्रम्यानेन यजेत ताभ्यां वा । न तु प्रक्रान्तस्य त्यागो
ऽप्रक्रान्तस्य वा ग्रहणमिति ॥

तेन पञ्चदश वर्षाणीद्वा विरमेद्यजेत वा । १० ।

पञ्चदशवर्षतास्य दर्शपूर्णमासयोस्त्रिंशद्वर्षतया समिता वेदितव्या
प्रयोगतो दैगुण्यात् । यजेत वा यावज्जीवमिति शेषः ॥

सत्तिष्ठते दाक्षायणयज्ञः । ११ ।

गतः ॥

एतेनैडादधः सार्वसेनियज्ञो वसिष्ठयज्ञः शौनक-
यज्ञश्च व्याख्याताः । १२ ।

इडादधेन दृष्ट एडादधः । एवमुक्तेरे ऽपि द्रष्टव्यासो च दाक्षायण-

यज्ञेन व्याख्याताः तत्समानप्रयोगास्तत्समानफलाश्चेत्यर्थः । नामधेय-
प्रयोजनमैडादधीयं हविरिदमेयां मयीत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा दर्शपूर्णमासयोः । १ ।

दार्शपूर्णमासिकभिदानीं ब्रह्मत्वमुपदिश्यते । यो ब्रह्मिष्ठो ब्राह्मण-
गुणेन प्रकृतः स ब्रह्मा भवति ॥

तं वृणीते भूपते भुवनपते महतो भूतस्य पते ब्र-
ह्माणं त्वा वृणीमह इति । २ ।

यजमान इति शेषः तथा याजमाने ऽनुवादात् । यथा चैतदेवं तथा
तत्रैव वक्ष्यते ॥

वृते जपति । ३ ।

यदेवं वृत्तादोत्तरं मन्त्रं जपतीत्यर्थः । वृत् इति वचनात्प्रायणीयादौ
निवर्तते ॥

अहं भूपतिरहं भुवनपतिरहं महतो भूतस्य पति-
देवेन सवित्रा प्रसूत आत्विज्यं करिष्यामि देव सवि-
तरेतं त्वा वृणते वृहस्पतिं दैव्यं ब्रह्माणं तदहं मनसे

प्रब्रवीमि मनो गायत्रियै गायत्री चिष्टुमे चिष्टुक्कगत्तै
जगत्यनुष्टुमे ऽनुष्टुप्पङ्क्त्यै पङ्क्तिः प्रजापतये प्रजापति-
र्विश्वेभ्यो देवेभ्यो विश्वे देवा बृहस्पतये बृहस्पतिर्ब्रह्मणे
ब्रह्म भूर्भुवः सुवर्हस्पतिर्देवानां ब्रह्माहं मनुष्याणां
बृहस्पते यज्ञं गोपायेत्युक्तापरेणाहवनीयं दक्षिणाति-
क्रम्य निरस्तः पराग्वसुः सह पाप्मनेति ब्रह्मसदनात्तृणं
निरस्येदमहमर्वाग्वतोः सद्ने सीदामि प्रहृतो देवेन
सवित्रा बृहस्पतेः सद्ने सीदामि तदग्नये प्रब्रवीमि
तदायवे तत्सूर्याय तत्पृथिव्या इत्युपविशति । ४ ।

उत्तरतो वेदंस्त्रिष्टुप्तेनं जपमुक्त्वा ततो दक्षिणातिक्रम्योपविशति

आहवनीयमभ्याहृत्यास्तौ । ५ ।

उपविशन्नाहृत्याहवनीयाभिमुख आस्ते ॥

कर्मणिकर्मणि वाचं यच्छति । ६ ।

कर्मणिकर्मणि सर्वेष्वेव कर्मसु ॥

मन्त्रवत्सु वा कर्मसु । याथाकामो तूष्णीकेषु । ७ ।

अथवा मन्त्रवत्स्वेव कर्मसु वाग्यमननियमसूक्ष्मीकेषु त्वनियम
इत्यर्थः ॥

यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्णवीमृचं व्याहृतीश्च जपित्वा
वाचं यच्छेत् । ८ ।

प्रमादे प्रायश्चित्तमेतत् ॥

ब्रह्मन्नपः प्रणेष्यामीत्युच्यमाने । ६ ।

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

प्रणय यज्ञं देवता वर्धय त्वं नाकस्य पृष्ठे यजमानो
अस्तु । सप्तर्षीणां सुकृतां यत्र लोकस्तवेमं यज्ञं यज-
मानं च धेह्यो प्रणयेति प्रसौति । १ ।

उच्यमान इत्यत्र न वर्तमानकालो विवक्षितः आमन्त्रणमध्ये
ऽनुष्ठानुपपत्तेः । प्रसौति अनुजानाति । उपांशुजपमुक्त्वोच्चैः प्रसवः
स च प्रणवादिः यज्ञेषु चैतदादयः प्रसवा इति वचनात् ओमिति
ब्रह्मा प्रसौतीति श्रुतेश्च ॥

सर्वेष्वामन्त्रणेष्वेवं प्रसवस्तेन कर्मणा यस्मिन्नामन्त्र-
यते । २ ।

यत्रयत्र कर्मण्येनमध्वर्युरामन्त्रयते ब्रह्मन्मोक्षयामीत्यादिभिर्निर्गदै-
स्तत्रतचामन्त्रितेनैव तेनतेनामन्त्रणविषयेण प्रोक्षणादिना कर्मणा
विशिष्टः प्रसवः कार्यः यथा ओं प्रोक्ष ओं परिगृह्णाणेत्यादि ॥

प्रोक्ष यज्ञमिति हविष इध्मावर्हिषश्च प्रोक्षे । वह-
स्पते परिगृह्णाण वेदिं स्वगा वो देवाः सदनानि सन्तु ।
तस्यां वर्हिः प्रथतां साध्वन्तरहिंस्ता नः पृथिवी देव्य-
स्त्वित्युरस्मिन्परिग्राहे । प्रजापते ऽनुब्रूहि यज्ञमिति

सामिधेनीरनुवक्ष्यन्तम् ॥ वाचस्पते वाचमाश्रावयैता-
माश्रावय यज्ञं देवेषु मां मनुष्येधिति प्रवरे । ३ ।

एतेषु कर्मस्वामन्वित एतान्मन्त्राञ्चपित्वा प्रसीति ॥ सामिधेनीरनु-
वक्ष्यन्तमिति होतारमिति शेषः । स यच्च ब्रूयाद्ब्रूयन्सामिधेनीरनु-
वक्ष्यामीति तदा प्रजापते ऽनुब्रूहीति प्रसीति ॥

देवता वर्धय त्वमिति सर्वचानुपजति । ४ ।

गतः ॥

मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्ष इति प्राशिञ्चमवदीयमानं
प्रेक्षते । ५ ।

प्रेक्षणे सहदेव मन्त्रो हविर्गणे ऽप्यकरणत्वादव्यवायाच्च यथा पशुगुणे
मनोता ॥

चतस्य पथा पर्येहीति परिह्रियमाणं सूर्यस्य त्वा
चक्षुषा प्रतिपश्यामीत्याह्रियमाणम् । ६ ।

परिह्रियमाणमपेक्षाहवनीयं आह्रियमाणमासन्नं ह्रियमाणम् । प्रती-
क्षा इति शेषः ॥

सावित्रेण प्रतिगृह्य पृथिव्यास्त्वा नाभौ सादयामी-
डायाः पद इत्यन्तर्वेदि व्यूह्य तृणानि प्राग्दण्डं सादयि-
त्वादव्येन त्वा चक्षुषावेक्ष इत्यवेक्ष्य सावित्रेणाङ्गुष्ठेना-
पमध्यमया चाङ्गुल्यादायाग्नेस्त्वास्येन प्राश्नामि ब्राह्मण-
स्योदरेण ब्रह्मस्यतेर्ब्रह्मणेन्द्रस्य त्वा जठरे सादयामीत्य-
संभवेत्यापिगिरति । ७ ।

सावित्रः प्रतिगृह्णामीत्यन्तः प्रतिग्रहे तस्यैव ब्राह्मणे पाठात् । आदाने
लादद् इत्यन्तः तथा दर्शितत्वात् । उपमध्यमानामिका । असंम्लेत्य
प्राशित्रं दनैरनभिमृद्य । अपिगिरिति निगिरिति ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

या अप्सवन्तर्देवतास्ता इदं शमयन्तु स्वाहाकृतं जठर-
मिन्द्रस्य गच्छ स्वाहेत्यङ्गिरभ्यवनीयाचम्य घसीना मे
मा संपृक्त्वा ऊर्ध्वं मे नाभेः सीदेन्द्रस्य त्वा जठरे
सादयामीति नाभिदेशमभिमृशति । १ ।

उच्छिष्ट एवाङ्गि. प्राशित्रमभ्यवनौयान्तं नीत्वा तत आचामति ॥

वाङ्म आसन्निति यथालिङ्गमङ्गानि । २ ।

तत्तत्क्षिप्त्वेन मन्त्रेण तत्तदङ्गमभिमृशति ॥

अरिष्टा विश्वानीत्यवशिष्टानि । ३ ।

विश्वशब्दो ऽत्र सामर्थ्यादवशिष्टविश्वान्नाभिधायीति भावः ॥

प्रक्षाल्य पात्रं पूरयित्वा दिशो जिन्वेति पराचीनं
निनयति । ४ ।

पराचीनमेकप्रयत्नेन निनयति ॥

मां जिन्वेत्यभ्यात्मम् । ५ ।

पुनरपि गृहीत्वाभ्यात्ममात्मन उपरि निनयति शेषमित्यवचनात्
अपरं पूरयित्वेति कल्पान्तरवचनाच्च ॥

यच्चास्मै ब्रह्मभागमाहरति तं प्रतिगृह्य नासंस्थिते
भक्षयति । ६ ।

भार्गव्यिते न कपालविमोचनान्पूर्वमित्यर्थः तत्र संदावचनात् ॥

ब्रह्मन्ब्रह्मासि ब्रह्मणे त्वाहुताद्य मा मा हिंसोर-
हुतो मह्यं शिवो भवेत्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभि-
मृशति । ७ ।

विहतिषु दक्षिणानेकत्र ब्रह्माणो ब्रह्माणः न्य इत्यादि यथार्थमूहो
द्रष्टव्यः ॥

ब्रह्मन्प्रस्थास्याम इत्युच्यमाने देव सवितरेतत्ते ग्राह
तत्प्र च सुव प्र च यज बृहस्पतिर्ब्रह्मा स यज्ञं पाहि स
यज्ञपतिं पाहि स मां पाह्यो प्रतिष्ठेति प्रसीति । ८ ।

ननु सर्वेष्वामन्त्रेष्वेवं प्रमत्र इत्यनेनैव मिदस्य प्रमत्रस्यैव पुनर्वचनं
ततो ऽपठ्येह पूर्वजपविधानं च विमर्शम् । ब्रह्मन्प्रस्थास्याम इति
वज्रवचनेनामन्त्रयतः प्रतिष्ठेत्येकवचनेन प्रमत्रः पूर्वजपस्य देवता
वर्धय त्वमिद्यगुपह्लोपश्च यथा स्वातामित्येवमर्थम् । अन्यथा हि
विपरौतः प्रयोगो भवेत् । प्रतिष्ठेत्येकवचनं त्वगुजातो ब्रह्मणाग्रीम
इत्यत्रैव व्याख्यातम् ॥

भूमिर्भूमिमगान्माता मातृमध्यगात् । भूयास्म पुत्रैः
पशुभिर्यो नो द्वेष्टि स भिद्यतामिति यत्किञ्च यज्ञे मृन्मयं
भिद्येत तद्भिमन्त्रयेत् । ६ ।

अनेनाभिमन्त्रितमनेनैवापो ऽभ्यवहरत्यध्वर्युः ॥

ब्रह्मभागं प्राश्यायाडग्निर्जातवेदाः प्र णो यक्ष्यभि
वस्यो अस्मान्सं नः सृज सुमत्या वाजवत्येत्याहवनीय-
मुपस्थाय यथेतं प्रतिनिष्क्रामति । १० ।

कपालविमोचनान्ते दिवो भागो ऽसीति ब्रह्मभागं प्राश्याचस्थाया-
डग्निरित्यूचा प्र णो यवीति यजुषा चोपस्थाय येन मार्गेण प्रविष्ट-
सेन प्रतिनिष्क्रामति ॥

एवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वम् । ११ ।

यदेवं विहितं दर्शपूर्णमासयोर्ब्रह्मत्वमिदमेव सर्वेष्टीनां पशुबन्धानां च
ब्रह्मत्वमित्यर्थः ॥

इति विंशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रोक्तौ सूचदीपिकार्या षष्ठः
पटलः ।

इति तृतीयः प्रश्नः ॥

श्राम् ॥

याजमानं व्याख्यास्यामः । १ ।

दर्शपूर्णमासधारिदानीं यजमानकर्म व्याख्यायते । तत्प्रसङ्गात्कचित्पक्षौकर्मोपि यथा जायापत्नी श्रुतीत इत्यादि । यजमानयोर्वीकर्म याजमानं उपहृतो ऽयं यजमान इत्यादौ पठ्यामपि यजमान-
व्यपदेशोपलभ्यात् ॥

यजमानस्य ब्रह्मचर्यं दक्षिणादानं द्रव्यप्रकल्पनं
कामानां कामनम् । २ ।

ब्रह्मचर्यं ब्रह्मचर्या सैयुनवर्जनादि । दक्षिणादानं हविकूपक्रियः ।
द्रव्यप्रकल्पनं यज्ञसाधनद्रव्याणामुपस्थापनम् । काम्यन्त इति कामाः
क्रतुफलान्यङ्गफलानि च । याजमानाधिकारे पुनर्यजमानग्रहणं सार्व-
त्रिकत्वार्थम् । तदयमर्थः । ब्रह्मचर्यादि चतुष्टयमविभेदेण चोदितमपि
सर्वत्र यजमानस्यैव भवति न त्विजाम् । कुतः । कर्मणस्तदर्थत्वात् ।
वचनाद्विजामपि भवति यथा यो ऽस्याग्निमाधायान्ध्यात् एतां
रात्रिं व्रतं च गति श्रतश्चान्हौवा देय, यदि कामयेताध्वर्युं राक्षान-
मित्यादि ॥ तथा च यावदुक्तमेव कर्म पठ्याः सर्वचेति न्यायविदः ।
सत्याषाढ्याह यावदुक्तं पठ्याः कर्माणि ब्रह्मचर्यं जपाश्चेति । भार-
द्वाजेन तृकमात्मभंस्कारा वापनवर्जं पठ्या इति ॥

प्रत्यगाशिषो मन्त्राञ्जपत्यकरणानुपतिष्ठते ऽनुमन्त्र-
यते । ३ ।

वेदस्याध्वर्यवममाख्यया सर्वेषां मन्त्राणामाध्वर्यवत्वे प्राप्त उच्यते ।
य आत्माशिरभिवादिन आध्वर्यवे कर्मणि करणतया चाविनियुक्ता
मन्त्रास्त्राजपति तैरुपतिष्ठते तैरनुमन्त्रयते वा यजमानो न त्वध्वर्युः ।
कुतः । आशासितगामिफलत्वादात्माशिषां स्वास्थर्यत्वाच्च सर्वकर्मफ-
लागाम् । अतः सामर्थ्येन समाख्या बाध्यत इति भावः । तदुक्तं
ऽमिनिनापि मन्त्राद्याकर्मकरणास्तदिति ॥ ये तु करणमन्त्रास्ते
प्रत्यगाशिषो ऽपि विनियोगवत्त्वादाध्वर्यवा एव यथा ममाग्ने वर्च
इत्यादयः । तेष्वप्याशिषो यजमानार्था एवेत्यन्ते भाक्तस्त्वमाच्छब्दो
भविष्यति ॥ जपादीनां तु विषयविभागं स्वयमेव तत्रतत्र दर्शयिष्यति
यथा अन्वाधेयमाने जपति अथादित्यमुपतिष्ठते प्रणीताः प्रणीय-
माना अनुमन्त्रयत इत्यादि । यत्र तु न दर्शयिष्यति योग्यतयैव
तत्र व्यवस्थानुसंधेया यथा प्रवरे प्रम्रियमाण इत्यादौ जपः स्व
आयतने मनीषयेति गार्हपत्यमित्यादावुपस्थानमनुमन्त्रणं वा वेदिं
संमृज्यमानामित्यादावनुमन्त्रणमिति । प्रायिकं चैतज्जपादि द्रष्टव्यं
क्रियान्तराणामपि क्वचित्प्रदर्शनात् यथा पुरोडाशमभिमृशती-
त्यादि ॥

पर्वणि च केशश्मश्रु वापयते । ४ ।

ऐच्छिकत्वादापनस्य पर्वणि पाचिकं सन्नियम्यते वापयत एव
पर्वणीति । तेनापर्वणनियमः । तच्च पितृयज्ञवदनङ्गं स्वकालविधा-

नात् तेनाकरणे ऽपि दर्शपूर्णमामयोः कार्यं यथा मंत्रमग्निहोत्रं
 ऊत्वाय दर्शपूर्णमामावाग्भते विंशतं वा वर्षाणि जीर्णा वा विरमे-
 दित्यादिकल्पेषु ॥ कर्माङ्गं वा वपनं प्रकरणात् मृता वा एषा
 त्वगमेध्या यत्केशगम्यु मृतामेव त्वचममेध्यामपहत्य यज्ञियो भूत्वा
 मेधमुपैतीति लिङ्गाच्च तदापि पर्वपक्षणात् ॥ पथिकनुखायां
 प्रकृतौ विकृतिषु चापर्वकालासु नेय्यते यथा नैमित्तिकेष्टिषु
 केशगम्युपक्षणाक्षोमवपनमैच्छिकं वेदितयम् । वाजसनेयिमतान्तु
 तदेवादृतमित्याह ॥

अप्यल्पशो लोमानि वापयत इति वाजसनेय-
 कम् । ५ ।

लोमानि तनूरूहाणि तान्यल्पान्यपि वापयितव्यानि । केशगम्यु त्वर्यं
 समुपेत्यतामिति भावः । प्रकृतमेव वा गम्युलोमशब्देन विवक्षितं
 लोमनिशेषवाच्छग्युणः । यथाङ्गर्धगण्डुकाः तनूरूहं रोम लोम
 तद्गुह्यौ गम्यु पुंमुख इति ॥ तदयमर्थः । केशगम्युषु च मध्ये गम्यु
 त्वल्पमपि वापयत एव केशास्त्वल्पे सन्तो नोत्थेरन्निति । बौधायन-
 स्त्वाह यदि केवलं गम्यु वापयिष्यमाणः स्यादिति ॥

विद्युदसि विद्य मे पाश्चान्मृतात्सत्यमुपैमीति यक्ष्य-
 माणो ऽप उपस्पृशति । ६ ।

यक्ष्यमाणो यष्टु वृतमंकल्पः । संकल्पश्च मनसो ऽसाधारणव्यापार-
 त्वान्मनसः यथाङ्गः सांख्याः मनःसंकल्पमिति । वाचिको ऽपीत्य-
 परं यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजत इति लिङ्गात् मनसा चि. संकल्पयति

वाचा त्रिरुच्चैरिति बौधायनवचनाच्च ॥ तत्र क्रतुकामो ऽपि कामयि-
तव्यः यथा वक्ष्यति क्रवादौ क्रतुकामं कामयते यज्ञाद्वादौ
यज्ञकाममिति । तत्प्रकारश्चोक्तो बौधायनेन यथा सर्वकामो ऽग्नीना-
धास्य इत्यन्याधेये स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासाभ्यां यक्ष्य इति दर्शपूर्ण-
मासयोः स्वर्गकामः पशुना यक्ष्य इति पशुबन्धे स्वर्गकामः सोमेन
यक्ष्य इति सोमे सर्वकामो ऽग्निं चैव इत्यग्निचयन इति ॥ तत्र त्वेवं
कामशब्दो ऽस्मति कामे लुप्यते सत्यपि वा वर्जनम् । श्रेयसाद्धि
परमं परदेवताप्रीणनं परमे निःश्रेयसायेति सर्वशास्त्राणां मर्यादा ।
यथोक्तं भगवद्गोतासु कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियते ऽर्जुन ।
सङ्गं त्यक्त्वा फलं दैव स त्यागः सात्त्विको मत इति । एवकारस्याह
नेमं लौकिकमर्थं पुरस्कृत्य धर्माक्षरेदिति तथा धर्मं चर्यमाणमर्था
अनूत्पद्यन्त इति च । श्रुतिश्च कामानुपहतस्थानन्दानुपदिशति ओचि-
यस्य चाकामहतस्तेति । तस्मादग्नीनाधास्ये दर्शेन यक्ष्ये इत्येतावानेव
युक्तः संकल्पः ॥

तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति । ७ ।

तदिदमपामुपस्पर्शनं न केवलं दर्शपूर्णमासयोः किं तु सर्वेष्वेव यजति-
चोदितेष्विष्टिपशुसोमेषु भवति यक्ष्यमाणो वेष्टा वेति श्रुतेः । अतश्च
दर्जिष्ठैरनेषु न भवति ॥

अग्निं गृह्णामि सुरथं यो मयोभूर्य उद्यन्तमारोहति
सूर्यमह्ने । आदित्यं ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमं श्वोयज्ञाय
रमतां देवताभ्यः ॥ वसून् रुद्रानादित्यानिन्द्रेण सह देव-

ताः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषया ॥
 इमामूर्जं पञ्चदशीं ये प्रविष्टास्तान्देवान्परिगृह्णामि
 पूर्वः । अग्निर्हव्यवाडिह तानावहतु पौर्णमासं हविरि-
 दमेपां मय्यामावास्थं हविरिदमेपां मयीति यथासिद्ध-
 माहवनीये ऽन्वाधीयमाने जपति । ८ ।

अथस्कास्त्रायां पौर्णमास्याभाद्या लुप्यते श्रौयज्ञायेति सिद्धविरोधान् ।
 तथा तृतीया पञ्चदशीमिति सिद्धविरोधात् । यदा त्वत्पापि
 पञ्चदशी ख्यातदा न लेपः । तृतीयस्या विकृतिषु तु यद्ययंमूहः सर्वत्र
 यथा अथयज्ञाय इमामूर्जं प्रथमामित्यादि ॥ तथा नामवतौखिष्टिषु
 तेनतेन नाम्नोपलक्षणं कर्मणः यथा चैवं हविः आरयणीयं हविरि-
 त्यादि । अनामकाम्बु सामान्यनाम्नोपलक्षणीयाः यथेष्टं हविरिति ॥

अन्तराग्नी पशवो देवसंसदमागमन् । तान्पूर्वः परि-
 गृह्णामि स्व आयतने मनीषयेत्यन्तराग्नी तिष्ठञ्जपति । ९ ।
 अग्नी गार्हपत्याहवनीयौ ॥

इह प्रजा विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपतिमभिसंव-
 सानाः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषया ॥
 इह पशवो विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपतिमभिसंव-
 सानाः । तान्पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीष-
 येति गार्हपत्यम् । १० ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अयं पितॄणांमग्निरवाहुव्या पितृभ्य आ । तं पूर्वः
परिगृह्णाम्यविपं नः पितुं करदिति दक्षिणाग्निम् ॥ अजस्रं
त्वां सभापाला विजयभागं समिन्धताम् । अग्ने दीदाय
मे सभ्य विजित्यै शरदः शतमिति सभ्यम् ॥ अन्नमावस-
थीयमभिहराणि शरदः शतम् । आवसथे अयं मन्त्र-
महिर्बुध्नियो नियच्छत्वित्यावसथ्यम् । १ ।

मर्वास्वाधीयमानमुपतिष्ठत इति शेषो ऽनुमन्त्रयत इति वा ॥

इदमहमग्निज्येष्ठेभ्यो वसुभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदम-
हमिन्द्रज्येष्ठेभ्यो रुद्रेभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदमहं वरुण-
ज्येष्ठेभ्य आदित्येभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमीत्यन्वाहितेषु जपति
। २ ।

अचान्वाधीयमान इति प्रक्रम्य पद्यानामग्नीनां याजमानानुक्ता
तेष्वन्वाहितेष्वित्युपसंहारात् ॥ मन्वावमय्ययोराध्वर्यवे ऽनुक्रमयस्ति
तूष्णीकमन्वाधानमित्यवगन्तव्यम् । मन्त्रवर्णस्य भवति विजयभागं
समिन्धतामिति ॥

पयस्वतीरोपधय इति पुरा बर्हिष आहर्तोर्जाया-
पती अश्रीतः । पुरा वत्सानामपाकर्तो रमावास्थायाम्
। ३ ।

आहर्तोरारहरणात् तथापाकर्तोरिति । काललक्षणा चेयम् । तेन
यदा पौर्णमास्यामन्वाधानपरिस्तरणोपवामा एव क्रियन्ते यदा

चामावास्यायां न संनयते तयोः कालयोरश्रौतः प्राक् परिस्फुटानां
वर्हिषो वाहरणात् । प्रथमप्रासे चोभयोर्मन्त्रः । अयं चास्मिन्नह्न्य-
र्थप्राप्तस्याग्रनय कालनियमलोचन सद्यत्कालात्मन्यां क्षुधि नेष्यते ॥

पौर्णमासायोपवत्स्यन्तौ नातिमुहितौ भवतः । ४ ।

उपवासः प्रागेव व्याख्यातः । तं रात्रौ करिष्यन्तावहरपि नातिमु-
हितौ नातिदृष्टौ भवतः । तन्निश्चान्नखेत्यस्यापवादः ॥

अमापममांसमाज्येनाश्रीयातां तदभावे दध्ना पयसा
वा । ५ ।

माषमांसयोः व्यञ्जगार्ययोः प्रतिषेधः । आज्यादीनि तूपशेके
नियम्यन्ते । माषशब्दो मुद्गादेरपि कोशीधान्यस्य प्रदर्शनार्थः । प्रा-
शातिकादिति लिङ्गात् । बोधायनस्याह सर्वमेतदहः कोशीधान्यं
वर्जयेदन्यत्र तिलेभ्यस्तुल्य ब्राह्मणं प्रतिपाद्याश्रीयादिति तथा पयसा
एवैतदहस्तुष्टिर्दद्यादिति च ॥

वर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति । वत्सेषपाकतेष्वमावा-
स्यायाम् । ६ ।

अत्रापि वर्हिर्वत्सवद्वाभ्यां पूर्ववत्कालप्रवणः । वर्हिषाद्वियमाणेन
सहेति शेषः ॥

प्रणीतासु प्रणीयमानास्वासन्नेषु वा हविःषु व्रतमुपै-
तीत्युभयत्र साधारणम् । ७ ।

उभयचोभयोः पौर्णमास्यमावास्यायोः साधारणमिदं कालद्वयमि-
त्यर्थः ॥

अशनमग्न्यन्वाधानं व्रतोपायनमित्येके । व्रतोपाय-
नमशनमग्न्यन्वाधानमित्येके । अग्न्यन्वाधानं व्रतोपा-
यनमशनमित्येके । ८ ।

त्रय एते कर्मविकल्पास्तद्याणामेषां कर्मणां यद्योक्तेन मुख्येन सह
एतान्मन्त्रं यदाप्यशनं पूर्वं तदापि प्रणयनात् परमे वेति वेदि-
तयम् ॥

पयस्वतीरोपधय इत्यप आचामत्युपस्पृशति वा । ९ ।

आषामति भवयति ॥

अपरेणाहवनीयं दक्षिणातिक्रामति । १० ।

गतः ॥

एष एवात ऊर्ध्वं यजमानस्य संचरो भवति । ११ ।

शास्त्रीययोर्निर्गमनप्रवेशोरेष एव पन्थाः ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

दक्षिणेनाहवनीयमवस्थाय व्रतमुपैष्यन्समुद्रं मनसा
ध्यायति । १ ।

व्रतमुपययिति कल्पान्तरकारमतनिराकरणार्थमुक्तं व्रतमुपैष्यन्निति ॥

अथ जपत्यग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामीति ब्राह्मणः ।
वायो व्रतपत आदित्य व्रतपते व्रतानां व्रतपते व्रतं
चरिष्यामीति राजन्यवैश्वी । २ ।

राजन्वैश्वयोरेकैकस्य चयो ऽपि मन्वाः ॥

सर्वान्वा ब्राह्मणः । ३ ।

गतः ॥

अथादित्यमुपतिष्ठते सम्नाडसि व्रतया असि व्रतप-
तिरसि तत्ते प्रब्रवीमि तच्छ्रेयं तेन श्रेयं तेन
राध्यासमिति । ४ ।

अवाह बौधायनः उपनिष्क्रम्यागारादादित्यमुपतिष्ठत इति
बौधायनो ऽत्रैव तिष्ठन्निति शालीकिरिति ॥

यद्यस्तमिते व्रतमुपेयादाहवनीयमुपतिष्ठन्नेतद्यजुर्ज-
पेत् । ५ ।

गृहमेधीयाद्यर्थं वचनम् ॥

उभावग्री उपस्तृणते देवता उपवसन्तु मे । अहं
ग्राम्यानुपवसामि मह्यं गोपतये पशूनिति सायं परि-
स्तीर्यमाणेषु जपति । ६ ।

उभाविति सिद्धाद्वाह्मणोक्ताग्निदयपरिस्तरणविषय एवायं मन्त्र इति
केचित् । तदयुक्तं परिस्तीर्यमाणेष्विति बह्वचनान्त् प्राधान्यान्वया-
दुभयाभिधानोपपत्तेश्च यथा बह्वचनान्तेषु वसिष्ठवामदेवावागता-
विति ॥

आरण्यं सायमाश्रे ऽश्रात्यमायममांसम् । ७ ।

अरण्येभवमन्नमारण्यं नैवारादि तत्सायमाशम्याने ऽज्ञाति । माय-
मांसयोः पूर्ववद्व्यञ्जनार्थयोः प्रतिषेधः । अन्यथा साम्यत्वादेव माय-
स्याप्राप्तेर्भाष्यशब्दो ऽत्रापि पूर्ववद्व्याख्येयः ॥ अज्ञातीत्येकवचनात्
आरण्याग्नं पत्न्या नेय्यते । भारद्वाजेन लिष्टा एवात्मसंस्कारास्तस्याः ॥

अपि वा काममा मार्गादा मधुन आ प्राशति-
कात् । ८ ।

मार्गं मृगविकारं मांसम् ॥ प्राशतिकं कोशौधान्यं यस्मात्प्राशतने-
नोद्भियते ॥ तदयमर्थः । यदेव किञ्चिद्व्यञ्जनमीक्षितं तदेव काम-
मश्रीयात् मार्गमित्यमाणं भोक्तव्यमिति । मधुनस्त्वप्रतिषिद्धस्यापि
अप्ययमामान्यादेव प्रायो निवृत्तिः स्यादिति प्रतिप्रसवः ॥

अपो वा । न वा किञ्चित् । ९ ।

गतौ ॥

न तस्य सायमश्रीयाद्येन प्रातर्यक्ष्यमाणः स्यात् । १० ।

यज्जातीयेन हविषा श्योयष्टा तज्जातीयं द्रव्यं नाश्रीयात् । ततश्चा-
ज्येनानुपसेष्यः पौर्णमास्यां मायमात्रो भवति दधिपयोभ्यां च दर्शे ।
तथानुपवसत्येव्यपौष्टिपशुपु श्योभाविषु तत्साधनद्रव्याग्ननिवृत्तिः येन
प्रातर्यक्ष्यमाण इति सामान्यतो निर्देशात् पुनःसायंयक्ष्णाच्च ॥

आरण्यायोपवत्स्यन्नपो ऽज्ञाति न वा । ११ ।

आरण्येनैव हविषा श्योयष्टा यस्तस्य नृास्त्यारण्याग्नं तदा त्विमात्रेव
कम्पौ व्यवतिष्ठेते इत्यर्थः । वानप्रस्थार्थमिदं वचनमितरेषां प्रौढियव-

विधामात् तन्म्यारण्यनिधमाच्च यथा तस्मान्मन्त्रेनैवात ऊर्ध्वं होम इति ।
 विहृत्यर्थं वा वचनं यचारणं हविर्घंया गार्मुतं चहं निर्गपेदित्यादौ ।
 तदा त्विदमेव वचनं ध्यापकं भविष्यति सोपवमया अपि विहृतयो
 न्मभ्यन्त इति । औधायनद्याह इष्टिपाण्डवम्भाः सोपवमयाः सद्योयज्ञा
 वेति ॥

जञ्जम्भमानो ब्रूयान्मयि दक्षकृतू इति । १२ ।

कर्ममध्ये यदा जञ्जम्भते जम्भते तदा प्रायश्चित्तार्थमेतद्यजुर्जपेत् ॥

अमावास्यां रात्रिं जागर्ति । १३ ।

गतः ॥

अपि वा सुष्यादुपरि त्वेव न शयीत । १४ ।

जागरणाशक्तौ सुष्यात् उपरि शयनमेव तु व्रजयेत् ॥

अपि वोपरि शयीत ब्रह्मचारी त्वेव स्यात् । १५ ।

उपरि अपि वा शयीत सर्वथापि तावद्ब्रह्मचर्यं परिपालयेदित्यर्थः ॥

उभयत्र जागरणमेके समामनन्ति । १६ ।

उभयत्रामावास्यायां पौर्णमास्यां च ॥

आहवनीयागारे गार्हपत्यागारे वा शते । १७ ।

अन्यदाहवनीयागारमन्यगार्हपत्यम्येति वक्ष्यति । तयोरन्यतरचैव शते ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

देवा देवेषु पराक्रमध्वं प्रथमा द्वितीयेषु द्वितीयास्तृ-
तीयेषु चिरेकादशा इह भावत इदं शक्यं यदिदं
करोम्यात्मा करोत्वात्मने । इदं करिष्ये भेषजमिदं
मे विश्वभेषजा अश्विना प्रावतं युवमिति जपित्वा
श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीते । १ ।

उक्तं ब्रह्मत्वविधावेव ब्रह्मवरणं तस्यानेन काल उच्यते । श्वोभूते प्रकान्ते
तन्त्रे ऋते च ब्रह्मासने देवा देवेष्विति जपित्वा ततो ब्रह्माणं वृणीते ।
न चायं जपो ब्रह्मवरणशेषः कर्मशक्तिप्रार्थनार्थत्वात् । अतः प्राय-
णीयादावपि परिस्तरणोत्तरकाले भवति । केचित्तु जपित्वेत्यन्तं पूर्व-
मन्येन योजयन्ति जपित्वा श्वेत इति ॥

भूपते भुवनपते महतो भूतस्य पते ब्रह्माणं त्वा
वृणीमह इत्युक्तापरेणाहवनीयं दक्षिणातिक्रम्योपवि-
शति । २ ।

यो ऽयं ब्रह्मवरणार्थो मन्त्रस्तमुक्त्वानन्तरमेव तेन सहातिक्रम्य यज-
मान उपविशति ॥

पूर्वो ब्रह्मापरो यजमानः । ३ ।

पूर्वापरत्वं देशतः कास्तस्य ॥

भूश्च कश्च वाक् चर्क् च गौश्च वट् च खं च धूश्च
नूश्च पूंसैकादशराः पूंर्दशमा विराजो या इदं विश्वं भुवनं
व्यानशुक्ता नो देवोत्तरसा संविदानाः स्वस्ति यज्ञं

नयत प्रजानतीर्ब्रह्मपूता स्थ । को वो युनक्ति स वो
युनक्तु विश्वेभ्यः कामेभ्यो देवयज्यायै । याः पुरस्तात्प्रस-
वन्त्युपरिष्ठात्सर्वतश्च याः । ताभी रश्मिपवित्राभिः श्रद्धां
यज्ञमारभ इति प्रणीताः प्रणीयमाना अनुमन्त्रयते ॥
यजमान हविर्निर्वप्यामीत्युच्यमान ओं निर्वपेत्युच्चैर-
नुजानाति । ४ ।

गतौ ॥

अग्निं होतारमिह नं हुव इति हविर्निरूप्यमाणम-
भिमन्त्रयते । ५ ।

प्रतिहविरभिमन्त्रणादृत्तिः हविषो मे अस्त्येकवचनात् निरूप्यमाण-
मिति वर्तमाननिर्देशश्च ॥

हविर्निर्वपणं वा पात्रमभिमृशत्यभि वा मन्त्रयते
। ६ ।

निरूप्यते यस्मिन्पात्रे तद्विनिर्वपणम् । तस्यादौ सहदभिमर्शनमभि-
मन्त्रणं वा पात्रसंस्कारत्वात् ॥

तदुदित्वा वाचं यच्छति । ७ ।

पूर्वं ह्यध्वर्युयजमानयोः शाखान्तरीयो वाग्यमनकाल उक्तः प्रणीय-
मानासु वाचं यच्छत इति । तेनेदानीं श्लशाखाम्यः कालो विकल्पते
यजमानस्य । तदिति च वाक्यादिषामान्यरूपविवक्षयापि नृपुंसके
निर्देशः ॥

अथ यज्ञं युनक्ति । ८ ।

अथशब्दः कर्मान्तरत्वद्योतनार्थः । तेनानौषधतन्त्रास्त्रयुपसदादिषु यज्ञयोगः कार्यः । को ऽयं यज्ञयोगो नाम । तं दर्शयति ॥

कृत्वा युनक्ति स त्वा युनक्तिति सर्वं विहारमनुवी-
क्षते । ९ ।

गतः ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

20589

BRARY

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशा दृतप्रतीका भुवनस्य
मध्ये । समृज्यमाना महते सौभगाय मह्यं धुक्ष
यजमानाय कामानिति वेदिं समृज्यमानाम् । १ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

यो मा हृदा मनसा यश्च वाचा यो ब्रह्मणा कर्मणा
द्वेष्टि देवाः । यः श्रुतेन हृदयेनेषता च तस्येन्द्र वज्रेण
शिरश्छिनद्मीति स्तम्बयजुर्हियमाणम् । २ ।

तत्र स्तम्बयजुषां पृथक्कान्तत्वावृत्तिः । चतुर्थस्य तु हरणस्य द्विणी-
कत्वात् भवत्यनुमन्त्रणम् ॥

इदं तस्मै हर्म्यं करोमि यो वो देवाश्चरति ब्रह्म-
चर्यम् । मेधावी दिक्षु मनसा तपस्व्यन्तर्दूतश्चरति मा-
नुषीधित्युत्करमभिगृह्यमाणम् । ३ ।

अभिरुहणस्य तु चतुर्यत्यापत्रुष्णीकत्वाद्भवत्येवानुमन्त्रणम् ॥

यज्ञस्य त्वा प्रमयाभिमया प्रतिमयोन्मया परिगृह्णा-
मीति वेदिं परिगृह्यमाणम् । ४ ।

उभयोः परिगृह्ययोरनुमन्त्रयते अविशेषात् पूर्वथेति भारद्वाजवचनाच्च ॥

यदुदुघ्नन्तो जिहिंसिम पृथिवीमोपधीरपः । अध्व-
र्यवः स्फ्यक्षतः स्फ्येनान्तरिक्षं मोरु पातु तस्मात् ॥
यदुदुघ्नन्तो जिहिंसिम क्रूरमस्या वेदिं चक्षमा मनसा
देवयन्तः । मा तेन हेड उपगाम भूम्याः शिवो नो
विश्वैर्भुवनेभिरस्त्वित्युद्वन्यमानाम् ॥ भूमिर्भूत्वा महि-
मानं पुषोप ततो देवो वर्धयते पथांसि । यज्ञिया यज्ञं
विचयन्ति शं चौपधीराप इह शक्नरीथ्येति क्रियमा-
णाम् ॥ इडेन्यद्रतूरहमपो देवीरुपब्रुवे । दिवा नक्तं च
ससुषीरपस्वरीरिति प्रोक्षणीरासाद्यमानाः ॥ ऊर्णामृदु
प्रथमानं स्योनं देवेभ्यो जुष्टं सद्नाय बर्हिः । सुवर्गे
लोके यजमानं हि धेहि मां नाकस्य पृष्ठे परमे व्यो-
मन्निति बर्हिरासाद्यमानम् । ५ ।

गतः ॥

अद्विराज्यमाज्येनापः सम्यक् पुनीत सवितुः पवित्रैः ।
ता देवीः शक्करीः शाक्करेणेमं यज्ञमवत संविदाना
इत्याज्यं प्रोक्षणीश्वोत्पूयमानाः । ६ ।

आज्यमुत्पूतं प्रोक्षणीश्वोत्पूयमाना इत्यर्थः ॥

उभावाज्यग्रहाज्जपतः । ७ ।

उभाविति वचनमध्वर्युणा मह प्रयोगार्थं याजमानाध्वर्यवकाण्डयोः
संक्रीर्णत्वात् । अमीषामित्यभिप्रायः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अशिष्ट्रेम वर्धिरन्तः पृथिव्यां संरोहयन्त ओषधी-
र्विष्टक्णाः । यासां मूलमुदवधीः स्फ्येन शिवा नस्ताः
सुहवा भवन्तु ॥ सुमनसो यजमानाय सन्त्वोषधीराप
द्रह शक्करीश्च । दृष्टिद्यावा पर्जन्य एना विरोहयतु
हिरण्यवर्णाः शतवल्शा अदव्या इत्यन्तर्वेदि वर्धिरा-
सन्नम् । १ ।

गतः ॥

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनान्नि
वस्ते । सा स्तीर्यमाणा महते सौभगाय सा मे धुह

यजमानाय कामान् ॥ शिवा च मे शग्मा चैधि स्योना
च मे सुपदा चैध्यूर्जस्वती च मे पयस्वती चैधि ।
इपमूर्ज मे पिन्वस्व ब्रह्म तेजो मे पिन्वस्व क्षत्रमोजो
मे पिन्वस्व विशं पुष्टिं मे पिन्वस्वायुरन्नाद्यं मे पिन्वस्व
प्रजां पशून्मे पिन्वस्वेति स्तीर्यमाणाम् । २ ।

नाच धातौधातौ मन्त्रावृत्तिः स्तीर्यमाणाया वेदेरेकत्वात् तदभि-
धानत्वाच्च मन्त्रस्य ॥

ध्रुवो ऽसीत्येतैः प्रतिमन्त्रं परिधीन्परिधीयमानान् ।
अस्मिन्यज्ञ उप भूय इन्नु मे ऽविश्लोभाय परिधीन्दधामि ।
धर्ता धरुणो धरीयानग्निर्द्वेषांसि निरितो नु दाता
इति च । ३ ।

अस्मिन्यज्ञ इत्यनया सकृदन्ते ऽनुमन्त्रणं परिधीन्दधामीति लिङ्गात्
अस्मिन्यज्ञ इति सर्वानिति भारद्वाजवचनाच्च ॥

युनज्मि त्वा ब्रह्मणा दैव्येनेत्याहवनीयम् । तेजिष्ठा
ते तपना या च रोचना प्रत्योपन्तीस्तन्वो यास्ते अग्ने ।
ताभिर्वर्माण्यभितो व्ययस्व मा त्वा दभन्यज्ञहनः पि-
शाचा इति च । ४ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः उपलिङ्गत इति वा । युनज्मीति प्रतीकेन
दृष्टस्यैव पशुं न व्याहृतीनामपि तासामग्निहोत्रोपसादनादौ

विनियोगाद्वाक्त्वचनाच्च कल्पान्तरेषु । परिध्यद्भूमिदमनुमन्त्रणं तत्सं-
निधावासानात् । स्यादेतत् ॥ युनज्मि त्वा ब्रह्मणा दैव्येनेत्याहैष
वा अग्नेर्योगस्तेनेति श्रुतेः पृथक्कर्मैवेदमग्नियोगो नामेति । तन्मन्त्रं
परिधियोगस्यैव तवाग्नियोगत्वेनाभिप्रेतत्वात् तथा तदिमोकस्यैवाग्नि-
विमोकत्वेन । तदुक्तं ब्राह्मणे वि ते मुञ्चामि रश्ना वि रग्नीनित्या-
हैष वा अग्नेर्विमोक इति । व्याख्यास्यति च तथा सूचकारः वि ते
मुञ्चामीति परिधिषु विमुच्यमानेष्विति । व्यक्तोक्तं च तत्सत्यापाठेन
यथा युनज्मि त्वा यन्मे अग्न इति द्वाभ्यामग्निं परिधीयमानं
तेजिष्ठा त इति परिधितमिति । तस्मादुपमदवमृचयष्टहमेधीयादिषु
परिध्यभावादनुमन्त्रणस्य लोपः ॥

विच्छिनन्मि विधृतीभ्यां सपत्न्याञ्जातान्भ्रातृव्यान्थे च
जनिष्यमाणाः । विशो यन्त्राभ्यां विधमाम्येनानहं
स्वानामुत्तमो ऽस्तानि देवाः ॥ विशो यन्त्रे नुदमाने
अरातिं वियं पाप्मानममतिं दुर्मरायुम् । सीदन्ती
देवी सुकृतस्य लोके धृती स्यो विधृती स्वधृती प्राणा-
न्मयि धारयतं प्रजां मयि धारयतं पशून्मयि धारयत-
मिति विधृती आसाद्यमाने । ५ ।

गतः ॥

इति षष्ठी कण्डिका ।

अयं प्रस्तर उभयस्य धर्ता धर्ता प्रयाजानामुतानू-
याजानाम् । स दाधार समिधो विश्वरूपास्तस्मिन्सुचो
अध्यासादयामीति प्रस्तरमासाद्यमानम् । १ ।

अपि वा जुहमेत प्रस्तर इत्यग्निन्कन्ये लुप्यते मन्त्रः उतानूयाजा-
नामिति सुच इति च लिङ्गविरोधात् । तथा प्रायणीयोदयनीययो-
रनूयाजप्रयाजयोर्यथार्थमूहो अन्यतरस्य धर्ता धर्ता प्रयाजानां स
दाधारेत्यादि ॥

आरोह पथो जुहु देवयानान्यर्चयः प्रथमजा ये
पुराणाः । हिरण्यपक्षाजिरा संभृताङ्गा बहासि मा
सुहतां यच लोकाः ॥ जुह्वरसि घृताची गायत्रीयास्त्री
कविभिर्जुपाणा । अव्यथमाना यज्ञमनुयच्छस्व सुनीती
यज्ञं नयास्युप देवानाम्रेयेन शर्मणा दैव्येनेति जुह्वम् ॥
अवाहं बाध उपभृता सपत्न्याज्जातान्भ्रातृव्यान्वे च
जनिष्यमाणाः । दोहै यज्ञं सुदुषामिव धेनुमहमुत्तरो
भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ सुष्टदस्युपभृहृताची वैष्टुमेन
छन्दसा विश्ववेदाः । अव्यथमाना यज्ञमनुयच्छस्व
सुनीती यज्ञं नयास्युप देवानैन्द्रेण शर्मणा दैव्येनेत्युप-
भृतम् ॥ यो मा वाचा मनसा दुर्मरायुर्हृदारातीया-
दभिदासदग्ने । इदमस्य चित्तमधरं भ्रुवाया अहमुत्तरो
भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ भ्रुवासि धरणी धनस्य पूर्वा

जागतेन छन्दसा विश्ववेदाः । अव्ययमाना यज्ञमनु-
यच्छस्व सुनीती यज्ञं नयास्युप देवान्वैश्वदेवेन शर्मणा
दैव्येनेति ध्रुवाम् ॥ स्योनि मे सीद सुपदः पृथिव्यां
प्रथयि प्रजया पशुभिः सुवर्गे लोके । दिवि सीद पृथि-
व्यामन्तरिक्षे ऽहमुत्तरो भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ अयं
सुवो अभिजिह्वति होमाञ्छतक्षरञ्छन्दसानुष्टुभेन ।
सर्वा यज्ञस्य समनक्ति विष्टा वार्धस्पत्येन शर्मणा दैव्ये-
नेति सुवम् ॥ इयं स्थाली घृतस्य पूर्णाच्छिन्नपयाः शत-
धार उत्सः । मारुतेन शर्मणा दैव्येनेत्याज्यस्थालीम् । २।
सर्वत्र माद्यमानमनुमन्त्रयत इति श्रेयः ॥

इति सप्तमौ कण्डिका ।

~~~~~

तृप्तिरसि गायत्रं छन्दस्तर्पय मा तेजसा ब्रह्मवर्चसेन
तृप्तिरसि वैष्टुभं छन्दस्तर्पय मौजसा वीर्येण तृप्तिरसि
जागतं छन्दस्तर्पय मा प्रजया पशुभिरिति पुरोडाशा-
नज्यमानान् । १ ।

मतिश्चविराट्त्तिर्मन्त्रस्य तृप्तिरमीत्येकवचनात् अज्यमानानिति वर्त-
माननिर्देशाच्च ॥

यज्ञो ऽसि सर्वतः श्रितः सर्वतो मां भूतं भविष्यच्छ-
यतां शतं मे सन्त्राशियः सहस्रं मे सन्तु खन्यता इरा-

वतोः पशुमतीः प्रजापतिरसि सर्वतः श्रितः सर्वतो मां
भूतं भविष्यच्छ्रयतां शृतं मे सन्वाशिपः सहस्रं मे सन्तु
सून्तता इरावतीः पशुमतीरित्याग्नेयं पुरोडाशमासन्न-
मभिमृशति सर्वाणि वा हवींषि । २ ।

यदा सर्वाणि तदावृत्तिर्मन्त्रस्य यज्ञो ऽसीति पुरोडाशाभिधानादे-
कवचनाच्च । सर्वाणि हवींषीति च येषामासादनमुक्तमाध्ययवे चतु-
र्होत्रा पौल्लेमास्यामित्यादिना तेषामेव ग्रहणं न त्वाज्यानामपि ।
कुतः । स्थानात् आसन्नान्यभिमृशतीति वचनात् सर्वेषां हविषामुत्त-
रार्धात्सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडामित्यादौ तथादर्शनाच्च । तेनोपसदादाव-
भिमर्शननिवृत्तिराज्यस्य ॥

इदमिन्द्रियममृतं वीर्यमनेनेन्द्राय पशवो चिकि-
त्सन् । तेन देवा अवतोप मामिहेयमूर्जं यशः सह
ओजः सनेयं शृतं मयि श्रयतामिति प्रातर्दोहम् ।
यत्पृथिवीमचरत्तत्प्रविष्टं येनासिञ्चद्वलमिन्द्रे प्रजापतिः ।
इदं तच्छुक्रं मधु वाजिनीवद्येनोपरिष्ठादधिनेनामहेन्द्रं
दधि मां धिनेत्विति दधि । ३ ।

आसन्नमभिमृशतीत्यन्वयः ॥

अयं यज्ञः समसदङ्गविष्मानृचा साम्ना यजुषा देव-
ताभिः । तेन लोकान्स्वर्यवतो जयेमेन्द्रस्य सख्यममृत-
त्वमश्यामिति सर्वाणि हवींषि । ४ ।

हविष्मानयं यज्ञ इति यज्ञाभिधानात् नावृत्तिर्मन्वस्य । तथा च भारद्वाजः सर्वाणि समस्तान्यभिमृशति ममाग्ने वर्चो विहवेष्टित्यनुवाकेनायं यज्ञः सममदद्भुविष्मानिति चेति ॥

यो नः कनीय इह कामयाता अस्मिन्यज्ञे यजमानाय मद्यम् । अप तमिन्द्राग्नी भुवनानुदेतामहं प्रजां वीरवतीं विदेयेत्यैन्द्राग्रम् । ५ ।

ऊहेनाभिमर्शनं वेष्टधस्यापि ॥

ममाग्ने वर्चो विहवेष्टित्यनुवाकेन सर्वाणि हवींष्यासन्नान्यभिमृशेद्दष्टाभिर्वा । ६ ।

ध्याख्यातः पूर्वतरेण ॥

चतुर्होत्रा पौर्णमास्यां हवींष्यासन्नान्यभिमृशेत्प्रजाकामः पञ्चहोत्रामावास्यायां स्वर्गकामो नित्यवदेके समामनन्ति । ७ ।

गतौ ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

दशहोतारं वदेत्युरस्तात्सामिधेनीनाम् । १ ।

गतः ॥

अङ्गिरसो मास्य यज्ञस्य प्रातरनुवाकैरवन्विति
सामिधेनीनां प्रतिपदि जपति । २ ।

प्रतिपदि प्रथमायाष्ट्यारम्भे वा ॥

अनूच्यमानासु दशहोतारं व्याख्यायोच्छुषो अग्र
इति समिध्यमानम् । समिद्धो अग्निराहुतः स्वाहाहतः
पिपर्तु नः । स्वगा देवेभ्य इदं नम इति समिद्धम् । ३ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः उपतिष्ठत इति वा ॥

मनो ऽसि प्राजापत्यमिति सौवमाघार्यमाणम् । ४ ।

आधारमनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

सुच्यमन्वारभ्य वागस्यैन्द्रीत्यनुमन्त्रयते । ५ ।

आधारयितुमन्वारम् एवाधारान्वारम् । अनुमन्त्रणवचनमन्वार-
मार्थं ऽयं मन्त्र इति मा शङ्क्येति ॥

देवाः पितरः पितरो देवा यो ऽहमस्मि स सन्त्यजे
यस्यास्मि न तमन्तरेमि स्वं म इष्टं स्वं दत्तं स्वं पूर्तं स्वं
आन्तं स्वं हुतम् । तस्य मे ऽग्निरुपद्रष्टा वायुरुपश्रोता-
दित्यो ऽनुख्याता द्यौः पिता पृथिवी माता प्रजापति-

वन्धुर्य एवास्मि स सन्यज इति होतृप्रवरे ऽध्वर्युप्रवरे
च प्रव्रियमाणे । ६ ।

जपतीति शेषः । प्रवरस्थानापत्ते ऽपि मीद होतरित्यत्र गोत्रपिंशं-
वन्धाकीर्तनान्नायं जपः यो ऽहमस्मि स सन्यजे यस्यास्मि न तमन्त-
रेमीति सिद्धानुसंधात् ॥

चतुर्होतारं व्याख्याय वसन्तमृतूनां प्रीणामीत्येतैः
प्रतिमन्त्रं प्रयाजान्हुतंहुतम् । ७ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः । सर्वप्रयाजशेषश्चतुर्होता । अतो न प्रतिप्रया-
जमावर्तते ॥

एको ममैका तस्य यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्मो
द्वौ मम द्वे तस्य त्रयो मम तिस्रस्तस्य चत्वारो मम
चतस्रस्तस्य पञ्च मम न तस्य किञ्चन यो ऽस्मान्देष्टि यं
च वयं द्विष्म द्रव्येतैश्च प्रतिमन्त्रम् । ८ ।

ऊतंऊतमनुमन्त्रयत इत्यन्वयः । यो ऽस्मानित्यादेः सर्वत्रानुपङ्गः ॥

अग्नीषोमयोरहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासमित्या-
ज्यभागौ । ९ ।

ऊतावनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

विहृतानुमन्त्रणौ वा । १० ।

विहृतं व्यस्तमनुमन्त्रणं ययोस्तौ तथोक्तौ ॥

अग्निना यज्ञश्चक्षुष्मानग्नेरहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासम् । सोमेन यज्ञश्चक्षुष्मां सोमस्याहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासमिति विहृतौ । ११ ।

यदा विहृतौ तदाभ्यां पृथगनुमन्त्रयितव्यौ ॥

पञ्चहोतारं वदेत्पुरस्ताद्विरवदानस्य । १२ ।

सर्वविरयः पञ्चहोता न तु प्रत्येकमावर्तते वीक्षाभावात् ॥

अग्नेरहं देवयज्ययान्नादो भूयासमित्याग्नेयं हुतमनुमन्त्रयते दधिरसीत्युपांशुयाजमग्नीषोमयोरित्यग्नीषोमीयमिन्द्राग्नियोरित्यैन्द्राग्नमिन्द्रस्येत्यैन्द्रं सांनाय्यं महेन्द्रस्येति माहेन्द्रमग्नेः स्विष्टकृत इति सौविष्टकृतम् । १३ ।

अग्नीषोमीये ऽणुपांशुयाजे दधिरसीत्येव मन्त्रः दधिरसीत्युपांशुयाजमिति वचनात् । न च छिन्नविरोधः यागाभिधानात् ॥

पुरस्तात्स्विष्टकृतो ऽन्यदेवतान्येके समामनन्ति । १४ ।

प्राकृते ऊतानुमन्त्रणसमाप्त्या स्विष्टकृतमन्त्रात्पूर्वं प्राकृतौभ्यो ऽन्यदेवतान्यपि वक्ष्यमाणानि यजूर्थेके शाखिनः समामनन्ति किं चातस्थानि तु प्रकृतावसंभवात्प्रकरणं बाधित्वा तस्मिन्नानुरोधेन विहृतिषु निषेधयितव्यानीत्याह ॥

इति नवमी कण्डिका ।

इन्द्रस्य वैमृधस्याहं देवयज्ययासपत्नो वीर्यवान्भूया-
समिन्द्रस्य चातुरहं देवयज्यया चातो भूयासं द्यावापृ-
थिव्योरहं देवयज्ययोभयोर्लोकयोर्ऋध्यासं । भूमानं
प्रतिष्ठां गमेयमित्येके । पूष्णो ऽहं देवयज्यया प्रजनि-
षीय प्रजया पशुभिः सरस्वत्या अहं देवयज्यया वाच-
मन्नाद्यं पुषेयं विश्वेषां देवानामहं देवयज्यया प्राणैः
सायुज्यं गमेयमर्यम्णो ऽहं देवयज्यया स्वर्गं लोकं गमे-
यमदित्या अहं देवयज्यया प्र प्रजया च पशुभिश्च
जनिषीयेन्द्रस्येन्द्रियावतो ऽहं देवयज्ययेन्द्रियाव्यन्नादो
भूयासमिति यथालिङ्गं वैकृतीः । १ ।

एतैर्यथालिङ्गं वैकृतीर्देवता इष्टा अनुमन्त्रयत इत्यर्थः । एवं तैषां
प्रत्यक्षमाध्वानात्सर्वेष्वपेतद्देवत्येषु हविःषु हविःसामान्यविरोधे ऽर्थ्यता-
न्येवानुमन्त्रणानि भवन्ति न प्राकृतान्यूह्यन्ते ॥

अग्निर्मा दुरिष्ठात्पात्विति प्राश्निचमवदीयमानम् । २ ।

हविर्गणादवदाने ऽपि मरुदेव मन्त्रः । यथा चैवं तथा ब्रह्मत्वे
व्याख्यातम् ॥

सुरूपवर्षवर्णं एहीतीडाम् । ३ ।

अवदीयमानामित्यनुषङ्गः । मरुदत्रापि मन्त्रः पूर्ववत् ॥

भूयस्येहि श्रेयस्येहि वसीयस्येहि चित्त एहि दधिप
एहीड एहि स्रुतत एहीतीडाया उपांशूपहवे सप्त देव-

गवोर्जपति । चिदसि मनासि धीरसि रन्ती रमतिः
 सूनुः सूनरोत्युच्चैरुपहवे सप्त मनुष्यगवीः । देवीर्देवैरभि
 मा निवर्तध्वं स्योनाः स्योनेन घृतेन मा समुक्षत नम
 इदमुदं भिपयुपिर्ब्रह्मा यद्दे समुद्रादुदचन्निव सुचा
 वागग्रे विप्रस्य तिष्ठति शृङ्गेभिर्दशभिर्दिशन्निति च । ४ ।
 देवगव्यभिधायिनो मन्वा देवगव्य इत्युच्यन्ते । तथा मनुष्यगव्यः ॥

उपह्वयमानायां वायविडा ते मातेति होतारमीक्ष-
 माणो वायुं मनसा ध्यायेत् । ५ ।

वायविडा ते माता वायो ते वसुभूतस्येडा मातेति ध्यानप्रकार-
 विधिर्न तु मन्वस्तथा ब्राह्मणे व्यक्त्वाद्यथा वायुर्वस इति प्रहृष्टोक्तं
 वायुं 'मनसा ध्यायेन्मात्रे वसुमुपावसृजतीति ॥

सा मे सत्याशीरित्याशिःषु । आशीर्म जर्जमिति च
 । ६ ।

जपतीति शेषः । अयं च जपः सोमेष्टिष्वपि भवत्येवैकस्या आशिषो
 विद्यमानत्वात् । तत्र त्वस्मास्त्रिन्द्र इत्यादि निवर्तयति ॥

इडाया अहं देवयज्यया पशुमान्भूयासमित्युपह्व-
 ताम् ॥ इडा धेनुः सहवत्सा न आगादूर्जं दुहाना
 पयसा प्रपीना । सा नो अन्नेन हविषोत गोभिरिडा-
 भ्यस्मा आगादिति भक्षयाह्नियमाणाम् । ७ ।

समयनानुमन्तयत इति शेषः ॥

उक्त इडाभक्षो मार्जनी च । ८ ।

भक्षो भक्षणम् । मार्जनीशब्देन मार्जनं लक्ष्यते । तदुभयमुक्तमाध्व-
र्यं एव यजमानस्यापि तन्नेदानीं प्रसक्तव्यमिति भावः ॥

ब्रध्न पिन्वस्व ददतो मे मा क्षायि कुर्वतो मे मोषद्-
सद्दिशां कृत्तिरसि दिशो मे कल्पन्तां कल्पन्तां मे दिशो
दैवीश्च मानुषीश्चाक्षोरात्रे मे कल्पेतामर्धमासा मे
कल्पन्तां मासा मे कल्पन्तामृतवो मे कल्पन्तां संवत्सरो
मे कल्पन्तां कृत्तिरसि कल्पन्तां म इति बर्हिषि पुरोडा-
शमासन्नमभिमृशति । ९ ।

चतुर्धा श्वा सहनिक्षिप्तं पुरोडाशं तन्नेषामभिमृशति ॥

इति दशमी कण्डिका ।

अथैनं प्रतिदिशं व्यूहत्याशानां त्वाशापान्तेभ्यश्चतुर्भ्यो
अमृतेभ्यः । इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यो विधेम हविषा वयम् ॥
ब्रह्मपा हि भजतां भागी भागं माभागी भक्त निरभागं
भजामः । अपस्विन्वौषधीर्जिन्व द्विपात्पाहि चतुष्पादव

दिवो वृष्टिमेरय ॥ ब्राह्मणानामिदं हविः सोम्यानां
सोमपीथिनाम् । निर्भक्तो ब्राह्मणो नेहाब्राह्मणस्या-
स्तीति । १ ।

यूहति विभज्य गमयति सष्टदुक्तेन मन्त्रेण ॥

उपहूतो द्यौः पिताप मां द्यौः पिता ह्वयतामग्निरा-
ग्नीध्रादायुषे वर्चसे जीवात्वै पुण्यायोपहूता पृथिवी
माताप मां माता पृथिवी ह्वयतामग्निराग्नीध्रादायुषे
वर्चसे जीवात्वै पुण्यायेत्याग्नीध्रभागस्य वैशेषिकम् । २ ।

यूहनमिति विपरिणामेन संबन्धः । पूर्वं तु यूहनं चतुर्णां भागानां
साधारणमिदं चाग्नीध्रभागस्य वैशेषिकमित्यर्थः । तत्त्वाग्नीध्रभागेत्येति
वचनादिदं वक्ष्येण इत्यादिषु व्यादिष्टेषु भागेष्विति द्रष्टव्यम् ॥

ब्रध्म पितृस्वेत्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभिमृशति ॥
इयं स्थाल्यमृतस्य पूर्णा सहस्रधार उत्सो अक्षीयमाणः ।
स दाधार पृथिवीमन्तरिक्षं दिवं च तेनौदनेनातितरा-
णि मृत्युमिति च । ३ ।

प्रथममन्त्रस्य सर्वत्राविकारो भागाभिधानात् । द्वितीये त्वादितः
षट्चतुष्टयस्यौदनम्याल्यभिधायिनो ऽन्यत्र तदभावे लोपः । सहस्र-
धाराक्षीयमाणशब्दयोश्च लिङ्गस्याविकारः उत्सविशेषणत्वात् । शेषश्च
यथार्थमूहः ॥

उक्तः संप्रैषो ऽन्वाहार्यस्य च दानम् । ४ ।

उक्त इडाभव इतिवद्वाक्या । संप्रैष इति च दक्षिणत एतोत्तरतः
परीतेति द्वयोरपि संप्रैषयोर्यद्वहं तथा तत्र दर्शितत्वात् ॥

एषा ते अग्ने समिदित्यानूयाजिकीं समिधमाधीय-
मानाम् ॥ यं ते अग्न आहृश्याम्यहं वा क्षिपितश्चरन् ।
प्रजां च तस्य मूलं च नीचैर्देवा निहृश्वत ॥ अग्ने यो
नो ऽभिदासति समानो यश्च निष्ठ्यः । इधस्येव प्रक्षा-
यतो मा तस्योच्छेपि किञ्चन ॥ यो मां द्वेष्टि जातवेदो
यं चाहं द्वेष्मि यश्च माम् । सर्वास्तानग्ने संदह यांश्चाहं
द्वेष्मि ये च मामित्याहितायामग्निम् । ५ ।

गतौ ॥

वेदिर्वर्हिः शृतं हविरिधः परिधयः सुचः । आज्यं
यज्ञ ऋचो यजुर्याज्याश्च वपङ्काराः । सं मे संनतयो
नमन्तामिधसंनहने हुत इति संमार्गान्हुतान् । ६ ।

संमार्गा इधसंनहनानि तेषां च वज्रत्वनिर्देश इधसंनहने हुत इति
चेतदन्तु ऊतमिति च मन्त्रानुकरणाद्द्रष्टव्यः ॥

सप्तहोतारं वदेत्पुरस्तादनूयाजानामुपरिष्ठाद्वा । ७ ।

सप्तहोतुरनूयाजाङ्गत्वादननूयाज उदयनीये न भवति ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

बर्हिषो ऽहं देवयज्यया प्रजावान्भूयासमित्येतैः
प्रतिमन्त्रमनूयाजान्कुतंहुतम् । १ ।

गतः ॥

उभौ वाजवत्यौ जपतः । २ ।

उभयोरपि याजमानाध्वर्यवकाष्ठयोः पाठादिति भावः ॥

वसून्देवान्यज्ञेनापिप्रे रूद्रान्देवान्यज्ञेनापिप्रेमादित्यान्देवान्यज्ञेनापिप्रेमिति प्रतिमन्त्रं परिधीनज्यमानान् ॥ समङ्गां बर्हिर्हविषा दृतेन समादित्यैर्वसुभिः सं मरुद्भिः । समिन्द्रेण विश्वेभिर्देवेभिरङ्गां दिव्यं नभो गच्छतु यत्स्वाहेति प्रस्तरमज्यमानम् । ३ ।

गतौ ॥

अग्नेरहमुज्जितिमनूज्येपमिति यथालिङ्गं सूक्तवाक-
देवताः । ४ ।

सूक्तवाके कीर्तिता देवताः सूक्तवाकदेवतास्त्वास्तुष्टिद्वाभिर्हज्जितिभिरुपतिष्ठते ऽनुमन्त्रयते वा । यथालिङ्गमिति समाध्यायसिद्धानां मन्त्राणां लिङ्गवशेन विनियोगादनाम्नाताया उपांशुयाजदेवताया आज्यपानां च भोजित्योपन्यासम् ॥ अथवा तन्मन्त्रयोरपि शाखान्तरीयः पाठो ऽनुमीयते निर्वापादिष्वेवैन्द्राग्रमन्त्रस्य । कुतः । सूक्तवाकदेवता इत्यविशेषवचनात् सूक्तवाके होता थांथां देवतामभिव्याहरति तांतां यजमानो ऽनुमन्त्रयत इति मत्स्याषाडवचनाच्च ॥

यदा चास्य होता नाम गृह्णीयादथ ब्रूयादेमा
अग्नन्नाशिपो दोहकामा इति । ५ ।

भोमेष्टियाशिप एकत्वादेयमग्नन्नाग्नीर्दोहकामेत्यूहः ॥

सा मे सत्याग्नीर्देवान्गम्याज्जुष्टाज्जुष्टतरा पण्यात्य-
ण्यतरारेडता मनसा देवान्गम्याद्यज्ञो देवान्गच्छत्वदो
म आगच्छत्विति सूक्तवाकस्याशिःपु यत्कामयते तस्य
नाम गृह्णाति । ६ ।

अविशत एवायं मन्तः भोमेष्टिपु ॥

रोहितेन त्वाग्निर्देवतां गमयत्वित्येतेः प्रतिमन्त्रम-
ग्नीधा प्रस्तरं प्रह्रियमाणम् । ७ ।

गतः ॥

दिवः खीलो ऽवततः पृथिव्या अधुत्वितः । तेना
सहस्रकाण्डेन द्विपन्तं शोचयामसि । द्विपन्ते बहु शोच-
त्वोपधे मो अहं शुचमिति प्रस्तरवृणे प्रह्रियमाणे । ८ ।
जपतीति शेषः ॥

वि ते मुञ्चामीति परिधिपु विमुच्यमानेषु । ९ ।

परिधिपु ततस्ततो देगादिमुच्यमानेषु प्रह्रियमानेष्विति यावत् ।
विमुच्यमानेष्विति वचनसेष वा अग्नेर्विमोक इति ब्राह्मणव्याचिख्या-
मया परिधियोमे पूर्वं युनज्मि नेति युक्तव्याग्नेरिदानीं परिधिविमोके
वि ते मुञ्चामीति विमोकाभिर्बन्धानमेव विमोक इति ॥

विष्णोः शंयोरिति शंयुवाके । यज्ञ नमस्ते यज्ञ नमो
 नमश्च ते यज्ञ शिवेन मे संतिष्ठस्व स्योनेन मे संतिष्ठस्व
 सुभूतेन मे संतिष्ठस्व ब्रह्मवर्चसेन मे संतिष्ठस्व यज्ञस्य-
 र्द्धिमनु संतिष्ठस्वोप ते यज्ञ नम उप ते नम उप ते
 नम इति च ॥ इष्टो यज्ञो भृगुभिर्द्रविणोदा यतिभिरा-
 शीर्दा वसुभिराशीर्वाङ् । अथर्वभिस्तस्य मेष्टस्य वीतस्य
 द्रविणेहागमेरिति संस्त्वावं हुतम् । १० ।

गताः ॥

इति द्वादशौ कण्डिका ।

इति द्वतीयः पटलः ॥

सोमस्याहं देवयज्यया सुरेता रेतो धिपीयेति यथा-
 स्लिङ्गं यत्नीसंयाजान्हुनंहुतम् । १ ।

देवपत्नीनां गृहपतेश्च धागान्तरथवाये ऽपि ममानमनुमन्त्रणं
 मन्त्रस्लिङ्गात् ॥

राकाया अहं देवयज्यया प्रजावान्भूयासं सिनी-
 वाल्या अहं देवयज्यया पशुमान्भूयासं कुक्षा अहं
 देवयज्यया पुष्टिमान्पशुमान्भूयासमिति काम्याः । २ ।

काम्यरक्षणेन काम्यदेवता उपलक्षयति न तु नित्या व्यावर्तयति ।
 तेनाविशिष्टमनुमन्त्रणं नित्यत्वे ऽपि ॥

राकाया अहं देवयज्यया प्रजावती भूयासं सिनी-
वाल्या अहं देवयज्यया पशुमती भूयासं कुक्षा अहं
देवयज्यया पुष्टिमती पशुमती भूयासमिति पत्यनुम-
न्त्रयते । ३ ।

गतः ॥

द्रडास्माननु वस्तां घृतेन यस्याः पदे पुनते देवयन्तः ।
वैश्वानरी शक्करी वारुधानोप यज्ञमस्थित वैश्वदेवीत्या-
ज्येडाम् । ४ ।

घृतेनेत्युदकाभिधानान्मांसेडायामप्यनूहः । तथा च ब्राह्मणं दृष्टिर्वा
इडा दृष्ट्यै वै निक्रमणे घृतं प्रजाः मंजीवन्तीः पियन्तीति ॥

अन्तर्वेदि वेदं निधायामिमृशति वेदो ऽसीति । ५ ।

गतः ॥

पुरा विदेयेति यद्यद्भातृव्यस्याभिध्यायेत्तस्य नाम
गृहीयात् । तदेवास्य सर्वं दृक् द्रति विज्ञायते । ६ ।

तत्र विदेयेत्येतच्छब्दात्पूर्वं भातृव्यस्य स्वं यद्यत् गोहिमण्वादि अभि-
ध्यायेत् इदं मे स्यादिति तस्य नाम गृहीयात् यथा देवदत्तस्य गां
विदेयेति । तत्सर्वमेवास्यापादत्त इत्याह श्रुतिः । अमति तु कामे
ययाघ्रातो मन्त्रः ॥

या सरस्वती विशोभणीना तस्यां मे राख तस्यास्ते

भक्तिवानो भूयास्मेति फलीकरणहोमे हुते मुखं
विमृष्टे । ७ ।

मुखविमर्गो ऽयं फलीकरणहोमसंयोगान्तदङ्गमतो ऽनौषधनन्नासु
निवर्तते ॥

वसुर्यज्ञो वसुमान्यज्ञस्तस्य मा यज्ञस्य वसोर्वसुमतो
वस्वागच्छत्वदो म आगच्छत्विति समिष्टयजुर्हुतमनुम-
न्त्रयते । यत्कामयते तस्य नाम गृह्णाति । ८ ।

गतः ॥

सं यज्ञपतिराशिषेति यजमानभागं प्राश्नाति । ९ ।

इति चयोदशी कण्डिका ।

दधिक्रावणे अकारिपमिति सायंदोहम् । इदं हवि-
रिति प्रातर्दोहम् । १ ।

इदं हविरिति सौचामणीपठितः स्वाहान्तो मन्त्रः ॥

नाब्राह्मणः सांनाय्यं प्राश्नीयात् । २ ।

अचिष्यैश्वर्यौ न सांनाय्येऽयजमानभागौ प्राश्नीतः ॥

अन्तर्वेदि प्रणीतास्वध्वर्युः संततामुदकधारां साव-
यति । सदसि सन्ने भूया इत्यानीयमानायां जपति । ३ ।

गतः ॥

प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्जयन्तामित्येतैर्यथा-
 लिङ्गं व्युत्तिच्य समुद्रं वः प्रहिणोमि स्वां योनिमपिग-
 च्छत । अच्छिद्रः प्रजया भूयासं मा परासेचि मत्पय
 इत्यन्तर्वेदि शेषं निनीय यदप्सु ते सरस्वति गोघ्नश्चेपु
 यन्मधु । तेन मे वाजिनीवति मुखमङ्गिध सरस्वति ।
 या सरस्वती वैशम्बल्या* तस्यां मे रास्व तस्यास्ते
 भक्षीय तस्यास्ते भूयिष्ठभाजो भूयास्मेति मुखं विमृष्टे । ४।
 यथालिङ्गं व्युत्तिच्य तत्तन्मन्त्रप्रकाशितायां दिशि तेन तेन मन्त्रेणो-
 ध्वमपः सिक्ता ॥

उभौ कपालविमोचनं जपतः । ५ ।

उभयोरण्याध्वर्यवयाजमानकाण्डयोः पाठादिति भावः ॥

विष्णोः क्रमो ऽसीति दक्षिणे वेद्यन्ते दक्षिणेन पदा
 चतुरो विष्णुक्रमान्प्राचः क्रामत्युत्तरमुत्तरं ज्वायांसम-
 नतिहरन्सव्यम् । ६ ।

विष्णुक्रमा नाम तद्विङ्गमन्त्रविशिष्टाः पदविधेयाः तान्दक्षिणे वेदि-
 सीधे क्रामति । तेषु चोत्तरोत्तरं क्रममधिकान्तरालं क्रामति न
 च कदाचित्सव्यं पादं पुरस्तात्प्रयति ॥

* Thus according to the best MS., the others. read वैशम्बल्या
 and वैशम्बल्या like Taittirīya Brāhmaṇa 2. 5. 8. 6.

नाहवनीयमतिक्रामति । ७ ।

यत्रायाहवनीयसीधः परतो वेदिः सोमपशुचातुर्मास्येषु तत्रापि न तमतिक्रामति ॥

अवस्थाय चतुर्थं जपति । ८ ।

चतुर्थं तु क्रमं दृष्ट्वा कान्त्वावस्थाय ततो मन्त्रं जपति न तु मन्त्रान्ते क्रामतीत्यर्थः । अथवा द्वितीयक्रमं कान्त्वा तत्रैवावस्थाय चतुर्थं मन्त्रं जपति न तु तेन क्रामतीत्यर्थः । चतुरो विष्णुक्रमानिति तु मन्त्राभिप्रायं द्रष्टव्यम् । कस्मात् । विष्णोः क्रमत्वेनैषां क्रमाणां स्तवनात्तस्य चतुर्थक्रमाभावात् व्यक्तवचनाच्च बोधायनादिभिः यथा द्वितीये चतुर्थं मनुवर्तयति न चतुर्थ्याय प्रक्रामतीत्यादि ॥ उक्तः स्वशाखास्यो विष्णुक्रमकल्पः अथापरौ शाखान्तरीयौ विकल्पौ दर्शयति ॥

विष्णुक्रमान्विष्ण्वतिक्रमानतीमोक्षानिति व्यतिषक्तानेके समामनन्ति । विनिरूढानेके । ९ ।

अयमर्थः । प्राकृते याजमानकाण्डे चीनेतानेके ऽधीयते व्यतिषक्कांश्च नान्यथा प्रथमं विष्णुक्रमपर्यायमुक्ताथ विष्ण्वतिक्रमातीमोक्षाणां मादौ पर्यायौ ततो द्वितीयमुक्ता तेषामपि द्वितीयावित्यादि । अन्ये तु चीनेतानधीयाना विनिरूढानन्योन्यममंकीर्णानधीयते यथा समाप्य विष्णुक्रमांस्ततो विष्ण्वतिक्रमांस्ततो ऽतीमोक्षानिति । तदेवमेते पूर्वेण केवलविष्णुक्रमकल्पेन सह चयः कस्या उक्ता भवन्ति ॥ केचित्तु विष्णुक्रमवद्विष्ण्वतिक्रमातीमोक्षानपि नित्यानिष्टा तेषां

व्यतिषङ्गाव्यतिषङ्गमात्रविकल्पमेनमिच्छन्ति । तदयुक्तं विष्णुक्रमवत्तेषां
स्वरूपस्यान्यतो सिद्धेः । न तावदेषां श्रुतितः सिद्धिः दर्शपूर्णमासम-
न्वन्नाह्मणप्रकरणयोः केवलविष्णुक्रमाणामाद्यानात् सूत्रे ऽपि त एवा-
नन्तरं नित्यवद्विहिता अनुदिताश्च प्रदेशान्तरेषु यथा पूर्णपात्रं
निनयति विष्णुक्रमान्क्रामतीत्यादि । कल्पान्तरेष्वनुपात्ता एव विष्णु-
तिक्रमादय इति न कुतश्चिदेषां स्वरूपसिद्धिः पश्यामः । तस्मा-
द्व्यतिषङ्गादिविशिष्टस्वरूपमेवैषामत्र विकल्पत इति सूक्तमिति । अस्मि
केवलो विष्णुक्रमकल्प इति ॥

अग्निना देवेन पृतना जयामीति विष्णुतिक्रमाः ।
ये देवा यज्ञह्नन द्रव्यतीभोक्षाः । १० ।

शतः ॥

अगन्तु सुवः सुवरगन्तेत्यादित्यमुपतिष्ठते । ११ ।

इति चतुर्दशौ कण्डिका ।

उद्यन्नद्य मित्रमहः सपत्नान्मे अनीनशः । दिवैना-
न्विद्युता जहि निम्रोचन्नधरान्कथि ॥ उद्यन्नद्य वि नो
भज पिता पुत्रेभ्यो यथा । दीर्घायुत्वस्य हेशिषे तस्य
नो देहि सूर्य ॥ उद्यन्नद्य मित्रमह आरोहन्नुत्तरां
दिवम् । हृद्गेगं मम सूर्य हरिमाणं च नाशय ॥
शुकेषु मे हरिमाणं रोपणाकासु दधसि । अथो हारि-
द्रवेषु मे हरिमाणं निदधसि ॥ उद्गादयमादित्यो

विश्वेन सहसा सह । द्विपन्तं मम रन्धयन्मो अहं द्विषतो
 रधम् ॥ यो नः शपादशपतो यश्च नः शपतः शपात् ।
 उघाश्च तस्मै निम्नुक्च सर्वं पापं समूहतामिति च । १ ।
 व्याख्यातः पूर्वणादित्योपम्यानेन ॥

रेन्द्रीमावृतमन्वावर्त इति प्रदक्षिणमावर्तते । २ ।

गतः ॥

यद्यभिचरेदिदमहममुध्यामुध्यायणस्य प्राणं निवेष्ट-
 यामीति दक्षिणस्य पदः पाण्या निमृद्वीयात् । ३ ।

आमुध्यायणस्येति गोचनिर्देशः यथा देवदत्तस्य गौतमस्येत्यादि ।
 बवरः प्रावाहणिरित्यादिवत्पिहनिर्देश इत्यन्ये ॥ निमृद्वीयात् भाव्यं
 पीचमानं बुद्ध्या पाण्या भूमिं निपीडयेत् ॥

पुण्या भवन्तु या लक्ष्मीः पराभवन्तु याः पापीरि-
 त्युक्ता समहं प्रजया सं मया प्रजेति पुनरुपावर्तते । ४ ।

स्वस्ति पुनरागच्छतीत्यादिवत्प्रतिनिष्ठन्तिवचनः पुनःशब्दः । पुनरुपा-
 वर्तते प्रसव्य आवर्तत इत्यर्थः । तथोदक् पर्यावर्तते समहं प्रजयेति
 बोधायनः ॥

समिद्धो अग्ने मे दीदिहि समेद्धा ते अग्ने दीद्यास-
 मित्याहवनीयमुपसमिद्धे । वसुमान्यज्ञो वसीयान्भू-
 यासुमित्युपतिष्ठते । ५ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

यो नः सपत्नो यो ऽरुणो मर्तो ऽभिदासति देवाः ।
इध्मस्येव प्रक्षायतो मा तस्योच्छेपि किंचनेति च । १ ।
गतः ॥

अग्न आर्युं पि पवस इत्याग्निपावमानीभ्यां गार्हपत्यमु-
पतिष्ठते । अग्ने गृहपत इति च । २ ।

अग्ने गृहपत इति मन्त्रः शतं हिमा इत्यन्तः । गतः शेषः ॥

पुत्रस्य नाम गृह्णाति तामाग्निपमाशासे तन्तव
इत्यजातस्य । अमुष्मा इति जातस्य । ३ ।

हे एते यजुषी जाताजातयोः पुत्रयोर्नामग्रहणार्थं । तयोः प्रथमेन
प्रथममजातस्य पुत्रस्य नाम गृह्णाति तन्तव इति परोक्षनाम्ना ।
तच्च तज्जन्मार्थं तेजस्येवास्त्र ब्रह्मवर्चमी पुत्रो जायत इति श्रुतेः ॥
अथ द्वितीयेन यजुषा जातस्य नाम गृह्णाति अमुष्मा इति तदीय-
नाम्ना । तच्च तत्समृद्धयर्थं तेज एवास्मिन्नब्रह्मवर्चसं दधातीति श्रुतेः ॥
तेन जातस्यापि मृतस्य पुत्रस्य न नाम गृह्णाति । तदेवं पुत्रवतो
नामग्रहणद्वयं भवति तद्यथा तामाग्निपमाशासे तन्तवे ज्योतिष्मतीं
तामाग्निपमाशासे देवदत्ताय ज्योतिष्मतीमिति । अपुत्रस्य तु प्रथम-
मेव द्वितीयस्यासंभवात् । पुत्रवतो ऽपि द्वितीयमेव न प्रथममिति
केचित् । तदयुक्तं तन्तव इत्यजातस्येत्यविशेषोक्ते भविष्यत्पुत्रार्थं पुत्रवतो
ऽपि तदनिवारणात् अजातपुत्रस्येत्यवचनाच्च ॥ व्यक्तोक्तश्च समुच्चयो
बोधायनेन तामाग्निपमाशासे ऽमुष्माअमुष्मा इति यावन्तो ऽस्य पुत्रा

जाता भवन्ति तन्तव इत्यन्तत इति ॥ बड्पुत्रत्वे तु स्त्रस्थानविद्वद्वा
 नास्वां ग्रहणं न त्वभ्यावृत्त्या यथोक्तं सत्यापादेन बड्पुत्रः सर्वेषां
 पुत्राणां नामान्यनुद्भूत्य ज्योतिष्मतीमित्यन्ततो ऽवदधातीति यद्यथा
 तामाग्निषमाग्नादे रुद्राय सूर्याय विष्णवे ज्योतिष्मतीमिति ॥
 अकृतनाम्नस्तु नचत्रनाम याज्ञम् । नैव याज्ञं पुत्र्याः पुत्रस्येति
 वचनात् ॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वामावतु मा तन्वच्छिन्नो दैव्यस्त-
 न्तुर्मा मनुष्यश्चेदि दिव्याहामो मा च्छिस्ति मा
 मानुषादिति प्रियस्य पुत्रस्य नाम गृह्णाति । ४ ।

अथाविति संबुद्धा नामग्रहणम् । प्रियपुत्रस्येति वचनात् जाताजात-
 विभागवचनाच्चाप्रियपुत्रस्यापुत्रस्य च कृत्स्नमन्तस्य लोपः । बड्पुत्रस्य
 चाभ्यावृत्तिः अनु मा तन्वच्छिन्न इत्येकवचनात् ऊहप्रतिषेधाच्च ॥

अग्ने वह्ने स्वदितं नस्तनये पितुं पच । शं तोकाय
 तनुवे स्योन इति दक्षिणाग्निम् । ५ ।

उपतिष्ठत इति शेषः ॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वेत्यन्तर्वेद्युपविशति । पूर्ववन्नामग्र-
 हणम् । ६ ।

ष्याण्यातः पूर्वतरेण ॥

ज्योतिरसि तन्तव इत्युपविश्य जपति । ७ ।

उपविश्य जपस्यापि लोपो ऽपुत्रस्य मध्यमपुरुषविरोधात् ॥

वेदमुपस्थ आधायान्तर्वेद्यासीने ऽतीमोक्षाञ्जपति
। ८ ।

वेदाधानमुपरिष्ठाद्देदस्तरणपक्षाश्रयणेनोक्तं अन्यत्र स्तीर्णत्वाद्देदस्य
आश्रयायनेन तु पूर्वैव स्तरण उक्तं शेषं निधायेति । सत्याषाढ-
स्त्वाद् वेददृष्टान्मुपस्थ आधायेति ॥

अत्र वेदस्तरणं यजमानभागस्य च प्राशनमेके समा-
मनन्ति । ९ ।

यदा त्व तदा सहैवोभयोस्त्कर्षो नान्यतरस्य ॥

कस्त्वा युनक्ति स त्वा विमुञ्चत्विति यज्ञं विमुञ्चति
। १० ।

मन्त्रोच्चारणमेव विमोक्तः ॥

अग्ने व्रतपते व्रतमचारिषमिति व्रतं विस्मृजते । ११ ।

यैर्यजुर्भिः प्राग्गतमुपेतं तैरेव विस्मृजते । विकारमात्रेण विशेषः ॥

यज्ञा बभूवेति यज्ञस्य पुनरालम्भं जपति । १२ ।

विकृतावपि यच्च पुनःक्रियेष्टा तत्रैव पुनरालम्भस्य जपो ऽन्वर्थना-
थया पश्चाद्ययणादिषु ॥

गोमानिति प्राङ्मुदेत्य गोमतीं जपति । १३ ।

सर्वेष्टिपशुपु नित्यो गोमतीजपः ॥ •

अत्र वा यजमानभागं प्राश्नीयात् । १४ ।

गतः ॥

यज्ञं शं च म उप च म आयुष्य मे बलं च मे यज्ञं
शिवो मे संतिष्ठस्व यज्ञं स्वष्टो मे संतिष्ठस्व यज्ञारिष्टो
मे संतिष्ठस्वेति दर्शपूर्णमासाभ्यां सोमेन पशुना वेष्ट्या
जपति । १५ ।

अधिकारादेव सिद्धेः पुनर्दर्शपूर्णमासप्रवणं तद्विकारेषु मा भूदिति ॥

वृष्टिरसि वृश्च मे पाश्चान्नमृतात्सत्यमुपागामितोद्वाप
उपस्पृशति । तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पृशनं भवति । १६ ।

अग्न्यो ऽयं त्रिमुदसीत्यादिना व्याख्यातः ॥

ब्राह्मणांस्तर्पयित्वा इति संप्रोष्यति । १७ ।

अद्विजः संनिधानात्तांस्तर्पयित्वै तर्पयत भोजनादिभिः । तेषां च
तर्पणं यज्ञमष्टद्वयं यज्ञमेव तर्पयतीति वाजसनेयिष्ठुतेः ॥

प्रवसन्काले विहारमभिमुखो याजमानं जपति
। १८ ।

प्रवसन्देशान्तरे तसन् स्वेस्वे काले उपवस्ये ऽहनि यजनीये च विहा-
रदेशमभिमुखो याजमानाध्वर्यवकाण्डोक्तान्सर्वानपि याजमानमन्त्रा-
जपति । तदौधानि तु कर्माणध्वर्युः करोति । तथा च भारद्वाजा-

इयः यानि संस्पृश कर्माण्यध्वर्युस्तानि कुर्यादिति । यानि तु संभवन्ति
तानि स्वयमेव तत्र कुर्यात् यथापामुपस्यर्शनमादित्योपम्यानमि-
त्यादि ॥

प्राचो विष्णुक्रमान्क्रामति । १८ ।

दक्षिणवेद्यन्तालाभात्मा लोपिपत विष्णुक्रमाः । प्राश्चः विहाराभि-
मुखाः क्रमिष्यन्त इत्यारम्भः ॥

प्राङ्मुदेत्य गोमतीं जपति जपति । २० ।

प्राङ्मुदेत्य ततो विहाराभिमुख एव म्यितो जपति ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

इति श्रीमद्वरुदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायां
चतुर्थः पटलः ।

इति चतुर्थः प्रश्नः ॥

ओम् ॥

एवं दर्शपूर्णमासौ व्याख्यायानन्तरं सर्वश्रौतकाण्डोपकारकं सर्वप्रथ-
मभावि चाग्न्याधेयमारभते ॥

अग्न्याधेयं व्याख्यास्यामः । १ ।

अग्नेराधेयमग्न्याधेयम् । छत्यन्त्युटो वज्रस्रमिति भावे यः द्रष्टव्यः ।
अग्निराधेयो ऽस्मिन्कर्मणीति वा वज्रघ्नीदिः ॥ तद्योपनयनादिवदा-
वश्यकं पुरुषस्य । कुतः । छण्डकेशो ऽग्नीनादधीतेति श्रुतेः सत्यिष्व-
यग्न्याधेयमग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासावित्यावश्वकेषु पुरुषसंस्कारेषु पाठात्

अवश्यं च ब्राह्मणो ऽग्निमादधीतेति वशिष्ठवचनात् आचार्येणाथशू-
द्राणामदुष्टकर्मणामुपायनं वेदाध्ययनमग्न्याधेयं फलवन्ति च कर्मा-
णीति द्विजातीनां वर्णधर्मत्वेनानुक्रमणात् मनुनायनाहिताग्निता
स्त्वैष्टमिति तदक्रियायामुपपातकत्वेन स्मरणाच्च । तस्मात्सिद्धमावश्व-
कमग्न्याधेयमिति ॥ अत्राह वैधायनः अग्नीनाधास्त्वमानः प्राज्यमा-
त्मानं कुर्वीत येनास्य कुशलं स्यात्तेन कुशलं कुर्वीतेति । तथोक्त-
मात्मनः पुरश्चरणमिति च ॥

यो अश्वत्थः शमीगर्भ आरुरोह त्वे सचा । तं ते
हरामि ब्रह्मणा यज्ञियैः केतुभिः सहेति शमीगर्भस्या-
श्वत्थस्यारणी आहरति । २ ।

अत्र यजमान आगुरते अग्नीनाधास्य इति । न विद्युदमीत्यपासु-
पस्पर्शनं अयज्ञत्वात् । अथाध्वर्युररणी पूर्वादिते अपि मन्त्रेण युग-
पदाहरति ॥ शमीगर्भस्येति षष्ठीसमासः इयं वै शमी तस्या एष गर्भो
यदश्वत्य इति श्रुतेः यो अश्वत्यः शमीगर्भो भूमिं मूलेन स्पृष्ट इति
भारद्वाजवचनाच्च ॥ अरणीप्रमाणं चानुक्तत्वादर्थलक्षणं भवति ।
चतुरङ्गुलमुत्सेधां द्वादशाङ्गुलं विस्तीर्णां षोडशाङ्गुलमायतामिति
बौधायनः । चतुर्विंशत्यङ्गुला वेति कात्यायनीयाः । तथा वैष्णव-
पुंगव उक्तं अरणीं च कारयेत्प्रमाणं चाङ्गुलैः कुर्वन् गायत्रीं पठेत्पठ-
तथाचरमं खान्येवाङ्गुलान्यरण्या भवन्तीति ॥

अप्यशमीगर्भस्येति वाजसनेयकम् । ३ ।

अशमीगर्भे ऽपि मन्त्रानिवृत्तिः अश्वत्यमात्रस्यैव शमीगर्भसावनात् ।
ययोक्तं हिरण्यकेशिना इयं वै शमी तस्या एष गर्भो यदश्वत्य इति वि-
ज्ञायत इति । बौधायनस्याह अयो खलु य एवाश्वत्यः शमीगर्भ इति ॥

अश्वत्याश्चव्यवाहाश्चि जातामग्नेस्तनूं यज्ञियां संभ-
रामि । शान्तयोनिं शमीगर्भमग्नये प्रजनयितवे । आ-
युर्मयि धेह्यायुर्यजमान इत्यरणी अभिमन्त्र्य सप्त पार्थि-
वान्संभारानाहरति । एवं वानस्पत्यान् । पञ्चपञ्च वा । ४ ।
गती ॥

भूयसो वा पार्थिवान् । ५ ।

अष्टौ पार्थिवा वक्ष्यन्ते ते सर्वे भवन्ति सप्तत्वे वानस्पत्यानाम् ।
पञ्चत्वे तु सप्ताष्ट वा स्युः ॥

न संभारान्संभरेदिति वाजसनेयकम् । ६ ।

गतः ॥

वैश्वानरस्य रूपं पृथिव्यां परिस्वसा । स्योनमाविशन्तु
न इति सिकताः ॥ यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः
संजज्ञाने रोदसो संवभूवतुः । ऊपान्कृष्णमवतु कृष्ण-
मूपा इहोभयोर्यत्रियमागमिष्ठा इत्यूपान् ॥ उतीः कुर्वा-
णो यत्पृथिवीमचरो गूहाकारमाखुरूपं प्रतीत्य । तत्ते
न्यक्तमिह संभरन्तः शतं जीवेम शरदः सुवीरा इत्या-
खुरीयम् ॥ ऊर्जं पृथिव्या रसमाभरन्तः शतं जीवेम
शरदः पुरुचीः । वस्त्रीभिरनुवित्तं गुहासु श्रोत्रं न
उर्ध्ववधिरा भवाम इति वल्मीकवपाम् ॥ प्रजापतिस्तृ-
ष्टानां प्रजानां क्षुधो ऽपहत्यै सुवितं नो अस्तु । उपग्र-
भिन्नमियमूर्जं प्रजाभ्यः स्तदं गृहेभ्यो रसमाभरामीति
स्तदम् ॥ यस्य रूपं विश्वदिमामविन्दङ्गुहा प्रविष्टां सरि-
रस्य मध्ये । तस्यैदं विहतमाभरन्तो ऽच्छस्वङ्गारमस्थां
विधेनेति वराहविहतम् । ७ ।

इति मथनार कण्डिका ।

याभिरहं हज्जगतः प्रतिष्ठामुर्वीमिमां विश्वजनस्य
भवीमि । ता नः शिवाः शर्कराः सन्तु सर्वा इति
शर्कराः ॥ अग्ने रेतश्चन्द्रं हिरण्यमद्भ्यः संभूतममृतं
प्रजासु । तत्संभरन्नुत्तरतो निधायतिप्रयच्छन्दुरिति
तरेयमिति हिरण्यम् । १ ।

सर्वत्राहरतीति संशयः ॥ आखुकरीषमारूत्करः । वल्मीकस्य मृद-
स्मीकवपा । सुदो जलाशयस्य मृदशोयस्य । तथा पाह दौधायनः
थो ऽनुपदामी सुदः स्यात्तत आहारयेत् सुदे ऽविद्यमाने कुलीर-
पिरादाहारयेदिति । त्रयो हिरण्यशकला भवन्ति पञ्चपद्माग्नेः । केचित्तु
कल्पान्तरदृष्ट्या हिरण्यस्यासंभारत्वं मन्यन्ते । तदयुक्तं संभारानाहर-
तीति प्रकृत्य हिरण्यमणुक्ता तत ऊर्ध्वमिति पार्थिवा इति निगम-
नान् तत्संभरन्निति मन्तलिङ्गाच्च । तस्मादसंभारपदे हिरण्यमपि
निवर्तते ॥

इति पार्थिवाः । २ ।

संभारा इति शेषः ॥

यदि पञ्चौदुम्बराणि सोदशकलानि पञ्चमो भवति
। ३ ।

षडुम्बरं ताम्रम् । पञ्चसंभारपदे ताम्रमयानि सोदशकलानि पञ्चमः
संभारो भवति । तेषां तृष्णीं संभरणम् ॥

अग्नौ रूपं कृत्वा यदश्वत्ये ऽतिष्ठः संवत्सरं देवेभ्यो
निलाय । तन्ने न्यक्तमिह संभरन्तः शतं जीवेम शरदः

सुवीरा इत्यश्वत्थम् ॥ ऊर्जः पृथिव्या अधुत्यतो ऽसि
वनस्पते शतवल्शो विरोह । त्वया वयमिषमूर्जं मदन्तो
रायस्योपेण समिषा मदेमेत्युदुम्बरम् ॥ गायत्रिया
ह्रियमाणस्य यत्ते पर्णमपतत्तृतीयस्यै दिवो ऽधि । सो
ऽयं पर्णः सोमपर्णाद्भि जातस्ततो हरामि सोमपीथ-
स्थावरुक्षौ ॥ देवानां ब्रह्मवाद् वदतां यदुपाशृणोः
सुश्रवा वै श्रुतो ऽसि । ततो मामाविशतु ब्रह्मवर्चसं
तत्संभरंस्तदवरुन्धीय साक्षादित्येताभ्यां पर्णम् ॥ यथा
ते सृष्टस्याग्नेर्हेतिमशमयत्प्रजापतिः । तामिमामप्रदा-
हाय शमीं शान्त्यै हराम्यहमिति शमीम् ॥ यत्ते सृष्टस्य
यतो विकृकृतं भा आर्क्षजातवेदः । तथा भासा संमित
उरुं नो लोकमनुप्रभाहीति विकृकृतम् ॥ यत्ते तान्तस्य
हृदयमाच्छिन्दज्जातवेदो मरुतो अद्भिस्तमयित्वा ।
एतत्ते तदशनेः संभरामि सात्मा अग्ने सहृदयो भवेहे-
त्यशनिहतस्य दृक्षस्य ॥ यत्पर्यपश्यत्सरिरस्य मध्य उर्वी-
मपश्यज्जगतः प्रतिष्ठाम् । तत्पुष्करस्वायतनाद्भि जातं
पर्णं पृथिव्याः प्रथनं हरामीति पुष्करपर्णम् ॥ इति
वानस्पत्याः । ४ ।

पूर्ववशोजना । तत्राश्वत्यादयः शब्दास्तदवयवपरा द्रष्टव्याः । अशनिह-
ताभावे शीतहतं वातहतं चेति बौधायनः ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

यं त्वा समभरं जातवेदो यथा शरीरं भूतेषु न्यक्तम् ।
स संभृतः सीद शिवः प्रजाभ्य उरुं नो लोकमनुनेपि
विद्वानिति संभृत्य निदधाति । १ ।

संभृत्य एवमाहृत्य तान्संभारानेकम्यान्कृत्वा निदधातीत्यर्थः । अथवा
आहरणमेव संभरणम् । एवं सर्वानाहृत्य समुदितमनेन निदधाती-
त्यर्थः नारण्योरनेन निधानं संभारलिङ्गत्वात् । अथ आहूमाह यो-
धायनः ॥

अथ नष्टचाणि । २ ।

वक्ष्यन्त इति शेषः ॥

क्षत्तिकासु ब्राह्मण आदधीत मुख्यो ब्रह्मवर्चसी
भवति । ३ ।

मुख्यो ब्रह्मवर्चसीति ब्रह्मवर्चसिनां प्रथम इत्यर्थः ॥

यद्वांस्तस्याग्निर्दाहुको भवति । ४ ।

दाहकः दहनशील इति । इमं दोषमनुजानतो ऽयं काल इति
भावः ॥

रोहिण्यामाधाय सर्वान्रोहान्रोहति । ५ ।

सर्वानुक्षायान्प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

मृगशीर्षे ब्रह्मवर्चसकामो यज्ञकामो वा । ६ ।

आरधीतेति शेषः ॥

यः पुरा भद्रः सन्पापीयान्स्यात्पुनर्वस्वोः । ७ ।

भद्रो वसमान् पापीयान्दरिद्रः । पुनरेवैनं वामं वसूपावर्तते भद्रो भवतीति लिङ्गात् ॥

पूर्वयोः फल्गुन्योर्यः कामयेत दानकामा मे प्रजा स्युरिति । ८ ।

मह्यं दातुमिच्छन्तु प्रजा इति कामः ॥

उत्तरयोर्यः कामयेत भग्यन्नादः स्यामिति । ९ ।

भगी वज्रथीः । अन्नादो भोजनयुक्तः ॥

एतदेवैके विपरीतम् । १० ।

एतदेव पूर्वोत्तरयोः फल्गुन्योरुक्तं कामदयं विपर्यस्तमेके समामनन्ति ॥

अथापरम् । पूर्वयोराराधाय पापीयान्भवत्युत्तरयोर्य-
सीयान् । ११ ।

गतः ॥

हस्ते यः कामयेत प्र मे दीयेतेति । १२ ।

मह्यं दीयेत जनैरिति कामः ॥

चित्रायां राजन्यो भ्रातृव्यवान्वा । १३ ।

राजन्यस्य चित्रा नित्या ॥

विशाखयोः प्रजाकामो ऽनुराधेष्टृद्विकामः अवणे
पुष्टिकाम उत्तरेषु मोष्ठपदेषु प्रतिष्ठाकामः । १४ ।

गताः ॥

सर्वाणि नित्यवदेके समामनन्ति । १५ ।

मवाप्तेतानि काम्यतथोक्तानि नित्यवत् नित्यं यथा तथा कामोपम-
न्धरहितानीत्यर्थः । अथ पर्वणोराधानं विधासंस्तत्र फल्गुनीपूर्णे-
माहाधाने विरोधं दर्शयति ॥

फल्गुनीपूर्णमास आदधीतेत्युक्ताह यत्फल्गुनीपूर्णा-
मास आदध्यात्संवत्सरस्यैनमासन्दध्याह्यहे पुरैकाहे
वा । १६ ।

फल्गुनीपूर्णमास आदधीतेति प्राज्ञानं प्रथममुक्ता पुनरेवाह यदि
यजमानः फल्गुनीपूर्णमास आदध्यात् एनमग्निं संवत्सरस्यामन् आस्ये
आदध्यात् । आस्येति वाङ् मवर्णदौर्धपसो द्रष्टव्यः । आस्ये चित्रं
च भक्षितमित्यास्येपेणाग्निनाशो लक्ष्यते । अतः पर्वणः प्राक् इह
एकाहे वा काले वा आधेय इति वक्ष्यमाणेन संबन्धः ॥ अथवा यदि
फल्गुनीपूर्णमास आदध्यात् अर्धयुरेनं यजमानं संवत्सरस्यास्ये आद-
ध्यादिति योजना परमौपदेशित्यात् । अतः प्राक् इह एकाहे वाधेय
इत्येव ॥ इयं च फल्गुनीपूर्णमासनिन्दा अनुदितहोमनिन्दावदुत्तर-
विधिस्तत्पर्याया न तु फल्गुनीपूर्णमासपरिहारार्था विधानार्थकप्रसङ्गात् ।
तेन क्षात्रपि विधी विकल्पेते । भारद्वाजस्तु या पूर्वाभ्यां फल्गुनीभ्यां
पूर्णमासी स्थात्र तस्यामादधीतेत्याह ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वाधेयः । १७ ।

अग्निरिति शेषः ॥

वसन्तो ब्राह्मणस्य ग्रीष्मो राजन्यस्य हेमन्तो वा
शरद्वैश्यस्य वर्षा रथकारस्य । १८ ।

आधानकाल इति शेषः । किमत्र रथकार इति द्विजातिभ्यो ऽव-
जातीयस्यान्तरप्रभवस्य ग्रहणं नेत्याह ॥

ये चयाणां वर्णानामेतत्कर्म कुर्युस्तेषामेव कालः । १९ ।

विषु वर्णेष्वन्तर्भूता एव स्रष्टृत्तिकर्णिना ये रथं कुर्वन्ति तेषामय-
माधानकालः ॥

शिशिरः सार्ववर्षिकः । २० ।

वर्णवयसाधारण इत्यर्थः ॥ अथ वसन्ताद्युत्कृष्टिः सौरिण वा चान्द्र-
मसेन वा उभयथापि शास्त्रेषु प्रवृत्तेः । केचिच्चन्द्रमाः षड्विंशति स
षट्त्वंकल्पयतीति श्रुतेश्चान्द्रमसीमेवाहुः । तदयुक्तं इतरथापि अव-
णात् यथा देव सूर्यं सोमं क्रैष्याम षट्त्वंकल्पयेति । कालतन्त्रे तु
प्रायेण सौरमेवानुसृत्य षट्त्वंकृष्टिः प्रवर्तते । तत्र यदा मीनमेषयो-
रादित्यो ऽवतिष्ठते स सौरस्तावदसन्तः यद्योक्तं सूर्यकालविद्वद्भिः उद-
गयने मकरादावृत्तवः शिशिरादयश्च सूर्यवशादिति । तथा वैष्णव-
पुराणं उक्तं शरदसन्तयोर्मध्ये विषुवं तु प्रवर्तते इति ॥ चान्द्रमसस्तु-
श्चाष्टमैर्मासैर्भवति । मेषादिगते सूर्ये चोद्यो दर्श आगच्छेत्तत्तदन्ता-
श्चैत्रादयश्चान्द्रमसा मासाः । तत्र वैचफाल्गुनी वसन्तः । कुतः । मुखं
वा एतद्वृत्तानां यदसन्तः मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यत्फल्गुनीपूर्णमास
इति श्रुतेः । यत्तु मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यच्चित्रापूर्णमास इति चैत्रा

मुख्यत्वादिधानं तन्मुख्यत्वान्तर्गतत्वाभिप्रायं द्रष्टव्यं अन्ययोभयमुख-
 त्वायोगात् । न च विपर्ययः शक्य आस्थातुं तदा फाल्गुन्याः
 पूर्वभाविन्याः षष्ठ्यन्तर्गत्यसंभवात् । वाजसनेयके चाश्वमेधं प्रकृत्या-
 घायते तस्मादसन्त एवारभ्य यजेत सा या फाल्गुनीभ्यां पौर्णमासी
 भवतीति । तस्मात्फाल्गुन्यादिर्युक्तो वसन्तः चैवादिरित्यन्ये । यथाहः
 मासैर्द्विसंख्यैर्माघाद्यैः क्रमात्पट्टवः स्यताः शिशिराद्यास्त्रिभिस्तेषु
 विधादयनमुत्तरमिति । छान्दोग्यकन्ये च पञ्चशरदीयं प्रकृत्योक्तं
 शरदि कार्त्तिके मासि यजेतेति तस्माद्देशाख्येऽपि चान्द्रो वसन्त
 इति ॥ तथोक्तानाम्बुतुपर्वनक्षत्राणां सति संभवे समुच्चयो न्याय्यः ।
 यथोक्तमाश्वलायनेन एतेषां कस्मिंश्चित्पर्वणि ब्राह्मण आदधीतेति ।
 सत्यापाढस्त्वचाह अमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षस्य वा
 पुष्टे नक्षत्रे यत्र त्रीणि संनिपतितान्यृतुर्नक्षत्रं पञ्च च तस्यष्टद्वं
 विप्रतिपद्ये षष्ठ्युत्तुनक्षत्रं बलीय इति । वाजसनेयके तु श्रूयते
 यथापिहितायां द्वार्यद्वारा पुरं प्रपिबेत्स जिह्वाः पुरः स्यादेवं
 तद्यो नक्षत्र आधत्ते तस्मान्न नक्षत्र आदधीतेति । तथा स
 यो ऽमावास्यायामग्नी आधत्ते यथा विटतायां द्वारि द्वारा
 पुरं प्रपद्येतेति प्रथमापुरःसरमुक्तं तस्मादमावास्यायामेवाग्नीनाद-
 धीतेति । तथा यामो वैशाखस्यामावास्या तस्यामादधीत सा
 रोहिण्या संपद्यत इति च । तदिदं बौधायनेन व्याख्यातं
 या सा वैशाख्याः पौर्णमास्या उपरिष्ठादमावास्या सा सप्त-
 म्बन्धुरस्य रोहिण्या संपद्यते तस्यामादधीतेति । तथा यदैवेनं
 अङ्गोपमसेनदादधीतेति श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे तदेतदार्तस्यातिवेलं

अद्वायुक्तस्येति । भारद्वाजस्याह अयातः अद्धानस्यादधानस्य नर्तुं
पृच्छेन्न नचत्रमिति ॥

सोमेन यक्ष्यमाणो नर्तुं सूक्ष्मेन नक्षत्रम् । २१ ।

य आधानानन्तरं सर्वकर्मभ्यः प्राक् सोमाय दीक्षिष्यते यो वा
दर्शपूर्णमासार्भ्यः त्रत्यपश्विज्यादिना कियताचिदिलक्ष्णेनापि सोम एव
पर्यवस्यति स सोमकालानुरोधेनाधानं कर्तुं नर्तुं नचत्रं च न सूक्ष्मेन
नाद्रियेत चन्द्रियो ऽपि वसन्त आदधीत यत्र कापि नक्षत्रे । पर्व तु
सूक्ष्मेदेव । तत्र तु सोमपूर्वत्वे ऽपि पक्षापवर्गमासापवर्गाभ्यामाधान-
सोमयोः पर्वापपत्तिः ॥ षट्पुनश्चतुर्नक्षत्रयहणं प्रदर्शनार्थमित्यन्ये । केचित्पुनः
सोमकालस्याप्यनेन बाधं मन्यन्ते । तदयुक्तं मन्यन्ते प्रकरणादाधान-
कालस्यैवानेन बाधावगमात् नक्षत्रयहणाच्च । नहि सोमस्य किञ्चिन्न-
क्षत्रमुपदिष्टं येन तन्निषिध्येत तस्मादयुक्तः सोमकालबाधः ॥

उदवसाय शालीन आदधीतानुदवसाय याया-
वरः । २२ ।

शालीनः शालायां गृहे नियतवासी । स उदवसाय गृहाद्देशान्तरं
गत्वा तत्रादधीत । यायावरः यानशालः यात्रायात्रा यत्र क्वचन
वासीति यावत्स तदा यत्र वसति तत्रैवादधीत ॥

एकाहं वा प्रयायात् । २३ ।

अथवा यायावरो ऽप्येकाहप्रयाणेनोदवसायादधीत ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

उद्धन्यमानमस्था अमेध्यमप पाप्मानं यजमानस्य
हन्तु । शिवा नः सन्तु प्रदिश्यतस्तः शं नो माता
पृथिवी लोकसातेति प्राचीनप्रवणं देवयजनमुद्धत्य शं
नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंयोरभिस्रवन्तु
न इत्यङ्गिरवोऽस्य तस्मिन्नुदीचीनवंशं शरणं करोति । १ ।

उदीचीनान्वंशान्निधाय गार्हपत्यशरणं करोति ॥

तस्याग्रेण मध्यमं वंशं गार्हपत्यायतनं भवति । २ ।

तस्य शरणस्य पृष्ठवंशादधस्तमं देशमग्रेण गार्हपत्यस्य स्थानं भवति ॥

तस्मात्प्राचीनमष्टासु प्रक्रमेषु ब्राह्मणस्याहवनीयाय-
तनम् । एकादशसु राजन्यस्य । द्वादशसु वैश्यस्य । ३ ।

अष्टासु प्रक्रमेष्वनीतेष्वहवनीयस्थानम् । प्रक्रमो द्विपदस्तिपदो वा ।
पदं पञ्चदशाङ्गुलमिति धौधायनः द्वादशाङ्गुलमिति कात्यायनः ॥

चतुर्विंशत्यामपरिमिते यावता वा चक्षुषा मन्यते
तस्मान्नातिदूरमाधेय इति सर्वेषामविशेषेण श्रूयते । ४ ।

चतुर्विंशतिप्रक्रमेष्वधेयः । अपरिमिते वा देशे अपरिमितमुक्तात्परि-
माणदूर्ध्वविषय इति प्रागेवोक्तम् । यावता वा चक्षुषेत्यादि तस्यार्थः
नाष्टप्रक्रमादिना रज्ज्वा निमीते किं तु यावता देशेन यथोक्तान्प्रक्र-
मांश्चक्षुषा परिच्छिन्नन्ति यद्यौ प्रक्रमा यच्चतुर्विंशतिरिति । तस्मा-
न्नातिदूरं तस्यावधेरन्त्यान्तरे संनिकर्ष्य आधेय इति ॥ तथा च

ब्राह्मणं चतुर्निमित्त आदर्धीत इयद्वादश विक्रामाश्च इति परिमितं
 चैत्रापरिमितं चावस्कन्द इति । मत्याषाढस्याह चतुषा प्रक्रमान्प्रमि-
 मीतेति विज्ञायत इति ॥ तदेतद्विधिव्यं सर्वेषां वर्णानामविशेषेण
 श्रूयते । द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादर्धीतेति ब्राह्मणोक्तपक्षो ऽपि
 हिरण्यकेशिना सर्वार्थत्वेन दर्शितः द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादर्धीते-
 त्यनवयवेन श्रूयत इति ॥

दक्षिणतःपुरस्ताद्विद्वतीयदेशे गार्हपत्यस्य नेदीयसि
 दक्षिणाग्नेरायतनम् । ५ ।

गार्हपत्यस्य दक्षिणतःपुरस्ताद्विद्वतीयदेशे गार्हपत्याहवनीययोरन्तरा-
 ल्लदेशस्य द्वितीयो ऽंशो विगतो यस्माद्देशात् तथोक्तः ॥ गार्हपत्यस्य
 नेदीयसीति परमतनिरामार्थं बोधायनेन मध्यदेशवचनात् यथा
 दक्षिणतो विपुवत्यन्वाहार्यपचनस्येति । समीपमग्नौ चैयं विद्वतीय-
 देशस्य पश्चात् स्रोतान्तरे देश इत्यर्थः । तथा च स्वयं दर्शयिष्यति
 गार्हपत्याहवनीययोरन्तरालमिच्छादिना ॥

अन्यदाहवनीयागारमन्यज्ञाहपत्यस्य । ६ ।

गार्हपत्यागारात्पृथगेवाहवनीयस्याप्यागारं कर्तव्यमित्यर्थः । तथोरे-
 वान्यतरत्र दक्षिणाग्न्यायतनम् ॥

अग्नेणाहवनीयं सभायां सभ्यः । ७ ।

सभा घृणशाला । तत्र सभ्यो ऽग्निराधेयः ततश्च तत्रास्यायतनं
 स्यादिति भावः ॥

तं पूर्वेणावसथं आवसथ्यः । ८ ।

आवसथो ऽतिथीनां वासभूमिः । शेषं पूर्ववत्

केशश्मश्रु वपते नखानि निहन्तते स्नाति । एवं पत्नी
केशवर्जम् । ९ ।

वपते वापयते । शेषः सुगमः ॥

क्षौमे वसानौ जायापती अग्निमादधीयाताम् । १० ।

पुला क्षौमे वसीयातां न च ते प्रागाधानाञ्जङ्घातामित्यर्थः ।
भारद्वाजस्त्राच्च पुरस्ताद्ब्राह्मोदनिकात्परिदधीयातामित्येकं पुरस्ता-
त्संभारनिवपनादित्यपरमिति ॥

ते दक्षिणाकाले ऽध्वर्यवे दत्तः । ११ ।

गतः । अत्राह बौधायनः अद्याभ्यां प्रतोपायनीयं पाचयति तस्याग्निर्नो
भवतः सर्पिर्मिश्रस्य पयोमिश्रस्येति । तथा दिवाभ्राति रात्रौ वोपा-
समयमिति कात्यायनः ॥

अपराह्णे ऽधिदृक्षसूर्ये वौपासनादग्निमाहृत्यापरेण
गार्हपत्यायतनं ब्राह्मोदनिकमादधाति । १२ ।

अध्वर्युरिति शेषः । कास्तविशेषो पिण्डपिष्टयज्ञे ध्याख्यातौ । ब्रह्मो-
दनार्थे ऽग्निर्ब्राह्मोदनिकः ॥

वौपासनं वा सर्वम् । १३ ।

संबोधने तद्वर्तिकर्मणां प्रकार उपरिष्टाद्वक्ष्यते ॥

निर्मथ्यं वा । १४ ।

गतः ॥

यदि सर्वमौपासनमाहरेदपूपं यवमयं ब्रीहिमयं
चौदुम्बरपर्णाभ्यां संगृह्यायतन उपास्येद्यवमयं पञ्चा-
ब्रीहिमयं पुरस्तात्तस्मिन्नादध्यात् । १५ ।

संबोधने दावपूपौ पृथक् पर्णाभ्यां संगृह्य ब्राह्मौदनिकायतने निष्ठा
तथाग्निमादध्यात् ॥

सर्वमप्यौपासनमाहरन्नापूपावुपास्येदित्यपरम् । १६ ।

गतः ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

अपरेण ब्राह्मौदनिकं लोहिते चर्मण्यानडुहे प्राची-
नग्रीव उत्तरलोम्नि पाजके वा निशायां ब्रह्मौदनं
चतुःशरावं निर्वपति । १ ।

पाजको नाम वैदलं मृदानघोषकरणम् । निशा चतुर्धाकृताया रात्रे-
र्द्वितीयो भागः । ब्राह्मणेभ्य ओदनो ब्रह्मौदनः प्राणेभ्य ओदनो वा
ब्रह्मणे प्राणायेति लिङ्गात् । चतुःशरावं निर्वपति चतुर्भिः शरावैः

परिमितान्ब्रीहोन्यवान्वा निर्वपति । ब्रह्मोदनशब्दः कर्मनाम । एते-
नान्यत्रापि ब्रह्मोदनचोदनासु नाम्ना धर्मातिदेशः सिद्धो भवति ।
भवति चात्र लिङ्गं तस्मिन्ब्रह्मोदनं पक्वा चतुरो ब्राह्मणान्भोजयेत्
चतुःशरात्रं ब्रह्मोदनमिति ॥

देवस्य त्वेत्यनुद्रुत्य ब्रह्मणे प्राणाय जुष्टं निर्वपामीति
प्रथममपानायेति द्वितीयं व्यानायेति तृतीयं ब्रह्मणे
जुष्टमिति चतुर्थम् । २ ।

द्वितीयद्वितीयथोरपि ब्रह्मण इत्यनुपङ्गः ॥

तूष्णीं वा सर्वाणि । ३ ।

गतः ॥

चतुर्पूदपात्रेषु पचति । ४ ।

पात्रपरिमितमुदकं उदपात्रम् ॥

न प्रक्षालयति न प्रसावयति । ५ ।

तण्डुलानसु क्षिप्त्वा हस्तेन न शोधयति न चापस्ताः सावयति किं
उ अग्निर्निष्कानेव पचतीत्यर्थः ॥

क्षीरे भवतीत्येके । ६ ।

गतः ॥

जीवतण्डुलमिव अपयतीति विज्ञायते । ७ ।

रूपरसवस्तिव्रतण्डुलमित्यर्थः ॥

दर्या ब्रह्मौदनादुद्धृत्य प्र वेधसे कवये मेध्याय वषो
वन्दारु वृषभाय वृष्णे । यतो भयमभयं तन्नो अस्त्वव
देवान्यजेहेद्यानिति जुहोत्यभि वा मन्त्रयते । ८ ।

ब्रह्मौदनमुद्धृत्य ततो दर्या गृह्णीत्वा जुहोति तमभिमन्त्रयते वा ॥

चतुर्धा ब्रह्मौदनं व्युद्धृत्य प्रभूतेन सर्पिषोपसिञ्च्य
कर्पन्ननुच्छिन्दंश्चतुर्भ्य आर्षेयेभ्य अत्विग्भ्य उपोहति । ९ ।

व्युद्धृत्य पृथक् पात्रेषु निक्षिप्य । कर्षन् भूमेरनुक्षिप्य पात्राणि गम-
यन् । अनुच्छिन्दन् यावदत्विजो गृह्णन्ति तावदनुत्सृजन् । आर्षेयेभ्यः
अर्षिवेदः तं ये विदुस्त आर्षेयाः वेदतदर्थयोः श्रुतवन्त इत्यर्थः एष
वै ब्राह्मण अर्षिरार्षेयो यः शुश्रुवानिति लिङ्गात् । कात्यायनस्त्वाह
ये सप्त भूयः पञ्चपुरुषं वा धोनिं श्रुतवन्तः पितृवन्तः पैतृमत्या
आर्षेयास्ते संवत्सकुलीना आर्त्विजौना भवन्तीति ॥ व्युद्धरणादि
याजमानं चतुर्भ्य उपोहतीति वचनात् । अत एव वचनाच्चाङ्गातुरंगः
सत्यपुद्गातरि । तथा च ताम्बु ब्रह्मौदनं पचतीत्यत्र तं चतुर्भ्य आर्षे-
येभ्यो महर्त्विग्भ्य उपोहतीति तत्प्राप्त्यर्थं यत्नं करिष्यतीति ॥

अपात्ताः प्रथमे पिण्डा भवन्त्यप्रतिहताः पाणयः ।
अथ ब्रह्मौदनश्रेयं संकल्प्य तस्मिन्नाज्यश्रेयमानीय तस्मिन्-
श्विचियस्याश्वत्थस्य तिस्रः समिध आर्द्राः सप्तलाशाः
प्रादेशमाव्यः स्तिभिगवत्यो विवर्तयति । १० ।

इति पञ्चमी कण्डिका ।

चिचियादश्वत्यात्संभृता दृढत्यः शरीरमभिसंस्कृता
स्थ । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमितास्तिसस्त्रिद्विर्मि-
थुनाः प्रजात्या इति । १ ।

अतिग्भिः प्रथमे यामा गृहीता भवन्ति । अप्रतिदत्ताश्च पाणयः
पात्रेषु ॥ एवं म्रियते अर्धयुः शेषसंकर्षणादि प्रतिपद्यते । पिण्डं मयेन
प्रियते सामर्थ्यात् ॥ संकर्षणं निष्कषणम् । चिचियो सत्त्वणः याम-
तीर्थादिव्यपदेशक इत्यर्थः । क्षिभिगवत्यः फलवत्यः । त्रिवर्तयति
तिलोडयति ॥

अथादधाति घृतवतीभिराग्नेयीभिर्गायत्रीभिर्ब्राह्मण-
स्य चिष्टुग्भी राजन्यस्य जगतीभिर्वैश्यस्य । २ ।

उत्तरसूत्रेणैव सिद्धे घृतवतीभिरित्याद्यनुक्रमणं वैचित्र्यार्थं ब्राह्मणा-
नुकरणार्थं वा ॥

समिधाग्निं दुवस्यतेत्येषा ॥ उप त्वाग्ने हविष्मतोर्घ-
ताचीर्यन्तु हर्यत । जुपस्व समिधो मम ॥ तं त्वा समि-
द्धिरङ्गिरो घृतेन वर्धयामसि । दृढच्छोचा यविष्येति
ब्राह्मणस्य ॥ समिध्यमानः प्रथमो नु धर्मः समक्तुभिर-
ज्यते विश्ववारः । शोचिष्केशो घृतनिर्णिक् पावकः सुयज्ञो
अग्निर्यजथाय देवान् ॥ घृतप्रतीको घृतयोनिरग्निर्घृतैः
समिद्धो घृतमस्यान्नम् । घृतप्रुपस्त्वा सरितो वहन्ति
घृतं पिवन्सुयजा यष्टि देवान् ॥ आयुर्दा अन्न इति

राजन्यस्य ॥ त्वामग्ने समिधानं यविष्ठ देवा दृतं चक्रिरे
 हव्यवाहम् । उरुज्वयसं दृतयोनिमाहुतं त्वेयं चक्षुर्दधिरे
 चोदयन्वति ॥ त्वामग्ने प्रदिव आहुतं दृतेन सुम्नायवः
 सुयमिधा समीधिरे । स वाद्यधान आपधीभिरुक्षित
 उरु ज्वयांसि पार्थिवा वितिष्ठसे ॥ दृतप्रतीकं व ऋतस्य
 धूर्पदमग्निं मित्रं न समिधान ऋज्जते । इन्धानो अक्रो
 विदयेषु दीद्यच्छुक्रवर्णामुदु नो यंसते धियमिति
 वैश्यस्य । ३ ।

गतः ॥

इति षष्ठी कण्डिका ।

समित्सु तिस्रो वत्सतरीर्ददाति । १ ।

अध्वर्यवे इति शेषः । तथा च वक्ष्यत्युपोत्तरसूत्रे वत्सतरीरतिक्रा-
 न्तवत्सभावा स्तनपानोपरता इति यावत् । नात्र प्रतिग्रहमन्त्राः
 अयजन्नादङ्गदक्षिणात्वाच्च ॥

प्राश्नन्ति ब्राह्मणा आदनम् । २ ।

ब्राह्मणा ऋत्विजः ॥

प्राशितवद्भ्यः समानं वरं ददाति । ३ ।

वरशब्दो व्याख्यास्यते । समानमिति वचनादन्ये वरा अध्वर्योरेव
 भवन्ति ॥

यस्मिन्नक्षत्रे ऽग्निमाधास्यन्स्यात्तस्मिन्संवत्सरे पुरस्ता-
देताः समिध आदध्याद्वादशाहे द्वादहे व्यह एकाहे
वा । ४ ।

यस्मिन्नक्षत्राधास्यते ततः पुरस्तात्संवत्सरे यत्समानस्यानमहः तस्मि-
न्द्वादशाहादौ वारणाहरणादि कृत्वा समिध आदध्यात् ॥

आधेयास्त्वेवाग्निमादधानेन । ५ ।

प्रमादाद्विस्मृता अप्याधेया एव प्राक् समारोपणात् न त्वपेक्षणीयाः ।
कस्मात् । अनादितस्तस्याग्निरित्याहुः यः समिधो ऽनाधायाग्निमाधत्त
इति श्रुतेरिति भावः ॥

अथ व्रतं चरति न मांसमश्नाति न स्त्रियमुपैति
नास्याग्निं गृहाद्वरन्ति नान्यत आद्वरन्ति । ६ ।

गताः ॥

ब्राह्मौदनिकेन संवत्सरमासीत् । ७ ।

संवत्सरग्रहणं द्वादशाहादीनामप्युपलक्षणं इतरथा तदधिधैर्यार्थम् ॥

औपासनश्चेदाहित एतस्मिन्नस्याग्निकर्माणि क्रियन्ते
। ८ ।

औपासनश्चेदाहितः न औपासनादेकदेशः तदैतस्मिन्नेवाग्नौ नित्यनै-
मित्तिकानि कर्माणि क्रियन्ते । ऊर्ध्वं सन्वाधेयान्नित्यानि लुप्यन्ते ।
एषामर्थाः औतैरेवाप्यन्ते यथा नित्यहोमादीनाम् । नैमित्तिकान्य-

एकादीनि च लौकिके ऽग्नौ कियन्ते । एकदेशाधाने पुनरौपामन
 एवैतानि कियन्ते । धियते च सः तित्यो धार्य इति वचनात् ।
 होमशेदानीं न लुप्यते उभयत्र जुहुयादौपामनमग्निहोत्रं चेति
 भारद्वाजवचनात् । यौधायनेनापि सर्वं वा ब्राह्मौदनिकमौपामनं
 कुर्वन्ति सो ऽत्रैव हि ह्यत इति सर्वाधानपक्षे ऽग्निहोत्रेणैवाह
 होमावाप्तिमभिदधानेन पक्षान्तरे पृथगुभयत्र होतव्यमित्युक्तं भव-
 तीति ॥

न प्रयायात् । ६ ।

यजमान इति शेषः । तथा यजमानाधिकारे न प्रयातीति सत्या-
 पाठः ॥

नानुगच्छेत् । १० ।

ब्राह्मौदनिक इति शेषः । तथा नैषो ऽग्निरनुगच्छेदिति भारद्वाजः ॥

यदि प्रयायादनु वा गच्छेद्ब्रह्मौदनं पक्वैतयैवावृता
 समिध आदध्यात् । ११ ।

अनुगतस्य च यथायोन्मुख्यक्षिरौपामनवत्सर्वाधाने । आवृतं प्रकारः ॥

यद्येनं संवत्सरे ऽग्न्याधेयं नोपनमेद्ब्रह्मौदनं पक्वा
 समिध आधाय यदै नमुपनमेदथादधीत । १२ ।

संवत्सरग्रहणमत्रापि प्रदर्शनार्थम् । तत्रतत्र काले ऽग्न्याधेयाशक्तौ
 प्रायश्चित्तमेतत् । यदा शक्नुयात्तदादधीत । तत्र तु नववादेरप्य-
 नादर इति केचित् । पूर्वसूत्रे चात्र ब्रह्मौदनात्पृथक् समिधां ग्रहणात्

ब्रह्मौदनाङ्गत्वमाद्यमेव बाधितं भवति आधेयास्त्वेवाग्निमादधानेनेति
वचनासाधानाङ्गत्वम् । तस्माद्ब्रह्मौदनान्तरेषु समिधो न भवन्ति ॥

तस्य याथाकामी भरणकल्पानाम् । १३ ।

तस्यानुपनताग्न्याधेयस्य यावदुपनामं ब्राह्मौदनिकोक्तभरणकल्पानां
याथाकामी । तद्भरणकालोक्तानि व्रतानि भवन्ति न वेत्यर्थः ॥

द्वादशाहं चरेदेकाहं वा । १४ ।

यदोपनतमग्न्याधेयं तदा पुनरपि द्वादशाहमेकाहं वा व्रतानि चरित्वा-
दधीत ॥

अथ आधास्यमानः पुनर्ब्रह्मौदनं पचति । १५ ।

अधिकाराद्यमप्यनुपनताग्न्याधेयस्य विधिः । अन्यत्तु मतम् । अथ
आधास्यमान इत्यविशेषवचनात् सर्वस्यायं नित्यः पुनर्ब्रह्मौदनः तेन
यो ऽण्येकाहव्रतकल्पेन अथ आधाता तस्याप्यावर्तनीय इति । तदुक्तं
बौधायनेन द्विर्ब्रह्मौदनमु हैके ब्रुवत इति ॥

यो ऽस्याग्निमाधास्यन्स्यात्स एतां रात्रिं व्रतं चरति
न मांसमश्नाति न स्त्रियमुपैति । १६ ।

अथ आधास्यन्नित्यध्वर्योरेव ग्रहणं सर्वर्विजामुपलक्षणं वा । तथा च
भारद्वाजः अध्वर्युरेव व्रतं चरेदित्येकं सर्वर्विज इत्यपरमिति ॥

प्रजा अग्ने संवासयाशाश्च पशुभिः सह । राध्राण्यस्मा

आधेहि यान्यासन्सवितुः सव इत्युत्तरेण ।
कल्माषभजं वध्नाति । १७ ।

कल्माषः कृष्णविन्दुः ॥

इति सप्तमौ कण्डिका ।

अथ यजमानो व्रतमुपैति वाचं च यच्छत्यन्ततात्स-
त्यमुपैमि मानुषादैव्यमुपैमि दैवीं वाचं यच्छामीति । १ ।

सत्यवचनसंकल्पेनाच व्रतोपायनमभिप्रेतं मन्त्रलिङ्गात् ब्राह्मोदनिक-
कालव्रतानां अर्वागेषोपेतत्वाच्च ॥

वीणातूणवेनैनमेतां रात्रिं जागरयन्ति । २ ।

तूणवो वंशः ॥

अपि वा न जागर्ति न वाचं यच्छति । ३ ।

अस्मिन्पक्षे वाग्यमनमन्त्रस्य लोपो दैवीं वाचं यच्छामीति ॥

शल्कैरेतां रात्रिमेतमग्निमिन्धान आस्ते शल्कैरग्नि-
मिन्धान उभौ लोकौ सनेमहम् । उभयोर्लोकयोर्ऋद्धा-
ति मृत्युं तराम्यहमित्येतया । ४ ।

शल्कैः शकलैः । जागरणपक्षे मन्त्रावृत्तिः विपर्यये तु मरुदेव महान्ति
काष्ठान्याधाय स्तपिति ॥

तस्मिन्नुपव्युपमरणी निष्ठपति जातवेदो भुवनस्य रेत

इह सिञ्च तपसो यज्जनिष्यते । अभिमन्त्र्यादधि हव्य-
बाहं शमीगर्भाज्जनयन्धो मयोभूः ॥ अयं ते योनिर्ह-
व्य इत्येताभ्याम् । ५ ।

उपव्युषं उपःसमीपे । निष्टपनानन्तरमग्निमुदापयेत् भस्मापोक्षेत्युत्त-
रववणात् अगुगमयत्येतमग्निमिति कल्पान्तरेषु व्यक्तवचनाच्च ॥

अग्नी रक्षांसि सेधति शुक्रशोचिरमर्त्यः । शुचिः
पावक ईक्ष द्रव्यरणी अभिमन्त्र्य मही विशपत्नी सद्ने
कृतस्यार्वाची एतं धरुणे रयीणाम् । अन्तर्वत्नी जन्यं
जातवेदसमध्वराणां जनयथः पुरोगामित्वरणी आहि-
यमाणे यजमानः प्रतीक्षते । ६ ।

प्रथमं निष्टप्ते अभिमन्त्र्य तत आह्वियमाणे प्रतीक्षते ॥

दोह्या च ते दुग्धमृच्चोर्वरी ते ते भागधेयं प्रयच्छा-
मीति यजमानाय प्रयच्छति । ७ ।

गतः ॥

आरोहतं दशतं शक्ररीर्ममर्तेनाग्न आयुषा वर्चसा
सह । ज्योग्जीवन्त उत्तरामुत्तरां समां दर्शमहं पूर्ण-
मासं यज्ञं यथा यजा इति प्रतिगृह्यत्वियवती स्यो
अग्निरेतसौ गर्भं दधाथां ते वामहं ददे । तत्सत्यं यद्दीरं
विष्टयो वीरं जनयिष्यथः ॥ ते सत्प्रातः प्रजनिष्येये ते

मा प्रजाते प्रजनयिष्यथः । प्रजया नृणां
 सुवर्गे लोक इति प्रतिगृह्याभिमन्त्रयते यजमानः । ८
 पुनः प्रतिगृह्येति वचनमानन्तर्यार्थं मा भद्रव्यस्त्यै
 ध्याय इति ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

मयि गृह्णाम्यग्रे अग्निं शे नो अग्निः पितर इत्युभौ
 जयतः । अपेत वीतेति गार्हपत्यायतनमुद्धृत्य शं नो
 देवीरभिष्य इत्यङ्गिरवोक्षति । १ ।

गतौ ॥

एवं दक्षिणाम्नेराहवनीयस्य सभ्यावसथ्ययोश्च । २ ।

एषानायतनान्यथेवमेवैकैकमुद्धृत्याधोचति ॥

एवमनुपूर्वाण्येवैषत ऊर्ध्वं कर्माणि क्रियन्ते । ३ ।

गतः ॥

सिक्तानामर्धं द्वैधं विभज्यार्धं गार्हपत्यायतने निव-
 पत्यर्धं दक्षिणाम्नेः । अर्धं द्वैधं विभज्य पूर्वेषु । ४ ।

पूर्वेषु आयतनेष्विति शेषः । यदा न सभ्यावसथ्यो तदाधं सर्वमाहव-
 नीय एव ॥

एतेनैव कल्पेन सर्वान्पार्थिवान्निवपति । ५ ।

कन्यो विभागप्रकारः ॥

अग्नेर्भस्मासीति सिकता निवपति । संज्ञानमित्यु-
पान् । ६ ।

गतः ॥

तान्निवपन्यददयन्द्रमसि कृष्णं तदिहास्त्विति मनसा
ध्यायति । ७ ।

यदद इति चन्द्रलक्षध्यानप्रकारो ब्राह्मणानुसारादर्शितो न मन्त्र इति
द्रष्टव्यम् ॥

उदेह्यग्ने अधि मातुः पृथिव्या विश आविश महतः
सधस्यात् । आखुं त्वा ये दधिरे देवयन्तो हव्यवाहं
भुवनस्य गोपामित्याखुकरीपम् ॥ यत्पृथिव्या अनामृतं
संवभूव त्वे सचा । तदग्निरग्नये ऽददात्तस्मिन्नाधोयताम-
यमिति गार्हपत्यायतने वल्मीकवपां निवपति । ८ ।

गतौ ॥

यदन्तरिक्षस्येति दक्षिणाग्नेः । यद्विव इति पूर्वेषु । ९ ।
अनामृतमित्यादेरुभयवानुपद्गः । इमौ तु मन्त्रौ तदायुरग्नये
ऽददात्तदादित्यो ऽग्नये ऽददादिति विशतरूपौ पठितवान्बोधायनः ॥

उत्समुद्रान्मधुमां ऊर्मिरागात्साम्राज्याय प्रतरां
दधानः । अमो च ये मघवानो वयं चेपमूर्जं मधमत्सं-

भरेमेति सूदम् । इयत्यग्र आसीरिति वराहविद्वत्तम्

। १० ।

गतौ ॥

अदे। देवी प्रथमाना पृथग्यद्देवेन्दुता व्यसर्षे
महित्वा । अइन्द्याः शर्कराभिस्त्रिविष्टप्यजयो लोका-
न्प्रदिशश्चतस्र इति शर्कराः । द्वेष्यं च मनसा ध्यायति
। ११ ।

निवपन्देष्टं मनसा ध्यायति । पञ्चसंभारपक्षे तावन्नकलानां तृष्णै
निवपनम् ॥

इति नवमौ कण्डिका ।

वृत्तं स्तृणामि पुरीषं पृथिव्यामृते ऽध्यग्निमादधे सत्ये
ऽध्यग्निमादध इत्यायतनेषु संभाराननुव्यूहति । १ ।

अनुव्यूहति प्रथयति ॥

सं या वः प्रियास्तनुव इत्येपा ॥ सं वः स्तृजामि
हृदयानि संस्तृष्टं मनो अस्तु वः । संस्तृष्टः प्राणो अस्तु
व इति धानस्पत्यान्संस्तृज्य सिकतावन्निवपतीतः प्रथम
जज्ञे अग्निरित्येतया । २ ।

सिकतावदर्थे परयोर्दधा वेधा वार्ध पूर्वञ्चित्यर्थः ॥

यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्षे दिवि
याः पृथिव्याम् । ताभिः संभूय सगणः सजोपा हिरण्य-
योनिर्वह हव्यमग्न इति गार्हपत्यायतने सौवर्णं हिरण्य-
शकलमुत्तरतः संभारेपूपास्यति । ३ ।

हिरण्यस्य पार्थिवसंभारत्वे ऽपि वचनादुत्कर्षः । तत्संभाराणामुपर्युत्त-
रभागे न्यस्यति ॥

चन्द्रमग्निं चन्द्ररथं हरित्वचं वैश्वानरमप्सुपदं सुव-
र्विदम् । विगाहं तूर्णिं तविषोभिरावृतं भूर्णिं देवास्त
द्रव सुश्रियं दधुरित्युपास्तमभिमन्त्रयते । द्वेष्ट्याय रजतं
प्रयच्छति । ४ ।

गती ॥

यदि द्वेष्ट्यं नाधिगच्छेद्यां दिशं द्वेष्ट्यः स्यात्तेन निर-
स्येत् । ५ ।

पां दिशं प्रति द्वेष्ट्यः म्यितः स्यात्तेन दिग्भागेन निरस्येत् । रजतं
उपलाय वाजाताय वातिप्रयच्छतीति बोधायनः ॥

एवं सर्वेपूपास्य करोति । ६ ।

आयतनान्तरेष्वप्येवं हिरण्यमुपास्य शेषमपि तत्रतत्र करोतीत्यर्थः ॥

ब्राह्मौदनिकाद्भस्मापोह्य तस्मिञ्छमीगर्भादग्निं मन्य-
ति । ७ ।

ब्राह्मौदनिकादिति पष्ठ्यर्थे पञ्चमी । तथा ब्राह्मौदनिकस्येव भार-
दाजः । तस्य भस्मापनीय तन्निन्देशे मन्यति ॥

उदयात्सु रश्मिषु दशहोचारणी समवदधाति । ८ ।

उदयात्पूर्वभाविना ये रश्मयस्तेषूद्यत्सु प्राच्यां दिशि जातप्रकाशाया-
मित्यर्थः अन्यथाधौदिते सूर्य आहवनीयमित्यनेन विरोधात् नक्ष-
गार्हपत्यमादधातीति श्रुतेः । समवदधाति अधरस्यामुत्तरां स्थाप-
यति । तत्र प्रतीचीनप्रजननामरणिं निधायेति बौधायनः ॥

सहाम्ने ऽग्निना जायस्व सह रय्या सह पुष्ट्या सह
प्रजया सह पशुभिः सह ब्रह्मवर्चसेनेत्युपतिष्ठत्यश्वे
ऽग्निं मन्यति । ९ ।

उपतिष्ठति षसीपत्ये ॥

श्वेतो ऽश्वो ऽविक्लिन्नाक्षो भवति रोहितो वासित-
जानुरपि वा य एव कश्चित्साण्डः । १० ।

अविक्लिन्नाक्षः अस्त्रिष्वनेवः ॥

मथ्यमाने शक्तेः सांलतेः साम गायति । धूमे जाते
गायिनः कौशिकस्य । अरण्योर्निहितो जातवेदा इति
च । ११ ।

शक्तिना दृष्टं साम शक्तेः साम ॥

उपावरोह जातवेद इति निर्वर्त्यमानमभिमन्त्र-
यते । १२ ।

नेर्तुत्तमात्रमित्यर्थः ॥

इति दशमी कण्डिका ॥

अत्र चतुर्होतृन्यजमानं वाचयति । १ ।

षितिः सुगित्यादि पञ्चानुवाकाश्चतुर्होतारः ॥

अजन्मनिः पूर्वः पूर्वेभ्यः पवमानः शुचिः पावक
ईद्य इति जातमभिमन्त्रयते । २ ।

गतः ॥

जाते यजमानो वरं ददाति । ३ ।

पूर्ववदध्वर्यव एव । वरस्य रूपमाह ॥

गौर्वै वरो ऽतिवरो ऽन्यो धेनुर्वरो ऽतिवरो ऽन्यो
ऽनञ्जान्वरो ऽतिवरो ऽन्यः पष्ठौही वरो ऽतिवरो
ऽन्यः । ४ ।

वरो वरयितव्यः स च गौः । कुतः । तस्या एव जात्यन्तरेभ्यो बद्ध-
फलत्वेन वरयितव्यत्वात् । अन्यस्त्वजान्वादिजातिरतिवरः वरजातीय-
मतीत्य वर्तते न वर इत्यर्थः । गोभृत्यर्थं चैतत् यथा पशवो वा
अन्ये गोअश्वेभ्य इति । ततश्च वरचोदनासु गौरेव देयेत्यर्थः । गोष्वपि

संभवे धेनुर्देया सद्यःफलत्वात् । अनद्वान्देयः उदहनकर्षणादिभिः
प्रष्टुफलत्वात् । पठौही गर्भिणी दैर्घ्याच्च प्रकर्षः । अतिवरो ऽव
इति पुनःपुनरनुक्रमणं च तत्तत्प्रशंसार्थमेव ॥

जातं यजमानो ऽभिप्राणिति प्रजापतेस्त्वा प्राणेना-
भिप्राणिमि पूष्णः पोषेण मर्ह्यं दीर्घायुत्वाय शतशर-
दाय शतं शरज्ञा आयुषे वर्चसे जीवात्वे पुण्यायेति । ५ ।
अभिप्राणिति अग्रेरुपर्युच्छसिति ॥

अजीजनन्नमृतं मर्त्यासो ऽस्तेमाणं तरणिं वीडुजम्भम् ।
दश स्वसारो अयुवः समीचीः पुमांसं जातमभिसंरभ-
न्तामिति जातमञ्जलिनाभिगृह्य सम्राडसि विराडसि
सारस्वतौ त्वोत्सौ समिन्धातामन्नादं त्वान्नपृत्यायेत्युप-
समिध्यायैनं प्राञ्चमुद्धृत्यासीनः सर्वेषां मन्त्राणामन्तेन
रथंतरे गीयमाने यज्ञायज्ञीये च यथर्थाधानेन प्रथमया
व्याहृत्या द्वाभ्यां वा प्रथमाभ्यां च सर्पराक्षोभ्यां प्रथमेन
च घर्मशिरसा । ६ ।

संभारेषु निदधातीति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । अभिपक्षणमाध्वर्यवम् ।
अभिगृह्य न्यक्षमञ्जलिमग्रेरुपरि कृत्वा । उद्धृत्योर्ध्वाञ्जलिना गृहीत्वा ।
आसीनः सम्यगासीनः दक्षिणाग्रावूर्ध्वशुरासीन इति विशेषणात् ।
यदा दक्षिणाग्राविवोर्ध्वशुलादिनियमो नास्तीत्यर्थः । अथ समाख्या-
भिरुपदिष्टानि यथार्थाधानादीनि स्वरूपेण दर्शयति ॥

भृगूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीति भार्ग-
वस्यादध्यात् । अङ्गिरसां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाद-
धामीति यो ब्राह्मण आङ्गिरसः स्यात् । आदित्यानां
त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीत्यन्यासां ब्राह्मणीनां
प्रजानाम् । वरुणस्य त्वा राज्ञो व्रतपते व्रतेनादधामीति
राज्ञः । इन्द्रस्य त्वेन्द्रियेण व्रतपते व्रतेनादधामीति
राजन्यस्य । मनोस्त्वा ग्रामण्यो व्रतपते व्रतेनादधामीति
वैश्यस्य । ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीति
रथकारस्येति यथर्थाधानानि । ७ ।

राजा अभिषिक्तः । राजन्यः क्षत्रियः । रथकारो व्याख्यातः ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

भूर्भुवः सुवरिति व्याहृत्यः । भूमिर्भूमेति सर्पराज्ञियः ।
धर्मः शिरस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् । हृदिस्तो-
काय तनयाय यच्छ ॥ वातः प्राणस्तदयमग्निः संप्रियः
पशुभिर्भुवत् । स्वर्दिर्न तोकाय तनयाय पितुं पच ॥
अर्कश्चक्षुस्तदसौ सूर्यस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् ।
यत्ते शुक्रं शुक्रं वर्चः शुक्रा तनूः शुक्रं ज्योतिरजसं तेन
मे दीदिहि तेन त्वादधे ऽग्निनाग्ने ब्रह्मणेति धर्मशि-
रांसि । १ ।

चतस्रः मार्पराज्य इति मत्याषाढः । चीणि घर्मशिरांसि । तृतीयं
घर्मशिरो ब्रह्मणेत्यन्नं भवति ॥

यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदे। या अन्तरिक्ष
पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय सगणः सजाया हिरण्ययो
निर्वह हव्यमग्ने ॥ प्राणं त्वानृत . . . १५५ .
द्याय गोप्तारं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्ना-
न्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्ने
गृहपते ऽहे बुध्य परिपद्य दिवः पृथिव्याः पर्यन्त-
रिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सा-
दयामि यन्निये लोके । यो नो अग्ने निष्ठो यो ऽनिष्ठो
ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति संभारेषु नि-
दधाति । २ ।

एतन् ॥

सुगार्हपत्यो विदहन्वरातीरुपसः श्रेयसीःश्रेयसीर्द-
धत् । अग्ने सपत्न्या अपवाधमानो रायस्पोपमिपमूर्जम-
स्मासु धेहीत्याधीयमानमभिमन्त्रयते यजमानो घर्म-
शिरांसि चैनमध्वर्युर्वाचयति । ३

गतः ॥

इति द्वादशौ कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

अर्धोदिते सूर्य आहवनीयमादधाति । १ ।

अर्धोदिते ऽग्नेः प्रतिष्ठापनं यथा स्यात्तथा प्रारम्भः कार्यः ॥

उदिते ब्रह्मवर्चसकामस्य । २ ।

नञ् गार्हपत्यस्याप्युदिताधानमाह सत्यापाठः सर्वानुदिते ब्रह्मवर्चस-
कामस्येति ॥

गार्हपत्ये प्रणयनीयमाश्वत्यमिधमादीपयति सिक-
ताश्वोपयमनीरुपकल्पयते । ३ ।

प्रणयनीयं प्रणयनार्थमिन्धनम् । उपकल्पयते पात्रेण गृह्णाति ॥

तमुद्यच्छत्योजसे बलाय त्वोद्यच्छे वृषणे शुष्मायायुषे
वर्चसे । सपत्नतूरसि वृचतूः ॥ यस्ते देवेषु महिमा
सुवर्गो यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टः । पुष्टिर्या ते मनुष्येषु
पप्रथे तथा नो अग्ने जुपमाण एहि ॥ दिवः पृथिव्याः
पर्यन्तरिक्षाद्वातात्पशुभ्यो अर्धोपधीभ्यः । यच्चयच्च जात-
वेदः संबभूथ ततो नो अग्ने जुपमाण एहि ॥ उदु त्वा
विश्वे देवा इत्येताभिश्चतसृभिः । ४ ।

तमादीप्तमिधमुद्धरति ॥

उपरीवाग्निमुद्यच्छति । ५ ।

इवेषदर्थे । अग्निमुद्धरन्किंचिदुद्धृतातीत्यर्थः । उपरीवाग्निमुद्धृष्टीया-
दुद्धरन्निति हि ब्राह्मणम् ॥

उद्यतमुपयतं धारयति । ६ ।

उपयतं गिकताभिरुपगृहीतम् ॥

अथाश्वस्य दक्षिणे कर्णे यजमानमग्निं पूर्वा-
या वाजिन्नग्रेः पशुषु पवमाना प्रिया तनूस्ता-
या वाजिन्नग्रेरसु पावका प्रिया तनूस्तामावह
वाजिन्नग्रेः सूर्ये शुचिः प्रिया तनूस्तामावहेति । धार-
यत्येवाग्निम् । ७ ।

अश्वस्य दक्षिणे कर्णे वदन्यजमानं वाचयति । धारयत्येव किञ्चिच्छा-
नं निदधाति ॥

अथाग्नीध्रो लौकिकमग्निमाहृत्य मथित्वा बोध्वर्जु-
रासीने दक्षिणमग्निमादधाति यज्ञायज्ञीये गोयम-
यथर्थाधानेन द्वितीयया व्याहृत्या तिसृभिः सर्पराज्ञी-
भिर्द्वितीयेन च घर्मशिरसा ॥ यास्ते शिवास्तनुवो जात-
वेदो या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय-
सगणः सजोषा हिरण्ययेनिर्वह हव्यमग्ने ॥ व्यान-
त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोप्तरं गुप्त्यै । दिव-
स्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिमान्तरिक्षस्य पोषेण पशूना-
तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्ने इन्द्रपा मयोभुव सुशेव-
दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षाहोक्तं विन्द यजमानाय
पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सादयामि यज्ञीये लोके । यो ने-

अग्ने निष्ट्वो यो ऽनिष्ट्वो ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभि-
निदधामीति संभारेषु निदधाति । ८ ।

गतौ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

यो ब्राह्मणो राजन्यो वैश्यः शूद्रो वासुर इव बहुषुष्टः
स्यात्तस्य गृहादाहत्यादध्यात्पुष्टिकामस्य । १ ।

बहुषुष्टः स्त्रीतश्रीः असुरनिदर्शनं च पोषातिशयदर्शनार्थम् । स हि
नृगंशो बलिष्ठश्च सन् पुंसःपुंशो धनमादाय स्त्रीततरो भवति ॥

गृहे त्वस्य ततो नाश्रीयात् । २ ।

अस्य बहुषुष्टश्च गृहे ततः परं नाश्रीयाद्यजमानः ॥

अम्बरीषादन्नकामस्य दृष्टाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चस-
कामस्य । ३ ।

अम्बरीषं भ्राष्ट्रम् । अत्र बोधायनः अपि वा गार्हपत्यादेवान्वाहार्यपच-
नमादधातीति । लिङ्गं चात्र प्रदर्शितं तस्य चेधा सद्धिमानं व्यौष्टि-
ति । विट्कुलाद्विज्वतो वैक्योनय इत्येक इत्याश्वलायनः ॥

वामदेव्यमभिगायत आहवनीय उद्भ्रियमाणे । ४ ।

गतः ॥

प्राचीमनु प्रदिशमित्येषा ॥ विक्रमस्व महं अति
वेदिपन्नानुषेभ्यः । त्रिषु लोकेषु जागृहि प्रजया च धनेन
च ॥ इमा उ मामुपतिष्ठन्तु राय आभिः प्रजाभिरिह
संवसेय । इहो इडा तिष्ठतु विश्वरूपी मध्ये वसोर्दी-
दिहि जातवेद इति प्राञ्चो ऽथ्वप्रथमा अभिप्रवर्जन्ति
। ५ ।

अथयजमानापेक्षया बह्ववचनम् । तेन गन्तमन्त्रा यजमानस्यापि
भवन्ति ॥

दक्षिणतो ब्रह्मा रथं रथचक्रं वा वर्तयति यावच्चक्रं
विः परिवर्तते । ६ ।

दक्षिणतो विहारस्य गमयति चक्रं तद्यावत्तिः परिवर्तते ॥

षट्शतौ द्वेष्टस्य । ७ ।

षट्शतौ यावत्परिवर्तत इत्यनुषङ्गः ॥

जानुदघ्ने धारयमाणस्तृतीयमध्वनौ ऽग्निं हरति
नाभिदघ्ने तृतीयमास्यदघ्ने तृतीयम् । न कर्णदघ्नमत्यु-
द्गच्छति । ८ ।

गताः ॥

अद्युद्गच्छ निरुल्लीयान्मुखेन संमायादध्यात् । ९ ।

यदि जान्वादिपमाणान्नाम्नादिप्रमाणे ऽग्निमुद्गच्छ ततः प्रमाणात्पु-

नर्नैर्दृष्टहीयात् तदेनं सुखेन संमाय सुखतुल्यं धारयित्वादध्यात् ।
तदेवाच प्रायश्चित्तमिति भावः ॥

नाग्निमादित्यं च व्यवेयात् । १० ।

अग्न्यागारस्थानामयमन्तरागमनप्रतिषेधः ॥

दक्षिणतः परिगृह्य हरति । ११ ।

आत्मनो दक्षिणतः प्रसारिताभ्यां हस्ताभ्यां धारयन्हरति ॥

अर्धाध्वे यजमानो वरं ददाति । १२ ।

गतः ॥

अर्धाध्वे द्विरण्यं निधाय नाको ऽसिं ब्रध्नः प्रतिष्ठा
संक्रमण इत्यतिक्रामति । १३ ।

अध्वर्युरिति शेषः ॥

प्राञ्चमथमभ्यस्थाद्विष्ट्वा इति दक्षिणेन पदोत्तरतः
संभारानाक्रमयति यथाहितस्याग्नेरङ्गाराः पदमभ्यवव-
र्तेरन्निति । १४ ।

उत्तरतः उत्तरेण पार्श्वेन पार्श्वत आक्रमयेदिति श्रुतेः । इतिः
प्रकारार्थः । तथा नाम संभारानाक्रमयति यथा तेष्वाहितस्याग्नेरङ्गा-
रास्तत्पदमभ्यववर्तेरन् । तनैव स्वयमेव पतियन्त्रित्यर्थः ॥

प्रदक्षिणमावर्तयित्वा यदकन्द इति पुनरेवाक्रमय-
ति । १५ ।

अरण्येऽनुवाक्याश्च घोरान्त्वो ऽव प्रयोक्तव्या भवन्तीत्यर्थः । ताव
यास्ते अग्ने श्विक् चेत्यनुवाकौ ॥

यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः संविदाने रोदसी
संबभूवतुः । तयोः पृष्ठे सीदतु जातवेदाः शंभुः प्रजा-
भ्यस्तनुवे स्योन इत्यभिमन्थ्य पुरस्तात्प्रत्यङ् तिष्ठन्नाह-
वनीयमादधाति । ५ ।

निष्ठन्नेवादधाति । प्रक्षिप्यन्निति तु भारद्वाजः ॥

वृहति गीयमाने श्यैतवारवन्तीययोर्यज्ञायज्ञीये च
यथर्थाधानेन सर्वाभिर्व्याहृतीभिः सर्वाभिः सर्पराज्ञी-
भिस्तृतीयेन च धर्मशिरसा यास्ते शिवास्तनुवो जात-
वेदो या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्योः । ताभिः संभूथ
सगणः सजोपा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्ने ॥ अपानं
त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोप्तरं गुप्त्यै । दिव-
स्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्नान्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां
तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्ने सखाऽजैकपादाहवनीय
दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षास्त्रैकं विन्द यजमानाय ।
पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सादयामि यज्ञिये लोके । यो नो
अग्ने निष्ठो यो ऽनिष्ठो ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभि-
निदधामीति संभारेषु निदधाति । ६ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

आनशे व्यानशे सर्वमायुर्व्यानशे । अहं त्वदस्मि
मदसि त्वमेतन्ममासि योनिस्तव येनिरस्मि । ममैव
सन्वद् हव्यान्यग्ने पुत्रः पित्रे लोकवृज्जातवेद इत्याधी-
यमानमभिमन्त्रयते यजमानः । १ ।

गतौ ॥

व्याहृतीः सर्पराज्ञीर्धर्मशिरांसीति सर्वेष्वाधानेषु
यजमानो ऽनुवर्तयते येनयेनादधाति । २ ।

एतस्मिंस्तये येनयेन मन्त्रेणाध्युर्याग्नीध्रो वाग्निमादधाति तंतं मन्त्रं
तेनतेन सह पठति यजमानः ॥

नाहितमनभिहुतमग्निमुपस्पृशति । आज्येनौपधी-
भिश्च शमयितव्यः । ३ ।

तौक्ष्ण्यं इवायमेतर्ह्यग्निर्नाशमितः स्पृष्टव्यः । अतः शमयितव्यो ऽमावा-
ज्यौपधीभिः । ततश्च

या ते अग्ने पशुषु पवमाना प्रिया तनूर्या पृथिव्यां
याग्नौ या रथन्तरे या गायत्रे छन्दसि तां त एतेनाव-
यजे स्वाहा । या ते अग्ने ऽप्सु पावका प्रिया तनूर्यान्त-
रिक्षे या वायौ या वामदेव्ये या चैष्टुभे छन्दसि तां त
एतेनावयजे स्वाहा । या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया

तनूर्या दिवि यादित्ये या वृहति या जागते ह्यन्दसि तां
त एतेनावयजे स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रमाज्यमोषधीश्च
जुहोति । ४ ।

समानो ऽयं विधिः सर्वाग्नीनां नाहितमनभिज्जतमग्निमुपसृजतीति
सामान्यनिर्देशात् पूर्वोत्तरयोःपि विध्योः सामान्याधिकारत्वात् व्याह-
तीभिरग्नीश्वमयित्वेति बौधायनीये व्यक्तत्वाच्च । विकल्पं चाह भार-
द्वाजः आधानादनन्तरं सर्वमन्त्रैरेकैकं श्रमयेदाहवनीयं वेति ॥

समिध आदधातीत्येके । ५ ।

गतः ॥

ब्रह्माग्न्याधेये सामानि गायति । ६ ।

इन्द्रोगानां तु ब्रह्मोद्गात्रेर्विकल्पः ॥

प्रतिपिज्ञान्येकैषाम् । ७ ।

गतः ॥

व्याहृतीभिरेवोद्गीयं भवतीति वाजसनेयकम् । ८ ।

उद्गीयमुद्गागम् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

इति षट्पुर्णः पटलः ॥

ततः सभ्यावसथ्यावादधाति लौकिकमग्निमाहृत्य
मथित्वाहवनीयाद्वा यथर्थाधानेन । १ ।

यथर्थाधानमेवानयोराधानमन्तः । नित्यमाधानं सभ्यावसथ्ययोः सूत्र-
कारमतात् । वैकल्पिकं चाहुः सूत्रान्तरकाराः । सत्यापाढस्तावत्प्र-
तिपिद्धौ सभ्यावसथ्यावेकेषामिति । बौधायनस्याह सभ्यावसथ्ययोः
करण इति कुर्यादिति बौधायनो न कुर्यादिति शालीकिरिति ।
तथा च भारद्वाजेनाप्युक्तं त्रयो वा अग्नयो न पद्मेति विज्ञायते
सो ऽयं कर्मप्रतिषेध इत्याम्नस्यो ऽग्न्योरप्रतिषेध इत्यालेखन इति ॥
श्रुत्यापि तयोराधानविकल्पो ऽवधीयते उभयथापि लिङ्गोपलभ्यात् ।
आधाने तावत् तस्मादेतावन्तो ऽग्नय आधीयन्ते पाङ्कं वा इदं
सर्वमिति । विपर्यये च यत्नेधाग्निराधीयत इति ॥ तथा त्रयाणामा-
धानमुक्त्वा अनन्तरमिष्टिविधानं चाग्निचित्ते लिङ्गम् । आचार्येणापि
क्वचिदग्नित्रयाणामनुक्रमणमितरस्योरनित्यत्वाभिप्रायमित्येके यथा मन्त्रे-
द्वायेपत्यं या प्रकृतिर्दक्षिणाग्नेः समोप्येतरावित्यादौ । तस्माद्विकल्पो
युक्तः । बौधायनस्त्वत्रानुग्रहमुक्तवान् आहवनीये वा सभ्यावसथ्ययोः
संकल्प इति । भारद्वाजस्याह अयं सभ्यावसथ्यौ न शक्रुषाद्यो नित्य-
सहमिन्नन्त्रप्रयोग इति ॥

अग्न आयूंषि पवसे ऽग्नो पवस्व स्वपाः । अग्निकृषिः
पवमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः । तमीमहे महाग-
यमिति तिस्र आश्वन्थ्यः समिध एकैकमिन्नादधाति
। २ ।

तिस्रस्त्रिंश आश्रत्यीरेकैकस्त्रिंशभिः प्रतृचमेकैकस्मिन्नादधातीत्यर्थः ॥

आहवनीये वा तिस्रः । ३ ।

गतः ॥

समुद्रादूर्मिर्मधुमां उदारदुपांशुना सममृतत्वमानद् । एतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिज्ञा देवानाममृतस्य नाभिः ॥ वयं नाम प्रब्रवामा एतेनास्मिन्वज्रे धारयामा नमोभिः । उप ब्रह्मा शृण्वच्छस्यमानं चतुःशृङ्गोऽवमी-
ज्ञौर एतत् ॥ चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । विधा बहो वृषभो रोरवोति महे देवो मर्त्याः आविवेशेति शमीमय्यो घृतान्वक्तास्त्रिंश-
भिस्त्रिंश एकैकस्मिन्नादधाति । आहवनीये वा तिस्रः । ४ ।

श्रवका आनुपूर्व्येण सर्वाक्ताः ॥

एवं नानादृक्षीयाः । प्रेहो अग्ने दीदिहि पुरो न इत्यौदुम्बरीं समिधमादधाति । विधेम ते परमे जन्म-
न्म इति वैकङ्कतीम् । तां सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामिति शमीमयीम् । ५ ।

एवमिति पूर्ववत् । घृतान्वक्तास्त्रिंशस्त्रिंश एकैकस्मिन्त्रित्यर्थः ॥

ततस्तूष्णीमग्निहोत्रं जुहेति । ६ ।

पूर्वाहुतिरेव द्विष्णीं सर्वमन्यत्समन्वकं सर्वं द्विष्णीं क्रियेतेति कचिच-
 त्त्वदर्शनात् प्रातर्होमधर्मकं च कालसामान्यात् अथवापूर्वमाहुती
 जुहुयादिति लिङ्गाच्च । प्रातरग्निहोत्रस्यावृत्तेत्येव सत्याघाढभारद्वाजौ ।
 बौधायनमतान्तु सर्वं द्विष्णीसुभयधर्मकं च यथा सर्वं द्विष्णीमनुक्रा-
 मन्तुश्च मार्श्वश्च च माह्वीति तथा उभे एवैते सायंप्रातरग्निहोत्रे
 प्रतिजुहुमन्यत इति च ॥ पयसात्र होमः । काम्यत्वाद्द्रव्यान्तराणा-
 माज्येन वेति तु बौधायनः ॥

अपि वा द्वादशगृहीतेन सुचं पूरयित्वा प्रजापतिं
 मनसा ध्यायज्जुहोति । साग्निहोत्रस्य स्थाने भवति । ७ ।

सा आहुतिः साङ्गस्याग्निहोत्रकर्मणः स्थाने भवति ॥

यास्ते अग्ने घोरास्तनुवस्ताभिरमुं गच्छेति यजमा-
 नो द्वेष्टाय प्रह्मिणोति ताभिरेनं नितमयति । अरण्ये-
 ऽनुवाक्या भवन्ति । ८ ।

नितमयति स्तपयति । श्रेष्ठं पूर्ववत् ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

द्वादशगृहीतेन सुचं पूरयित्वा सप्त ते अग्ने
 समिधः सप्त जिह्वा इति सप्तवत्या पूर्णाहुतिं

जुहोति । हुतायां यजमानो वरं दत्त्वा शिवा अपति ।
 ये अग्नयो दिवो ये पृथिव्याः समागच्छन्तोऽयमूर्जं
 दुहानाः । ते अस्मा अग्नयो द्रविणं दत्त्वेष्टाः प्रीता
 आहुतिभाजो भूत्वा यथालोकं पुनरस्तं परेत स्वाहेति
 जुहोति । १ ।

गताः ॥

अथ विराट्कर्मैर्यजमान उपतिष्ठते ऽथर्वं पितुं
 मे गोपायान्नं प्राणेन संमितम् । त्वया गुप्ता इयमूर्जं
 मदन्तो रायस्योषेण समिपा मदमेत्यन्वाहार्यपच-
 नम् ॥ नर्यं प्रजां मे गोपाय मूलं लोकस्य संततिम् ।
 आत्मनो हृदयान्निर्मितां तां ते परिददाम्यहमिति
 गार्हपत्यम् ॥ शंस्य पशून्मे गोपाय विश्वरूपं धनं
 वसु । गृहाणां पुष्टिमानन्दं तांस्ते परिददाम्यहमि-
 त्याहवनीयम् ॥ सप्रथ सभां मे गोपायेन्द्रियं भूतिव-
 र्धनम् । विश्वजनस्य ज्ञायां तां ते परिददाम्यहमिति
 सभ्यम् ॥ अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय अग्र्यं च
 यशसा सह । अहये बुध्नियाय मन्त्रं अग्र्यं यशः परि-
 ददाम्यहमित्यावसथ्यम् ॥ ५।३१।

प्रजापतेः । ऊर्ध्वारोहद्रोहिणी योनिरग्नेः प्रतिष्ठिति-
रिति सर्वान् । २ ।

पञ्चमेयेवान्तो मन्त्रस्त्रित्वे ऽप्यग्नीनां विराडभिधानात् ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

आग्नेयस्थाष्टाकपालस्य तन्त्रं प्रक्रमयति । १ ।

तैत्वेवामिषु तन्त्रं प्रक्रमयति तच्च पौर्णमासं तन्त्रं तत्रैव प्रयोगतो
मुख्यत्वात् । तथा तमेव हेतुमुक्त्वाह भारद्वाजः तस्मान्निरुद्धमप्याग्नेयं
पौर्णमासविकारं स्थादिति । तन्त्रं प्रक्रमयतीति च व्याख्यातं प्राक् ॥

निरुप्तं हविरुपसन्नमप्रोक्षितं भवति । अथ सभाया
मध्ये ऽधिदेवनमुद्धृत्यावेक्ष्याश्चान्युप्याक्षेषु हिरण्यं नि-
धाय समूह्य व्यूह्य प्रथयित्वा निपसाद् धृतव्रत इति
मध्ये ऽधिदेवने राजन्यस्य जुहोति । २ ।

उपसादनवचनेनैव सिद्धे निरुप्तवचनमप्रोक्षितवचनं च उपसादनस्य
निर्वापाङ्गत्वस्यापनार्थं प्रोक्षणस्यानङ्गत्वस्यापनार्थं च । तेन साकं
सूर्येणोद्यता निर्वपतीत्यादावुपसादनान्तं क्रियते । वैचित्र्यार्थं वा ॥
एव दीयन्ति तदधिदेवनम् । अथाः विभौतकाः । समूह्य संहृत्य ।
बृहज्जियुत्वा । प्रथयित्वा प्रमार्थं । राजन्यगृह्णान्न वर्णाभ्यारम्भाच्च
शेमः ॥

आवसथे परिषदो मध्ये हिरण्यं निधाय मन्त्रवक्त्रं
हिरण्ये जुहोति प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थम्
यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि
चक्रिर इति । ३ ।

परिषदो मध्ये आधानप्रेक्षिणो जनस्य मध्ये ॥

उत नो ऽहिर्बुध्न्यः शृणोत्वज एकपात्पृथिवी समुद्रः
विश्वे देवा च्छतावधो हुवानाः स्तुता मन्त्राः कविशस्त
अवन्तु न इत्युक्त्वा शतमक्षान्यजमानाय प्रयच्छन्ना
ब्रीहिभ्यो गां दीव्यताहिंसन्तः परुंषि विशस्ततेति । ४ ।
अक्षान्प्रयच्छन्सप्रेष्यति कितवान् ब्रीहिभ्यो हेतुभ्यः प्रीक्षीक्रेतु मून्यवे
गां दीव्यत तां पणं कृत्वा दीव्यत । मर्याः पर्वाण्यहिंसन्तस्त्रां विशमन्त ।
विशमन्त्रधेन तन्कार्यं विभागो सद्यते । जीवन्त्या एव शोरज्जानि
तवेदं ममेदमिति विभजतेत्यर्थः ॥

संप्रैषवत्कुर्वन्ति । ५ ।

गतः ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

कृतं यजमानो विजिनाति । १ ।

कृतचेतादापरकलिनामानो धूतप्रकारा ये कृतमयानामिति अतावत्
रक्षाख्यायन्ते । न्युत्प्रेष्येषु चतुष्कथो विभज्यमानेषु यत्र सर्वं भागं

अथा भवन्ति तत्कृतं नाम अथ यवान्ततस्त्वयो ऽवशिष्यन्ते सा चेता
यत्र द्वौ स दापरः एकैकः स कलिः । तथा च श्रुतिः ये वै चत्वार
सौमाः कृतं तत् अथ ये पञ्च कलिः स इति ॥ तत्राचार्यां शतत्वात्
कृतेन प्रकारेण यजमानो विजिनाति विजयते ॥

तथा यज्जयन्ति तदन्नं संस्कृत्य सभासङ्ग उपहर-
न्ति । २ ।

तथा अथा क्रीतान्वायतो ग्रीहीषभन्ते ते क्तिवाः तैः सर्वैरन्नसं-
स्कारैर्गन्धं संकृत्य सभासङ्गः कृते आवमथे उपहरन्ति यदावमथे ऽन्नं
हरन्तीति लिङ्गात् तत्र भोजनविधानाच्च ॥

आवमथे भुञ्जते । ३ ।

सभा इति शेषः । अधिदेवतोद्भूतनादि भोजनान्तं कर्म मभ्यावमथ-
चोरभावे नेष्यते तत्सभायां विजयन्ते यदावमथे हरन्तीति लिङ्गात् ।
केचिपुनरत्रापि राजन्यस्येत्यनुवर्तयन्ति अधिदेवनसंस्कारस्य राजन्य-
संयोगात् तस्य च देवनार्यत्वात् राजसूयाद्यनेधादिषु देवनस्यापि रा-
जन्ययजमानसंयोगित्वाच्च ॥

कृत्तिसामनसीभ्यामग्नीन्यजमान उपतिष्ठते कल्पेतां
द्यावापृथिवी ये ऽग्नयः समनस इति । ४ ।

तत्र यद्यर्हपतिष्ठत इति मत्यापाठः । तद्यथा मामनस्यां वासन्ति-
काष्टत्वं वीष्माष्टत्वं इत्यादि ॥

ग्रीष्मादि कर्म प्रतिपद्यते । ५ ।

प्रोक्षणाङ्गुलाग्रोदणौसंस्कारो ऽप्यत्रैव क्रियते ॥

आग्नेयस्य दक्षिणाकाले दक्षिणा ददाति । ६ ।

आग्नेयस्य दक्षिणाकाले ऽग्न्याधेयस्य दक्षिणां ददाति । अतो वैष्टिकावाहार्यधर्मा भवन्ति न चाग्नेयस्यावाहार्यस्थामासेव प्रसङ्गात् ।
बौधायनीयमतान्तु नित्यो ऽवाहार्यः सर्वेष्टीनाम् ॥

अजं पूर्णपाचमुपवर्हणं सार्वसूत्रमित्यग्नीध्रे । ७ ।

पूर्णपाचो नाम पुष्कलपतुष्टयसंमितो ग्रीष्मादिः पुष्कलमिति च द्वा-
विंशन्मुष्टिमंमितं द्रव्यमिष्ट्याचलते । उपवर्हणमुपधानं तच्च सार्वसूत्रं
सर्ववर्णैः सूत्रैः कृतं भवति ॥

वह्निममर्श्वं ब्रह्मण्ये ऽध्वर्यवे वा । ८ ।

वहनममर्शो वही । तस्य च विभवे सत्यदातुर्दोषः स्मर्यते यथा
मनुः प्राजापत्यमदत्त्वाश्वमग्न्याधेयस्य दक्षिणाम् । अनादिताग्निर्भवति
ब्राह्मणो विभवे स्मृतीति ॥

आहवनीयदेशे ऽनवाहमध्वर्यवे । ९ ।

तच्च स्मितायेत्यर्थः ॥

अपरेण गार्हपत्यं धेनुं होत्रे । १० ।

धेनुर्दानाय चोद्यमाना वक्ष्यमथाकर्षते तेन विना धेनूपकारामिहे ।
भवति चात्र लिङ्गं यथा धेन्वा सह नव क्रयद्रव्याणि विधाय निम-
मयति श्रुतिः दश संपद्यन्त इति ॥

वासो मियुनौ गावौ नवं च रथं ददाति । तानि
साधारणानि सर्वेषाम् । ११ ।

गतः ॥

आ द्वादशभ्यो ददातीत्युक्ताह काममूर्ध्वं देयमपरि-
मितस्यावरुद्धा इति विज्ञायते । १२ ।

एता दक्षिणा दत्त्वा भूयस्तावतीर्णा ददाति यावतीभिः पूर्वा द्वादश
पूर्यन्त इत्युक्ता पुनराह ब्राह्मणं काममूर्ध्वं देयमिति । एतदुक्तं भवति
द्वादश तावदेता नियताः तत ऊर्ध्वमपि शक्तियद्भ्योः सत्योर्यथाकामं
ददातीति ॥ आहेति विज्ञायत इति चोभयवचनमादरार्थं भवति ।
हेति वा पदच्छेदः ॥

ऊर्ध्वमादिष्टदक्षिणाभ्यो वदति षड् देया द्वादश
देयाश्चतुर्विंशतिर्देया इति । १३ ।

एताश्च दक्षिणा देया इति वदति ब्राह्मणम् । ताश्च द्वादशभ्य आ-
दिष्टदक्षिणाभ्यो ऽधिका नित्याः न च ताभिर्यतिकीर्यन्ते न च ता-
भिर्विकल्पन्त इत्यर्थः । केचित्तु सूत्रकृता विपरीतं मन्यन्त इति
तन्निरासार्था श्रुतिव्याख्या । काममूर्ध्वं देयमित्यनियमे प्राप्ते षडादि-
संख्यानियमः ख्याप्यत इत्येके ॥

ता विकल्पन्ते । १४ ।

तास्वेताः संप्रिया मियो विकल्पन्ते समुच्ये षडादिसंख्याविलयप्रसङ्गान्
वाच्यत्वादिदेया इति वक्तव्यत्वाच्च ॥

येषां पशूनां पुष्टिं भूयसीं कामयेत तेषां वयस्ताम्
। १५ ।

एकदायनप्रसूत्या पञ्चदायनेभ्यो वयासीति वक्ष्यति । सद्वयोऽवम्बानां
पशूनां वृद्धिमिच्छेन्नदनन्देषु वयःसु षडाद्या गावो देया इत्यर्थः ॥

दित्यौहीं दद्यादित्यवाहं च मुष्करम् । १६ ।

दित्यौही द्विवर्षा । तथा दित्यवाहः । मुष्करः माण्डः । तौ च देयेषु
वयःसन्तर्भावावित्यर्थः । अधिकावेतौ नित्यौ च षडादिकस्योचित्येने ॥

वर्धमानां दक्षिणां ददाति । १७ ।

मर्वापि दक्षिणा वर्धमानैव दातव्या न दौष्यमाणा ॥

यद्यनाद्यो ऽग्नीनादधीत काममेवैकां गां दद्यात्सा
गवां प्रत्याम्नायो भवतीति विज्ञायते । १८ ।

गवां प्रत्याम्नाय इति वचनात् गोरम्यत्वं दातव्यम् । अङ्गदक्षिणाश्च,
न निर्वर्तन्ते असमागकानत्वादसमानार्थत्वाच्च । बौधायनेन तत्रानुग्रहः
उक्तः प्रसिद्धा अग्न्याधेयदक्षिणा ददाति तार्येष्वाधिगच्छेत् वासांस्थेता-
वन्ति मन्यान्वैदनान्वैतावतो दद्यादिति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । १९ ।

यथा प्रवृत्तौ सिद्धं तथा समाप्यत इत्यर्थः ॥

इति विंशौ कण्डिका ।

पवमानहवींषि सद्यो निर्वपेत् । १ ।

पवमानहवींषि नाम चीष्मन्तरं वक्ष्यमाणानि तानि सद्यः समाने
ऽहनि यस्मिन्नाधानं तस्मिन्नेव निर्वपेत् ॥

द्वादशाहे द्व्यहे त्र्यहे चतुरहे ऽर्धमासे मास्यृतौ
संवत्सरे वा । २ ।

सर्वधातीत इति श्रेयः । द्वादशसु व्युष्टास्तित्येव बौधायनः ॥

न सोमेनायक्ष्यमाणः पुरा संवत्सरान्निर्वपेत् । ३ ।

संवत्सरकल्प एवासोमपूर्वं आधान इत्यर्थः ॥

निर्वपेदित्येके । ४ ।

गतः ॥

यदि निर्वपेदग्नये पवमानायाग्नये पावकायाग्नये
शुचय इति तिस्र आज्याहुतीः सोमदेवताभ्यो वा
हुत्वा निर्वपेत् । ५ ।

यदापि सोमदेवताभ्यस्तदापि तिस्र एवाज्याहुतयस्तिस्रभ्यः सवनदेव-
ताभ्यो होतव्याः तामामेवावाहनात् ॥

समानतन्त्राणि नानातन्त्राणि वामेयेन वा समान-
तन्त्राणि । ६ ।

गताः ॥

यं कामयेत पापीयान्स्यादिति तस्यैकमेकमेतानि
हवींषि निर्वपेत् । न वसीयान्न पापीयानिति तस्य
साकं सर्वाणि । यं कामयेतोत्तरं वसीयाञ्छेयान्स्यादिति
तस्याग्नये पवमानाय निरूप्य पावकशुचिभ्यां समान-
वर्हिषी निर्वपेत् । ७ ।

अथ पूर्वयोः कल्पयोर्निन्दोत्तरविधिप्रशंसार्था न तु पूर्वनिवृत्त्यर्था ।
तयोरेष्यनन्तरमेव विहितत्वादतत्त्वयोः ऽभी कन्या विकल्पन्ते । समा-
नवर्हिषी समानतन्त्रे इत्यर्थः ॥

शतमानं हिरण्यं दक्षिणा । ८ ।

शतं मानानि यस्य तच्छतमानम् ॥

पूर्वयोर्हविषोर्द्वौ त्रिंशन्माने उत्तरस्त्रिंशत्वारिंशन्मा-
नम् । ८ ।

यदा नानातन्त्राणि तदैवं विभज्य ददाति । यदाप्याग्नेयेन समान-
तन्त्राणि तदापि समुच्चयः शतमानस्य । तत्र च खिड्गं वासः श्वामाके
मुष्करो दक्षिणेत्यादि ॥

येन हिरण्यं मिमते तेन भीत्वा ददाति । १० ।

येन धनमानादिना हिरण्यं मिमते वणिजः परिच्छिन्दन्ति तेन
भीत्वा ददाति । एतेन मानपरिमाणमपि वणिक्प्रसिद्धगुणारीति
दर्शितं भवति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ११ ।

गतः ॥

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

ऐन्द्राग्रमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यादित्यं च दृष्टे
चरुम् । १ ।

मंथ्याण्य पवमानद्वयौपि तस्मिन्नेवाहनि तस्मिन्नेवाग्रावनुनिर्वपेत् ।
आदित्यमित्यदितेनादितो आदित्यात् इयं वा अदितिरिति वाक्य-
शेषात् ॥

सप्तदश सामिधेन्यः । २ ।

गतः । आमावास्यं तन्मं अम्याः ऐन्द्राग्रस्य मुख्यत्वात् चरुषु विशेषाच्च
दर्शपूर्णमासयोरेव दर्शिताः ॥

चतुर्धाकरणकाल आदित्यं ब्रह्मणे परिहरति । ३ ।

अतुर्धाकरणकाले प्राप्ते अदित्यमतिभक्तं ब्रह्मणे प्रयच्छति । १ ।

तं चत्वार आर्पेयाः प्राश्नन्ति । ४ ।

तं ततो विभज्य भक्षयन्ति चत्वार इति तयनात् । ब्रह्माण्यैव भक्ष-
यति न तु मंस्यते ॥

प्राशितवद्वाः समानं वरं ददाति । धेन्वनदुहोदान-
मेके समामनन्ति । सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ५ ।

गतः ॥

आग्रावैष्णवमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यग्रीषोमीय-
मेकादशकपालं विष्णवे शिपिविष्टाय व्युद्धौ घृते चरम्
। ६ ।

वीणि पर्वणि यस्याः भ्यान्त्याः सा व्युद्धिः । सत्याषाढस्त्रेतामिष्टिं
पूर्वस्थां सहेकतन्त्रासुक्त्वान् । क्रमस्तु हविषामन्यो ऽभिहितः यथाग्री-
षोमीयमेकादशकपालमनुनिर्वपेदाग्रावैष्णवमेकादशकपालमैन्द्राग्रमेका-
दशकपालमदित्यै घृते चरं विष्णवे शिपिविष्टाय व्युद्धौ घृते चरं
सप्तदश सामिधेन्य इति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ७ ।

गतः ॥

आदित्यं घृते चरं सप्तदशसामिधेनीकं
सर्वेषामनुनिर्वाप्याणां स्थाने वाजसनेयिनः समाम-
नन्ति । ८ ।

परमाणहविर्भिः श्रद्धाः कालो व्याख्यातः त भ्यानापत्तेः । पूर्वादिष्व-
धर्मास्तु न भवन्ति सप्तदशसामिधेनौकत्वस्य पुनर्विधानात् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ९ ।

मतः ॥ एवमग्न्याधेयं व्याख्यायानन्तरं कालप्राप्तस्याग्निप्रकारमाह ॥

अग्निहोत्रमारण्यमानो दशहोतारं मनसानुद्रुत्या-
हवनीये सग्रहं हुत्वाथ सायमग्निहोत्रं जुहोति । १० ।

पवमानहविषामुत्कर्षे ऽग्निहोत्रादेरणुत्कर्षः, अग्न्याधेयस्यापरिमित-
तात् सर्वेष्ट्यन्ते विधानाच्च । अतो यस्मिन्नहनि सेष्टिकमग्न्याधेयं
मंतिष्ठते तस्मिन्नह्न्यग्निहोत्रकालः तस्मिन्नेवायपदिके ऽग्नावध्वर्युणा
दशहोतरि ऊते सायमग्निहोत्रं जुहोति यजमानः । यथा चैतदेवं
तयोपरिष्ठाद्भक्तं भविष्यति । सग्रहमिति च आहवनीय इति च विस्फ-
टार्थं ब्राह्मणानुकरणार्थं वा ॥

व्याहृतीभिरुपसादयेत् । ११ ।

तस्मिन्मायमग्निहोत्रे व्याहृतीभिर्द्वैविध्यमादयेत् । नित्यस्वरूपसादन-
मन्ते निवर्तते ॥

संवत्सरे पर्यागत एताभिरेवोपसादयेत् । १२ ।

तत आरभ्य संवत्सरे ऽतीते यदनन्तरं सायमग्निहोत्रहोमः तत्राप्ये-
वगुपसादयेत् ॥ अथाग्नीनाहितवतो ऽग्न्याधेयानन्तरभावि द्वादशा-
हमार्थं प्रतमाह ॥

द्वादशाहमजस्रेष्वग्निषु यजमानः स्वयमग्निहोत्रं
जुहुयादप्रवसन्नहतं वासो विभर्ति । १३ ।

इति द्वाविंशी कण्डिका ।

यां प्रथमामग्निहोत्राय दोग्धि तां दक्षिणां ददा-
ति । १ ।

अजस्रेषु धार्यमाणेष्वग्निषु यजमानः स्वयं जुहोति नान्यः । अग्नि-
न्तरेषु तृकं अन्यो वा जुहुयात्स्वयं त्रयोदशीं जुहुयादिति । तथा-
ज्येनेति क्वचित् वीरेणेति क्वचित् । अत्रवसन् यामान्तरे रात्रिमन्-
थन् । अहतं अकारुहतं अनुपयुक्तं वा । दक्षिणां ददाति प्रतापे
मनदक्षिणां ददानि यस्मा इच्छति ॥ प्रतस्थ तु द्वादशाहशक्तावनुकूल-
उक्तः कात्यायनेन यथा चीरहोम्यग्निमुपगृहीत द्वादशरात्रं षड्रात्रं
त्रिराचमन्नात इति । तत्र चाजस्रेषु जुहुयादिति होमानुवादैर्नाज-
स्रविधिः होमस्थान्यतः सिद्धत्वात् । तथाधानाद्द्वादशराचमजस्रा इत्ये-
वाश्वलायनः । तेन होमपूर्वाधाने ऽप्याधानादारभ्य सह होमदिवसै-
र्द्वादशाहेनाजस्रापवर्गः । होमस्तु होमात्परेषु यावत्कर्मभवं क्रियत इति
सिद्धं भवति । भारद्वाजस्त्याह होमाधानेनाजस्रान्कुर्यादिति ॥ अथ
दर्शपूर्णमाभारम्भं विधासंस्तत्रैवावसरे शाखान्तरीयौ कौ ।
रन्नाप्रकारविकल्पौ दर्शयति ॥

अथैकेषाम् । अग्नीनाधायः हस्ताववनिज्य संवत्सर-
मग्निहोत्रं हुत्वाथ दर्शपूर्णमासावारभते ताभ्यां संवत्स-
रमिद्धा सोमेन पशुना वा यजते तत ऊर्ध्वमन्यानि
कर्माणि कुरुते । २ ।

आधानानन्तरं तृतीयौ हस्ताववनेनेति तावद्यजमानः । ततो यथोक्तेन
विधित्वाग्निहोत्रमारभ्य संवत्सरमग्निहोत्रमेव जुहोति न

वारभते । ततः पूर्णं संवत्सरे तावारभ्य ताभ्यामेव संवत्सरं यजते नान्ये-
ष्टिपश्चादिना । अग्निहोत्रं तु क्रियत एव प्रथमत एव प्रारब्धस्यावि-
च्छेद्यत्वात् । आशयणमप्यविरुद्धैरनुकल्पैरुभयस्मिन्संवत्सरे क्रियते ।
ततस्तृतीये संवत्सरे ऽग्निष्टोमेन निरूढपशुबन्धेन वा यजेत । ततः
परस्ताद्ययोपपादमन्यानि नित्यनैमित्तिककाम्यानि कर्माणि कुरुत
इत्ययमेकशाखानुगतः पक्षः । अथापरं दर्शयति ॥

चयोदशरात्रमहतवासा यजमानः स्वयमग्निहोत्रं
जुहुयादप्रवसन्नचैव सोमेन पशुना वेध्याग्नीनुत्सृजति
यथा सुयवसान्कृत्वा प्राज्यात्तादृक्तदिति शाव्यायनि-
ब्राह्मणं भवति । ३ ।

आधायाग्नीनग्निहोत्रमारभ्य द्वादशाक्षतविधिना चयोदशरात्रमग्नि-
होत्रं कृतवानन्तरमत्रैवान्याधेयिकेष्वग्निष्वेवाग्निष्टोमेन निरूढपशुब-
न्धेन वेष्टा तदन्ते ज्वलतस्तानुत्सृजति नाजस्त्रान्वारयतीत्यर्थः ॥ द्वाद-
शरात्रमजस्त्रेष्वाज्जेन स्वयमग्निहोत्रं जुहोति अहतं वासो वस्त्रे काम-
मन्यो जुहुयाद्भूतचारी त्वेव स्यात्स्वयं चयोदशी जुहोति यां प्रथमा-
मग्निहोत्राय दुहन्ति साग्निहोत्रस्य दक्षिणेति हिरण्यकेशिसूत्रे ॥
यथा हि शाकटिको ऽनबुद्धः सुयवसान् सुभक्षितघासान् कृत्वा प्राज्या
द्विनाय प्रेरयेत् तथायं यजमानो ऽप्यग्नीन्प्रथममेव सोमेन पशुना
वा सुष्टज्ञान्कृत्वा हविर्वहनाय प्रेरयति । तस्मात्प्रथममेव कृत्वा ततो
यथाकालमिष्टिपशुसोमैर्यजेतेत्यर्थः । एवं प्रासङ्गिकौ कर्मणामारम्भ-
विकल्पावुक्त्वा प्रकृतमेवारम्भप्रकारमनुसरति ॥

पूर्णा पश्चाद्यन्ते देवा अदधुरिति सारस्वतौ हेमौ
हुत्वान्वारम्भणीयामिष्टिं निर्वपति । ४ ।

अन्वारभ्यते ऽनयेत्यन्वारम्भणीया सा च दर्शपूर्णमासारम्भशेषः । तथा
सारस्वतौ हेमौ दर्शपूर्णमासावारभमाण इति प्रकृत्य वयणमावा-
नात् । दर्शपूर्णमासयोश्च पूर्णमासः पूर्वं दानि स्याच्छति । तेन संस्थिते
शेष्टिके ऽन्याधेये यानन्तरा पौर्णमासी तस्यां सारस्वतौ जुलान्वार-
म्भणीयो निर्वयेत् । पूर्वस्य पर्वण श्रौयस्वस्ये ऽहनीति सत्यावाहः
प्रातरन्वाधानं पौर्णमासस्य सा वाधीदिति तस्याभिप्रायः । औष-
धनम्भु सारस्वतादि पौर्णमासान्तं सर्वमपि यजनीये ऽहनि निर्वपि-
तवान् यथा सर्वमेवैतदिष्ट्यहनि कुर्यादित्यौपमन्यवी पुत्र इति ॥
अथ सारस्वतपुंगवस्यान्वारम्भणीयायासौभयोरपि दर्शपूर्णमासारम्भेण
निमित्तेन प्रवर्तमानयोः स्वतन्त्रत्वात्पृथगग्नेः प्रणयनमिष्यते न चाद्य
पौर्णमासेन समानाग्नी भवतः सर्वप्रयोगाहृत्वात् । तत्र च सिद्धं
पञ्चहोतृवैश्वानरपार्जन्याभ्यां पृथग्वैश्वदेवप्रणयनानुवादः यथा पशुव-
न्धवद्गार्हपत्यादग्निं प्रणयन्निति । किं च यान्यत्र क्रतुशरीरान्तर्गतान्य-
ज्ञानि तेषामेवाङ्गिनां समानाग्निमिष्टं न तु बह्विस्त्वन्वर्तिनामपि
यथा पशु पशवः शीवात्मणुदवसानौया संभारयजूंषि सावित्राणीत्या-
दौताम् । अत एव पश्चाद्वाग्नावैष्णवान्ते ऽग्रेत्यागं सिद्धं कृत्वा वक्ष्यति
धारयत्याहवनीयमिति । तस्मात्सिद्धं पृथगग्नीन्वेव सारस्वतादीनीति ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सरस्वते
द्वादशकपालम् । ५ ।

उक्तः ॥

अग्नये भगिने ऽष्टाकपालं यः कामयेत भग्यन्नादः
स्यामिति । ६ ।

भग्यन्नाद इति व्याख्यातः प्राक् ॥

नित्यवदेके समामनन्ति । ७ ।

गतः ॥

नानातन्त्रमेके । ८ ।

नित्यस्य काम्यस्य च नानातन्त्रत्वविकल्पः ॥

त्वद्विश्वा सुभग सौभगान्यग्ने वि यन्ति वनिनो न
वयाः । श्रुष्टो रयिर्वाजा वृत्रतूर्ये दिवो वृष्टिरीड्यो रीति-
रपाम् ॥ त्वं भगो न आ हि रत्नमिषे परिज्मेव क्षयसि
दत्तवर्चाः । अग्ने मित्रो न वृद्धत ऋतस्थासि क्षत्ता
वामस्य देव भूरेरिति याज्यानुवाक्ये । ९ ।

भगिन इति श्रेयः ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका ।

चित्तं च चित्तिश्चेति पुरस्तात्स्विष्टकृतो जयाञ्जु-
हेति । १ ।

उपहोमकालादेव सिद्धेः पुरस्तात्स्विष्टकृत इति पुनर्विधानं प्राङ्ना-
रिष्ठेभ्यो मा भूवन्प्राग्वा समिष्टयजुष इति ॥

चित्ताय स्वाहा चिन्त्यै स्वाहेत्येके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

प्रजापतिर्जयानिति चयोदशोम् । ३ ।

आहुतिं जुहोतीति शेषः । प्रजापतिर्जयानित्यादेरेकमन्त्रवच्च स्थाप-
नार्थं वचनं चतुर्थान्तप्रयोगे ऽप्यधिकारार्थं च ॥

अग्ने बलद सह ओजः क्रममाणाय मे दाः । अभि-
शस्तिष्ठते ऽनभिश्स्तेन्यायास्यै जनतायै अश्वायेति
चतुर्दशीं यः कामयेत चित्रं जनतायां स्यामिति ।
चित्रं भवति शबलं त्वस्य मुखे जायते । ४ ।

यः कामयेत जनतायां जनसमाजेषु चित्रं स्या अहो अयमित्यंभृत
इति विस्मयनिमित्तं स्यामिति च एतामाहुतिं जुहोति । च तु
काममेव चित्रं भवति दोषस्तन्यः शबलं चित्रमस्य मुखे जायते ।
तमिमं दोषमनुजानतो ऽयं विधिरिति भावः ॥

मिथुनौ गावौ दक्षिणा । ५ ।

स्त्रीपुंभौ मिथुनौ । भगिनस्तु जानातन्त्रे ऽन्वाहार्यौ दक्षिणा तदित
राण्येवाधिकृत्य मिथुनाश्चानात् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ६ ।

॥

दर्शपूर्णमासावारप्यमानश्चतुर्होतारं
इवनीये सग्रहं हुत्वाय दर्शपूर्णमासावारभते ।

सारस्वतान्वारम्भणीयानामप्यारम्भायैताविशेषे दर्शपूर्णमासावारस्थमा-
न इत्यथ वचनं चतुर्होतृपौर्णमासयोरर्धकृत्यैरण्यव्यवायार्थमिति द्रष्ट-
व्यम् ॥ दर्शपूर्णमासावारभूत इति दर्शगृहस्थान्पात्नरत्वात्पूर्वनिपातः ।
प्रयोगस्तु पूर्णमासस्यैव प्रथमं भवति यत्पौर्णमासीं पूर्वमासभेदेति
लिङ्गात् प्रयोगविधिषु तस्यैव प्रथमोद्देशाच्च ययोदित आदित्ये
पौर्णमास्या अग्नीषोमाभ्यामिति पौर्णमास्यामित्यादि । तथा अयेमो
दर्शपूर्णमासो पौर्णमास्युपक्रममावास्यामंस्यावित्येव बोधायनः ॥ तत्र
चतुर्होतुरग्निप्रथक् सारस्वताभ्यां व्याख्यातम् । भारद्वाजस्तु सर्वेषा-
मेव चतुर्होतृणां ततस्ततः श्रेयिणो ऽग्निप्रथक् प्रतिषेधति । तथा
प्राणा वा एते यच्चतुर्होतारो यच्चतुर्होतृन्तुवाग्निमपनयेद्यजमानस्य
प्राणान्विच्छिन्द्यादिति विज्ञायत इति ॥

व्याहृतीभिर्हवींष्यासादयेत्संवत्सरे पर्यागत एता-
भिरेवासादयेत् । ८ ।

व्याख्यातः । उक्त प्रागमावास्यायां पौर्णमास्यां वाधेय इति ।
तयोक्तभयकालिकयोराधानयोस्तभयया दर्शपूर्णमासारम्भं नियच्छति ॥

अमावास्यायामादधानस्यैतत् । पौर्णमास्यां तु पूर्व-
स्मिन्पर्वणि सेष्टि सान्वारम्भणीयमाधानमपवृज्य । ९ ।

इति चतुर्विंशौ कण्डिका ।

श्रौभूते पौर्णमासेन यजते । १ ।

यदेतन्महाप्रकरणेनाधानाङ्घ्रिकालं दर्शपूर्णमासारम्भणमुक्तं यथा पठे

पवमान्यारीनामिष्टीनामुत्कर्षः संख्यितास्त्रिष्टिवागामिपौर्णमास्याम्-
 न्वारम्भणीया ततः पौर्णमास्याग इति तदमावास्यायामादधानम् ।
 पौर्णमास्यां त्वादधानः सद्य एव महेष्टिभिरन्वारम्भणीयवा चाग्न्याधे-
 यमपटव्य तदानीमेवाग्नीनन्वाधाय शोभते पौर्णमासेन यजते ॥
 पूर्वं पर्वति पौर्णमास्यत्रोच्यते न तु चतुर्दशी अन्यथामावास्यायां
 पौर्णमास्यां वाधेय इत्यनेन शोभते पौर्णमासेन यजत इत्यनेन च
 विरोधात् । चतुर्दश्येव वा पूर्वं पर्वं चातुर्मास्येषु तयादर्शनात् न च
 पौर्णमास्यामाधेय इत्यनेन विरोधः तस्यैव प्रकारविधित्वात् । पौर्णमा-
 सेन यजत इत्यस्य च यष्टुं प्रतिपद्यत इत्यर्थः । यथोक्तं हिरण्यकेशिना
 पौर्णमास्यास्तु पूर्वस्य पर्वण श्रीपवस्यो ऽह्न्यग्नीनाधाय सेक्षपटव्य
 तदानीमेव चतुर्दशतारं मारस्ततान्वारम्भणीयां च कुर्वते शोभते
 पौर्णमासीं यजत इति ॥ यत्न्यत्तवाग्निहोवारम्भार्थं दशहोत्रादि
 द्वादशाहव्रतं च तात्पर्यमुभयत्रैव भवत्यविशेषात् । अन्ये तु व्याचक्षते
 यदेतद्द्वादशाहव्रतं तदमावास्यायामादधानम् न पौर्णमास्यामिति ।
 तदयुक्तं महाप्रकरणमध्यगतस्थानान्तरस्य च तस्यैकस्यैतच्छब्देन निष्कृष्य
 परामर्शमशक्यत्वात् तथेक्षपवर्गविशेषविशिष्टदर्शपूर्णमासारम्भविधायि-
 न्युत्तरवाक्ये तुषाब्देन तत्प्रतियोगिन एव प्रकारस्थानन्तरोक्तस्य व्याच-
 र्त्तनीयत्वाच्च । यत्कीलतं सैतद्धिरण्यकेशिना तेन चोवमेव पवमानह-
 विहत्कर्षादि दर्शपूर्णमासारम्भान्तं कर्म द्वादशाहव्रतवर्जमाध्वर्यवक्राण्डे
 अभिधायानन्तरमुक्तं अमावास्यायामादधानस्यैतदिति । द्वादशाहव्रत
 तु ततो ऽन्यत्र याजमानकाण्डे सामान्यतयोदितं तदूरं निवारित
 एवानयो. भकर इति । किं चात एवाविशेषवचनान्नुत्तराधानवचनाच्च

सिद्धनक्षत्राधाने ऽप्यभिमतसेवास्मैतद्भूतमिति । तथाश्वलायनेनाप्य-
विशेषेणोक्तं आधानाद्वादशरात्रमजस्ता इति । तस्माद्यथोक्त एव
युक्तः सूत्रार्थः ॥ सर्वाणि त्वेतान्यारम्भणार्थानि दशहोत्रादीनि
द्वितीयाद्याधानादिषु नेत्यन्ते । कस्मात् । यस्माद्यावज्जीविकस्यापि
प्रयोगस्मैक एवारम्भः । तत्र च लिङ्गं वैश्वानरपार्जन्या पञ्चहोता च
नाभ्यावर्तेतैकोपक्रमत्वादिति । द्वादशाद्यवतमपि यां प्रथमामग्निहो-
त्राय दोग्धौति प्रथमाग्निहोत्रसंयोगादारम्भार्थः सद्यः पठितत्वाच्च
प्रथमाधान एवेच्छन्ति ॥

अनन्तरमाधानादाहिताग्निव्रतानि । २ ।

अदाहिताग्नेर्यावज्जीविकानि मतान्युच्यन्ते । तानि चानन्तरमाधाना-
दिति वचनादिष्युत्कर्षे ऽपि नोक्त्यन्ते ॥

नानृतं वदेत् । ३ ।

सूतिप्राप्तस्यानृतवदनस्याहिताग्निव्रतत्वस्थापनार्थः पुनरुपन्यासः । तस्य
चातिक्रमे प्रायश्चित्तविशेषः । प्रयोजनं वक्ष्यति अग्नये व्रतपतये
पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्य आहिताग्निः सन्नवत्यमिव चरेदिति ॥

नास्य ब्राह्मणो ऽनाश्वान्मृहे वसेत् । ४ ।

अनाश्वान् अनशितवान् । बुभुक्षितश्चेद्वसेत् भोजयेदित्यर्थः ॥

सूर्योढमतिथिं वसत्यै नापरुन्धीत । ५ ।

ऊढः अयोढः अस्तमितः सूर्यो यस्य स सूर्योढः । तं निवासायागतं
निवासयेत् ॥

नर्वीसपक्षस्याश्रीयात् । ६ ।

धन्तिरोहितस्याग्नेरुपगणा पक्वं न प्रत्यचाग्निना तदृवीषपक्वं तन्वा-
श्रीयात् ॥

क्लिन्नं दाह नादध्यात् । ७ ।

उदक्क्लिन्नं दार्वभौ नादध्यात् ॥

अन्तर्नाव्यपां नाश्रीयात् । ८ ।

अन्तर्नावि स्त्रितः सन्नपो नाश्रीयात् । अन्तर्नावि या आपस्ता इति
वा । तथा या अन्तर्नाव्या आप इति कल्पान्तराणि ॥

स्वद्यत इरिखे नावस्येत् । ९ ।

स्वभावत ऊषरे द्येने न निवसेत् ॥

पुण्यः स्यात् । १० ।

पुण्यकर्मा मङ्गलाचारयुक्तः स्यात् ॥

हिङ्कृत्य वाग्यतः स्त्रियमुपेयात् । ११ ।

अतुगमने हिङ्कारमुक्ता वाच्यमो भवेत् ॥

व्याहरेद्वा । १२ ।

गतः ॥

न सायमाहुतावहुतायामश्रीयात् । १३ ।

सायमित्युभयत्र संबध्यते सायमाहुतावहुतायां न सायमाद्यं कुर्या-
दित्यर्थः ॥

एवं प्रातः । १४ ।

गतः ॥

आहिताग्नेर्गृहे न सायमहुते भोक्तव्यं तथा प्रात-
रित्यन्येषां व्रतम् । १५ ।

अन्येषामप्याहिताग्निगृहवासिनां व्रतमेतत् ॥

नक्तं नान्यदन्नादद्यात् । १६ ।

अन्नादन्यत् गोरिण्यग्नीक्षादि नक्तं न दद्यात् ॥

दद्यादित्येके । १७ ।

गतः ॥

अन्नं तु ददन्नदयीत । १८ ।

ददन्निति दद्रूपम् । ददन्नपन्नमदयीत आदयेत् न तु विधान्तरेण
दद्यादित्यर्थः ॥

नैतस्मिन्संवत्सरे पशुनानिष्ट्वा मांसं भक्षयेत् । १९ ।

एतस्मिन्नाधानसंवत्सरे पशुना निरुडेनाङ्गभूतेन वानिष्ट्वा पूर्वमग्निभ्यः
स्वयं न मांसं भक्षयेत् ॥

मनसाग्निभ्यः प्रहिणोमि भक्षं मम वाचा तं सह
भक्षयन्तु । अप्रमाद्यन्नप्रमत्तश्चरामि शिवेन मनसा
सह भक्षयतेति यद्यादिष्टो भक्षयेदित् मन्त्रमुक्त्वा
भक्षयेत् । २० ।

यदि वृत्तिकर्तितः आर्त्विज्यं कुर्वन् इडामांसमादिष्टो भक्षयेत्तदा
भक्षप्रायश्चित्तार्थमेतं मन्त्रं जपित्वा ततो भक्षणमन्त्रेण भक्षयेदित्यर्थः ।

एतेनान्विज्यादागतं मांसमन्नं नातीव दोषवदित्युक्तं भवति ॥

इति पञ्चविंशोऽध्यायः ।

इति सप्तमः पटलः ॥

पुनराधेयं व्याख्यास्यामः । १ ।

आहिता अग्नयः पुनर्विधानान्तरेणाधीयन्ते यस्मिन्कर्मणि तत्पुनराधेयं नामान्याधेयस्यैव गुणविकारः ॥

तस्याग्न्याधेयवत्कल्पः । २ ।

गतः ॥

अग्नीनाधायैतस्मिन्संवत्सरे यो नर्भयात्स पुनरादधीत प्रजाकामः पशुकामः पुष्टिकामो ज्यान्यां पुत्रमर्त्यायां स्वध्वारुध्यमानेषु यदा वाङ्मेन विधुरतां नीयात् । ३ ।

यो नर्भयादिति प्रजापत्यादिहान्या व्युद्भिनिमित्तमुच्यते नर्भभावमात्रं प्रजां पशून्पुत्रजमानस्योपदोद्रावेति लिङ्गात् आधानाद्यवयवमात्रेण यदि वार्यो व्यथेरन्नित्याद्यलानवचनाच्च । ज्यानिर्व्याधादिभिर्बाधः । पुत्रमर्त्या पुत्रमृतिः । स्वेषु शातिध्वारुध्यमानेषु बलवद्भिः परैर्निर्गृह्यमाणेषु । यदा वाङ्मेन हृष्टपादादिना विधुरतां नीयात् विकलतां गच्छेत् । एतस्मिन्संवत्सरे एतेषु निमित्तेषु कामेषु वा संजातेषु पुनरादधीत ॥ केचित्तन्त्र्यं निमित्तं यदा वेति अविशेषात्सर्वकालिकं मन्यन्ते । अन्ये तु प्रजाकाममृत्येतस्मिन्संवत्सर इति नाशुवर्तयन्ति । तदुभयमप्ययुक्तं सर्वादावुपासस्य कालस्य सर्वान्प्रत्यविशेषात् यदा

वेति च निमित्तनिर्देशप्रकारत्वाच्च । अक्षं चाह सत्याषाढः य
एतस्मिन्संवत्सरे ज्यानिं पुत्रमर्त्यां वाभ्येति स्वेन वाङ्मेन बृध्येत
न वर्ध्नाति स पुनराधेयं कुर्वीतेति । तथा च बौधायनः अग्नीनाधाय
पापौयानभूवमज्यामिषि पुत्रो मृत इत्येतस्मिन्नेव संवत्सरे द्रष्टुं भव-
तीति ॥

आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालं
वारुणं दशकपालमग्नये ऽप्सुमते ऽष्टाकपालं मैत्रं चरुम-
ग्निमुद्दासयिष्यन् । ४ ।

केवलवैश्वानरचोदनासु वैश्वानर एव देवता न तु तद्गुणको ऽग्निस्त-
स्याश्रवणादिति केचित् । तत्तु मन्दफलं वज्रमन्त्रग्राह्याणकम्पविरोधात्
इतरथाश्रवणोपपत्तेश्च । तथा हि मन्त्रास्तावद्याज्यानुवाक्यादयस्त-
द्गुणाग्निलिङ्गा एव यथा वैश्वानरो अजीगन्तु पृथो दिवीत्यादयः ।
ग्राह्याणि ऽपि वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदिति विधाय संवत्सरो
वा अग्निर्वैश्वानर इति वाक्यशेष आम्नातः । सूत्रकारो ऽपि वायव्यप-
शावग्नये वैश्वानराय द्वादशकपालं पशुपुरोडाशं निर्वपतीत्युक्त्वा
तमेवान्यत्रापि विकल्पयन्नाह यः कश्चनाग्नौ पशुरालभ्यते वैश्वानर
एवास्य द्वादशकपालः पशुपुरोडाशो भवतीत्येक इति तथा यदस्य
पारे रजम इति वैश्वानराग्निलिङ्गामृतं विनियुक्ते वैश्वानर्या परिपि-
ष्येति । बौधायनेनाप्युक्तं वैश्वानरमवदायाद्याग्नये वैश्वानरायानुब्रूहीति ।
भारद्वाजेनापि वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदिति । अनुवाक्या-
तान्वैश्वानरान्व्याचक्षणेनोक्तं अग्नये वैश्वानराय पुरोडाशं द्वादशकपालं
निर्वपतीति ॥ यत्तु अग्नेरश्रवणमुक्तं तदपि तद्वितवृत्तित्वादुपपन्नम् ।

यत्र तु मगुणदेवतामन्वन्तस्तद्वितृत्वा विवक्षितस्तत्र ,
 क्रियते गुणी त्वयुतौ ऽपि वाक्यशेषादिनावसीयत इति पन्थाः
 वैमृधो गृहमेधीयः पायिकदित्यादौ । तस्मात्किङ्कं
 दनास्त्रपि अग्निर्वैश्वानरो देवतेति ॥ उद्वासयिष्यन्निति वक्ष्यमाणका-
 लादुद्वासनात्पूर्वस्मिन्काल इत्यर्थः ॥ अग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्देशान्तं
 दादग्नकपालमग्निमुद्वासयिष्यन्निति कास्येष्टिष्वाप्ताताया द्विहविषो
 ऽपीष्टेरनया विरुन्पमिष्यन्ति ता ब्राह्मणव्याख्याता इति तस्मा
 अयुपसंग्रहात् ॥

या ते अग्न उत्सीदतः पवमाना प्रिया तनूः । तया
 सह पृथिवीमाविश रथंतरेण साम्ना गायत्रेण च
 छन्दसा ॥ या ते अग्ने पावका या मनसा मेयसी प्रिया
 तनूः । तया सहान्तरिक्षमाविश वामदेव्येन साम्ना
 वैष्टुमेन च छन्दसा । ततो न ऊर्जमा कृधि गृहमेधं
 च वर्धय ॥ या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया तनूः शुक्लै
 ऽथ्यधि संभृता । तया सह दिवमाविश बृहता साम्ना
 जागतेन च छन्दसा ततो नो वृध्यावत ॥ यास्ते
 कामदुषा विभक्तोरनुसंभृताः । ताभिर्नः कामान्यु ते
 प्रजां पुष्टिमयो धनम् ॥ यास्ते अग्ने तं
 सूकर आभरत् । तासु शेषेषु सोदेह भस्म
 यत् । ५ ।

इति षड्विंशो कण्डिका ।

ये ते अग्ने वानस्पत्याः संभाराः संभृताः सह ।
 तेभिर्गच्छ वनस्पतीन्स्वां योनिं यथायथम् ॥ अगन्नग्नि-
 र्यथालोकमसदत्सदने स्वे । अवीरहत्यं देवेपूपागां
 मनसा सहेति पुरस्तात्स्विष्टकृतः सप्ताहुतोर्जुहोति । १ ।

जयवद्वाण्या ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । २ ।

गतः ॥

पौर्णमासीमिष्ट्वा ज्वलतो ऽग्नीनुत्सृजति । ३ ।

निमित्तकामयोः सतीरागामिना पौर्णमासेनेष्टानन्तरमुत्सर्गार्थमिष्टिं
 निरूप्य तदन्ते ज्वलतस्मानग्नीनुत्सृजति बुद्धोपेक्षते न रक्षतीत्यर्थः ।
 ज्वलत इति वचनान्न निर्वापयति । तच्च परमतेन प्रसक्तं निवार्यते
 यथाह बौधायनः अङ्गिरग्नीन्समुल्लेति । केचित्तु पूर्वद्युत्सर्गेष्टिं निरूप्य
 पौर्णमासानन्तरमुत्सर्गमिच्छन्ति । तद्युक्तं अग्निहोत्रमारक्ष्यमान इत्या-
 दिवदुदासयिष्यन्नित्यनेनेत्सर्गेष्टेत्सर्गादष्टयकालत्वावभायात् उत्सर्गे-
 ष्यन्ते चाग्नीनामदृष्टतिरोधानेनाकर्माद्भवात् विपर्ययस्यैव सत्याषा-
 ढादिभिर्यत्रवचनाच्च ॥ अथैषाच मौमांसा । पुनराधाननिमित्ते
 संजाते यदि स्वयमग्नयो विच्छिद्येरन्विच्छिद्येपु वाग्निपु निमित्तं जायेत
 तदा किं पुनराधानमात्रं कर्तव्यमाहे खिदुत्पाद्याग्नीनुत्सृज्य पुनरा-
 धातव्यमिति । प्रथमः कल्प इति श्रूयात् । कुतः । धार्यमाणानामग्नीनां
 धनार्थत्वादुत्सर्गविधानस्य । ननुदासनापेक्षायां स्वयमुदासितानां

प्रसभननुत्सर्गो दोषाय प्रत्युत गुणायैव ।
पुनराधानमात्रमेव कार्यं न पुनरुत्सर्ग इति ॥

संवत्सरं परार्थमुत्सृष्टाग्निर्भवति । ४ ।

परार्थशब्दः पडवरार्थानित्यत्रावरार्थशब्देन व्याख्यातः । संवत्सर
एवोत्सर्गस्य परावधिः । अतो ऽर्वागेव संवत्सरादाधातव्यमित्यर्थः ।
तेन संवत्सरातिक्रमे ऽग्निहोत्राद्यतिक्रमप्रायश्चित्तानि भवन्ति । बौधा-
यनमतात्तु सत्यपि निमित्ते यावत्पुनराधेयकालमाह्विता काले
ऽग्नीनुत्सृज्य सद्य एवाधानं भवति यद्योत्सर्गश्चानन्तरमाह तदानौमे-
वाङ्गिऽग्नीन्समुत्सृज्य ब्रह्मोदनं अपधित्वोपवसतीति । कात्यायनश्चाह
चिरात्रावरमग्नीनुत्सृज्य सद्यो वेति । सत्यायादृष्ट्वाह यावद्वर्षपूर्णमा-
सावविहितौ तावच्चिरमवत्सृष्टाग्निर्भवति संवत्सरं द्वादशाहं वेति ॥

रोहिणी पुनर्वसु अनुराधा इति नक्षत्राणि । ५ ।

नक्षत्रान्तरपरिसंख्यानार्थं वचनं नित्यत्वख्यापनार्थं चैषाम् । तेन पूर्व-
विप्रतिषेधे ऽपि नक्षत्रमेवाद्विद्यते ॥

वर्षासु शरदि वादधीत । ६ ।

एतावेवर्षू सर्ववर्णानां भवतः । बौधायनस्त्वत्राह येयमाषाढ्याः ।
मास्याः पुरस्तादमाषाद्या भवति सा सकृत्संवत्सरस्य पुनर्वसुर्भा
संपत्स्यते तस्यामादधीतेति ॥

कृताकृताः संभारा यजूंषि च भवन्ति । ७ ।

आग्न्याधेयिकाः संभाराः पक्षे कृताः पक्षे अकृतास्तु ब्राह्मणे भवन्ति ।
तथाधानयजूंषि च । यथर्थाधानादीनीत्यर्थः ॥ तथा च ब्राह्मणं न
संभृत्याः संभारा न यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु संभृत्या एव संभाराः
कर्तव्यं यजुरिति । तेषां चोभयेषां सदृशिष्टत्वात्सह प्रवृत्तिः सह वा
मिवृत्तिर्भवति ॥

अपि वा पञ्च पार्थिवान्संभारानाहरति एवं वान-
स्पत्यान् । ८ ।

पूर्वपक्षे द्वौ कल्प्यावुक्तौ । मग्नकादिषु संभारकल्पेऽन्येनान्यतमः
कल्पः स्यादित्येको न कश्चिदिति द्वितीयस्तृतीयस्त्वयं कल्पो नियमेन
पञ्चकल्पः स्यान्नान्य इति ॥

आयतनेषु पुराणान्दर्भान्संस्तीर्य भूमिर्भूमेति सर्प-
राज्ञीभिर्गार्हपत्यमादधाति । ९ ।

अथारण्याहरणादि समानमा गार्हपत्याधानात् । तत्र संभारकाले
पुराणानपि दर्भान्संभृत्य निवपनकाले संभाराणामुपरि तानपिस्तृ-
णाति । तानेव त्वसंभारपक्षे ॥ ततो गार्हपत्याधानकाले सर्वाग्न्याधे-
यिकमन्त्रान्ते चतसृभिरपि सर्पराज्ञीभिर्गार्हपत्यमादधाति । सर्पराज्ञी-
भिरेव त्वयजुःपक्षे । ता अपि यजमानो ऽनुवर्तयते येनयेनादधाती-
त्यविशेषवचनात् ॥

मध्यंदिन इतरान् । १० ।

अहो नवधाकृतस्य पञ्चमे भागे मध्यंदिनः तथा हृदयतेर्मध्यंदिन
इत्यत्र विवेचनात् । तत्र सर्वान्मध्यंदिन इति कल्पान्तरकाराः ॥

उपोलवैर्दभैः परुत्कैः सं . . . ॥ ११ ॥

ज्वलन्तमुद्धरति । ११ ।

उपोलया इत्यालवेभ्य उत्थिता वक्ष्यन्ते । परुत्काः परुत्काः परु-
वन्तो वा । संवत्सरप्रवाताः संवत्सामुपगुक्ताः । ते प्रलवणीकृतस्य
म्याने भवन्ति ॥

यत्त्वा क्रुद्धः परोवपेति दक्षिणाग्निम् । यत्ते मन्थप-
रोत्तस्येतीतरान् । १२ ।

आदधीतेति शेषः ॥

मनो ज्योतिर्जुपतामिति दृष्टस्पतिवत्यर्चोपतिष्ठते
। १३ ।

अग्नीनिति शेषः । तयाहितमाहितमुपतिष्ठत इति भारद्वाजः ॥

सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इत्यग्निहोत्रं जुहो-
ति । १४ ।

अनर्धेवाव पूर्वाहुतिः न तृष्णीम् । नापि दादग्यहीतमग्निहोत्रस्य
स्यान् भवति मन्त्रवर्णान्त्वमिर्देवता । प्रातर्होमविकारत्वं च पूर्ववत् ॥

इति मन्त्रविंशी कण्डिका ।

आग्नेयं पञ्चकपालं निर्वपत्यष्टाकपालं वा । १ ।

गतः ॥

यदि पञ्चकपालो गायत्र्यौ संयाज्ये ।
पङ्क्त्यौ । २ ।

यस्याजुपदिष्टा हि त इति गायत्री । पठुत्यू स्वयमेव दर्शयिष्यति ॥

सर्वमाग्नेयं भवति । ३ ।

यदभ्यामिष्टौ हविर्देवतासंयुक्तं तत्सर्वमाग्नेयं भवति । विकारास्त्वयमेव
तत्र कर्तव्यान्वक्ष्यति ॥

पञ्चदश सप्तदश वा सामिधेन्यः । ४ ।

गतः ॥

सामिधेनीप्रभृत्युपांशु यजत्योत्तमादनूयाजादुच्चैः
स्विष्टकृतम् । ५ ।

यजतिरत्र प्रकरणार्थः उच्चैरुत्तमं संप्रेष्यतीति लिङ्गात् तेनोपांशु
प्रचरतीति श्रुतेः । तेनाध्वर्युर्निगदा अयुपांशवो भवन्ति ॥ अथ
याजुर्वेदिकधीचार्थं याज्यानुवाक्यासु होतुर्विकारानाह ॥

अग्नौ अग्निनामेऽग्निमग्न इति चतुर्षु
प्रयाजेषु चतस्रो विभक्तीर्द्धाति । ६ ।

अनेनादितश्चतुर्षु प्रयाजेषु याज्यागतानामाग्नेयशब्दानां पुरस्तादा-
वापिकाश्विभक्त्यग्निशब्दाविधाया पाठः प्रदर्शयते । तद्यथा समिधो
अग्नौ आज्यस्य वियन्तु तनूनपादग्नौ वाज्यस्य वेवित्यादि ।
अग्नाविति संवृद्धे रूपं द्रष्टव्यम् ॥

नोत्तमे । ७ ।

प्रयाजानूयाजेष्वेव विभक्तीः कुर्यादित्यविशेषश्रुतेः पूर्वसूत्रेण प्रयाज-
चतुष्टये विभक्तिचतुष्टयनियमाच्च पञ्चमेऽपि अनियमेन न्यायात्का-
चिद्विभक्तिः कार्येति भ्रमो मा भूदित्यारम्भः ॥

विभक्तिमुक्ता प्रयाजेन वषट्करोति । ८ ।

अथवा विभक्तिमुक्ता प्रयाजयाज्यया वषट्करोति । याज्यायाः पुर-
स्तादा विभक्तिं दधातीत्यर्थः । तद्यथा अग्रा समिधो ऽग्न आज्यस्य
अग्नौ तनूनपादग्न आज्यस्य वेनित्यादि ॥

यं कामयेतर्ध्रयादिति तस्योपरिष्ठाद्येयजामहादिभ-
क्तिं दध्यात्पुरा वा वषट्कारात् । ९ ।

काम्याविमावपरौ कन्यौ । येयजामहादुपरिष्ठाद्याहतिभ्यश्च पुरस्ता-
दिभक्तिरित्येकः कल्पः । तद्यथा ये यजामहे ऽग्ना भूर्भुवः स्वः समिधो
ऽग्न आज्यस्य ये यजामहे ऽग्ने भूर्भुवः स्वः तनूनपादित्यादि । पुरा
वषट्कारादिति द्वितीयः । तत्र श्रुतिश्च विभक्तावेव भवति तद्यथा
वियन्वग्ना ३ वौषडित्यादि ॥

अग्निं स्तोमेन बोधयेत्याग्नेयस्याज्यभागस्य पुरोऽनु-
वाक्या भवति । अग्न आयूंषि पवस इति सौम्यस्य । १० ।

अत्र देवतानिगमेषु स्तोमस्य ग्वाने ऽग्निं पवमानं दिगमयेष्टुः यथाग्नवे
पवमानायानुब्रूहीत्यादि ॥

अग्निर्मूर्धेति वा सौम्यस्य कुर्यात् । ११ ।

अग्निंस्तु पचे अग्निमेव केवलं निगदेयुरिति शेषः ॥

प्रजाकामपशुकामस्य प्रजाव्यूहपशुव्यूहस्य वा । १२ ।

प्रजया व्यूहो नष्टप्रजः तथा पशुव्यूहः । एषामप्यग्निर्मूर्धेति
कुर्यात् ॥

अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचो भवन्ति । १३ ।

याः पत्नीसंयाजानामृचो याज्यानुवाक्याः ता अग्निन्यक्ताः निषिक्ताग्नि-
शब्दा भवन्ति । तासृष्टु देवताण्येभ्यः परं तत्समानया विभक्त्याग्निशब्दः
प्रज्ञेय इत्यर्थः यथा विश्वतः सोमाग्ने दृष्टियमित्यादिनोक्तः पत्नी-
संयाजो विक्रियते तस्य स्वयमनाग्नेयत्वात् सर्वाग्नेयार्थत्वाच्च विकारस्य ।
तथा च ब्राह्मणं अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचः स्युः तेनाग्नेयं सर्वं
भवतीति ॥ अहं इति वचनाच्च नाध्वर्युनिगमेषु विकारः । आज्य-
भागानन्तरं व्युत्क्रमेण पत्नीसंयाजवचनमुत्तरसूत्रे सद्योभयेषां विवक्ष्य-
विधानार्थं ब्राह्मणानुमारायं च ॥

अपि वा यथापूर्वमाज्यभागावेवं पत्नीसंयाजाः । १४ ।

यथापूर्वं यथाप्रवृत्तौत्यर्थः ॥

अग्ने तमद्याश्वमित्यक्षरपङ्क्तयो याज्यानुवाक्या भव-
न्ति । द्वे आग्नेयस्य द्वे स्विष्टकृतः । १५ ।

आदितो द्वे प्रधानस्य परतो द्वे स्विष्टकृतो ऽष्टकपालपत्रे यदि षड्-
कपालो गातव्यौ संयाज्ये यद्यष्टकपालः षड्त्वाविति नियमात् ॥

पुनरूर्जा सह रय्येत्यभितः पुरोडाशमाहुतीर्जुहोति
। १६ ।

अभितः पुरोडाशं पुरोडाशेज्यायाः पुरस्तादेकामुपरिष्ठादन्यामित्यर्थः ।
पुरोडाशस्योपरि अधश्चेति केचित् । तदयुक्तं उत्तरविकल्पानौचित्यात्
अभितो वषां जुहोतीति श्रुतेः सूत्रतैवान्यथा व्याख्यानाच्च ॥

पुनरुजति वा पुरस्तात्प्रयाजानां सह रथ्येत्थुपरि-
ष्टादनुयाजानाम् । १७ ।

गती ॥

एतद्वा विपरीतम् । १८ ।

उपरिष्टात्प्रयाजानां पुरस्तादनुयाजानामित्यर्थः ॥

उभयोर्दक्षिणा ददाति । १९ ।

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

आग्न्याधेयिकीः पौनराधेयिकीश्च पुनर्निष्कृता रथ
द्रव्येताः शतमानं च हिरण्यम् । १ ।

पौनराधेयिकीश्च पुनर्निष्कृता रथ इत्येता इत्यन्वयः । उक्ता ह्येता
ब्राह्मणे पुनर्निष्कृता रथो दक्षिणा पुनरुत्स्यूतं वासः पुनरुत्स्यूतो
ऽनृद्धानिति ॥ तत्र पुनर्निष्कृतः पुनः संस्कारेण नवीकृतः । पुनरु-
त्स्यूतं उतं दार्ढ्यार्थं सूत्रैरुत्स्यूतम् । पुनरुत्स्यूतः श्वमञ्जो गौः ॥ तथा
बोधायनः पुनर्निष्कृता रथो दक्षिणेति पुनःसंस्कृत एव भवति
पुनरुत्स्यूतं वास इति पुनःसंस्कृतमेवेतद्भवति पुनरुत्स्यूतो ऽनृद्धानिति
श्वशौर्णगा एवैष उक्तो भवतीति ॥ शतमानं हिरण्यमित्युक्तं तत्र
रजतस्यापि हिरण्यस्य दानं लभ्यते नेत्याह ॥

तस्माद्रजतं हिरण्यमित्युक्तम् । २ ।

ब्राह्मणे तस्माद्रजतं हिरण्यमित्यारभ्य तस्माद्वर्द्धिषि न देयम्
ततः स्वर्णमेव देयमिति भावः ॥

पुनरभिहितो रथः पुनरुत्स्यूतं स्यामूलं पुनःकाम-
स्यास्या इत्येकेषाम् । ३ ।

पुनरभिहितः पुनःसंछातः । स्यामूलं वामोविशेषः यथा स्यामूलेन
द्यौमेण वायं मंग्रपयन्तीत्यादौ । विकल्पते चैतद्व्यं पुनर्निष्कृतादिभिः ।
पुनः काम्यत इति पुनःकामः पुनराधेयफलम् ॥

यदीतराणि न विद्येरन्नप्यनङ्गाहमेव दद्यात् । अन-
ङ्गि ह वा एते च कामा अतश्च भूयांस इति पैङ्गाय-
निब्राह्मणं भवति । ४ ।

अनङ्गानिति पुनरुत्स्यूत एव गृह्यते यदीतराणि न विद्येरन्नितीतरश-
ब्दमामर्थात् । स चान्याधेयिकीरपि निवर्तयति अनङ्गाहमेवेत्यवधा-
रणम् ॥

देवे अग्नौ देवो अग्निरिति द्वयोरनूयाजयोर्विभक्ती
दधाति । ५ ।

तद्यथा देवे अग्नौ यद्भिः देवो अग्निर्नराशंस इति ॥

नोत्तमे । ६ ।

ध्याख्यात उत्तमप्रयाजेन ॥

उच्चैरुत्तमं संप्रेष्यति । ७ ।

संप्रेष्यतीति प्रदर्शनार्थम् । याज्याण्युच्चैरेव यद्योक्तमुपांगु यजत्योत्त-
मादनूयाजादिति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ८ ।

गतः ॥

आग्निवारुणमेकादशकपालमनुनिर्वपति सर्वेषामनु-
निर्वाप्याणां स्थाने द्विदेवत्यानां वा । ९ ।

द्वितीयमिन्पदे पवमानहविषामन्ते आग्निवारुणः तदन्त आदित्यः
तदन्ते वैष्णव इति क्रमः ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । संतिष्ठते पुनराधेयम् । १० ।

गतौ । तथाग्निहोत्रादीनि प्राप्ते काले भवन्ति । भन्वारम्भार्था दश-
होत्रादय इति प्रागेव दर्शितम् ॥

यस्तृतीयमादधीत स एतान्होमाञ्जुहुयाल्लोकः सलोकः
सुलोक इति । ११ ।

अथ तृतीयाधाने कश्चिद्विशेष उच्यते तत्र यः पगचीनं पुनराधेया-
दग्निमादधीत स एतान्होमाञ्जुहुयादिति श्रुत्यनुरोधात् । यः प्रथम-
मग्नीनाधाय ततो द्वितीयं पुनराधेयं कृत्वा पुनस्तृतीयमाधत्ते विशे-
षवचनात् तस्मैते होमा भवन्ति । यथा कथंचिद्वा तृतीयाधाने विशे-
षवचनात् तथान्यत्र मीमांसा किं तृतीये पुनराधाने एते होमा
आहो खिदन्धाधेये उतोभयमिन्निति । प्रकरणात्पुनराधेय इति
केचित् । अग्निमादधीतेति श्रुतेरन्याधेय इत्यन्ये । उभयमिन्नित्ये
सूत्रकाराभिप्रायः यस्तृतीयमादधीतेत्यविशेषवचनादेव । तथा होम
यमाह बोधायनः अथेदं तृतीयाधेयं कतरन्नु खन्विदमुपनिष्यन्ति

ग्याधेयं पुनराधेयं वेद्यग्याधेयमेवेति ब्रूयादिति । तथा पुनराधेय-
विधानानन्तरमाह द्वितीयमादधान आग्नेयस्य पञ्चकपालस्य पुरस्ता-
न्निष्ठकृतः सुवाङ्मतीरुपजुहोति लेकः सलेकः सुलेक इति ॥ एते-
नैवाग्याधेयकल्पेनैषां होमकालो ख्याख्यातः । अथ प्रायश्चित्तं पुन-
राधानमपि प्रसङ्गाच्चैवोपदिशति ॥

यदरण्योः समारूढो नश्येत् । १२ ।

पुनराधेयं प्रायश्चित्तिरिति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । तच्च समारूढेष्वग्नि-
व्यरणिनाशो ऽग्निनाशः यथोक्तमाश्रयायनेन समारूढेषु चारणीनाश
इति । स चारणिनाशो द्विविधः शक्तिनाशः स्वरूपनाशश्च । तच्च
शक्तिनाशो मन्यनामामर्थं स्वरूपनाशस्त्वपहरणदाहदूषणादिनानेक-
विधः । दूषणं मूत्रपुरीषाद्युपश्रुतिः यामधिरुत्य स्मर्यत उपहताना-
मुत्सर्ग इति । तदेवमरण्योरुभयविधनाशे पुनराधेयम् ॥ तच्च शक्तिनाशे
ऽनुग्रहमाह भारद्वाजः तच्च च लौकिकाग्रावुपावरोहणं स्यादिति ।
स्वरूपनाशे ऽप्याह बौधायनः अपरुताग्नेर्नष्टारणीकस्य च ब्रह्मौदने-
नैव प्रतिपद्यते सिद्धमग्याधेयं कामं नष्टेषु वापद्वतेषु वाग्निषु नाद्रि-
येताग्याधेयं आधानप्रमृति यजमान एवाग्नयो भवन्ति तस्य प्राणे
गार्हपत्यो ऽपानो ऽन्वाहार्यपवनो व्यान आहवनीयः काममुपावरोह्य
जुहुयादिति । तथोत्तरारणेऽरुभयविधनाशे ऽप्याह भारद्वाजः अथ
यद्युत्तरारणिः समारूढो जीर्येन्नग्रेदाधरारण्या आहृत्येति विज्ञायत
इति । आहृत्येति अधरारणीं हित्वैकः खण्ड उत्तरारणीन्नेमादतव्य
इत्यर्थः ॥ एवं चाधरारणिस्वरूपनाशे पुनराधेयमेवेत्युक्तं भवति ।
आहवनीयादेस्तु समारूढचारणीनाशे पुनर्योगित उत्पत्तिमिच्छन्ति

स्वयोनौ विद्यमाने ऽत्यन्तोक्तादयोगात् ॥ अयाममाहूते ऽग्रावरणी-
 नाशे को विधिः । किमत्र प्रष्टव्यम् । यदा प्रियमाणो ऽग्निरनुमतो
 ऽरणी अपेक्षिष्यते तदागत्यभावादाधानं भविष्यति । तथा हन्द्वा-
 परिमिष्टे कात्यायनः अरण्योः क्षयनाशाग्निदाहेस्वर्गं समाहितः
 सालधेदुपशान्ते ऽग्नौ पुनराधानमिष्यत इति । तथाप्यनुग्रहमाह
 भारद्वाजः यद्यरणी समाहूता जीर्येद्भिधेदुष्येदा शकलीकृत्य गार्हपत्यं
 प्रदीप्य प्रक्षिप्य प्रज्वालयादन्ते दक्षिणेनोत्तरारणिं सव्येनाधरारणि-
 मुपर्यग्नौ धारयन्प्रपत्युत्तिष्ठान्ने प्रविश्य योनिमेतां देवयज्यायै त्वा
 वाढवे जातवेदः अरण्योररणी अनुसंकमस्व जीर्णं तनुमजीर्णया निरु-
 द्ध्वेति अथैनं स्वेन मन्त्रेण स्वयोनौ समारोप्य मयित्वाग्नीं विद्धत्य
 जुहुयात् । स्वेन मन्त्रेण समारोपणमन्त्रेण । स्वयोनौवरणोर्विद्धत्य
 जुहुयात् यथाकालं विद्धत्य तत्तद्भोमादि कार्यं कुर्यादित्यर्थः ॥

यस्य वोभावनुगतावभिनिम्नोचेदुदियाद्वा पुनरा-
 धेयं तस्य प्रायश्चित्तिः । १३ ।

वाकारः समुच्चयार्थः । उभयाग्निरुपशान्ते-अरण्योः अग्रावरणी-अनुगतशब्दसमभि-
 व्याहारात् तौ च गार्हपत्याद्वनीयौ प्राधान्यात् । निगोचनमन्त्रमयः ॥
 तदयमर्थः । अग्निष्टोत्रार्थं विद्धतमजस्रं वाह्वनीयं गार्हपत्यं वोभाव-
 नुगतावभि उर्या निम्नोचेदुदियाद्वा तस्य पुनराधेयं प्रायश्चित्तिरिति ॥
 केचित्पुनरुच्चाविद्धते आहवनीये केवलगार्हपत्यानुगमने ऽणुभयातुम-
 तिमिच्छन्ति पश्चाद्भि स तर्हि गत इति लिङ्गेनाविद्धतावस्थायामा-
 हवनीयस्य गार्हपत्यानुप्रवेशानुगमनात् । तच्च न गृह्यामहे । कस्मात् ।
 उभावित्यनेन तावदिरेधात् । न द्वेको ऽग्निरुभाविति श्रव्यते

न च ययोक्ताभिज्ञादाहवनीयस्य गार्हपत्यानुप्रवेशसिद्धिस्तथान्यपर-
त्वात् । अन्तु वानुप्रवेशः तथाप्यनुप्रविष्टो ऽयमानुमानिको ऽग्निरश्व-
त्यम्याग्निवदाग्निर्द्वेदयवहारभाजनं भवितुमर्हति प्रत्यक्षाग्निगोचरत्वा-
त्सर्वाग्निव्यवहाराणां यथान्तराग्नी तिष्ठन् यदि गार्हपत्याहवनीयावि-
त्यादि । किं चानुगमनव्यवहारो ऽपि प्रत्यक्षाग्निगोचर एव दृष्टः
यथा यदि पूर्वा ऽनुगतः यदि गार्हपत्य आहवनीयो वानुगच्छेदि-
त्यादि । तथा परोक्ष्यतिरेकश्च दृष्टः यदरण्योः समारूढो नग्नेदिति ।
किं चैवं परोक्षस्याप्यग्नेरनुगमनमिच्छतः सर्वत्राविहतावस्थायां गार्हप-
त्यानुगतावाहवनीयानुगतिप्रायश्चित्तमपि प्रसज्येत । तथोभयममर्गा-
त्समर्गप्रायश्चित्ताद्यपि प्रसज्यमित्यम् । तस्मात्सिद्धं न केवलगार्हपत्या-
नुगमनमुभयानुगमनमिति न चोभावानुगतावित्युभयाभावमात्रलक्ष-
णेति युक्तं सुख्यार्थमभवे लक्षणाश्रयणस्यायुतत्वात् । तस्माद्विद्यमानो-
भयविनाशविप्रयो ऽयं विधिरित्येव सांप्रतम् । एवं चाविहतावस्थायां
केवलगार्हपत्यानुगमने सतोऽप्युदयास्तमययोरनुगतिप्रायश्चित्तमनुद्धर-
णप्रायश्चित्तं च कृत्वाग्निहोत्रदोमः कार्य इति सिद्धं भवति ॥

पुनराधेयमित्याश्रय्यो ऽग्न्याधेयमित्यालेखन आले-
खनः । १४ ।

आलेखनमतप्रदर्शनेनैव विकल्पसिद्धावाश्रय्यमतप्रदर्शनेन स्वमतसं-
वादः स्थाप्यते । पुनराधेयं प्रत्यादरविशेषार्थमिति वेदितव्यम् ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रतन्त्रप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूचदीपिकाया-
मष्टमः पटलः । इति पञ्चमः प्रश्नः ॥

श्रीम् ॥

अथाग्न्याधेयानन्तरमग्निहोत्रं व्याख्यासुरधिकारं दर्शयति ॥

अग्निहोत्रं व्याख्यास्यामः । १ ।

अग्निहोत्रशब्दः कर्मेनामधेयं अग्नेर्होत्रमग्निविति होत्रे ऽग्निदेवतासंबन्धात् यथोक्तं ब्राह्मणे स एतद्भागधेयमभ्यजायत यदग्निहोत्रं तस्मादग्निहोत्रमुच्यत इति । क्वचिद्व्यवहारे ऽपि यथाधिश्रित्याग्निहोत्रं यस्याग्निहोत्रं दुह्यमानमित्यादौ ॥

अधिवृक्षसूर्य आविःसूर्ये वा एष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्सु-
पवेपमादाय गार्हपत्यमभिमन्त्रयते सुगार्हपत्य इति । २ ।

यस्य बोभावनुगतौ यस्य वाग्निभिरग्नीनित्यादिवत्समुच्चयार्थं वाशब्दः ।
सूर्यशब्देनोभयत्र रश्मिलक्षणा । भूमेरुत्पत्त्या रश्मयो ऽधिवृक्षमेवं
निविशन्ते यस्मिन्काले सो ऽधिवृक्षसूर्यः । तथा प्राच्यां दिशि
रश्मय आविर्भूता यस्मिन्काले स आविःसूर्यः । एतमयमभिप्रेत्यो
क्तमुदात्तु रश्मिषु दृष्टव्येति ॥ केचित्त्वाविःसूर्यं इत्यपि मन्त्रे
श्वेव कालविकल्पं मन्यन्ते । तद्युक्तं प्रातरपि विहरणकालस्य
त्वाद्नेन च तद्वगमादतो ऽन्यस्य चावचनात् अन्यथा प्रातर्वि-
कालस्यागितकालत्वप्रमत्ताश्च । न वास्त्विति वाच्यं
प्रायश्चित्तवचनात् । अत एव तर्हि

ऽवगम्यत इति चेन्नमानमिदं विहरणे ऽपीति । तत्रापि कालो विधेयो न स्यात् । तस्माद्यथोक्त एव सूत्रार्थः ॥ न विद्युदमीत्यपामु-
पस्पर्शनं दर्विहोमत्वात् । उपवेधस्तु प्रागेव व्याख्यातः ॥

अथैनं बोधयत्युदुध्यस्वाग्ने प्रति जागृह्येनमिष्टापूर्ते
संसृजेथामयं च । अस्मिन्सधस्थे अधुत्तरस्मिन्विश्वे देवा
यजमानस्य सीदतेति । ३ ।

बोधयति प्रादुष्करोति । उदुध्यस्वाग्ने इति मन्त्रोच्चारणमेव बोधन-
मित्यपरम् ॥

उद्धरेत्येव सायमाह यजमानः । उद्धरेति प्रातः । ४ ।

उद्धरेति द्विरुक्तिर्वैचित्र्यार्था । मायं च प्रातयोद्धरेत्याहेत्यर्थः । तत्रो-
द्धरेत्यनुज्ञामात्रं यजमान आह उद्धरणमन्त्रमध्वर्युरित्येवकारार्थः ।
यदा स्वयं जुह्वदपि स्वयमात्मानमनुजानीयादिति न्यायेनोद्धरेत्ये-
वाहेत्यर्थः । तत्रैव भिन्नक्रमो वा योजनीय उद्धरेत्याह्वेवेति ॥

सहस्रं तेन कामदुघो ऽवरुन्दे । ५ ।

तदन्तेनानुज्ञाविषयेण परामर्शद्वारेण ललितलक्षणयाग्निहोत्रं परामृ-
श्यते स्मर्यते च । तदग्निहोत्रेण सहस्रं कामदुघो गा अवरुन्दे लभत
इति ॥ तथा च श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे बौधायनः अथ यस्याग्निहो-
त्रमुद्धरति सहस्रं तेन कामदुघो ऽवरुन्दे इत्यथ यस्याग्निहोत्रं
जुहोति सहस्रं तेनेत्येवेदमुक्तं भवतीति ॥

वाचा त्वा होत्रा प्रायेनोज्ञात्रा चक्षुषाध्वर्युणा मनसा

ब्रह्मणा श्रोत्रेणाग्नौ धैतैस्त्वा पञ्चभिर्दैवैर्ऋत्विग्भिर्ब्रह्मरा-
मीति गार्हपत्यादाहवनीयं ज्वलन्तमुद्धरति । ६ ।

प्रज्वान्यैवोद्धरति ॥

भूर्भुवः सुवरुद्धियमाण उद्धर पाप्मनो मा यदविद्वा-
न्यच्च विद्वांश्चकार । अह्ना यदेनः कृतमस्ति पापं सर्व-
स्मान्नोद्धृतो मुञ्च तस्मादिन्युद्धियमाणमभिमन्त्रयते
यजमानः सायम् । रात्र्या यदेनः कृतमस्ति पापं सर्व-
स्मान्नोद्धृतो मुञ्च तस्मादिति प्रातः । ७ ।

प्रातस्त्रेतास्यैव मन्त्रस्य रात्र्या यदेन इत्येतावात्त्विकारः ॥

अग्निपतये ऽग्नये मे विद्वाग्निपतये ऽग्नये मे मृड ।
अमृताहुतिममृतायां जुहोम्यग्निं पृथिव्याममृतस्य जित्यै ।
तयानन्तं काममहं जयानि प्रजापतिर्यं प्रथमो जिगा-
याग्निमग्नौ स्वाहा । ८ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अग्ने सम्राडजैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः पय-
न्तरिक्षास्त्रैकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सा-
दयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठो यो
ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति

कभ्योदङ्मुखः प्रत्यङ्मुखो वा सायमायतने ऽग्निं प्रति-
ष्ठापयति । प्राङ्मुखः प्रातः । १ ।

न पुरस्तात्परिक्रमणं प्रातः ॥

स्वयं यजमान इध्मनाहरति विश्वदानीमाभरन्तो
नातुरेण मनसा । अग्ने मा ते प्रतिवेशा रिषामेत्येतया
। २ ।

इध्मानेधान्खयमाहरति न तन्येनाहारयति ॥

यद्ग्रे यानि कानि चेत्येताभिः पञ्चभिः प्रतिमन्त्रम-
ग्निपु महत इध्मनादधाति । ३ ।

इदमपि याजमानसैव यजमानाधिकागल्कन्यान्तरेषु यकृन्वाच ।
वत्यापादेन तावद्याजमानकाण्ड एवेधायामाहरणमाधानं चोभयमु-
क्तम् । भारद्वाजो ऽप्याह स्वयं यजमान एधानाद्यग्निपु महत
इध्मनादधातीति । महत इध्मानिति यावन्तः ममित्थनार्थायालं
तावन एकेकस्मिन्नादधातीत्यर्थः ॥

आहवनीये वर्षिष्ठम् । ४ ।

यथान्येभ्यो वर्षिष्ठं भवति तथा ॥

यथाहितास्तेनानुपूर्व्येणाहवनीयाद्या प्रक्रम्य । ५ ।

इध्मनादधातीत्यर्थः । आहवनीयप्रक्रमे ऽपौतरेयां यथाधानमेव क्रमः ॥

तथाग्निराधेयो यथाहुतिर्न व्यवेयात् । ६ ।

ब्रह्मणा श्रोत्रेणामोधैतैस्त्वा पञ्चभिर्देवैर्ऋत्विग्भिर्ब्रह्मरा-
मीति गार्हपत्यादाहवनीयं ज्वलन्तमुद्धरति । ६ ।

प्रज्वान्यैवोद्धरति ॥

भूर्भुवः सुवसुद्वियमाण उद्धर पाप्मनो मा यद्विद्वा-
न्यच्च विद्वांश्चकार । अहा यदेनः कृतमस्ति पापं सर्व-
स्मान्नोद्धृतो मुञ्च तस्मादिच्युद्वियमाणमभिमन्त्रयते
यजमानः सायम् । रात्र्या यदेनः कृतमस्ति पापं सर्व-
स्मान्नोद्धृतो मुञ्च तस्मादिति प्रातः । ७ ।

प्रातस्त्रैतथैव मन्त्रस्य रात्र्या यदेन इत्येतावान्विकारः ॥

अग्निपतये ऽग्नये मे विद्वाग्निपतये ऽग्नये मे नृड ।
अमृताहुतिममृतायां जुहोम्यग्निं पृथिव्याममृतस्य जित्वै ।
तयानन्तं काममहं जयानि प्रजापतिर्यं प्रथमो जिगा-
याग्निमग्नौ स्वाहा । ८ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अग्ने सम्राडजैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः ।
ऋरिषास्त्रैकं विन्दयजमानाय । ४ । नमूय
दयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठो यो ॥
ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति पुरस्तात्परि-

क्रम्योदङ्मुखः प्रत्यङ्मुखो वा सायमायतने ऽग्निं प्रति-
ष्ठापयति । प्राङ्मुखः प्रातः । १ ।

न पुरस्तात्परिक्रमणं प्रातः ॥

स्वयं यजमान इध्मनादहरति विश्वदानीमाभरन्तो
नातुरेण मनसा । अग्ने मा ते प्रतिवेशा रिषामेत्येतया
। २ ।

इध्मानेधाम्स्वयमादहरति न तन्वेनादहारयति ॥

यदग्ने यानि कानि चेत्येताभिः पञ्चभिः प्रतिमन्त्रन-
ग्निषु मंहत इध्मनादधाति । ३ ।

इदमपि याजमानमेव यजमानाधिकारान्कल्पान्नेदु व्यजन्वाच ।
मत्यापादेन तावद्याजमानकाण्ड एवेनादमादृग्णमाधानं चोभयमु-
क्तम् । भारद्वाजो ऽप्याह स्वयं यजमान एध्मनादध्याग्निषु महन
इध्मनादधातीति । मंहत इध्मानिति याजन्तः समिध्नार्थायाज्ञं
तावत एकैकमिन्द्रादधातीत्यर्थः ॥

आहवनीये वर्षिष्ठम् । ४ ।

यथान्वेभ्यो वर्षिष्ठं भवति तया ॥

यथाहितास्तेनानुपूर्व्येणाहवनीयाद्वा प्रक्रम्य । ५ ।

इध्मनादधातीत्यर्थः । आहवनीयप्रक्रमे ऽपीतरेषां यथाधानसेऽ क्रमः ॥

सधामिराधेयो यथाहुतिर्न व्यवेयात् । ६ ।

तथाग्निरनुखार्चिर्विधातव्यो यथेष्टस्योपरि दत्तामाहुतिमिषो ॥
ववेयात् व्यवध्यात् ॥

नान्तराग्नी संचरति । ७ ।

अग्नी इति गार्हपत्याहवनीयौ गृह्येते प्राधान्यात् तथोत्तरस्यै
व्यक्तत्वाच्च ॥

यदि पूर्वेऽनुगतः संचर्यम् । ८ ।

पूर्वस्मिन्त्रियमाणेऽपरान्दनुगतावमंचरणार्थं वचनं श्रव्यया तदार्थ-
क्यात् । अथाचैवार्थवादं दर्शयति ॥

पश्चाद्वि स तर्हि गतः । ९ ।

तर्हि तस्मिन्काले सोऽग्निः पश्चाद्गार्हपत्ये स्थायोनौ हि गतः । तेन
संचर्यमिति ॥

कामं हुते संचर्यमित्येके । १० ।

अजस्रविषये साक्षाद्दोमादुत्तरकालमन्तराग्न्योरयं संचरणविकल्पः ।
प्रणयनकल्पेऽपि प्रधानदोमादुत्तरकालमिति केचित् ॥

नक्तमाहवनीयं धारयति । ११ ।

पूर्वं त्वाहवनीयस्य सायंप्रातर्होमयोः पृथक्प्रणयनमुक्तं च वि०
आविःसूर्य इति तथोदङ्मुखः मध्यङ्मुखो वा सायं
प्रातरिति च । इदानीं तु सायमुपक्रम्य प्रातरपवर्गणो
कर्मोभिप्रायेणैवमेव प्रणयनमुच्यते यद्योक्तं बौधायनेन
शेवं सायमुपक्रमं प्रातरपवर्गमाचार्या मुञ्चत इति ॥

प्रणयनकल्पयोर्विप्रतिषेधादिकल्पः । तथा च कात्यायनः तस्मिन्मा-
यंप्रातर्होममेक इति । भारद्वाजश्चाह अपि वा सायमुद्धृत एव
स्यादा प्रातरग्निहोत्रादिति । तथा नक्तं वा धारयेयुर्निति ॥

नित्यो गतश्रियो धियते । १२ ।

गतश्रीर्वाख्यातस्त्वयो वै गतश्रिय इत्युक्तमित्यत्र । तस्याधानादारभ्य
नित्यो धियते । आहवनीय इति विभक्तिविपरिणामेन संबन्धः ॥
सत्यापाढभारद्वाजौ त्वाहृतुः नित्यं गतश्रियो धार्यत आयुष्कामस्य
वेति । आश्वलायनमतान्तु गतश्रियः सर्वे ऽपि नित्या यथाह
आधानाद्वाद्वाद्यमजगृहा अत्यन्तं तु गतश्रिय इति । बौधायनम-
तात्त्वगतश्रियो ऽपि पठे नित्याः सर्वे यथाह आधानप्रभृत्येवेति
ऽजगृहाः स्युरिति शालीकिरिति ॥

नित्यं गार्हपत्यम् । १३ ।

गतश्रीरगतश्रीश्च सर्व एव नित्यं गार्हपत्यं धारयन्तीत्यर्थः पुनर्नित्य-
महणात् ॥

तथान्वाहार्यपचनं यदि मथित्वाहितो भवति । १४ ।

आधानकाले यदि दक्षिणाग्निर्मथिलाहितः तमपि सर्वे नित्यमेव
धारयेयुः । सत्यापाढमतात्वाहार्यो ऽपि नित्यः ॥

यद्याहार्यो ऽहरहरेन दक्षिणत आहरन्ति । १५ ।

अदि तदानीमाहार्यं सदा योनित आहरन्ति । यज्वचनमविवक्षितम् ।
अहरहः कालेकाल इत्यर्थः यथाहरह्यजमानः स्वेयमग्निहोत्रं जुहु-

यादिति । दक्षिणत इति दक्षिणान्यायतनानुवादः । दक्षिणार्धे-
शादाहरणनियम इति केचित् ॥

उपवसथ एवैनमाहरेयुर्नवावसान एवैनमाहरेयु-
रिति वाजसनेयकम् । १६ ।

उपवसथे ऽग्न्यन्वाधानकाले । वासार्थं देशान्तरप्राप्तिरवसानं स्था-
वा इदं श्रेयो ऽवसानमागच्छेति लिङ्गात् । नवमवसानं नवावसानम् ।
पूर्वस्थानात् स्थानान्तरप्राप्तावाहरेयुर्नान्ययेत्यर्थः ॥ सम्भावसम्भयो-
स्त्वेवमुत्पादनावचनादाधानसंपादितानामग्नीनां स्वतो ऽनुदासित्य-
न्वाद्य नित्यधारणमेव युक्तमिति केचित् । तद्युक्तं नित्यधार्याणाम-
नुक्रमणेनेतरेषां धारणयुदासात् इतरथा तनुक्रमणानर्थक्यात् अर्था-
यार्थायासिं प्रणयत्यपल्लवे कर्मणि लौकिकः संपद्यत इत्यधार्येषु
न्याय्यमुत्पादनाच्च । न चैतदप्रणयनशब्दादाहवगीयैकविषयमिति मन्त्रस्य
उत्पत्तिप्रदर्शनार्थत्वात्तस्य अन्यथा दर्शपूर्णमासादिषु दक्षिणाग्रेराह-
णसिद्धेः शामिचादीनां धारणप्रसङ्गाच्च । तस्मान्न धार्यो सम्भाव-
स्यावापस्तम्भमतात् । सत्याषाढभारद्वाजाभ्यां तु धार्यस्यैव
यथा नित्यौ सम्भावसम्भाविति ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

परिसमूहनेनाग्नीनलंकुर्वन्ति । १ ।

परिसमूहनं परितो मार्जनं तेनाग्नीनलंकुर्वन्ति । स
इत्यर्थः । बहुवचनं पत्यध्वर्युञ्जमानानामन्यतमप्राप्त्यर्थम् ।
चैतस्ममूहक्यग्न्यागारमित्यत्र ॥

पुरस्तादलंकाराः सायमुपरिष्ठादलंकाराः प्रातः । २ ।

अग्नय इति शेषः । तत्र यदापुपरिष्ठाद्धोमादलंकारस्तदापुपरितन-
समिन्धनादनन्तरमिष्यते पूर्वालंकारे तथादर्शनात् । स चोभयत्र
पाणिना कार्यः समिद्धमग्निं पाणिना परिसमूहेन्न समूहयेति
वचनात् ॥

एतद्वा विपरीतम् । उभयतोऽलंकाराः सायं तथा
प्रातरित्येके । ३ ।

गतौ ॥

अग्ने गृहपते शुन्धस्वेति गार्हपत्यमग्ने वह्ने शुन्धस्वेति
दक्षिणाग्निमग्ने सम्राट् शुन्धस्वेत्याहवनीयमग्ने सभ्य
शुन्धस्वेति सभ्यमग्ने परिपद्य शुन्धस्वेत्यावसथ्यम् । ४ ।

अलंकुर्वन्तीति संवन्धः ॥

उदगग्रैः प्रागग्रैश्च दर्भैस्तृणैर्वाग्नीन्परिस्तृणत्यग्निमग्नी
वा । ५ ।

व्याख्यातः प्राक् । अग्निमित्याहवनीयो गृह्यते होमादन्तरं । अग्नि-
रणत्तणानि दूर्वादयः ॥

खादिरः सुवो वैकल्यग्निहोत्रहवर्षा अहवर्षा-
क्षिमाची वा । ६ ।

एवाग्निहोत्रसुवः पुनर्विधानात् । अहवर्षा अहवर्षा अहवर्षा
होत्रहवर्षा । तौ च दार्शपौर्णमासिकः अहवर्षा अहवर्षा

प्रसृताशतिरार्यकृताग्निहोत्रस्थालूध्वंकपालाचक्रवर्ता
भवति । ७ ।

प्रसृताशतिरमंकुचितचिला । आर्यकृता आर्यैस्सैवर्णिकैः कृता । ऊर्ध्व-
कपाला अतिर्यग्वृत्तकपाला । अचक्रवर्ता वर्तनं वर्तः न चक्रे वर्तनं
यस्याः सा तथोक्ता न चक्रभ्रमणेन निर्मितेत्यर्थः ॥

दक्षिणेन विहारमग्निहोत्री तिष्ठति तां यजमानो
ऽभिमन्त्रयत इडासि व्रतभृदहं नावुभयोर्व्रतं चरिष्यामि
सुरोहिण्यहं नावुभयोर्व्रतं चरिष्यामीड एहि मवि
अयस्वेर एह्यदित एहि गौरेहि अइ एहि सत्येन त्वाङ्ग-
यामीति । ८ ।

अग्निहोत्रार्या धेनुरग्निहोत्री ॥

अथ वेदिदेशमभिमृशंतीयमसि तस्यास्ते ऽग्निर्वत्सः
सा मे स्वर्गं च लोकममृतं च धुक्ष्वेति । ९ ।

गतः ॥

पूपासीति दक्षिणतो वत्समुपसृज्य प्राचीमावृत्त्य
दोग्ध्युदीचीं प्राचीमुदीचीं वा । १० ।

दक्षिणतो गोर्वत्समुपसृज्य यथा प्राची भवति तथा
दोग्धि ॥

न शूद्रो दुह्यात् । ११ ।

किमर्थमिति चेत् ॥

असतो वा एष संभूतो यच्छूद्रः । १२ ।

असतो निष्कृष्टादङ्गात्पादादिति यावत्पञ्चां शूद्रो अजायतेति श्रुतेः ॥

दुह्याद्वा । १३ ।

नन्विदानीमेवोक्तमसतो वा एष संभूत इति ततः परिहारः । न चाव सांन्यायवदुत्पवनेन शुद्धिरस्ति येनानुजायेतापि शूद्रः । तथा च ब्राह्मणं अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छूद्रस्तद्धि नोत्पुनन्तीति । तत्राह

यदेव गार्हपत्ये ऽधिश्रयति पवयत्येवैनत् । १४ ।

अतो ऽनुजायेत शूद्र इति भावः ॥

अग्निहोत्रस्थाल्या दोहनेन च दोग्धि । १५ ।

उभयत्राप्यधिकरणस्य करणलविवक्षया तृतीया ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

पूर्वो दुह्याज्येष्ठस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गतश्रीः स्यात् ।
अपरौ दुह्यात्कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वानुजावरो
यो वा बुभूषेत् । १ ।

याख्यातौ दर्शपूर्णमासयोरवदानविधौ । पूर्वापराविति तु स्तननिर्देश
इति विशेषः ॥

न स्तनान्संमृशति । २ ।

प्रसवणार्थं न स्तनानमिमृशतीत्यर्थः ॥

यथोपलभ्यं नित्ये कल्पे दोग्धि । ३ ।

नित्ये दोहनकल्पे यथोपलभ्यं योयः स्नाने हस्तप्राप्तस्तं दोग्धि न ह
पूर्वापरादिनियम इत्यर्थः ॥

पूर्ववदुपसृष्टां दुह्यमानां धाराघोषं च यजमानो
ऽनुमन्त्रयते । ४ ।

पूर्ववत् सोनाय्यवन् ॥

अस्तमिते दोग्धि । ५ ।

अत्र दोहनस्यास्तमयात्परत्वनियमात्तत्पूर्वभाविनः समिन्धनादेः प्राग्-
स्तमयादनुमतिः सूचिता भवति ॥

अस्मरस्तमिते होतव्यम् । ६ ।

अस्मः मद्यः । अस्तमितमात्रे दोहनादि प्रतिपद्य होमः कार्य इत्यर्थः ।
एतदेव स्मैति ॥

समुद्रो वा एष यद्दोराचस्तस्यैते गाधे तीर्थे यत्संधी
तस्मात्संधौ होतव्यमिति शैलाक्षिब्राह्मणं भवति । ७ ।

संधी नाम सायंप्रातः सूर्यगवच्चयोरन्यतरास्तमयादारभ्यान्यतरोदया-
वधिकालौ । यथा संधोपासनकालं नियच्छता गौतमेनाहं मन्थो-
तिष्या ज्योतिषो दर्शनादिति । तौ समुद्रकल्पस्याहोरात्रस्य
तीर्थे तस्मात्तत्रैव होतव्यम् । यथा गाध एव स्थितो न ।
तथागवोरेव कालयोजनं प्रतिष्ठितं भवति नान्यत्रेति भावः ।
इति द्विवचनात्प्रातःसंधिरपि स्मृतो भवति ॥

नक्षत्रं दृष्ट्वा प्रदेशे निशायां वा सायम् । ८ ।

सायं चैते ऽपि त्रयो होमकालाः संधिना सह विकल्पन्ते । नक्षत्रं
दृष्ट्वा प्रथमनक्षत्रदर्शने । प्रदोषे प्रथमयामे । निशायां द्वितीययामे ॥

उपस्युपोदयं समयाविपित उदिते वा प्रातः । ९ ।

प्रातरप्येते समंधिकाश्वलारो होमकालाः । उपसि प्राच्यां जातप्रका-
शायाम् । उपोदयं उद्यात्पूर्वस्मिन्ममये पूर्वतः प्रातःसंधिस्तत्रेत्युक्तं
भवति । समयाविपित ईषदाविर्मण्डले सूर्ये । तत्र प्रदोषान्तो होम-
कालः संगवान्तः प्रातरित्याश्वलायनः ॥ अथापदि कालान्तराणाम-
प्यनुग्राहकं ब्राह्मणं दर्शयति ॥

यदुदिते जुहोत्यग्निष्टोमं तेनावरुन्धे यन्मध्यंदिने
जुहोत्युक्थं तेनावरुन्धे यदपराल्हे जुहोति षोडशिनं
तेनावरुन्धे यत्पूर्वरात्रे जुहोति प्रथमं तेन रात्रिपर्या-
यमाप्नोति यन्मध्यरात्रे जुहोति मध्यमं तेन रात्रिपर्या-
यमाप्नोति यदपररात्रे जुहोति जघन्यं तेन रात्रिपर्या-
यमाप्नोति । १० ।

उदिते पूर्वाह्न इत्यर्थः । रात्रिपर्यायैः क्रत्वधिकारादतिरात्रो लक्ष्यते ।
तदयमर्थः । एतेषु कालेषु जुह्वेतेत्येवमविशेषेरेष्टवान्ब्रवीतीति । एवं च
सर्वमहः सर्वा रात्रिश्च होमकाल इत्युक्तं भवति । तथा च भारद्वाजः
आ सायमाहुतकालात्प्रातराहुतकालो नातीयादा प्रातराहुतिका-
लात्सायमाहुतकाल इति । न चैवं पूर्वोक्तैः कालैः महैयां तुल्यवि-
कल्पता भ्रमितव्येत्याह ॥

स न मन्येत सर्वेष्वेतेषु कालेषु होतव्यमापदि हुत-
मित्येव प्रतीयादिति विज्ञायते । ११ ।

सो ऽयं प्रतिपत्ता नैवं मन्येत सर्वे ऽमी होमकाला इति । वि-
त्तापद्यगत्यामेव कालेषु ऊतमपि ऊतं भवतीत्येतावदेव प्रतीयादित्यर्थः ॥

यो होमकालः सो ऽङ्गानाम् । १२ ।

सर्वेष्वङ्गेषु कालभेदेषु यतमस्मिन्मन्त्रानं चिकीर्षति ततमस्मिन्नेवाङ्गा-
नपि कर्तव्यानि न तु कालान्तरे । विहरणं तु वचनात्प्रागुदयाहम-
याभ्यां क्रियते ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

पत्नीवदस्याग्निहोत्रं भवति । १ ।

अग्निहोत्रं पत्नीवत्सन्निरितपत्नीकं भवति । उत्तररक्तचेणैव सिद्धे पत्नी-
वद्वचनमादरार्थम् । अस्तेति वचनाद्यजमानस्यैव कर्मणि स्वाम्यं न
पत्न्या इति ख्यापितं भवति तच्च दर्शितमेव प्राक् ॥

स्व आयतने पत्न्युपविशति । २ ।

जक्तमायतनं पत्न्याः दर्शपूर्णमासयोर्दक्षिणत उदीच्युपविशतीति । पत्न्या-
ङ्गार्हपत्यस्य प्राच्युपविशति तस्मात्पत्न्यात्पत्नी पत्न्यन्वाम्न इत्यनुवादात् ॥

अपरेणाहवनीयं दक्षिणातिव्रम्योपविश्य यजमानो
विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमि मयि श्रद्धे-
त्यप आचामति । ३ ।

आचामति भवति ॥

ऋतं त्वा सत्येन परिपिञ्चामीति सायं परिपिञ्चति ।
सत्यं त्वर्तेन परिपिञ्चामीति प्रातः । आहवनीयमग्रे ऽथ
गार्हपत्यमथ दक्षिणाग्निमपि वा गार्हपत्यमाहवनीयं
दक्षिणाग्निं यथा वाहिताः । ४ ।

मन्वाग्रमय्यथोर्गं परिपेचनं चयाणामनुक्रमणात् ॥

यज्ञस्य संततिरसि यज्ञस्य त्वा संततिमनुसंतनोमीति
गार्हपत्यात्प्रक्रम्य संततामुदकधारां सावयत्याहवनी-
यात् । ५ ।

मन्वाद्यादिर्भयोगो धारात्वात् ॥

एष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्युपवेपमादाय भूतकृत स्यापोढं
जन्यं भयमपोढाः सेना अभीत्वरीरिति गार्हपत्यादु-
दोषो ऽङ्गारान्निरुद्धं व्यन्तान्गार्हपत्येन कृत्वा सगरा
स्येत्यभिमन्य जपत्यग्नय आदित्यं गृह्णाम्यह्ने रात्रिमिति
सायम् । आदित्यायाग्निं गृह्णामि रात्र्या अहरिति
प्रातः । ६ ।

व्यन्तान् गार्हपत्यमग्रेन्ताद्विगताश्चरिरायतनाद्गतानित्यर्थः ॥

इडायाः पदं घृतवच्चराचरं जातवेदो हविरिदं जुष-
स्व । ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपा विरूपास्तेषां सप्ताना
मिह रन्तिरस्तु । रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्या-
वेति तेषमिहोचमधिश्रयति । ७ ।

दोहनस्यमपि पथो ऽग्निहोत्रस्याख्यामानीय तामधिप्रयति ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

रेतो वा अग्निहोत्रम् । न सुशृतं कुर्याद्देतः कूल-
येन्नो ऽशृतमन्तरेवैव स्यात् । १ ।

सुशृतं चेत्कुर्याद्देतः कूलयेत् दहेत् । नो अशृतं च भवति । यथा-
न्तरा मध्य इव शृताशृतयोर्भवति तथैव स्यात् ॥

समुदन्तं होतव्यम् । २ ।

अन्तेषु समुद्रतः फेनो यस्य न मध्ये तत्समुदन्तम् । तावन्मात्रेण शृतं
होतव्यमित्यर्थः ॥

उदन्तीकृत्य प्रतिषिच्यम् । ३ ।

यदेदन्तं भवति तदा प्रतिषिच्यं प्रतिषेक्यम् । उपरिष्ठादध्विन्दुत्तरेण
प्रतिषेकः तदकारश्चानन्तरमेव वक्ष्यते ॥

अप्रतिषेक्यं स्यात्तेजस्कामस्य ब्रह्मवर्चसकामस्य पा-
प्मानं तुस्तूर्पमाणस्याथो सर्वेभ्यः कामेभ्यो ऽथो यः काम-
येत वीरो म आजायेतेति । ४ ।

पाप्मानं तुस्तूर्पमाणस्येतुकारो वाङ्मलकं तिस्र्यूर्पमाणस्येत्यर्थः ।

जिघांमत इति यावत् । वीरः पुत्रः । यस्मैवं कामानुमारादनित्यं होमं
वक्ष्यति । पथसि तु नित्यः प्रतिषेकः ॥

अक्षरधिश्रितं वा । ५ ।

उदन्तीकृत्य प्रतिपेक्ष्यमधिश्रितमात्रं वैत्यर्थः ॥

अदब्धेन त्वा चक्षुपावेक्ष इति तृणेन ज्वलतावेक्षते । ६ ।

तृणेनोपगृहीतेन हविरभिद्योतयन्नवेक्षते । अभिद्योतयति अभ्येवेमहारायतीति श्रुतेः । तृणाग्नेः प्रतिसर्गावचनादुत्सर्गः ॥

देहानसंक्षालनं सुव आनीय हरस्ते मा विनैयमिति तेन प्रतिपिञ्चत्यपां वा स्तोकेन । ७ ।

देहानं क्षाल्यते येन तदुदकं केवलं वेदकलेभं सुवेणाक्षिपति ॥

उद्भव स्योद्धं प्रजया प्र पशुभिर्भूयासं हरस्ते मा विगादुद्यन्सुवर्गो लोकस्त्रिषु लोकेषु रोचयेति पुनरेवावेक्ष्यान्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातयोऽपहता व्यृद्धिरपहनं पापं कर्मापहनं पापस्य पापकृतः पापं कर्म यो नः पापं कर्म चिकीर्षति प्रत्यगेनमृच्छेति त्रिः पर्याग्निं कृत्वा धर्मोऽस्ति रायस्योपवनिरिहोर्जं हंहेति वर्त्म कुर्वन्प्रागुदासयत्युदक् प्रागुदग्वा । ८ ।

पुनरेवेति पूर्ववत्तृणेन ज्वलतेत्यर्थः । वर्त्म कुर्वन् कर्षन् ॥

न वर्त्म करोतीत्येके । ९ ।

उद्गृह्योदास्यत इत्यर्थः ॥

इह प्रजां पशून्द्ंहेति चिर्भूमौ प्रतिष्ठाप्य सुभूतकृत

स्य प्रत्यूढं जन्धं भयं प्रत्यूढाः सेना अभीत्यरीरिति
गार्हपत्ये ऽङ्गारान्प्रत्यूह्य । १० ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति सुक्सुवमादाय
रक्षः प्रत्यूष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा प्रति-
तप्यारिष्टो यजमानः पत्नी चेति संमृश्य हिरण्ययष्टि-
स्यमृतपलाशा स्रोतो यज्ञानामित्यग्निहोत्रहवलीमभि-
मन्त्योमुन्नेष्यामि इव्यं देवेभ्यः पाप्मनो यजमानमिति
सायमाह । ओमुन्नेयामीति प्रातः । १ ।

अवरोष्याग्निहोत्रं यजोन्नयनमिच्छन्ति तच्च त्रिः प्रतिष्ठापयति ।
सुक्सुवयोरादानमन्त्रस्यावृत्तिः एकस्मिन्नुत्पात् । प्रतिपन्नसंमर्शने ऽ
तन्नेष्ट विभवत्वात् ॥

हविर्देवानामसि मृत्योर्मे ऽभयं स्वस्ति मे ऽस्त्वभयं
मे अस्त्वित्युपांशुक्रोमुन्नेत्युच्चैरनुजानाति । अपचारे
यजमानस्य स्वयमात्मानमनुजानीयात् । २ ।

अपचारो ऽसंनिधिः । अनेनैव न्यायेन स्वयंहोमे
यजमानस्य व्याख्याता भवति ॥

उन्नीयमान उभौ वाचं यच्छत आ होमात् । ३ ।

शत ॥

न चाभिमीलते तिष्ठति च यजमानः । ४ ।

नाभिमीलते न मीलयेच्चतुषा होमात्तिष्ठति च । स्वयंहोमे ऽपि तिष्ठन्नेषोन्नयति । आसीन इत्यपरं विबाधमान आर्त्विज्य बलीय इति न्यायात् ॥

उन्नीत उपविशति । ५ ।

गतः ॥

चतुस्त्रयति । ६ ।

चतुरवत्तिन इति शेषः पञ्चमं जमदग्नीनामित्युत्तरवचनानात् ॥

यं कामयेत पुत्राणामयमृद्भुयादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् । ७ ।

यजमानपुत्राणां मध्ये यतममभ्यर्च्युः कामयेतायमृद्धिशीलः स्यादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् कथितो भवति । तत्समानम्यनं सुवमितरेभ्यः पूर्णमुन्नयेदित्यर्थः ॥

यदि कामयेत ज्येष्ठतो ऽस्य प्रजार्धुका स्यादिति पूण प्रथममुन्नयेत्तत ऊनतरमूनतरम् । कनिष्ठत इत्येतद्विपरीतम् । सर्वे समावदीर्या इति समम् । ८ ।

अथ यदि ज्येष्ठोज्येष्ठ ऋद्धः स्यादिति कामयेत तदा प्रथमादारभ्य क्रमात्सुवान्द्रासयेत् । यदि पुनः कनिष्ठः कनिष्ठ इति तदा प्रथमादारभ्य क्रमादर्थयित्वात्यन्तं पूर्णमुन्नयेत् । अथ यदि सर्वे समवीर्या इति

स्य प्रत्यूढं जन्धं भयं प्रत्यूढाः सेना अभोत्वरीरिति
गार्हपत्ये ऽङ्गारान्प्रत्यूह्य । १० ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति सुक्सुवमादाय प्रत्यूह्य
रक्षः प्रत्यूष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा प्रति-
तप्यारिष्टो यजमानः पत्नी चेति संस्पृश्य हिरण्ययष्टिर-
स्यमृतपलाशा स्रोतो यज्ञानामित्यग्निहोचहवणीमभि-
मन्थ्योमुन्नेष्यामि हव्यं देवेभ्यः पाप्मनो यजमानमिति
सायमाह । ओमुन्नयामीति प्रातः । १ ।

अवरोष्णाग्निहोचं यवोषधनमिच्छन्ति तच्च विः प्रतिष्ठापयति ।
सुकुसुवयोरादानमन्त्रस्यावृत्तिः एकलिङ्गत्वात् । प्रतितपनमर्मर्शने तु
तन्त्रेण विभवत्वात् ॥

हविर्देवानामसि मृत्योर्मे ऽभयं स्वस्ति मे ऽस्त्वभयं
मे अस्त्वित्युपांशुक्लोमुन्नयेत्युच्चैरनुजानाति । अपचारे
यजमानस्य स्वयमात्मानमनुजानीयात् । २ ।

अपचारो ऽर्पनिधिः । अनेनैव न्यायेन स्वयंहोमे
यजमानस्य व्याख्याता भवति ॥

उन्नीयमान उभौ वाचं यच्छत आ होमात् । ३ ।

गतः ॥

न चाभिमिलते तिष्ठति च यजमानः । ४ ।

नाभिमिलते न मीलयेच्चक्षुषा होमान्तिष्ठति च । स्वयं होमे ऽपि तिष्ठन्नेवोन्नयति । आसीन इत्यपरं विवाधमान आर्विज्यं बलीय इति न्यायात् ॥

उन्नीत उपविशति । ५ ।

गतः ॥

चतुरुन्नयति । ६ ।

चतुरवत्तिन इति श्रेयः पञ्चमं जमदग्नीनामित्युत्तरवचनात् ॥

यं कामयेत पुत्राणामयमृभुयादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् । ७ ।

यजमानपुत्राणां मध्ये यतममध्वर्युः कामयेतायमृद्धिशीलः स्यादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् कथितो भवति । तत्समानस्थानं सुवमितरेभ्यः पूर्णमुन्नयेदित्यर्थः ॥

यदि कामयेत ज्येष्ठतो ऽस्य प्रजार्धुका स्यादिति पूर्णमथममुन्नयेत्तत जनतरमूनतरम् । कनिष्ठत इत्येतद्विपरीतम् । सर्वे समावदीर्घा इति समम् । ८ ।

अथ यदि ज्येष्ठोज्येष्ठ चतुः स्यादिति कामयेत तदा प्रथमादरभ्य कमात्सुवान्द्रामयेत् । यदि पुनः कनिष्ठः कनिष्ठ इति तदा प्रथमादरभ्य कमाद्वर्धयित्वात्यन्तं पूर्णमुन्नयेत् । अथ यदि सर्वे समवीर्घा इति

तदा सर्वान्समानुन्नयेत् ॥ सर्वं वेत्ते ऽध्वर्योऽर्च्यजमानाभिप्रायं विदुषः
कामाः तत्काम्यत्वात्कामानां यथोक्तं याजमाने कामानां कामन-
मिति ॥

ययोपलभं नित्ये कल्प उन्नयति । ६ ।

कामाभावे ययामंभवमुन्नयति ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

अग्नये च त्वा पृथिव्यै चोन्नयामीति प्रथमं वाय
च त्वान्तरिक्षाय चेति द्वितीयं सूर्याय च त्वा दिवे चो
तृतीयं चन्द्रमसे च त्वा नक्षत्रेभ्यश्चेति चतुर्थम् । १ ।

उन्नयतीत्यन्वयः । उत्तरतः स्यान्त्याः सुवमासाद्येत्यायलायनः ॥

अद्वाय त्वीपधीभ्यश्चेति पञ्चमं जमदग्नीनाम् । २ ।

गतः ॥

भूरिडा भुव इडा सुवरिडा करदिडा पृथगिडेति वा
प्रतिमन्त्रम् । ३ ।

अत्रापि जमदग्नीनां पञ्चमो मन्त्रः ॥

पशून्मे यच्छेत्त्यपरेण गार्हपत्यमुन्नयनदेशे ऽभितरां
वा सादयित्वा गार्हपत्ये हस्तं प्रताप्य संमृशति सजुर्देवैः
सायंसावभिः सायंयावानो देवाः स्वस्ति संपारयन्तु

पशुभिः संपृचीय प्रजां दृहेति सायम् । सज्जूर्देवैः प्रात-
र्यावभिः प्रातर्यावाणो देवाः स्वस्ति संपारयन्तु पशुभिः
संपृचीय प्रजां दृहेति प्रातः । ४ ।

अभितरामिति संनिकर्षे गार्हपत्यस्येत्यर्थः । संमृगति सुगगतम् ।
स्थालीगतं चेति कल्पान्तरकाराः ॥

दशहोत्रा चाभिमृश्य पालाशीं समिधं प्रादेशमा-
चीमुपरि धारयन्गार्हपत्यस्य समयार्चिर्हरति । ५ ।

समयार्चिः अर्चिषः समीपेन । तथा समिधं सुचं चाध्यधि गार्हपत्यं
हत्वेत्याश्वलायनः ॥

उर्वन्तरिक्षं वोहीत्युद्भवति । ६ ।

उद्भवति गच्छति ॥

• उद्भवन्दशहोतारं व्याचष्टे । ७ ।

व्याचष्टे जपति ॥

समं प्राणैर्हरति । ८ ।

समं नासिकया हरतीत्यर्थः ॥

स्वाहामये वैश्वानरायेति मध्यदेशे नियच्छति । ९ ।

विहारस्य मध्यदेशे निगृह्णाति ॥

वाताय त्वेत्युद्गृह्णाति । १० ।

पुनः प्राणसममुद्गृह्णाति ॥

उपमेत संयतध्वं मान्तर्गात भागिनं भागधेयात्सत-
पीणां सुकृतां यत्र लोकस्तत्रेमं यज्ञं यजमानं च धेनुषु
प्रत्नमुप भूर्भुवः सुवरायुर्मं यच्चेत्यपरेणाहवनीयं दर्भेषु
सादयति । ११ ।

पूर्वत्रापरत्र च कूर्ध्वं सादयतीति बौधायनः ॥

इत्यष्टमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अत्र ब्राह्मणे रौद्रं गवि वायव्यमुपसृष्टमित्यादिनाग्निहोत्रद्रव्यस्रोत-
स्त्रिप्रभृत्या होमादवस्थाविशेषाणामनेकदेवतासंबन्धप्रदर्शनेनाग्निहोत्र-
श्रुतिमुक्ता यदग्निमुद्धरति वसवस्तूर्ध्वं गिरित्यादिनाहवनीये ऽपि तथा
कृतम् । तदिदानीं सूत्रकारो दर्शयति ॥

यस्याग्नाबुद्धियमाणे ह्वयते वसुषु हुतं भवति । निहि-
तो धूपायज्जेते रुद्रेषु । प्रथममिधमर्चिरालभत आदि-
त्येषु । सर्व एव सर्वश इधम आदीप्तो भवति विश्वेषु देवेषु
नितरामर्चिरुपावैति कोहिनीकेव भवतीन्द्रे हुतं भवति
अङ्गारा भवन्ति तेभ्यो ऽङ्गारेभ्यो ऽर्चिरुदेति
तावेव । शरो ऽङ्गारा अध्यूहन्ते ततो
ऽर्चिरुदेति ब्रह्मणि हुतं भवति । १ ।

यस्याग्रावुद्भिद्यमाणे ह्यत इति यद्देमार्थमुद्भिद्यते वसुषु ऊतं
 भवतीत्युद्गणावस्यास्तुतिः अन्ययोद्भिद्यमाणे होमार्थमवात् । यैस्त्वा-
 हवनीयायतनस्योपरि ध्रियमाण इति व्याख्यातं तैर्भूर्भुवः सुवसुद्भिद्यमाण
 इत्युद्भिद्यमाणमभिमन्त्रयते यस्याग्निरुद्भूत इत्याद्यपि तथा व्याख्यात-
 ५ यम् । इत्यास्तां तावत् ॥ अथोत्तरे ऽवस्थाविशेषाः । सो ऽयमुद्भूतो
 ऽग्निरायतने निश्चितः सधूमः शेते । ततः प्रथमं काष्ठमर्चिर्गृह्णाति ।
 ततः सर्व एवेष्टाः सर्वप्रदेशेष्वेवादीप्तो भवति । ततो ऽर्चिरुपरिमन्दवे-
 गाग्नीर्चिर्गच्छति लोहितेव च भवति । ततः काष्ठेभ्यो ऽङ्गारीभूतेभ्यो
 ऽर्चिरुत्तिष्ठति । ततो ऽङ्गाराः शरो ऽध्युहन्ते शरसा भस्मना सूक्ष्मेण
 संयोगमापद्यन्ते । ततश्च तेभ्यो नीलप्रकाशो ऽर्चिश्चोदेतीति ॥ तत्र
 रुद्रेष्वदित्येष्वित्यादीनामपि ऊतं भवतीत्यनुपपन्नः । तदुक्तं भवति
 यदेवमनेकविधावस्याश्रयभूते ऽग्नौ ह्ययते तत्सर्वास्तेव देवतासु ऊतं
 भवतीति । स्पष्टव्यायमर्थो ब्राह्मणे यथा वसुषु रुद्रेष्वदित्येष्वित्यादि ॥
 अथ होमार्थमवस्थाविधिं दर्शयति ॥

यदङ्गारेषु व्यवशान्तेषु सेलायक्षीव भाति तद्देवाना-
 मास्यं तस्मात्तथा होतव्यं यथास्ये ऽपिदधात्येवं तदिति
 विज्ञायते । २ ।

अग्नयेयं दर्शपूर्णमासयोरेव व्याख्याता तत्रापि नित्या च । तथादरश्च
 दर्शितो ऽस्या देवतास्यत्ववचनात् ॥

विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमीति होष्य-
 न्नप उपस्पृश्य पासाशीं समिधमादधात्येकां दे तिस्रो
 वा । ३ ।

होष्यन्वित्यनेन होष्यन्नुपसृशेदिति ब्राह्मणं व्याचष्टे हो ज्यं तत्र काष्ठो
विवक्षित इति । पुनःपालाशवचनात्पूर्वाः पालाशः । तथा सर्वाणां
मपि सुचा धारणमुक्तं हिरण्यकेशिना यथैकां दे तिस्रो वोपरिष्ठा-
न्मुग्दण्ड उपसंगृह्णीति ॥

एषा ते अग्ने समिदिति । हिरण्यं त्वा वंशं स्वर्गस्य
लोकस्य संक्रमणं दधामीति द्वितीयाम् । रजतां त्वा
हरितगर्भामभिज्योतिपमक्षितिं कामदुघां स्वर्ग्यां स्व-
र्गाय लोकाय रात्रिमिष्टकामुपदधे तथा देवतयाङ्गि-
रस्वहुवा सीदेति सायं तृतीयाम् । हरिणीं त्वा रजत-
गर्भां सूर्यज्योतिपमक्षितिं कामदुघां स्वर्ग्यां स्वर्गाय
लोकायारिष्टकामुपदध इति प्रातः । ४ ।

गतः ॥

इति नवमी कण्डिका ।

समिधमाधाय प्राण्यापान्य निमील्य वीक्ष्य हुत्वा
ध्यायेद्यत्कामः स्यात् । १ ।

प्राणनमुच्छ्वासे उपानने निश्वामः । यत्कामः
ध्यायेद्यथा पुत्रो ज्यास्वित्यादि ॥

हुत्वा महदभिवीक्षते । २ ।

हत्वा तदेव ऊतं महद्भूयिष्ठमभिवीक्षत इत्यर्थः । अथवा पूर्वाहुत्यर्थं प्रमादान्महद्भुत्वा तदेवाभिवीक्षेत प्रायश्चित्तार्थमित्यर्थः ॥

आदीप्तायां जुहोति श्यावायां वा यदा वा समती-
तार्चिलेलायतीव । धूपायत्यां ग्रामकामस्य ज्वलत्यां
ब्रह्मवर्चसकामस्याङ्गारेषु तेजस्कामस्य । ३ ।

समिधन्वाद्यामिन्नो ऽवम्या नित्याः शेषाः काम्याः । तत्र श्यावा
श्यामीभृता । व्याख्यातः शेषः ॥

ह्यङ्गुले मूलात्समिधमभि जुहोति । ४ ।

समिधमभि समिधि ॥

अभिक्रामं सायं जुहोत्यवक्रामं प्रातः । ५ ।

अग्निं प्रति क्रान्त्वा सायमग्नेः प्रतीपं क्रान्त्वा प्रातः ॥

उभयत्र वाभिक्रामम् । ६ ।

गतः ॥

भूर्भुवः सुवरिति होष्यज्जपति । ७ ।

होष्यन्निति पुनर्चनमवश्यकृत्यैरण्यवायार्थम् ॥

अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायमग्निहोत्रं
जुहोति । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः । ८ ।

गतः ॥

संसृष्टहोमं वाग्निर्ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति
 सायम् । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति प्रातः । ६ ।
 कुर्यादिति शेषः । संसृष्टेन मन्त्रेण होमः संसृष्टहोमः संसृष्टाग्नी-
 देवताभ्यां वा ॥

इपे त्वेति सुङ्गुखादवाचीनं सायं लेपमवमार्ष्टूर्जं
 त्वेति । ऊर्ध्वं प्रातः । १० ।

अवाचीनमग्रादाग्भ्यां विलात् । तद्विपरीतमूर्ध्वम् । तण्डुलादिभिर्होमे
 पार्श्वे । मार्जनं सामर्थ्यात् ॥

आपधीभ्यस्त्वौपधीर्जिन्वेति बर्हिषि लेपं निमृज्य बर्हो
 मे यच्छेति सुचं सादयित्वाग्ने यदहपते मा मा संताप्सी-
 रात्मन्नमृतमधिपि प्रजा ज्योतिरदब्धेन त्वा चक्षुषा
 प्रतीक्ष इति गार्हपत्यं प्रतीक्ष्य भूर्भुवः सुवरित्युत्तरा-
 माहुतिं पूर्वार्धे समिधि जुहोति तृष्णीं वा । ११ ।

पूर्वार्धे अग्नेः समिधि जुहोति ॥

न समिदभिहोतवा इत्येके । १२ ।

न समिदभिहोतव्योत्तराहुतिः । तदापि पूर्वार्ध एव होमः ॥

इति दशमी कण्डिका ।

वर्षीयसीमुत्तरामाहुतिं हुत्वा भूयो भक्षयावशि-
नष्टि । १ ।

पूर्वाहुतेर्भूयस्युत्तराहुतिः ततो ऽपि भूयान् भक्षार्थः शेषः ॥

यं कामयेत पापीयान्स्यादिति भूयस्तस्य पूर्वं हुत्वा-
त्तरं कनीयो जुहुयात् । २ ।

कनीयो ऽन्पीयः ॥

हुत्वा सुचमुद्गृह्य रुद्र मृडानाभंव मृड धूर्तं नमस्ते
अस्तु पशुपते चायस्वैनमिति त्रिः सुचाग्निमुदञ्चमति-
वल्गयति । ३ ।

अलेत्येतदमर्देक्षार्यम् । अमति हि तस्मिन्वचने उत्तरं कनीयो जुहु-
याः सुचमुद्गृह्येत्यप्यन्वयः प्रतीयते । अतिवल्गयति कम्पयति ज्वालाम् ॥

पूर्ववच्छेपमवमृज्य प्राचीनावीती स्वधा पितृभ्यः पि-
तृञ्जिन्वेति दक्षिणेन वेदिं भूम्यां लेपं निमृज्य प्रजां मे
यच्छेति सुचं सादयित्वा वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृता-
त्सत्यमुपागामिति हुत्वाप उपस्पृश्यान्तर्वेदि सुक् ।
अथाङ्गुल्यापादाय पूपासीति लेपं प्राश्नात्यशब्दं कुर्वन्न-
तिहाय दत्तः । ४ ।

पूर्ववत् पूर्वाहुतिवत् । प्राचीनावीतिवचनमविसरणार्थं लेपमार्जनेत्त-
रकालार्थं वा । दक्षिणेन वेदिमिति वेदिदेशो लक्ष्यते वेद्यभावात् ।
अत्राप उपस्पृशेति होष्यन्नप उपस्पृशेत्यनेन व्याख्यातः । अन्तर्वेदि

सुगिति क्रियाविशेषणं यथान्तर्वेदि सुगमवति न तान्ता
 वाक्यभेदेन वा योजना अन्तर्वेदि सुगमवति
 अङ्गुल्या यथा कयापि । अनामिकयेति तु कात्यायनः ।
 कुर्वन्मुखशब्दमकुर्वन् । अतिहाय दत्तः अतीत्य दन्तान् ॥

अप आचम्यैवं पुनः प्राश्नाचम्य
 वृथोत्सृप्य गर्भेभ्यस्त्वा गर्भान्प्रीणोच्चाग्रेयं हविः प्रज-
 ननं मे अस्तु दशवीरं सर्वगणं स्वस्तये । आत्मसनि
 प्रजासनि पशुसन्धभयसनि लोकसनि दृष्टिसनि । अग्निः
 प्रजां बहुलां मे करोत्वन्नं पयो रेतो अस्मासु धेहि ।
 रायस्योपमिपमूर्जमस्मासु दीधरत्स्वाहेत्युदग्दण्डया प्रा-
 ग्दण्डया वा सुचाचामति । ५ ।

अप आचम्येति प्राश्नाचम्येति चापां भक्षणविधिः न तु
 नानुवाद इति केचित् । वर्द्धिपोपयस्य सुचाचामतीत्यन्वयः ॥
 इत्येकादशौ कण्डिका ।

सौर्यं हविरिति प्रातर्मन्त्रं संनमति । १ ।

सौर्यं हविरित्येतत्कूर्यः प्रजामित्यस्यापि प्रदर्शनार्थम् । तथा
 प्रजामित्येव बौधायनः । संस्पृष्टोमे सोमं भवति यथाग्नेयं
 हविरिति ॥

द्विः सुचं निर्लिङ्गाद्भिः पूरयित्वाच्छिष्टभाजा

श्वेति पराचीनं निनीयाचम्याग्रेणाहवनीयं दग्धैरग्निहो-
चहवणीं प्रक्षालयति । २ ।

पराचीनमनाटुत्या सकृदेवापो निनीय तत आचामति न तु भक्ष-
णानन्तरम् ॥

न मांसधौतस्य देवा भुञ्जत इति विज्ञायते । ३ ।

यद्धि पात्रं मांसधौतं हस्तधौतं भवति तस्मिन्संभृतं हविर्देवा न
भुञ्जते । अतो दग्धैरेव प्रक्षालयेत् । अत एव वचनादन्यत्रापि हवि-
र्धारणार्थानि पात्राणि न हस्तेन क्षालयितव्यानि ॥

अद्भिः सुचं पूरयित्वा सर्पेभ्यस्त्वा सर्पाज्जिन्वेति प्रति-
दिशं व्युत्सिच्य सर्पान्पिपीलिका जिन्व सर्पेतरजनाज्जिन्व
सर्पदेवजनाज्जिन्वेति तिस्रः सुच उत्सिच्य चतुर्थीं पूर-
यित्वा पृथिव्याममृतं जुहोमि स्वाहेत्यपरेणाहवनीयं
निनीय शेषं पत्न्या अञ्जलौ गृहेभ्यस्त्वा गृहाज्जिन्वेति
। ४ ।

निनयेदिति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । विभागेनोर्ध्वसेको व्युत्सेकः । खद-
स्तेन भवति सुचा दुःशकत्वात् । तयोर्ध्वायामपि दिशि भवति पूर्ण-
पात्रव्युत्सेके तयादर्शनात् । सुचः सुक्परिमिता अपः । पत्न्यनेकत्वे
शेषमञ्जलिषु विभज्य निनयति ॥

यदि पत्नी नानुष्याद्देवानां पत्नीभ्यो ऽमृतं जुहोमि
स्वाहेति पत्न्यायतने निनयेत् । ५ ।

नानुशान्नान्वासीना स्नात् पूर्ववदनालम्बुकादिना ॥

अपरं सुच्यानीय विप्रुषां
निनीयाहवनीये सुचं प्रताप्य हस्तोऽवधेयो हस्तो वा
प्रताप्य सुचवधेयः । ६ ।

अपरमुदकमिति शेषः । 'सुघस्रयोः प्रतापने विकल्पः । अवधानं
च तत्रोभयत्र हस्तस्यैव ॥

तयोदगुद्दिशति सप्तर्षिभ्यस्त्वा सप्तर्षीञ्जिन्वेति । ७ ।

तथा तथा युक्कहस्तया सुचोदभुखस्तमूषाणं मंत्रर्वीनुद्दिश्य मुञ्चति
सप्तर्षिभ्यस्तेति ॥

इति द्वादशौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अग्ने गृहपते परिपत्य जुपस्व स्वाहेति सुवेण गार्ह-
पत्ये जुहोत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा । १ ।

आहुतीरिति शेषः । ताश्च श्रेषादेव स्थालीगताञ्जुहेति
वचनात् । तथैतन्मादेवाग्निहोत्रश्रेषादित्येव भारद्वाजः । ततश्च
कार्यत्वादासां न प्रयोजकत्वमिति सिद्धं भवति ॥

अग्नये गृहपतये रयिपतये पुष्टिपतये
द्याय स्वाहेत्येतामेके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

समभ्युच्चयवदेके । ३ ।

अग्निं पक्षे द्वाभ्यां स्रक्तुर्वा होमः ॥

अग्ने ऽदाम्य परिपद्य जुपस्व स्वाहेति सुवेणान्वाहार्यपचने जुहोत्येकां द्वे तिस्रथतस्रो वा । ४ ।

गतः ॥

अन्नपते ऽन्नस्य ना देहीति द्वितीयाम् । ५ ।

द्वित्वादिकल्पे द्वितीयामनेन मन्त्रेण जुहोति । ततो ऽन्याः पूर्वेषु ॥

अप्राश्य वापरयोर्युहुयात् । ६ ।

आहवनीयहोमानन्तरमेव वापरान्योरपि जुहुयात् ॥

आहवनीये होमो नापरयोः । ७ ।

इदमपि कल्पान्तरम् ॥

यदाहवनीये हुत्वापरयोर्युहुयाद्यथा स्वर्गास्त्रोकात्प्रत्यवरोहेत्तादृक्तदिति विज्ञायते । ८ ।

किमगौ निन्दितत्वादनादरणीय एवापरान्निहोमः । नेत्याह ॥

सर्वे वा एते होमार्था आधीयन्ते । चतस्रो गार्हपत्ये जुहोति चतस्रो ऽन्वाहार्यपचने द्वे आहवनीये । दश संपद्यन्ते । दशाक्षरा विराक्षिराजा यज्ञः संमित इति बहुचब्राह्मणं भवति । ९ ।

एवं हेमो ऽपि शाखान्तरे श्रूयते । अतो याथाकामी होमयोरिति
भावः । बाह्व्ये त्वपरान्योद्यतस्त्वतस्त आहुतयो नियताः ॥

दीदिहि दीदिदासि दीदायेत्येषो ऽग्न्युपसमिन्धन
आम्नातः । १० ।

सर्वेषामग्नीनामेष एवोपसमिन्धने मन्तः ॥

दीदिहि दीदिदासि दीदाय दीद्यासं दीद्यस्वेति वा
प्रतिमन्त्रम् । ११ ।

पञ्च वैते मन्त्राः पञ्चानामेकैकस्य न स्युः ॥

यथाहितास्तेनानुपूर्व्येणाहवनीयाद्वा प्रक्रम्य । १२ ।
उपसमिन्ध इति शेषः ॥

अन्तर्वेद्यपो निनीय । १३ ।

गतः ॥

इति चयोदशी कण्डिका ।

पूर्ववद्ग्रीन्परिपिञ्चति । न धाराम् । १ ।

स्त्रायतौनि शेषः । अत एव प्रतिषेधाज्जानीमः परिवेचनाङ्गं धारे-
ति । तेन बह्विदुद्धरणे ऽर्वाक् परिवेचनाद्भवति ॥

अपिपेरमे स्वां तन्वमयाद् द्यावापृथिवी
वेदीत्यग्निहोत्रस्थाल्यां तृणमङ्कानुप्रहरति । २ ।

अग्निहोत्रमाधनार्थाद्धर्चिष एकं दणमादायाग्निहोत्रस्याल्यामङ्गाद्वनीये
ऽनुप्रहरति ॥

सा ह्यग्निहोत्रस्य संस्थितिः । ३ ।

दणप्रहारस्यैव स्तुतिरियम् । यथा दर्शपूर्णमासयोर्बर्हिःप्रहरणेन संस्था
भवत्येवमग्निहोत्रस्यापीति ॥

न बर्हिरनुप्रहरेत् । असंस्थितो वा एष यज्ञो यद-
ग्निहोत्रमित्युक्तम् । ४ ।

शाखान्तरे तु न बर्हिरनुप्रहरेदिति प्रकृत्यासंस्थित इत्यादिनानुप्रहरणं
निन्दित्वा तस्मान्नानुप्रहत्यमित्युपसंक्षेपम् । अतो वैकल्पिकं दणप्रहर-
णमिति भावः ॥

अग्निहोत्रस्थालीं प्रक्षाल्याक्षितमक्षित्यै जुहोमि
स्वाहेत्युन्नयनदेशे निनयति । अन्तर्वेदि वा । ५ ।
गतः ॥

वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागामसु अद्वे-
त्यप आचम्य यजमानो ऽन्तर्वेदि मार्जयते ऽन्नादाः
स्थान्नादो भूयासं यशः स्थ यशस्वी भूयासं अद्वा स्थ
अद्विपीयेति । ६ ।

आचम्य भक्षयित्वा । अन्तर्वेदि मार्जयते वेद्यां दणं प्रभार्यं तस्मिन्नप
आसिञ्चति । यथाश्रुत्यायनः दृष्टो ऽप आसेचयते तन्माजंनमिति ॥

आपो ह शेषः प्रथमं संबभूव येन धृतो वरुणो येन

मित्रः । येनेन्द्रं देवा अभ्यपिञ्चन्त राज्याय तेनाहं
मामंभिपिञ्चामि वर्चस इति शिरस्यप आनयते । ७ ।

अनयापः शिरस्यानयते चावमृशार्यम् । तथा च श्रुतिः अपो मित्र-
त्यवमृशस्यैव रूपमकरिति । अथाग्निहोत्रे काभ्यान्कन्यानाह ॥

द्वयोः पयसा पशुकामस्य जुहुयात् । ८ ।

द्वयोगेवोरिति शेषः ॥

अग्निहोत्रस्याख्या पूर्वा दोग्धि । दोहनेनेत्तराम् । ९ ।

द्वयगुभाभ्यामुभे दुह्यात् तु पूर्ववत्समुच्चिताभ्याम् ॥

अधिश्रित्य पूर्वमुत्तरमानयति । १० ।

पूर्वं दुग्धमग्निहोत्रस्याखीगतम् । पूर्वमधिश्रित्य तस्मिन्नुत्तरं दुग्धमा-
नयति ॥

यस्य रुद्रः पशूञ्छमायेतैतयैवावृता द्वयोः पयसा
सायंप्रातर्जुहुयात् । ११ ।

रुद्रः ज्वरः पाशून् शमायेत शमयेत् हन्यात् । एतयैवावृता उक्तेन
दोहप्रकारेण ॥

तच्चेदतिहन्यात्सजूर्जातवेदे । दिव आ पृथिव्या अस्य
हविषो एतस्य वोहि स्वाहेति सायंप्रातराज्येन जुहु-
यात् । १२ ।

सायंप्रातर्जतमतीत्य पुनश्चेद्रुद्रो हन्यात्ततः सायंप्रातराज्येन ।

होत्रं जुहुयात् । सजूरिति मन्त्रेण पूर्वाहुतिः । जातवेदसं हविरिति शोधः ॥

अनारमत्यग्ने दुःशीर्ततनो जुषस्व स्वाहेति द्वादशा-
हमाज्येन हुत्वा तत ऊर्ध्वं न हृक्षेत् । १३ ।

पुनरप्यविरमति रुद्रे द्वादशाहमनेन मन्त्रेणाज्येनैव जुहुयात् । ततः
परमप्यनुपरमे न हृक्षेत् नाद्रियेत कर्म तावतैव हृतेन स्वयमारंस्थ-
ति । न चेदारंस्थति प्रवक्षादष्टप्रयुक्तत्वान्नैतादृशेन कर्मणा शौश्रूया-
रमण इत्यालोच्यानुगुणमारभेतेति भावः । न च कर्मानर्थक्यं भवा-
न्तरे ऽपि फलदानोपपत्तेः ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

पथसा पशुकामस्य जुहुयाद्ध्येन्द्रियकामस्य यवाग्वा
ग्रामकामस्यौदनेनान्नाद्यकामस्य तण्डुलैरोजस्कामस्य ।
बलकामस्येत्येके । मांसेन यशस्कामस्य सोमेन ब्रह्म-
वर्चसकामस्याज्येन तेजस्कामस्य । १ ।

पथसेऽ नित्यस्यैव षति कामे फलवच्चक्षुः । अन्ये सर्वे गुणकामा
इति शेषः ॥

प्रतिषेकं यवागूं अपयति । २ ।

यवागूं अपयंस्तूष्णीमुदकेन प्रतिषिच्य अपयति ॥

श्रुतां यजुषा प्रतिपिञ्चति । ३ ।

ततः श्रुतां सतीं पुनर्यजुषा हरस्ते मा विनैषमिथ्यनेन प्रतिपिञ्च-
तौत्यर्थः ॥

एवं मांसम् । ४ ।

गतः ॥

नाज्यं प्रतिपिञ्चति हरस्ते मा विनैषमिति । इ-
दर्भाग्रे प्रत्यस्यत्येकं वा । ५ ।

आज्यं न प्रतिपिञ्चति तत्स्थाने तु दर्भागे प्रत्यस्यति ॥

न दध्यधिश्रयति । श्रुतं हि तन्न प्रतिपिञ्चति
प्रतिपिक्तं हि तदातश्चनेनेति विज्ञायते । ६ ।

गतः ॥

एवं तण्डुलानोदनं सोमं च । ७ ।

एवं नाधिश्रयति न प्रतिपिञ्चतौत्यर्थः । अधिश्रयणप्रतिषेधादेवाप्रति-
षेके सिद्धे पुनस्तत्प्रतिषेधान्ततोऽन्येषां श्रपणसहस्रुवां अवलतावेक्षणा-
दीनामनिवृत्तिः । तथा च दध्यादि प्रकृत्य भारद्वाजः यदन्यदधिश्र-
यणाप्रतिषेचनादि सर्वं तत्क्रियत इति ॥

आज्येन तण्डुलैरोदनेन सोमेन वा ७५
प्रतिषेक्यं स्यात् । ८ ।

यस्य तेजस्कामादेरप्रतिषेक उक्तः स

जुहुयाच्च तु पयोयवाम्वादिना प्रतिषेक्षेण । तत्र त्वादिगुणकामा न भवन्ति ॥

आज्येन तेजस्कामः संवत्सरं जुहुयाद्द्वादशाहं वा । ६ ।

फलवैषम्यं तु कालयोः कर्मवैषम्यादनुसंधातव्यम् ॥

न राजन्यस्य जुहुयात् । १० ।

राजन्यस्याग्निहोत्रनिषेधे ऽपि गतश्रीत्वादाहवनीयो नित्यो धार्यते ॥

होमकाले गृहेभ्यो ब्राह्मणाधानं प्रहिणुयात्तेनो हौवास्य हुतं भवति । ११ ।

गृहेभ्य इत्यनेन गृहे पाक्यतामन्त्रस्य दर्शयति । होमकाले गृहेभ्यो ऽपाह्नयान्नं ब्राह्मणाय प्रहिणुयात् प्रदिशेत् । उ चेति निपातसमुदायः प्रसिद्धौ । तेनैवाह्य हुतं भवति स होमप्रत्याक्षाय इत्यर्थः ॥

नित्यमग्न्युपस्थानं वाचयितव्यः । १२ ।

अग्न्युपस्थानं तु मन्त्रमध्वर्युणा नित्यं कालेकाले वाचयितव्यः ॥

यो वा सोमयाजी सत्यवादी तस्य जुहुयात् । १३ ।

य एवमुभयागुणौ राजन्यस्तस्य जुहुयाद्वा । अथाग्निहोत्रस्य कर्त्तविकल्पानाह ॥

अहरहर्यजमानः स्वयमग्निहोत्रं जुहुयात् । १४ ।

अहरहर्नित्यं यजमानः स्वयं जुहुयात् ॥

पर्वणि वा । १५ ।

पर्वणि वा स्वयं जुहुयात् । अपर्वणि तु वक्ष्यमाणो ब्रह्मचारीदित्यर्थः । तथा चाश्वलायनः स्वयं पर्वणि जुहुयादृत्विजामेक इतरं कालमिति । पर्वणि स्वयं जुहुयादपर्वणि त्वनियम इत्यपरम् । तथा च कात्यायनः स्वयं वा जुहुयादुपवसथे नियम इति ॥

ब्रह्मचारी वा जुहुयाद्ब्रह्मणा हि स परिक्रीतो भवति । क्षीरहोता वा जुहुयाद्धनेन हि स परिक्रीतो भवतीति बह्वृचब्राह्मणम् । १६ ।

ब्रह्मचार्यवान्तेवासी गृह्यते ब्रह्मणा हि स परिक्रीत इति सिद्धात् । बौधायनस्याह पुत्रो ऽन्तेवासी वेति । यो ऽन्याधेय एवर्त्विक्केन परिगृहीतः स क्षीरहोता धनेन हि स परिक्रीत इति सिद्धात् । शरीत-
स्याह यो ऽस्याग्नीनाधत्ते स क्षीरहोतेति । दयमप्येतद्भक्तमाश्वलायनो यथा ऋत्विजामेक इतरं कालमन्तेवासी वेति । तयोरेक्यतरो जुहुयात् ॥ अपर्वण्यपीत्यपरं अवशिष्टाध्याख्यानतरीयविधिनाथ । तत्र प्रथमो वाग्नदो वैचित्र्यार्थो यजमानेन सह विकल्पार्थो वा ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अग्न्युपस्थानं व्याख्यास्यामः । १ ।

अधिकारप्रदर्शनं सुखपरणार्थं अग्न्युपस्थानवदत्र समिध विविष्टकर्मसंमत्यर्थं च ॥

उपतिष्ठत इति चेद्यमान आहवनीयमेवोपतिष्ठेत ।
वचनादन्यम् । २ ।

अस्मिन्नधिकारे अविशेषितायामुपस्थानचोदनायामाहवनीयमेवोपति-
ष्ठेत । वचनान्वयं गार्हपत्यादिकम् ॥

उत्तरामहुतिमुपोत्थाय कवातिर्यङ्गिवोपतिष्ठेत । ३ ।

उत्तरामाहुतिमुपोत्थाय उत्तरामाहुतिं प्रत्याहवनीयसमीप उत्था-
येत्यर्थः । कवातिर्यङ्गीपत्तिर्यङ्मुखः सन्नभिं प्रत्यपीपदभिमुखः स्थित
इति यावत् । अवोपोत्थानवचनादन्यवासीनस्योपस्थानविधावासीन
एवोपतिष्ठते ॥

उपप्रयन्तो अध्वरमिति षड्भिः । ४ ।

आहवनीयमुपतिष्ठत इति शेषः ॥

अग्नीषोमाविमं सु स इति सप्तम्या पूर्वपक्षे । ऐ-
न्द्राग्न्या सप्तम्यापरपक्षे । ५ ।

ऐन्द्राग्न्या उभा वामिन्द्राग्नी इत्यनया प्रकरणात् । तत उभा वामि-
न्द्राग्नी इत्येन्द्राग्नीत्येव सत्यापाढः । तस्मात्पूर्वास पदसु पठिता श्वेव
पुनरावर्तनीया ॥

दधिक्रावृणो अकारिषमित्युभयत्राप्यस्या । ६ ।

उभयत्रोभयोः पचयोः ॥

समाग्ने वर्चो विहवेष्टस्त्विति चतस्रः पुरस्ताद्ग्नीषो-
मीयायाः पूर्वपक्षे । तथैन्द्राग्न्या अपरपक्षे । ७ ।

सप्तम्याश्च पुरस्ताच्चतस्र एता उपस्थानार्थाः स्युरित्यर्थः । अपार्थं
 एता नोपस्थानार्था इति केचित् । तदयुक्तं उपस्थानाधिकारात्
 प्रातरवनेके चतस्रो ऽग्नीषोमाविमं सु म इत्येवेत्यत्रोपस्थानार्थताया
 व्यक्तत्वात् ममाग्रे वर्चा विहवेत्यस्त्विति चतस्रो जपित्वेति कश्चिद्विद्वे-
 षप्रदर्शनाच्च । तथा चतस्रभिरुपतिष्ठेतेत्येव सत्याषाढभारद्वाजौ ॥
 तत्र त्वादितः षड्भ्यो ऽङ्गारमेताश्चतस्र उक्ता ततो ऽग्नीषोमौघे-
 न्द्राग्न्यौ पञ्चशादेकादशौ नियमेते । ततो दधिकाव्य इति द्वादशे-
 त्यनुक्तिः पर्यनुयोज्या विचित्रत्वात्सूत्रक्रियायाः ॥

अग्न आयूंषि पवस इति षड्भिः संवत्सरेसंवत्सरे
 सदा वा । ८ ।

प्रतिसंवत्सरं सप्तसप्तदेताभिराहवनीयमुपतिष्ठते । सदाहरहर्वा ॥

पवमानहवींषि वा संवत्सरेसंवत्सरे निर्वपेदेतासां
 स्थाने । ९ ।

अथवा नैताभिरुपतिष्ठेत किं तु प्रत्याग्रायत्वेन संवत्सरे पवमानहवींषि
 समानतन्त्राणि निर्वपेत् ॥

आयुर्दा अग्न इति सिद्धमा चित्रावसोः । १० ।

चित्रावसुशब्देन तदादिमन्त्रो लक्ष्यते । आयुर्दा इत्यादि चित्रावसो
 स्वस्ति ते पारमशीयेत्यन्तो मन्त्रः । पूर्वमन्त्रचतुष्टयं सिद्धमुपस्थाने ।
 न तत्र कश्चिद्विशेष इत्यर्थः ॥

विश्चित्रावसुना सायमुपतिष्ठते । चिरर्वाग्वसुना
 प्रातरर्वाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय । ११ ।

इतिकरणो ऽन्ते द्रष्टव्यः । इत्यर्वाग्वमुना प्रातरिति । अर्वाग्वसुवचने
च प्रमद्धात्प्रातरवनेकार्थं न त्वस्मिन्नेवोपम्याने प्रातर्विशेषप्रदर्शनार्थम् ।
मायंकाल एवास्य नियम इव्यमाणत्वात् । तथा अर्वाग्वमो स्वस्ति ते
पारमशीयेति प्रातः प्रातरवनेक इत्येव भारद्वाजः ॥

इन्धानास्त्वा शतं हिमा इत्युपस्थायेन्धानास्त्वा शतं
हिमाः । अग्नेः समिदस्यभिश्श्रुत्या मा पाहि सोमस्य
समिदसि परस्पा म एधि यमस्य समिदसि मृत्योर्मा
पाहीति चतस्रः समिध एकैकस्मिन्नाधाय सं त्वमग्ने
सूर्यस्य वर्चसागथा इत्यनुवाकशेषेणोपस्थाय वयं सोम
व्रते तव मनस्तनूषु विभ्रतः प्रजावन्तो अशीमहीति
मुखं विमृष्टे । १२ ।

इन्धानास्त्वेत्यनया सप्तपदयत्ना प्रथममाहवनीयमुपम्याय पुनरनयाप-
रैव त्रिभिर्यजुर्भिरेकैकचाग्नौ चतस्रश्चतस्रः समिध आदध्यात् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

संपश्यामि प्रजा अहमिति गृहान्ग्रेक्षते । १ ।

गृहमेव गृहाः ॥

अग्निः स्थाम्नो वो भक्षीयेति गोष्ठमुपतिष्ठते । २ ।

गोममूत्रो गोष्ठं न तु गोम्वानं अग्निो वो भक्षीयेति निज्ञात् ॥

रेवती रमध्वमित्यन्तराग्नी तिष्ठञ्जपति । ३ ।

गतः ॥

संहितासि विश्वरूपीरिति वत्समभिमृशति । ४ ।

वत्सं यं कंचिदभिमृशत्यविशेषात् । अग्निष्टोत्रा वत्समित्येव तु
बोधायनः ॥

संहितासि विश्वरूपेति वत्साम् । ५ ।

तेनैव वत्सामण्यभिमृशति । विश्वरूपेति तु विकारः ॥

भुवनमसि सहस्रपोषं पुषेति वा वत्सम् । ६ ।

वत्समिति यवनाच्च वत्सायामयं मन्त्रः ॥

उप त्वाग्ने दिवेदिव इति तिसृभिर्गायत्रीभिर्गार्ह-
पत्यमुपतिष्ठते ऽग्ने त्वं नो अन्तम इति चतसृभिश्च द्वि-
पदाभिः । ७ ।

गायत्रीभिर्द्विपदाभिर्गिति आह्वयानुकरणार्थं तद्वाग्व्यानार्थं वा ॥

स नो बोधि शुधी हवमुरुष्या णो अघायतः सम-
स्तादित्येषा चतुर्थी भवति । ८ ।

द्विपदेति शेषः ॥

ऊर्जा वः पश्याम्यूर्जा सा पश्यतेति
पशून्वा । ९ ।

गतः ॥

महि चीणामवो ऽस्तु द्युक्षं मित्रस्यार्थम्णः । दुरा-
धय वरुणस्य ॥ नहि तेषाममा चन नाध्वसु वारणेष्वा ।
ईशे रिपुरघशंसः ॥ ते हि पुत्रासो अदितेच्छर्दिर्द्यच्छ-
न्त्यजस्रम् । वि दाशुपे वार्याणीति प्राजापत्येन तृचे-
नोपतिष्ठते । १० ।

आश्वनौयमिति शेषः ॥

यं कामयेत स्वस्ति पुनरागच्छेदिति तमेताभिरन्वी-
क्षेत । स्वस्त्येव पुनरागच्छतीत्ययज्ञसंयुक्तः कल्पः । ११ ।
यो ऽन्यं प्रवक्ष्यन्तं कामयेत अनामयमेवायं पुनरागच्छेदिति स तं
प्रम्वितमेतेन तृचेनावीक्षेत स स्वस्त्येव पुनरागच्छति । सर्वार्थंश्चायं
कन्यो न यजमानस्यैवेत्यर्थः ॥

मा नः शंसो अररुषो धूर्तिः प्रणङ्गर्त्यस्य । रक्षा
णो ब्रह्मणस्पते ॥ यो रेवान्यो अभीवहा वसुवित्पुष्टि-
वर्धनः । स नः सिपक्नु यस्तुरः ॥ परि ते दूडभो रथो
ऽस्मां अश्रोतु विश्वतः । येन रक्षसि दाशुपः । १२ ।

इति मग्नदशी कण्डिका ।

तत्सवितुर्वरेण्यं सोमानं स्वरणं मित्रस्य चर्पणीधृतः
प्र स मित्र कदा चन स्तरीरसि कदा चन प्रयुच्छसि
परि त्वाम्ने पुरं वयमित्युपस्थाय । १ ।

आहवनीयमिति शेषः ॥

निमृदो ऽसि न्यहं तं मृदासं यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्म इति दक्षिणस्य पदः पाण्या निमृद्वीयाद्यदि पापीयसा स्पर्धेत । प्रभूरसि प्राहं तमभिभूयासं यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्म इति दक्षिणतः पदो निमृ-
ह्नीयाद्यदि सदृशेन । अभिभूरस्यभ्यहं तं भूयासं यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्म इति प्रपदेन यदि श्रेयसा । २ ।

काव्यो ऽयं प्रयोगः । यदि पापीयसात्मनो हीनार्द्धिना स्पर्धेत न किलायमभ्युत्थः स्यादिति तदा दक्षिणस्य पदः पाण्या पश्चिमभागे निमृद्वीयात् निषीडयेद्भूमिम् । यदि सदृशेन स्पर्धेत कथं किलार्थं मन तुल्यः संवत्स इति दक्षिणस्य पदो दक्षिणतः दक्षिणेन भागे निमृह्नीयात् निषीडयेत् । यदि श्रेयसा स्कीतार्द्धिना स्पर्धेत धिगर्भं मदधिकः पाप इति प्रपदेन पादाग्रेण निमृह्नीयात् । एवं कृते स न्यकुतो भवतीति भावः ॥

पूषा मा पशुपाः पातु पूषा मा पथिपाः पातु पूषा माधिपाः पातु पूषा माधियतिः पात्विति लोकानुपस्थाद् प्राचो दिग्भिर्देवताभिं स ऋच्छतु यो मैतस्यै ऽभिदासति । दक्षिणा दिगिन्द्रो देवतेन्द्रं स ऋच्छतु मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । प्रतीचो दिक् सोमो

सोमं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । उदीची
 दिङ्मित्रावरुणौ देवता मित्रावरुणौ स ऋच्छतु यो
 मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । ऊर्ध्वा दिग्बृहस्पतिर्देवता
 बृहस्पतिं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति ।
 इयं दिग्दितिर्देवतादितिं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो
 ऽभिदासतीति यथालिङ्गं दिश उपस्थाय । ३ ।

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

अग्नीनुपसमाधाय धर्मो मा धर्मणः पातु विधर्मो
 मा विधर्मणः पात्वायुश्च प्रायुश्च चक्षुश्च विचक्षुश्च
 प्राङ्चावाङ्चोरुग उरुगस्य ते वाचा वयं सं भक्तेन
 गमेमहीत्युपस्थायाम् आयूंषि पवस द्रव्याग्निपावमा-
 नोभ्यां गार्हपत्यमुपतिष्ठते । १ ।

लोकोपस्थानमेकैकस्यैकेन मन्त्रेणैकलिङ्गत्वात् । चतुर्थो विकल्पार्थः ।
 उपसमाधानं काष्ठैरुपममित्थनम् । धर्मो भेत्याद्यवनीयस्योपस्थानम् ॥

अग्ने गृहपत इति च । पुत्रस्य नाम गृह्णाति तामा-
 शिपमाशासे तन्तव इत्यजातस्य । अमुष्मा इति जातस्य
 । २ ।

व्याख्यातो ऽयं याजमाने ॥

यत्किंचाग्निहोत्री कामयेत तदग्नीन्याचेत । उपैनं
 तन्नमतीति विज्ञायते । ३ ।

अग्न्युपस्थानान्ते यजमानो ऽभिमतमर्थमग्नीन्याचेत । सो ऽर्चो
स्वयमागच्छति । एवमुपस्थानमुक्ता तस्थानित्यत्रमपि दर्शितं ब्राह्मणे ।
तदिदानीं दर्शयति ॥

उपस्थेयो ऽग्नीर्नोपस्थेया इत्युक्तम् । ४ ।

ब्राह्मणे ऽप्युपस्थेयो ऽग्नीर्नोपस्थेया इति विचार्योपस्थानं तावन्नि-
न्दित्वा तस्मान्नोपस्थेय इति निषिध्य तत उपस्थानं प्रशंसापुरःसरमुक्तं
तस्मादुपस्थेय इति । तेनैवं विहितप्रतिषिद्धमुपस्थानं वैकल्पिकमिति
भावः । अथोपस्थानकल्पे ऽपि सायमेवोपस्थानं न प्रातरित्युक्तं
ब्राह्मणे । तदपि दर्शयति ॥

नक्तमुपतिष्ठते न प्रातः । ५ ।

एवं च यद्योक्तमेतदुपस्थानं न प्रातःकाले सम्भूत इति सिद्धं
भवति । अत एव चोत्तरमिन्कल्पे सायप्रातरिति वक्ष्यति । मुख्यं
चैतत्पूर्वान्तरेषु यथैवमेव सायंसायमुपतिष्ठेतेत्यादि ॥ अथ शाखान्त-
रभिप्रायेण याजमानान्तरस्यापि प्रातर्निवृत्तिं दर्शयति ॥

न प्रातरग्निमुप चनावरोहेन्न प्रातराहिताग्निश्च न
मन्येतेति वाजसनेयकम् । ६ ।

चनेति निपातो ऽप्यर्थः । प्रातरग्निमपि नोपगच्छेत् । आहिताग्नि-
स्त्रीत्यपि न मन्येत च । का कथा याजमानेवित्यर्थः ॥

भूर्भुवः सुवः सुप्रजाः प्रजया भूयासं सुवीरो
सुवर्चा वर्चसा सुपोपः पोषैरित्येवोपतिष्ठेतेति
यकम् । भर्तुं वः शक्यं श्रद्धा मे मा व्यागादिति वा । ७

इमावपि कल्पौ सायंकालिकावेव उत्तरश्च सायंप्रातर्यहणात् । एव-
कारः सर्वतरोपस्यानतन्त्रनिवृत्त्यर्थः ॥

वात्सप्रेणैव सायंप्रातरुपतिष्ठेतेत्येको । ८ ।

वात्सप्रं दिवस्परौत्यनुवाकः सूचत्राङ्घ्रणप्रसिद्धेः । तच्च सायंप्रातर्यहणा-
त्प्रातरपि प्रातरवनेकेन विकल्प्यते । पूर्ववदेवकारार्थः । यदा सायमु-
पस्यानं वात्सप्रेण तदा प्रातरपि तेनैवेत्येवकारार्थ इत्यपरम् ॥

गोपूक्तेनाश्वसूक्तेन वा । ९ ।

गोपूक्तिना दृष्टं साम गोपूक्तं अश्वसूक्तिना दृष्टं सामाश्वसूक्तं तथा
ऋन्दोगप्रसिद्धेः । तयोश्चाद्यमाश्रेयं सौर्यमितरत् । अतः सायंप्रातर्यव-
तिष्ठेते । गोपूक्तमा गावो अग्नन्त्रित्यनुवाकशेषः । प्रकारश्चान्दसः ।
यदक्रन्द इत्यनुवाको ऽश्वसूक्तमित्यन्य ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

प्रातरवनेकेन प्रातरुपस्थेयः । १ ।

प्रातरवनेको नाम शाखान्तरौयमुपस्यानं प्रातःकालमवन्धात् दृष्टा-
वनेजनमवन्धाच्च । तेन प्रातरुपस्थेयो ऽग्निर्न मायम् ॥

अधिश्रित उन्नीयमाने वा समाम्ने वचौ विह्वेष्ट-
स्त्विति चतस्रो जपित्वापां पते यो ऽपां भागः स त एव

प्रतिपिक्ता अरातयः प्रतिपिक्ता अरातयः प्रतिपिक्ता
 अरातय इति त्रिभूमौ प्रतिपिच्य कासाय वां जैधियाव
 वामौङ्गेक्षियाय वामन्नाद्याय वामवनेनित्रे सुकृताय
 वाम् । इदमहं दुरङ्गन्यां निप्सावयामि भ्रातृव्याणां
 सपत्नानामहं भूयासमुत्तमः । अपां मैवादिवोदकमि-
 ति हस्तौ प्रक्षाल्य श्रियं धातर्मयि धेहि श्रियो माधि-
 पतिं कुरु । विशामीशानो मघवेन्द्रो मा यशसा नय-
 दिति जपित्वा*वर्च्युष्टा देवजूता वीडु छपयजम्भनीः ।
 आपो मलमिव प्राणिजन्मसत्सु शपथो अधी*त्याचम्ये-
 न्द्रियावतीमद्याहं वाचमुद्यासं दीर्घप्राणो ऽच्छिन्नो ऽद्व्यो
 गोपाः । अजस्रं दैव्यं ज्योतिः सौपर्णं चक्षुः सुश्रुतौ
 कर्णौ देवश्रुतौ कर्णौ केशा वर्हिः शिखा प्रस्तरो यथा-
 स्थानं कल्पयध्वं शं हृदयायादो मा मा हासिष्टेति
 यथालिङ्गमङ्गानि संमृश्य । २ ।

इति विंशौ कण्डिका ।

वर्चो ऽसि वर्चो मयि धेह्यायुक्तायुःपत्नी स्वधा वो
 गोप्यो मे स्थ गोपायत मा रक्षत मात्मसदो मे स्थ ।

* thus according to the MSS, corrupted from Atharva
 Veda 2 7 1

मा नः कश्चित्प्रधान्मा प्रमेष्मद्गुप प्रत्नमुपभूर्भुवः सुव-
 रायुर्मे यच्छतेति सर्वानुपस्थायोत्तरेणानुवाकेनाहवनीयं
 धर्मा जठरान्नादं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतमन्नादो ऽहम-
 द्यास्मिञ्जने भूयासमनन्नादः स यो ऽस्मान्देष्टि । कवी
 मातरिस्थाना पशुमन्तं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतं पशुमा-
 नहमद्यास्मिञ्जने भूयासमपशुः स यो ऽस्मान्देष्टि । यमा-
 ज्जिरसा यशस्विनं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतं यशस्व्यहम-
 द्यास्मिञ्जने भूयासमयशः स यो ऽस्मान्देष्टि ॥ अग्ने यो
 नो अन्ति शपति यथ दूरे समानो अग्ने अरणो दुर-
 स्थुः । वैश्वानरेण सयुजा सजोपास्तं प्रत्यञ्चं संदह
 जातवेदः ॥ अग्ने यत्ते ऽर्चिस्तेन तं प्रत्यर्च यो ऽस्मान्देष्टि
 यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते शोचिस्तेन तं प्रतिशोच यो
 ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते तपस्तेन तं प्रति-
 तप यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते हरस्तेन
 तं प्रतिहर यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते
 तेजस्तेन तं प्रतितितिग्धि यो ऽस्मान्देष्टि यं च वयं
 द्विष्मः । १ ।

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

अग्ने रुचां पते नमस्ते रुचे रुचं मयि धेहि । अर्वा-
 ग्वसो स्वस्ति ते पारमशीयार्वाग्वसो स्वस्ति ते पारम-

शीयावाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय । तन्तुरसि ततो
 मा च्छित्वा असौ स्वस्ति ते ऽस्त्वसौ स्वस्ति ते ऽस्त्वसौ
 स्वस्ति ते ऽस्त्विति पुत्राणां नामानि गृह्णाति त्रिस्त्रिरे-
 कैकस्य । स्वस्ति वो ऽस्तु ये मामनुस्य पाणोर्वीरंहस-
 स्यान्तु द्यौश्च पृथिवी चापश्चौपधयथोर्क्च स्रुता च ।
 यथा ह त्वदसवो गौर्यं चित्पदि पितामंमुञ्चता यजत्राः ।
 एवो षसन्मुञ्चता व्यंहः प्र तार्यग्ने प्रतरं न आयुः ।
 वयः सुपर्णा उप सेदुरिन्द्रं प्रियमेधा ऋपयो नाधमा-
 नाः । अप ध्वान्तमूर्गुहि पूरि चक्षुर्मुमुग्धस्मान्विधयेव
 बहान् ॥ अग्न आयूंषि पवसे दधिकावृणो अकारिपमि-
 ति द्वे ममाग्ने वर्चो विहवेष्टस्त्विति चतस्रो ऽग्नोषोमाविमं
 सु म द्रव्येषा । तत्सवितुर्हृणीमहे वयं देवस्य भोजनम् ।
 श्रेष्ठं सर्वधातमं तुरं भगस्य धीमहि ॥ अस्य हि स्वयश्-
 स्तरं सवितुः कच्चन प्रियम् । न मिनन्ति स्वरा-
 ज्यम् । १ ।

इति द्वाविंशोऽध्यायः ।

अथा नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगं । परा
 दुःष्टप्रियं सुव ॥ विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परा
 सुव । यद्गद्रं तन्न आ सुव ॥ अनागसो अदितये वयं

देवस्य सवितुः सवे । विश्वा वामानि धीमहि ॥ स हि
 रत्नानि दाशुषे सुवाति सविता भगः । तं चित्रं भाग-
 मीमहे ॥ वाममद्य सवितर्वाममु श्रो दिवेदिवे वाम-
 मसभ्यं सावीः सौभगम् । वामस्य हि क्षयस्य देव भूरे-
 रया धिया वामभाजः स्याम ॥ दीक्षा तपो मनसो
 मातरिश्वा वृहस्पतिर्वाचो अस्याः स योनिः । वेदांसि
 विद्या मयि सन्तु चारवो ऽग्नोषोमा यशो अस्मासु
 धत्तम् ॥ अग्निर्येन विराजति सोमो येन विराजति
 सूर्यो येन विराजति विराड् येन विराजति तेनाहं
 विश्वतस्परि विराज्यासमिद्वैकवृदित्युपस्थाथाग्नेस्तृणान्य-
 पचिनेति । तेजस्वी ह ब्रह्मवर्चसी भवतीति विज्ञायते । १ ।

प्रतिषिक्ता अरातय इति प्रत्यभ्यामं भुमावप आमिञ्चति । अभ्यस्तारु-
 पनिर्देशः प्रतिप्रतिषेकं मन्त्रावृत्त्यर्थो ऽमर्वमन्त्रावृत्त्यर्थश्च । हस्ताव-
 नेजनमदृष्टार्यम् । अयक्युष्टा इत्याचमनमपां भक्षणम् । इन्द्रियावती-
 मित्यास्यमंमर्शनं दीर्घप्राण इति नायिकायाः अजस्रमिति चक्षुषः
 सश्रुताविति कर्णयोः केशा इति केशानां शिखेति शिखायाः यथा-
 न्यानमिति हृदयस्य । वर्चो ऽमीत्यादिना सर्वानग्नीनुपस्थाप्य तत
 उत्तरामाहुतिमुपैत्याप्य घर्मा जठरेत्यादिनेद्वैकवृदित्यन्तेनानुवाके-
 गाहवनीयमुपस्थाप्येति वक्ष्यमाणेन संयन्धः । तत्र निरर्वाग्यमुना
 प्रातरिति प्राशुक्ताभ्यामप्रदर्शनमर्वाग्यसो खल्लीति । तन्नुरमीत्येतत्पु-
 षेपुत्रे ऽभ्यावर्तते । तत्राभ्यस्तारुपनिर्देशः प्रतिषेकवद्वाक्योऽयः । दधि-

क्रावणो अकारिषमिति द्वे इति दधिकावण आ दधिका इत्यनयो-
र्यद्वयम् । अग्रेऽमृणान्यपचिनोति यान्यग्नीनां परिस्तरणदृष्टानि तानि ।
तेभ्यः स्वयमपोहति । नाध्वर्युः प्रकरणात्प्रातरवनेक एवायं नियमः ।
अन्यत्र त्वध्वर्युरेव परिममूहनकाले ऽपोहति ॥

इति त्रयोविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

प्रवत्स्यन्संप्रेष्यत्यग्नीन्समाधेहीति । १ ।

रामान्तरे रात्रिवायः प्रवासः । तं करिष्यन्नग्नीन्समाधेहीति विश्व
प्रज्वलयेत्यग्निहेत्रहेतारं परिकर्मिणं वा संप्रेष्यति ॥

ज्वलत उपतिष्ठते । २ ।

गतः ॥

यश्चान्नः शंस्य पाहि तन्नो गोपायास्माकं पुनराग-
मादित्याहवनीयम् । प्रजां नो नर्य पाहि तां नो गो-
पायास्माकं पुनरागमादिति गार्हपत्यम् । अन्नं
बुध्य पाहि तन्नो गोपायास्माकं पुनरागमादित्यन्वाह-
र्यपचनम् । ३ ।

उपतिष्ठत इत्यनुषङ्गः ॥

अन्तराग्नी तिष्ठन्नपतीमान्नो मित्रावरुणा

पायतं युवम् । अविनष्टानविहृतान्पूपैनानभिरक्षत्वा-
स्माकं पुनरागमादिति । ४ ।

अग्नी इति पूर्ववत् ॥

पूर्ववद्विराट्क्रमैरुपस्थायाशित्वा प्रवसथमेध्यन्नाहा-
ग्नीन्समाधेहीति । ५ ।

पूर्ववदग्न्याधेयवत् । विराट्क्रमैरुपस्थाने कृते ऽशित्वा गमनकाले
पुनरग्नीन्समाधेहीत्याह यद्यशित्वा गन्तुमिच्छति । अनशित्वा गमने
तु पुनःसमाधानम् । उपस्थानमेवात्र कार्यं अविच्छेदात् आगतो-
पस्थाने तथादर्शनाच्च । अन्नं पुनःसमाधानं पुनरुपस्थानमित्येतत्त-
यमपि नित्यमेवेत्यपरम् । पुनःसमाधाने विहृतानामेव ज्वलनं न
पुनर्विहरणं एककर्मात् ॥

ज्वलत उपतिष्ठते प्रजां मे नर्यं पाहि तां मे गोपा-
यास्माकं पुनरागमादिति गार्हपत्यम् । अन्नं मे बुध्य
पाहि तन्मे गोपायास्माकं पुनरागमादित्यन्वाहार्यपच-
नम् । पशून्मे शंस्य पाहि तान्मे गोपायास्माकं पुनरा-
गमादित्याहवनीयम् । ६ ।

गतः ॥

सम नाम प्रथमं जातवेद इति च । ७ ।

यदाहवनीयमुपतिष्ठत इत्यन्वयः ॥

वाग्यतो ऽभिप्रव्रजति मा प्रगाम पथो वयं मा

यज्ञादिन्द्र सोमिनः । मान्तःस्युर्नो अरातयः । उद्-
 स्मां उत्तरान्नयाग्ने घृतेनाहुत । रायस्योपेण
 प्रजया च बहून्कृधीति । ८ ।

मन्त्रान्ते विहारान्निर्गच्छति ॥

आरादग्निभ्यो वाचं विस्तृजते । ९ ।

आरात् दूरात् अक्षदिर्दग्धं इति यावत् । तथोत्तरत्र यज्ञं भवि-
 यति ॥

इति चतुर्विंशौ कण्डिका ।

प्रवसन्काले विहारमभिमुखो ऽग्न्युपस्थानं जपति । १ ।

प्रवसन्नग्निषोचकाले यत्र विहारणां दिग्मभिवीक्षमाणः सर्वानग्न्युप-
 स्थानाधिकारविहितान्मन्त्राञ्चपतीत्यर्थः ॥ तथा चाग्न्युपस्थानान्ते
 भारद्वाजः एवं विहितमेवाम्य प्रवसतो ऽप्यग्न्युपस्थानं भक्त्येतावन्नाका-
 यानि मंसृग्य कर्माण्डध्वर्युन्मानि कुर्याद्यजमानः काले तां दिग्म-
 भिमुखो मन्त्राञ्चपेदिति ॥

इद्वैव सन्तत्र सतो वो अग्रयः प्राणेन वाचा
 विभर्मि । तिरो मा सन्तमायुर्मा
 वो वैश्वानरेणोपतिष्ठ इति यदग्न्युपस्थाय
 यतिष्ठेत । २ ।

अथैवागमिष्यामीति बुद्ध्या राजपुरुषनिर्वन्धादिना यदानुपम्याय
 सेत्प्रवसेत्तदा तत्रम्य एव मन्त्रेतथैवाग्नीनुपतिष्ठेत । एतयेत्येतदेतं
 मन्त्रमुक्त्वा भक्तयेदित्यादिवद्वैचित्र्यार्थम् । एवकारः सर्वेतरमन्त्रव्यावृ-
 त्त्यर्थः ॥ पूर्वेण सहैकग्रन्थमेके योजयन्ति प्रवसन्काले विद्यारमभिमुख
 इहैव मन्त्रित्येतद्गन्तुपम्यान् जपति अनुपम्याय प्रोषितो ऽप्येतथैव
 प्रवासोपम्यान् कुर्यादिति । बौधायनश्चाह अयेदं परोक्षोपम्यान्
 भक्तौहैव मन्त्रित्यादि ॥

समिधः कृत्वा प्रत्येति । ३ ।

प्रत्यागमनकाले समिधः पाणौ कृत्वा प्रत्येति ॥

यथा ह वा इतं पितरं प्रोषिवांसं पुत्राः प्रत्याधा-
 वन्त्येवं ह वा एतमग्रयः प्रत्याधावन्ति । स शकलान्दा-
 रूणि बाहरन्नेति यथैव तत्पुत्रेभ्य आहरन्नेति । तादृक्त-
 दिति विज्ञायते । ४ ।

प्रोषिवांसं प्रोषितवन्तम् । इतं पुनरागतम् । स यजमानः । शकलान्
 भिन्नानि काष्ठानि । दारूणि तान्येवाभिन्नानि । यथैव तत्पुत्रेभ्य
 आहरन् यथा तत्र पिता पुत्रेभ्यः फलान्याहरन्नित्यर्थः । अर्थवादप्र-
 दर्शनमादगर्थम् ॥

आरादग्निभ्यो वाचं यच्छति । ५ ।

पूर्ववशात् ॥

यद्येनं राजा पिताचार्यी वान्तरेणाग्नीन्स्याच्छदिर्दग्नें
 नैनमाद्रियेत । ६ ।

यावति देगे ऽन्यगारस्य क्वदिर्दृश्येत तच्चैतमग्नींश्चान्नरा यद्यप्यत्यन्तं
पूज्या राजादयः संनिहिताः सुप्तानपि न भंभावयितुमाद्रियेत किं
पुनरन्यान् । एवमत्र क्वदिर्दर्शं वाग्यमननियमाद्गमनदद्यायां वास्मि-
सर्गे । ऽप्यक्वदिर्दर्शं इत्यनुसंधातव्यम् ॥

विश्वदानीमाभरन्तो ऽनातुरेण मनसा । अग्ने मा ते
प्रतिवेशा रिपाम् ॥ नमस्ते अस्तु मीढुपे नमस्त उप-
सवने । अग्ने शुभ्रस्व तन्वः सं मा रय्या सृजेत्य-
भ्यैति । ७ ।

अभागच्छत्यान्यगारम् ॥

अग्नीन्समाधेहीति । ८ ।

संप्रेष्यतीति शेषः ॥

ज्वलत उपतिष्ठते । ९ ।

गतः ॥

पशून्तः शंस्याजूगुपस्तान्नः पुनर्देहीत्याहवनीयम-
भिप्राण्याग्ने सहस्राश्च शतमूर्धञ्छतं ते प्राणाः सहस्रम-
यानाः । त्वं साहस्रस्य राय ईशिष्ये सहस्रधारस्य पयसः ।
तस्य नो रास्व तस्य ते भक्षीय तस्य ते वयं भूयिष्ठभाजो
भूयास्मेत्याहवनीयम् । १० ।

अभिप्राणनमुपर्युच्छामः । उपतिष्ठत इत्यनुषङ्गः ॥

इति पञ्चविंशौ कण्डिका ।

प्रजां नो नर्याजूगुपस्तां नः पुनर्देहीति गार्हपत्यम-
भिप्राण्याग्ने गृहपते सुगृहपतिरहं त्वया गृहपतिना
भूयासं सुगृहपतिर्मया त्वं गृहपतिना भूयाः । शतं
हिमा दा यू राधांसीत्संपृच्चानावसंपृच्चानौ तन्व इति
गार्हपत्यम् । १ ।

गतः ॥

अन्नं नो बुध्याजूगुपस्तन्नः पुनर्देहीत्यन्वाहार्यपचन-
मभिप्राण्यान्तराग्नी तिष्ठजपति यथा प्रवत्स्यदुपस्थाने । २ ।
यथा प्रवत्स्यदुपस्थाने तथेमाग्नौ मिचावहणेति जपति ॥

अजूगुपतमभ्यराक्षीदिति मन्त्रं संनमति । ३ ।

तत्र तु गोपायतमभिरक्षन्निति शब्दावजूगुपतमभ्यराक्षीदिति विपरि-
णमयति ॥

मम नाम तव च जातवेद इति चतसृभिराहवनी-
यम् । ४ ।

जपतिष्ठत इति शेषः ॥

प्रजां मे नर्याजूगुपस्तां मे पुनर्देहीति गार्हपत्यमभ्य-
पान्यान्नं मे बुध्याजूगुपस्तन्मे पुनर्देहीत्यन्वाहार्यपचन-
मभ्यपान्य पशून्मे शंस्याजूगुपस्तान्मे पुनर्देहीत्याहवनी-
यमभ्यपान्य पूर्ववद्विराट्क्रमैरुपतिष्ठते । अजूगुप इति
मन्त्रं संनमति । ५ ।

अभ्यपाननमग्रेरुपरि नियामः । विराट्क्रमेषु गोपायेत्यत्र अङ्गुष
इति भरतसंज्ञातः ॥

अग्न्युपस्थानवदत्र समिधो दिशां चोपस्थानम् । ई ।

अत्राग्निष्काले अग्न्युपस्थानवदिन्धानास्वेत्यादिभिः समिध आद-
धात् । प्राची दिगित्यादिभिर्दिशयोपतिष्ठते ॥

नवमीं चेदतिप्रवसेन्मित्रो जनान्यातयति प्रजान-
न्निति मैत्र्योपस्थाय मनो ज्योतिर्जुपतामित्याहुतिं जुहु-
यात् । ७ ।

अध्वर्युरिति शेषः जुहोतिचोदनत्वात् तदङ्गत्वाच्चोपस्थानस्य । तथा
मनो ज्योतिर्जुपतामित्यध्वर्युगज्जतिं जुहोतीत्येव सत्याषाढः । भार-
द्वाजस्याह प्रोषित आज्जति जुहोतीति । तथा पवित्रेष्टिं विधायाह
सैषा संस्वरमतिप्रवसत इति ॥

समिध आहुतिमुपस्थानमित्येवमनुपूर्वाण्येके समा-
मनन्ति । ८ ।

समिदाधानदिगुपस्थानयोर्मध्ये मनस्वत्याज्जतिरिति शेषः । समानम-
न्यत् ॥

इति षड्विंशी कण्डिका ।

तदाहुर्नाग्निरुपस्थेयः कः श्रेयांसं विपुलं वाधयिष्य-
तीति । अभयंकराभयं मे कुरु स्वस्ति मे इत्यभयं मे

अस्त्वित्येव ब्रूयात् । प्रवत्स्यदुपस्थानमागतोपस्थानं चा-
धिकृत्य वाजसनेयिनः समामनन्ति । १ ।

तत्राहुर्ब्रह्मवादिनः प्रवक्ष्यता चागतेन च नैवमग्निमभाधानादिना
विधिनाग्निरूपस्येयः । को हि श्रेयांसं सुप्तं मध्ये बोधयितुमर्हतीति ।
तस्मादप्रादुष्कृतमेवाग्निं प्रत्यभयंकराभयमिच्छेत् मन्त्रमेव ब्रूयादित्य-
थाहारः । प्रवत्स्यदागतोपस्थाने उभे अथधिकृत्य वाजसनेयिनः
समामनन्तीत्यर्थः ॥ तथा च सत्याषाढः कः श्रेयांसं विषुप्तं बोध-
यिष्यतीति । प्रादुष्कृतानामेवोपस्थानं स्यादभयंकरेत्यादि । स त्वाग-
तोपस्थाने संतामं च दर्शितवान् यथा अभयंकराभयं मे कार्षी-
रिति ॥ तच्च चोपस्थानमधिकृत्येति वचनानुपस्थानादन्ये गमनप्रत्या-
गमनधर्मा वाग्यताभिप्रजजनममिदाहरणादयस्तात्रतत्र भवन्त्येव ॥
नवरात्रादिप्रवासे तु मनस्वत्याहुतिरागामिनी विहरणकाले भवति
प्रादुष्करणप्रतिषेधात् ॥

नमो वो ऽस्तु प्रवत्स्यामि नमो वो ऽस्तु प्रावात्स्य-
मिति बह्वृचाः । २ ।

बह्वृचान्तु द्वयोः प्रवत्स्यदागतोपस्थानयोर्द्वावेतौ मन्त्रौ समामनन्ति ।
समानमितरन्पूर्वेण । चिखपि चैतेषु कल्पेषु प्रवत्स्यदागतोपस्थानयोः
सहशिष्टत्वाच्च एव कल्पः प्रवत्स्यदाग्नितः स एवागतेनाप्याश्रयणीय
इत्यनुसंधातव्यम् ॥

गृहा मा विभीत मा चेपिःमूर्ज विधत एमसि ।
ऊर्ज विभ्रदः सुवनिः सुमेधा गृहानैमि मनसा मोद

मानः ॥ येषामथ्येति प्रवसन्त्येषु सौमनसो बहुः ।
 गृहानुपह्वयामहे ते नो जानन्तु जानतः ॥ उपह्वता
 भूरिधनाः सखायः स्वादुसंसुदः । अरिष्टाः सर्वपूषा
 गृहा नः सन्तु सर्वदा ॥ उपह्वता इह गाव उपह्वता
 अजावयः । अथो अन्नस्य कीलाल उपह्वतो गृहेषु
 न इति गृहानभ्येति । ३ ।

अन्यगाराद्गृहान्प्रतिगच्छति यत्र पुत्रदाराः प्रवसन्ति ॥

क्षेमाय वः शान्त्यै प्रपद्ये शिवं शर्मं शंभोः शंभो-
 रिति प्रविशति । ४ ।

गतः ॥

ऊर्जं बिभ्रद्धः सुमनाः सुमेधा गृहानागां मनसा
 मोदमानः । दूरां वहन्तो घृतमुक्षमाणास्तेषां सुमनाः
 संविशामीति प्रविश्य जपति । संविशन्वा । ५ ।

प्रविष्टमात्रे जपति गृहानागामिति लिङ्गात् । संविशन् निषीदन्वा
 सुमनाः संविशामीति लिङ्गादिति भावः । सत्याषाढम्वह न

पत्न्याः ॥ दर्शितं चैतदस्माभिर्दर्शपूर्णमासयोग्यं वा कश्चिदविद्यमाना-
थामित्येव । मनुनापुक्तोऽयमर्थः यद्विनापि पत्न्याः कदाचिदग्नयो
भवन्तीति । यथानिधिलक्षणमधिकृत्योक्तमुपस्थितं गृहे विद्याद्भार्या
यत्राग्नयो ऽपि चेति ॥ यदा तु विनाग्निभिरुभौ प्रवसतः पत्नी
यजमानस्य तदाग्निहोत्रलोपः पुनराधानं च स्मर्यते । यथा च
ब्रह्मन्दीगपरिशिष्टे कात्यायनः

असमत्वं हि दंपत्योर्होतृत्वं नर्त्विगादिना ।

द्वयोरप्यसमत्वं हि ऊतमप्यऊतं भवेदिति ॥

तथा विहायाग्निं सभार्यश्चेत्पत्नीमामुबद्धु गच्छति ।

होमकालात्यये तस्य पुनराधानमिष्यत इति च ॥

यानि कश्चिन्कानिचिद्गन्धर्ववाक्यानि पथन्ते पत्न्याः प्रवासे नदीतरणे
वा पुनराधेयं कार्यमित्येवंजातीयकानि तानि परीक्ष्यमाणानामाका-
शपतितत्वादुपेक्षणीयानि ॥

इति सप्तविंशौ कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

सगृहः प्रयास्यन्वास्तीप्यतीयं जुहोति । १ ।

सगृहः सदारः । प्रयास्यन् प्रवासं गमिष्यन् वास्तीप्यतीयं वास्तीप्य-
तिदेवत्वं होमं जुहोति ॥

अहुते यानिषु भण्डान्यारोपयन्ति । २ ।

भण्डानि भाण्डानि । कुटुम्बार्थेषु द्रव्येषु भाण्डशब्दः प्रसिद्धः । तान्य-

ऊत एव वास्तोष्यतीये यानेषु शकटेष्वारोपयन्ति कर्मकराः कानि
नेतुमिच्छन्त इति भावः । यथाह सत्याषाढः सर्वं भाण्डं यानेष्वा-
दधाति यान्यन्वाजिहीर्षतीति ॥

न हीनमन्वाहरेयुः । ३ ।

यत्तत्र हीनमङ्गते ऽनारोपितं तद्गोमात्परं नान्वाहरेयुः । हीयेतैव
तन्न तु नीयेतेत्यर्थः ॥

यद्यनोवाह्यं स्यात्पूर्वं तं प्रवहेयुरप बोद्धरेयुः । ४ ।

अयं यद्यनोभिर्वाह्यं भाण्डं नेतव्यं स्यात्तन्मर्थं यानेष्वारोप्य पूर्वमेव
होमाद्गन्तव्यं देशं प्रति पुरुषा वहेयुः अपोद्धरेयुर्वा देशान्तरं गमयित्वा
तत्रावभ्यापयेयुः पद्यात्प्रत्यापयितुमित्यर्थः ॥ अथापरा व्याख्या ।
तवारोपितेषु मध्ये यदि पुरुषादिभिर्दुर्वृद्गमनस्यैव वाह्यं भाण्डं स्यात्तन्मर्थं
पूर्वमेव प्रवहेयुः अगमा नयेयुः अपोद्धरेयुर्वा ॥ यदनोवाह्यादन्यत्पु-
रुषादिभिर्गपि शक्यतयमं तत्तत्र पुरुषादयः सह नयेयुर्गिति ॥

यच्च संहिता राचीर्वसेत्यञ्च सप्त नव दश वा तत्प्रया-
स्यञ्जुहुयात् । ५ ।

यच्च वागुनि वास्तन्तरवाभेनायवेताः संहिता एव पञ्च राचीर्वसे-
त्तस्यादाभुनः प्रसादन्यष्टीप्रभृति जुहुयात् । न ततो ३
इत्यर्थः । एवं सप्तावगात्रिवासे । तापादि द्रष्टव्यम्

नवरात्रवाग्नौ वा

यात् । ६ ।

यस्तु कचिद्वास्तुनि गवराचमुपित्वा ततो ऽन्यत्र गच्छन्दगवराचपक्षा-
 श्रयणेनाज्जतवासोऽप्यतीयो गत्वा पुनरपि तस्मिन्नेव गवराचवास्तुन्या-
 गत्यैकावरां रात्रिमुपित्वा ततस्तस्मात्प्रयास्यन्भवति सो ऽपि जुहुया-
 देव वासोऽप्यतीयम् । दशरात्रोषितत्वात्तत्रेति भावः । पूर्वत्र मंहिता
 इति वचनादप्राप्तो होम इत्यारम्भः ॥ केचित्तु प्रदर्शनार्थमेतदिष्ट्वा
 पञ्चावरादिकन्पेवपि चतुरात्रादिवासौ पुनरेत्येत्यादि योजयन्ति ।
 तदयुक्तं प्रदर्शनार्थत्वे प्रमाणाभावात् तथा सत्यष्टराचवासौ पुनरेत्य-
 द्वे उपित्वेत्यादिप्रदर्शनप्रसङ्गाच्च ॥

दक्षिणे युक्तो भवति सव्यो ऽयुक्तः । अपि वाग्निष्ठस्य
 दक्षिणे युक्तः सव्यस्य योक्तं परिहृतम् । सर्वेषु वा
 युक्तेषु । ७ ।

चयो ऽग्नी होमकालविकल्पाः । यदा सर्वेषां भाण्डवादिनामनसां
 दक्षिणे वाहे युक्तो भवत्ययुक्तः सव्यस्तदेत्येकः । यदाग्निष्ठस्य अग्नि-
 वादिनो ऽनसो दक्षिणं युक्ता सव्यस्यापि योक्तपरिहरणमात्रं कृतं न
 तु योगो निवृत्तस्तदेति द्वितीयः । सर्वेषामनसां सर्वेषु युक्तेष्विति
 तृतीयः ॥

वास्तोऽप्यत इत्यनुद्रुत्योत्तरया गार्हपत्ये हुत्वावक्षा-
 णानि संप्रक्षाय्य पृथगरणीष्वग्नीन्समारोपयते ये धार्य-
 न्ते । ८ ।

अथ वास्तोऽप्यते प्रति जानीहीत्येतान्नुद्रुत्य वास्तोऽप्यते गमयेत्ये-

ऊत, एव वास्नोप्यतीये यानेषु शकटेष्वारोपयन्ति कर्मकराः घाभि
नेतुमिष्यन्त इति भावः । यथाह सत्याषाढः सर्वं भाण्डं यानेष्व-
दधाति यान्यन्वाजिहीर्षतीति ॥

न हीनमन्वाहरेयुः । ३ ।

यत्तत्र हीनमङ्गते ऽनारोपित तद्गोमात्परं नान्वाहरेयुः । हीयेतैव
तत्र तु नीयेतेत्यर्थः ॥

यद्यनोवाह्यं स्यात्पूर्वं तं प्रवहेयुरप्येवमेव । ४ ।

अथ यद्यनोभिर्वाह्यं भाण्डं नेतव्यं स्यात्तन्मर्थं यानेष्वारोप्य पूर्वमेव
होमाङ्गनाय्य देशं प्रति पुरुषा वहेयुः अपोद्धरेयुर्वा देशान्तरं नमयित्वा
तत्रावभ्यापयेयुः पश्चात्प्रस्थापयितुमित्यर्थः ॥ अथापरा व्याख्या ।
तवारोपितेषु मध्ये यदि पुरुषादिभिर्बुधमनसैव वाह्यं भाण्डं स्यात्तन्मर्थं
पूर्वमेव प्रवहेयुः अनसा नयेयुः अपोद्धरेयुर्वा ॥ यदनोवाह्यादन्यत्पु-
रुषादिभिरपि शक्यनयनं तत्सर्वं पुरुषादय सह नयेयुरिति ॥

यत्र संहिता राचीर्वसेत्यञ्च सप्त नव दश वा तत्रया-
स्यञ्जुहुयात् । ५ ।

यत्र वास्नुनि वास्नुन्तरवासेनाय्यवेता, संहिता एव पञ्च राचीर्वसे-
त्तस्मादास्तुन, प्रयास्यग्यधीप्रभृति जुहुयात् । न ततो ऽन्वाह-
इत्यर्थः । एव मन्त्रावररात्रिवासे ऽष्टमीप्रभृतीत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

नवरात्रवास्तौ वा पुनरेत्यैकामुपित्वा प्रयास्यञ्जुहु-
यात् । ६ ।

यसु कचिद्वास्तुनि नवरात्रमुषित्वा ततो ऽन्यत्र गच्छन्दशरात्रपक्षा-
 श्रयणेनाजतवास्तोऽप्यतीयो गत्वा पुनरपि तस्मिन्नेव नवरात्रवास्तुन्या-
 गत्यैकावरां रात्रिमुषित्वा ततस्तस्मात्प्रयास्यन्भवति सो ऽपि जुहुया-
 देव वास्तोऽप्यतीयम् । दशरात्रोषितत्वात्तत्रेति भावः । पूर्वत्र मंक्षिता
 इति वचनादप्राप्तो होम इत्यारम्भः ॥ केचित्तु प्रदर्शनार्थमेतदिष्ट्वा
 पञ्चावरादिकल्पेऽपि चतुरावादिवास्तौ पुनरेत्येत्यादि योजयन्ति ।
 तदयुक्तं प्रदर्शनार्थत्वे प्रमाणाभावात् तथा सत्यष्टरात्रवास्तौ पुनरेत्य-
 दे उषितेत्यादिप्रदर्शनप्रसङ्गाच्च ॥

दक्षिणेो युक्तो भवति सव्यो ऽयुक्तः । अपि वाग्निष्ठस्य
 दक्षिणेो युक्तः सव्यस्य योर्ध्वं परिहृतम् । सर्वेषु वा
 युक्तेषु । ७ ।

ययो ऽमौ होमकालविकल्पाः । यदा सर्वेषां भाण्डवाहिनामनसां
 दक्षिणेो वाहेो युक्तो भवत्ययुक्तः सव्यस्तदेत्येकः । यदाग्निष्ठस्य अग्नि-
 वाहिनो ऽनसो दक्षिणं युक्ता सव्यस्यापि योक्तपरिहरणमात्रं कृतं न
 तु योगो निवृत्तस्तदेति द्वितीयः । सर्वेषामनसां सर्वेषु युक्तेष्विति
 तृतीयः ॥

वास्तोऽप्यत इत्यनुद्रुत्योत्तरया गार्हपत्ये हुत्वावक्षा-
 णानि संप्रक्षाय्य पृथगरखीषग्नीन्समारोपयते ये धार्य-
 न्ते । ८ ।

अथ वास्तोऽप्यते प्रति जानीहीत्येतामनुद्रुत्य वास्तोऽप्यते शम्भयेत्ये-

नया जुहोति द्वाभ्यामेकाहुतिं जुहोतीत्यर्थः ॥ नावाहवनीयः प्रसी-
यते ऽर्थाभावात् । ततो धार्यमाणानामग्नीनामववासान्यर्धद्वयानि
काष्ठानि संप्रहाण्य निःशेषं दाहयित्वा तान्पृथक्पृथग्गर्णीयाधात-
क्रमेण समारोपयते । अध्वर्युरिति शेषः जुहोतीनामाध्वर्यवामु-
त्तरविधौ यजमानदहणात् प्राजहितं समारोप्य शालामुखीयं द्वितीयं
गतश्रिय इति षष्ठीनिर्देशाच्च ॥

उपर्यग्रावरणी धारयञ्जपत्ययं ते योनिर्ज्ञत्विय इति
। ६ ।

प्रत्यग्न्यन्ते अरणी धारयञ्जपति ॥

अपि वा यजमान एवात्मन्समारोपयते । १० ।

आत्मन् आत्मनि ॥

या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तयेह्यारोहात्मात्मान-
मच्छा वसूनि हवन्तस्ते नर्या पुरुणि । यज्ञो भूर्वा
यज्ञमासीद स्वां योनिं जातवेदो भुव आजायमानः
क्षय एहीति हस्तं प्रताप्य मुखायाहरते । ११ ।

तृष्णीं हसं प्रताप्य मन्त्रेण मुखं प्रत्याहरते यया तद्गत
प्रविशति अरोहात्मात्मानमिति सिद्धात् । धार्याग्न्यनेकत्वे ।
पूर्वदेव क्रमः ॥

वास उपावरोह जातवेदः पुनस्त्वं देवेभ्यो हव्यं
नः प्रजानन् । आयुः प्रजां रयिमस्मासु

दीदिहि नो दुरोण इति लौकिके ऽग्नावुपावरोह-
यति । १२ ।

वासे रात्रिवासे । अथवा वसतिर्वासे रात्रिरिति पर्यायाः । यथोक्त-
माश्रयायनेन द्योर्दुग्धेन वासे ऽग्निहोत्रं जुहुयादिति ॥ तत्र प्रण-
यनकाल एवात्मसमारूढाग्निं स्तेनैव क्रमेण लौकिके ऽग्नावुपावरोहयति
सुखानिलेनार्पयति । मन्त्रोच्चारणमेवोपावरोहणस्यानुष्ठानार्थं इत्य-
परम् ॥

अरण्योर्वोपावरोह्य मन्येत् । १३ ।

अनेन मन्त्रेण तस्यतस्माद्विररण्योरुपावरोह्य ततस्ततो मन्येत् ॥

यदरण्योः समारूढः स्थान्निर्वर्तमान एतं मननं
जपेत् । १४ ।

यदरण्योः समारूढस्तदा मथित्वा जातमात्रे ऽग्नावुपावरोहणमन्त्रं
जपेत् । समारूढवचनस्यारणीस्याग्निप्रदर्शनार्थत्वाच्चिर्वर्तमानत्वविशेष-
वाच्चारण्योरुपावरूढस्य मन्यने ऽपि भवत्येव निर्वर्तमानजपः ॥

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

इदं ग्रंथो ऽवसानं यदागां स्थाने मे द्यावापृथिवी
अभूताम् । अनमीवाः प्रदिशः सन्तु मङ्गम् । गोमङ्ग-
नवदश्ववन्पुरुषवद्विरस्यवत्सुवीरवत्त्वाद्देत्यवसिते जुहो-
ति । १ ।

अवमिते गन्तव्यदेशप्राप्त्या पुनः स्वदेशप्राप्त्या वा प्रतिष्ठिते यजमाने
 विद्वत्याह्वनीयमिदं श्रेय इति जुहोति ॥ अत्राध्वन्यग्निहोत्रकामा-
 समाह भारद्वाजः तस्माद्यायावरधर्मेणामयाव्यतीता अध्वन्वापस्तु
 नामायाग्निहोत्रं जुहुयात् प्रतिपदि सायं चतुर्दश ॥ १ ॥
 एका मन्त्रितृकद्रोमः सकृत्पाणिनिमार्जनमेवं प्रातरेतावान्विष्कार-
 श्रेयं प्रकृतिवदग्नीन्ममारोपयते धारयते वौपवसयादौपवस्ये ऽह्वि-
 तु न धारयत्यूर्ध्वं द्वादशाहान्निर्मग्न्यौपवसयादि कर्म प्रतिपद्यते षड्वि-
 समाहृता भवन्तीति । तथा ॥ १ ॥
 जुहोतीति च ॥

नानिद्वाग्रयणेनाहिताग्निर्नवस्याश्रीयत् । २ ।

उक्त. प्रवासः । अथारायणमारभ्यते । यत्र नवसंस्थानामपपाकेन
 श्रीयते तदाग्रयणं नाम नित्यं कर्म । तेनानिद्वा सर्वमेव सस्यं
 यान् । यदप्ययज्ञियं कौद्रवादि तदपि नाश्रीयदेव नवस्येति
 न्यनिर्देशात् नवानां फलानां अनिष्टे ऽपीति लिङ्गाच्च ॥
 प्रागापयणान्नवैर्जनाग्निहोत्रस्याग्रमनुजानाति यदाह सस्यं नाश्रीय-
 दग्निहोत्रमज्जत्वा यदा वर्षस्य दृप्तः स्यात्तदाग्रयणेन यजेतेति ॥

ब्रीहीणां यवानां श्यामाकानामित्यग्रपाकस्य
 । ३ ।

श्यामस्त्वामामेवौषधीनामपपाकेन भवति नान्यामामित्यर्थः ।
 पच्यत इत्यपपाकः । प्रथमपक्वमजमिति यावत् ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा । ४ ।

अवेतेत्यनुषङ्गः । यद्विद्यादिविधिसिद्धस्यापि पर्वणे विधानमामावा-
 सतन्त्रत्वादाययणस्यामावास्यैककालत्वभ्रमनिरासार्थम् । अमावास्या-
 पौर्णमासीश्चन्दाभ्यां च प्रतिपत्पञ्चदश्याः संधिमानहोरात्र उच्यते
 तत्रैव तयोर्गुत्पत्तेः ॥ अतः स एव तावद्विहृतीनां यागकालः ।
 ताम्बु प्रकृतिसंनिपाते तदनुरोधेन नेतव्याः यथोक्तं सत्यापाढभार-
 राजाभ्यां दर्शपूर्णमासयोर्विहृतींश्च संनिपाते तत्र दर्शपूर्णमासौ वल्ली-
 गोमाविति । तत्रेयं विरोधगतिः यदा संधिमदहरूपवसथं करोति
 ।दा विहृत्येष्टा प्रकृतेरुपवासः यदा यजनीयं तदा प्रकृत्येष्टा विहृत्या
 याग इति । सत्यापाढम्बु काम्येष्टीः प्रकृत्याच अमावास्यां पौर्णमासीं
 च संख्याप्य यजेतेति ॥ ऋतुमप्याययणस्योत्तरच विधास्यति तेन च
 पर्वणोः समुच्चयः ॥

अमावास्यं तन्त्रम् । ५ ।

आग्नस्य मुख्यत्वादेव सिद्धे पूर्णमासविकाराणां हविषां भूयस्त्वा-
 पौर्णमासतन्त्रत्वशङ्कापनयनार्थं आरम्भाः । तेन च भूयस्त्वानुख्यत्वं
 तत्त्वमिति शापितं भवति ॥

सप्तदश सामिधेन्यः । ६ ।

अतः ॥

निर्वपणकाल आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति पुराणानां
 प्रीहीणाम् । ७ ।

प्रीहीणां संवन्धिनं प्रीहिमयमित्यर्थः ॥

यदावहनार्थो हविष्कृतमन्त्रः तदोलूखलैकत्वे च बीजेबीज आसीदे
 यदाक्रानार्थः तदाप्यलूखलैकत्वं आवर्तते भिन्नकालत्वात् यथा
 हविष्कृदग्निपुरोऽनुवाक्यामनोतस्यावृत्तिर्भिन्नकालेऽस्ति । भिन्नका-
 लता च तत्र कर्मणः काण्डानुममयेनैवानुष्ठेयत्वात् । तथा च
 भारद्वाजः अपि वैकस्मिन्लूखले पूर्वापरमवहन्यात् तत्रावपनप्रथमो
 विवेचनान्ता मन्त्रा बीजबीजमभावेतैरिति । यदा तल्लूखलभेदेऽहस
 न हविष्कृदाक्रानमावर्तते कालाव्यवेतत्वात् कालाव्यवायश्च तत्र
 कर्मणां समानजातीयव्यायतः प्रवृत्तिभिद्वेः । तथा वैकैकस्मिन्लूख-
 लजिने चीप्पलूखलान्यधिवर्तयतीति प्रकृत्य भारद्वाजः सर्वाणि हवींषोऽपि
 हविष्कृतमाक्रीयति सर्वाण्यवहत्य दृपदुपले समाह्वयनुपूर्वं सर्वाणि
 हवींश्चुदपति परापुनाति विविनकीति ॥

तुषोपवपनम् । १७ ।

तुषोपवपनमपि सर्वेषु बीजेषु भवत्यलूखलाभेदे भेदे च सर्वेषां
 तुषाणां प्रतिपाद्यत्वात् । तत्र सर्वे तुषाः समाहृत्यान्ततः
 दनीयाः विभुत्वात् । भारद्वाजश्चाह सर्वेषामन्ततस्तुषानुपवपतीति ॥
 प्रबालनजिनयनमप्येतेवैव व्याख्यातम् ॥

उत्तममोष्य वाचं विसृजते । १८ ।

हविष्कृदावृत्तौ तत्तमं बीजमोष्य यो हविष्कृतेन वाचं विसृजते
 न पूर्वेष्वेत्यर्थः । अथ पेण्णादीनामपि पूर्ववत्तन्नावृत्तिभ्यां प्रवृत्तिः ।
 चरुपुरोडाशधर्माश्च यथायथं प्रत्येतव्याः ॥

एषो ऽन्धेषां नानाबीजानां समवेतानां कल्पः । १९ ।

अन्येषामप्येकस्मिंस्तन्त्रे समवेतानां नानावौजानामेकमुलूखलं सुमल-
मित्यादिरेष एव कल्पः प्रयोगः ॥

अलंकरणकाले आज्येनैककपालमभिपूरयति । २० ।

अथोद्दामनकाले पात्रां क्रोडं कृत्वा तत्र प्रतिष्ठापितमेककपालमलं-
करणकाले ऽलंकरणमन्त्रेणाभिपूरयति । यथा स निमज्जत्याज्ये तथा
क्रोडं पूरयतीत्यर्थः ॥

आविःपृष्ठं वा कृत्वासादयति । २१ ।

अथवा तं आविःपृष्ठं प्रकाशपृष्ठं कृत्वा नभिपूर्य ततो हवीं व्यासादयती-
त्यर्थः । तथा च व्यक्तं प्रदेशान्तरे यथा आविःपृष्ठं कृत्वा व्यादतीभिर्ह-
वीं व्यासादयेदिति ॥ अथापरा व्याख्या । उद्दामनकाले पात्रान्तर उद्दा-
मितमेककपालमाज्येनाभिपूर्याविःपृष्ठं वा कृत्वा तेनैव पात्रेण सह साद-
यति । तथा च सत्यापाढः अथान्यस्मिन्पात्रे एककपालमुद्दाम्येत्यादि ॥

प्रचरणकाले उद्धृत्य वर्हिपदं कृत्वा जुह्वासुपस्तीर्या-
धायाशयमन्त्रान्नीयाभिघार्योपांशु प्रचरति । २२ ।

प्रचरणकाले घृतादेककपालमुद्धृत्य वर्हिषि मन्त्रं कृत्वा ततो जुह्वासु-
पस्तीर्य तत्र कृत्स्नं पुरोडाशं तृष्णीं निधाय यस्मिन्घृते आशयितस्त-
दाशयमाज्यं पश्चादानीय सहदभिघार्योपांशु प्रचरति । द्विरभि-
घारणमित्येके । तदयुक्तं आशयेनैव चतुरवत्तताभिद्धेः कृत्स्नं वैशानर-
भवदाय द्विरभिघार्येत्यन्यत्रवचनाच्च ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

सर्वहुतमपर्यावर्तयन्नृजुं प्रतिष्ठितं न हस्तेन जुहु-
यात् । १ ।

सर्वहुतमिति विस्पष्टार्थम् । अथवा यथा अस्मिन् सर्वो हुतो भवति
तथेत्यर्थः । अपर्यावर्तयन् यथा ह्यमानो हुतस्य न पर्यावर्तेत तथा
सुकृपार्श्वेन शनैश्चावयेत् ॥

यदि हुतः पर्यावर्तेत सुचोऽग्रेण कल्पयेत् । २ ।

कल्पयेत् यथास्थानं प्रतिष्ठापयेत् । हुत इति वचनादहुतस्य पर्या-
वर्तने यद्येककपालं, स्कन्देत्पर्यावर्तेतेत्यनेन विधिना कल्पयेत् ॥

न पाणिना । ३ ।

सङ्कार्यन्तरापेक्षायामपि न पाणिना कल्पयेत् ॥

वरे दत्ते कल्पयितव्यः । ४ ।

कल्पयितव्यमाणे अध्वर्यवे वरो देय इत्यर्थः ॥

आधायाभिधार्य पुनर्होतव्य इत्येके । ५ ।

अथवा नैव कल्पयितव्यः किं तद्भृत्य सुच्याधायाभिधार्य पुनराव्या-
वणादिविधिना होतव्यः ॥

अपि वा नैककपालं कुर्वीताज्येन द्यावापृथिवी
यजेत । ६ ।

उभयोरपि पदयोर्गोत्रेपिकमेव हुतानुमन्वशं न प्राकृतमिति दर्शितं
प्राजमाने ॥

ये प्राचीनमेकाष्टकाया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं ददाति । वासः श्यामाके । ७ ।

एकाष्टका वक्ष्यते या माध्याः पौर्णमास्या इति । तस्या अनिवृत्तायाः प्रागेव ये यजमानस्य गोपु वत्सा जाताः पूर्वस्मिन्संवत्सरे तेषां प्रथमजं ददाति । वासः श्यामाके चरौ निमित्तभूते । तयोश्चाभिमर्शनादावूहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

भद्रान्नः श्रेयः समनैष्ट देवा इति यजमानभागं प्राश्नाति । ८ ।

प्रत्याम्नानांप्राकृतमन्त्रो निवर्तते ॥

—सर्वेषां वा भक्षाणां मन्त्रवतां प्रत्याम्नायः स्यात् । ९ ।

न केवलं यजमानभागमात्रस्यैव किं तु ये यजमानस्यर्त्विजा वा मन्त्रवन्तो भक्षा इडाप्राशिवादिविषयास्तेषां सर्वेषामपि मन्त्रस्त्रायं प्रत्याम्नायः स्यात् ॥

अग्निः प्रथमः प्राश्नातु स हि वेद यथा हविः । शिवा अस्मभ्यमोपधीः कृणोतु विश्वचर्पणिरिति श्यामाकानाम् । १० ।

श्यामाकानां यजमानभागं पृथगनेन मन्त्रेण प्राश्नाति । सर्वेषां चेत्यादि पूर्ववत् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ११ ।

गतः ॥

अपि वामावास्यायां पौर्णमास्यां वाग्रयणेष्टिमन्वा-
यातयेत् । १२ ।

अथापस्त्रनुग्रहार्थमाग्रयणस्थानुकन्पा उपदिशन्ते । तेषामुत्तरोत्तर-
कन्पस्थानुकन्पत्वं आपत्तरितन्यानुमारित्वं च बोद्धव्यम् ॥ तत्रानापद्यपि
वाचिक्वचिद्विषयसामर्थ्याद्भवतिष्ठते तंतं विषयविशेषं तत्रतत्र कन्पे
प्रदर्शयिष्यामः । तत्र यः कदाचिदसंपदा पृथगाग्रयणेष्टिं निर्वर्तुं न
शक्नुयात् स तां दर्शपूर्णमासयोरन्यतरान्वायातयेत् । तदेकतन्त्राण्य-
ग्रयणसृजोऽप्यनुनिर्वपेदित्यर्थः । तत्र चाध्यान्यादि वैशेषिकमण्यविरोधा-
त्कार्यम् । पुराणाग्रेयं तु नेच्छन्ति तच्च दर्शितमेव प्राक् ॥ दक्षिणस्तु
समुच्चोयन्ते वासः श्यामाके इति लिङ्गात् । भवणे तु नवस्य पृथक्-
तस्य भवणं मन्त्रभेदात् ॥

अपि वामावास्यां पौर्णमासीं वा नवैर्यजेत् । १३ ।

पूर्वकन्पस्याप्यशकौ दर्शपूर्णमासयोरन्यतरमेव नवैर्यजेत् । तत्र तु सर्व-
स्यापि वैशेषिकस्य निवृत्तिः ॥ अथ यवाक्रिया दर्शपूर्णमास्यति-
रिक्तेष्टीनां यथा ताभ्यां मंत्रशरमिष्ट्वा तत ऊर्ध्वमन्यानि कर्माणि
कुरुत इति तत्रायमेव पक्षो व्यवतिष्ठते सामर्थ्यात् ॥

अपि वामिहोत्रीं ब्रीहिस्तम्बं यवस्तम्बं वा यास-
यित्वा तस्याः पयसा सायंप्रातर्जुहुयात् । १४ ।

प्रीध्याग्रयणकाले मग्रीहिकं ब्रीहिस्तम्बं यवाग्रयणकाले यवस्तम्बं च
प्रातरेव यां यासयित्वा भवणप्रपीनायास्तस्याः पयसा सायं जुहुया-
दपरेषु प्रातश्च । तत्र प्रीहियवद्विद्यमाच्छ्यामाकानां निवृत्तिः ॥

अथ यदा दर्शपूर्णमासयोरप्यक्रिया यथा संवत्सरमग्निहोत्रं ऊताथ
दर्शपूर्णमासावारभत इति तदायं विधिस्ततो वा सामर्थ्यात् ॥

अपि वा नवानां यवाग्वा सायंप्रातर्जुहुयात् । १५ ।

पूर्वेणायं पक्षो व्याख्यातः तुल्यविकल्पश्च सर्वत्र ॥

अपि वा नवानां गार्हपत्ये स्थालीपाकं अपयित्वाह-
वनीये जुहुयादाययणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्यः
। १६ ।

स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्य इति वचनाच्छास्त्रात्तदेवतायाः सोमस्य निवृत्तिः ।
स्थालीपाक इति वचनाच्च पार्वणप्रकृतिको यजमानकर्तव्यश्च । अथ
यदा संवसरे पवमानद्विषामुत्कर्षस्तदायमेव पक्षः सामर्थ्यात् ॥

अपि वा नवानां चतुःशरावभोदनं पक्वा चतुरो
ब्राह्मणान्भोजयेत् । १७ ।

पुरुषाशनपयोतथादिषा महता शरावेण चतुर्वारं निरुभोदनं लौ-
किके ऽग्नौ पक्वा चतुष्टणामां देवतानामर्थं चतुरो ब्राह्मणान्भो-
जयेत् । अथ यदीक्षुश्रियं यजमानस्तदायमेव पक्षः सामर्थ्यात् ॥

एवं यवैर्यजेत । १८ ।

वमन्ते यवानामग्रपाकेनाखेवं श्रीह्यारयणस्य मानुकल्पस्यावृता यजेत ॥
तत्र ब्राह्मणभारदाजः न यवानामग्रयणं त्रिदत्त इत्यौदुलोमिस्मिन्ति ।
तथा अपि वाक्रिया चरेत्त्रिच्यवनयनः ॥

यामेयश्यामाकौ न भवतः । १९ ।

तत्र यवाद्यये पुराणाग्नेयश्यामाकच्छ न भवतः ॥

य ऊर्ध्वमेकाष्टकाया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं ददाति ॥ एतमु त्वं मधुना संयुतं यवं सरस्वत्या अधि मनावचर्कषुः । इन्द्र आसीत्सीरपतिः शतक्रतुः कीनाशा आसन्नस्तः सुदानव इति यजमानभागं प्राश्नाति ॥ सर्वेषां वा भक्षाणां मन्त्रवतां प्रत्याम्नायः स्यात् । २० । पूर्ववक्षाख्या ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । २१ ।

गतः ॥

इति चिंशी कण्डिका ।

यदि नानातन्त्रां श्यामाकेष्टिं कुर्वीत श्यामाकानुद्ध-
र्तवा इति संप्रेष्यति । १ ।

यो ग्रीष्माद्यये श्यामाकस्यरुक्तः तं यदि इथकन्त्रं कुर्वीत तदा वर्षांशु श्यामाकस्ये पक्वे सति श्यामाकानुद्धर्तवौ उद्धार्याहरतेति कर्मकरान्यजमानः संप्रेष्यति । श्यामाकस्य इत्यपि संप्रेष्यावयव इति न भ्रमितव्यं विपर्ययस्यैवोत्तरवच्यकत्वात् यथा वेणुधवेषु पक्वेषु वेणुयनानुद्धर्तवा इति संप्रेष्यतीति ॥

तस्याः सप्तदश सामिधेन्यः । २ ।

भातदश्ववचनमज्यान्यादेः सर्वस्यापि विशेषस्य प्रदर्शनार्थम् । तन्नं
त्वष्टाः पौर्णमासं अग्नीषोमौयविकारत्वात् ॥

सद्वन्तावाज्यभागौ । विराजौ संयाज्यौ । ३ ।

सद्वन्तौ अस्तिधातुमन्तौ ॥

त्वमग्ने सप्रया अस्ति जुष्टो होता वरेण्यः । त्वया
यज्ञं वितन्वते । सोम यास्ते मयोभुव इति सद्वन्तौ ।
प्रेङ्क्षो अग्न इमो अग्न इति विराजौ । ४ ।

गतः ॥

वासो दक्षिणा दधिमन्यो मधुमन्यो मधुपर्को मधु-
ग्लुन्यो वभुर्वा पिङ्गलः । ५ ।

वामसः पुनरुपादानमुत्तरैर्विकल्पार्थम् । सर्पिरादिसंयुक्ताः भक्तनो
मन्यः । स दधा संयुक्तो दधिमन्यः मधुना मधुमन्यः । मधुपर्कं गृह्णे
व्याख्यासति । अग्निस्रोतितमधुर्मधुकोशो मधुग्लुन्यः । मधुमिश्रं गुडमि-
त्यन्ये । वभ्रः कपिलः । पिङ्गलः पिङ्गलः । एवं द्विरूपो गौर्वेत्यर्थः ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ६ ।

गतः ॥

हरितयवशाकशमीधान्यानां नवानां फलानामनिष्टे
ऽपि प्राशने याथाकामी । ७ ।

पूर्वैर्वाग्निष्टाययणेनेत्यनेन प्रागाययणात्सर्वस्यापि नवस्वाग्रानं प्रतिषि-

द्रुम् । तत्र केषांचिदशनममेनाभ्यनुज्ञायते । हरितयवा नाम मस्य-
विशेषाः तथा शाकाः शमीधान्यानि कोशीधान्यानि । तेषां जम्बा-
दिफलानां च नवानामनिष्टे ऽप्याग्रये यथाकाम्यं भक्षणे भवति ॥

वेणुयवानामिष्टिमेके समामनन्ति । ८ ।

वेणुयवैरप्याग्रयणं कैश्चिद्विधीयते ॥

वेणुयवेषु पक्षेपु वेणुयवानुद्धर्तवा इति संप्रेष्यति । ९ ।

श्यामाकसंप्रेषेणायं व्याख्यातः ॥

तस्या एतदेव तन्त्रमेवा देवता । १० ।

यच्छ्यामाकेश्यामुक्तं सप्तदशसामिधेन्यादि तदेवास्यास्तन्त्रं देवतापि ।
तत्रत्यः सोम एवेत्यर्थः ॥

आग्नेयी मैत्रावरुणी प्राजापत्या वा । ११ ।

इष्टिरिति शेषः ॥ अथ सर्वस्यैवाग्रयणस्य हीने विकारमाह ॥

स प्रत्नवदिति द्वे धाय्ये चतस्र आज्यभागयोर्दश
हविषां द्वे स्विष्टकृतः । १२ ।

स प्रत्नवदिति पारुत्तुद्रस्यानुवाकस्यादितो द्वे धाय्ये भवतः । ततः
परास्ततो मीदियवाग्रयणयोराज्यभागार्था अनुवाक्यास्तास्यादितो द्वे
आग्नेयस्य परे द्वे सौम्यस्य । श्यामाकेश्यां तु सद्गन्तावित्युक्तं याज्यास्तु
जुषाणवत्य एवं सर्वत्र । परास्तु दश प्रधानहविषां याज्यानुवाक्याः
तास्य यथालिङ्गं गृह्यन्ते न तु क्रमशः सौम्यघोः प्राथम्यात् । ततः
परे द्वे मंयाज्ये ॥

व्रीहिभिरिष्टा व्रीहिभिरेव यजेता यवेभ्यो दर्शपूर्ण-
मासावेवं यवैरा व्रीहिभ्यो ऽपि वा व्रीहिभिरेवोभवेते
ह वै सूपचरतमा भवन्तीति बह्वृचब्राह्मणम् । १३ ।

दर्शपूर्णमासयोर्ग्रीहीन्यवान्वेति ग्रीहियवयोः सर्वकालं विकल्प उक्तः ।
इदानीं शाखान्तरीयो विनिवेशः पक्षे यत्रवाधश्च प्रदर्शते । ग्रीह्या-
ययणेनेष्टा ग्रीहिभिरेव दर्शपूर्णमासौ यजेतायवाययणात् । एवं
यवाययणादारभ्या ग्रीह्याययणाद्यवैः । अपि वा ग्रीहिभिरेव यजे-
ताभयोः कालयोः । यत एते सूपचरतमाः सुखेनावहन्यन्ते पिब्यन्ते
च न यववत् दुःखेन तस्माद्ग्रीहिभिरेव नित्यं यजेत । दर्शपूर्णमासा-
विति वचनाद्वाग्निहोत्रार्थेषु तण्डुलेष्वयं नियमः । दर्शपूर्णमासा-
भ्यामेव तद्विकाराश्च व्याख्याताः ॥

वर्षासु श्यामाकैर्यजेत शरदि व्रीहिभिर्वसन्ते यवैर्य-
यर्तु वेणुयवैरिति विज्ञायत इति विज्ञायते । १४ ।

यदि नानातन्त्रा श्यामाकेष्टिस्तदानया वर्षासु यजेत । ततः शरदि
केवलैर्ग्रीहिभिः । संमानतन्त्रत्वे त्वभयैः शरदि । ततो वसन्ते यवैः ।
वेणुयवैस्तु ययर्तु यजेत । ते ह्यनियतकालनिष्पत्तयः यस्मिन्नेवैर्तो
निष्पद्यन्ते तस्मिन्नेव यजेतेत्यर्थः ॥

इत्येकचिंशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टबद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायाम-
ष्टमः पटलः ।

इति पष्ठः प्रश्नः ॥

श्रीम् ॥

सर्वाल्लोकान्पशुबन्धयाज्यभिजयति । १ ।

अयं नित्यः पशुरारभ्यते । यस्मिन्कर्मणि यज्ञार्थं पशुर्वध्यते स पशुबन्धः तेनेष्टवान् पशुबन्धयाजी सर्वांल्लोकाञ्जयति । सर्वकामो दर्शपूर्णमासाविति वदाहारपृथक्काभिप्रायं सर्वाभिजयवचनम् । सर्वेष्वपि लोकेषु यंयमेव लोकं प्रयोगभेदेन कामयते तंतमेवाभिजयति न कुतश्चिन्प्रतिहन्यत इत्यर्थः । नित्यस्य चायं फलविधिः दर्शपूर्णमास-यदेव वेदितव्यः । फलार्थवादे वा कस्मैरश्ववणात् यथोक्तं हिरण्यके-शिना क्रतावर्थे श्रूयमाणं यजमानः कामयते यानि कामयति यावयेदिति तथार्थवादा इतर इति च ॥

तेन यज्यमाणो ऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा पडढोतारं मनसानुद्रुत्याहवनीये सग्रहं जुहोति सूर्यं ते चक्षुरिति । २ ।

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा तेन यज्यमाण इत्यन्वयः यदीध्यादि-विधिना तयोरेव यागविधानात् । तेन द्वाहकालत्वे पशोस्त्वर्दृग्णां ह्रियते षड्रतोऽन्ता । तच्च प्रकृत्यविरोधगतिराशय एव दर्शिता ॥ नन्वेवं यदीध्यादिविधिनैव सिद्धेः किमर्थं पर्वणोर्वचनम् । परमतनिरासार्थ-मिति ब्रूयात् यथाह बौधायनः अमावास्यायां हविषेष्टा न च त्रे वेति ।

अथवा सांनाय्यविकारत्वात्पशोरमावास्यामेवास्य कालं मा संभते-
 त्पारभाः । सांनाय्यविकारत्वमेव पशोः । कस्मादिति चेत् । एतदेव
 पृष्ठोक्तं भारद्वाजेन समानयोनित्वं पयसः पशोश्च दर्शयतीति ।
 अतिरिति शेषः । कथं दर्शयतीति चेत् । तदप्युदाहृतं यदेवो वर्धति
 अथौषधयो जायन्त ओषधीर्जग्ध्वापः पीत्वा पयः संभवतीति तथा
 यदेव इत्याद्यपः पीत्वेत्यन्तं पुनः पठित्वा रेतः संभवतीति च ।
 बौधायनो ऽप्याह दधिपथश्रामित्वापशवः सांनाय्यविकारा इति । तत्र
 कतरस्य सांनाय्यस्य पशुर्विकार इति चेत् । तदप्याह मत्यापाढः
 पशुः प्रातर्दौहविकारः कालसामान्यादिति । तथा पयोधर्माः पशा-
 विति भारद्वाजः । सूत्रे चात्र लिङ्गानि भवन्ति यथा उदक् पवित्रे
 कुम्भां दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामासाद्य आज्येन पशुं यस्त आत्मा
 पशुषु प्रविष्ट इत्यादि । तस्मात्सिद्धं पशुः प्रातर्दौहविकार इति ॥
 पशून्तारं मनसानुद्बुध्येत्यादि व्याख्यातं तत्र पशून्तर्हित्वात् सुयं ते
 चतुरिति विशेषप्रदर्शनं तत्रोदवसाय जुहेति उपपन्नं मनुष्याः
 प्रयान्तीति लिङ्गात् । तत्रोदवसाय पशून्तारं जलेत्येव बौधायनः ।
 तथा क्षुद्रकाले पशौ विशेषमाह अजस्रैरग्निभिरुदवसायेति ॥

आग्नावैष्णवमेकादशरूपासं निर्वपति । ३ ।

अथान्यमाहवनीयं प्रणैयाग्नवैष्णवं निर्वपति । तस्य चाङ्गत्वादवशि-
 स्तान्त्वर्तित्वाच्च नान्वाद्यर्थं दृश्यते ॥ मत्यापाढस्त्वचानुग्रहसाह अपि
 वा चतुर्गृहीतमाग्न्यमाग्नावैष्णव्याहवनीये जुहेतीति । तथा पशु-
 बन्धे ऽग्नाविष्णुभ्यामिति चतुर्गृहीतं स्यादिति भारद्वाजः ॥

अग्न्यन्वाधानस्य प्रत्याम्नायो भवति । ४ ।

श्रुतो ऽग्न्यन्वाधानं निवर्तते ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ५ ।

गतः ॥

धारयत्याहवनीयम् । ६ ।

इष्टेरपवर्गादग्नेरपवर्गो मा विज्ञायीत्यारम्भः । इदमेव धारणवचनं
ज्ञापकं तन्त्वान्तरशेषभूता अपि वहिस्तन्त्रवर्तिन इष्टिदर्विहोताः पृथ-
गग्रयो भवन्तीति । दर्शितं चैतदस्माभिरन्वारम्भणीयायाम् ॥

उरु विष्णो विक्रमस्वेति सुवेणाहवनीये यूपाहुतिं
जुहोति । ७ ।

अथ शाखामाहृत्य निधाय यूपाहुतिं जुहोति । वक्ष्यमाणनिर्मथ्य-
विकल्पार्यमाहवनीयग्रहणम् । यूपाहुतिसमाख्यानाद्यूपाभावे निवर्तते
परिधौ पशून्निद्युञ्जन्तीत्यादौ ॥

सुचा वा चतुर्गृहीतेन । ८ ।

सुचा वा जुहोति । तदा चतुर्गृहीतेन ॥

न दीक्षितस्य जुहुयात् । ९ ।

गतः ॥

वैष्णवीमृचमनूच्याच्छेत्यः । १० ।

तस्य तु ययैव वैष्णव्या होम उक्तः तामुक्ता यूपो ऽच्छेत्यः आमुं
गन्तव्यः ॥

जुहुयाद्वा । ११ ।

गतः ॥

यूपसकाशे वाग्निं मथित्वा तस्मिञ्जुहुयात् । १२ ।

सुवेण सुचा वा पूर्ववत् ॥

सुवमाज्यशेषं चाध्वर्युरादत्ते । तद्वा शस्त्रम् । १३ ।

शस्त्रं वाग्नी तच्चा हस्तेन वाग्नेति लिङ्गात् । येन चान्येनार्थो भवति तदप्यन्यो हरति ॥

यत्र यूपस्तद्यन्ति । १४ ।

यत्र यूपश्चेद्यस्तत्र व्रजन्ति ब्रह्मयजमानाध्वर्यवस्तथा च ॥

यूषा वृक्षाः पलाशखदिरविल्वरौहीतकाः । १५ ।

यूषाः यूपभावाशः । रौहीतको नाम वटावान्तरजातीयः ॥

पालाशं तेजस्कामो यज्ञकामो वा । खादिरं स्वर्ग-
कामो वीर्यकामो वा । वैश्वमन्नाद्यकामो ब्रह्मवर्चस-
कामो वा । रौहीतकं प्रजाकामश्चक्षुष्कामो वा । १६ ।

यूपं कुर्वीतेति शेषः । नित्येष्वमीष्वेवामी कामाः ततो ऽन्यस्य यूपस्याभावात् ॥

समे जातमशाखाजं बहुपर्णशाखमप्रतिशुष्काग्रमसु-
पिरमव्यावृत्तमधूर्णमृजुमूर्ध्वमूर्ध्वशकलमथ ईपदुपाव-
नतं प्रागुदक् प्रत्यग्वौपनतम् । १७ ।

समे जात सम्यले जातम् । अशाखाजं भूमेरेव रूढम् । अव्या-
वृत्तं अवलितायम् । अधूर्णं अधूर्णितयष्टिम् । अष्टु अवकम् ।
ऊर्ध्वं अतिर्यङ्गतम् । ऊर्ध्वशकलं शकलैरणूर्ध्वरेवोपेतम् । अये
किंचिदवनतं दक्षिणेतरासु दिक्षु प्रङ्गं च द्युपं दृश्येत् । तथा सुषिर-
त्वादयो ऽपि द्युपदोषाः परिहर्तव्याः ॥

यं कामयेताप्रतिष्ठितः स्यादित्युक्तम् । १८ ।

यं कामयेताप्रतिष्ठितः स्यादित्यारोहं तस्मै दृष्टेदित्यादिब्राह्मण एव
रूपस्य गुणदोषास्तत्फलानि चेत्कानि तत्सर्वं तच्चैवानुसंधातव्यमित्यर्थः ।
आरोहमिति वृत्तात् न भूमेरिति आरोहः शाखाजः । आरोहमिति
णमुलन्त इति केचित् । तदयुक्तं एष वै वनस्पतीनामप्रतिष्ठितः इति
लिङ्गात् तथा प्रतिष्ठितं दृष्टेत्प्रतिष्ठाकामस्यैष वै वनस्पतीनां प्रति-
ष्ठितो यः समे भूमौ स्थाद्योने रूढ इति च लिङ्गात् स्वरवशाच्च ।
अत एव चोक्तं सुचकृता समे जातमशाखाजमिति ॥

अतिक्रम्य यूथान्यं जोषयते तमभिमन्त्रयते । १९ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अत्यन्यानगामिति । १ ।

प्रथमप्राप्तांश्चवरान्यूथान्वृत्तानतिक्रम्य ततो यं जोषयते यत्र प्रीतो
भवति तमभिमन्त्रयते अत्यन्यानगामिति लिङ्गादिति भावः ॥

अथैनमुपसृशति तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया
इति । २ ।

गतः ॥

देवस्त्वा सविता भध्वानक्तिति सुवेण सर्वतो मूलं
पर्यणक्ति । ३ ।

सर्वं मूलभागं परितो ऽनक्ति ॥

ओपधे चायस्वैनमित्यूर्ध्वायं दर्भमन्तर्धाय स्वधिते
मैनं हिंसीरिति स्वधितिना प्रहरति । ४ ।

स्वधितिः क्षुरः तेन प्रहरति । तच्छृणुः शस्त्रमेवात्र स्वधितिर्विवक्षित
इत्यन्ये ॥

प्रथमपरापातिनं शकलमाहरति । ५ ।

गतः ॥

गुल्फदग्धे वृथेज्जानुदग्धे ऽनक्षसङ्गं वा । ६ ।

गुल्फः घरणमन्विः । अगच्छसङ्गं यथा शकटस्य गच्छतो ऽवस्थाणौ न
मज्यते तथेत्यर्थः ॥

दिवमग्रेण मा लेखीरिति प्राञ्चं पातयत्युदञ्चं प्राञ्च-
मुदञ्चं वा । ७ ।

गतः ॥

वनस्पते शतवल्गुं विरोहेत्यावश्यमेव जुहोति । ८ ।

अवतक्षणां स्वरधिमन्धनश्च शकलः । ३ ।

तक्षप्रभवाः शकला अवतक्षणाक्षेपा मध्ये कश्चित्स्वरभवति अक्षो
ऽधिमन्धनः । यस्योपरि मध्यते ऽग्निः सो ऽधिमन्धनः ॥

अग्राक्षपालं पृथमाचमष्टाश्रिमध्ये संनतम् । ४ ।

यूपस्याग्निमो ऽवधवक्षपाक्षं तत्परिवामितादद्यादपच्छिद्य कार्यम् ।
पृथक्तयोदशाङ्गुलमिति बोधायनः । संनतं तत्कृतं निष्ठुम् च भवति
यूपे प्रतिमोक्ष्यमाणत्वान् ॥

यं कामयेतान्यो ऽस्य लोकमभ्यारोहेदिति तस्यान्ध-
वृक्षस्य स्वरुचपाले कुर्यात् । ५ ।

एवं निन्दितत्वाद्दर्जनीयो ऽन्धवृक्ष इति भावः । अपि वान्धस्य
तज्जातीयस्य वृक्षस्य कुर्यादिति बोधायनः ॥

यावदुत्तममङ्गुलिकाण्डं तावदूर्ध्वं चषालाधूपस्या-
तिरिक्तं द्वाङ्गुलं त्र्यङ्गुलं चतुरङ्गुलं वा । ६ ।

रथमाची निरूढपशुबन्धस्य वेदिः । ७ ।

एतदेव व्याकरोति ॥

अक्षसंमिता पश्यात्तिर्यङ्गीपया प्राची विपथयुगेन
पुरस्ताद्यावता वा बाह्ये छिद्रे । ८ ।

पश्यात्तिर्यङ्गवसंमिता । ईषासंमिता प्राची । पुरस्तात्तिरक्षी तु

विपद्युगेन संमिता । तस्यैव वा युगस्य बाह्ययोऽन्विद्रयोर्धावदन्तरं
तावता संमिता ॥ अत्रादिप्रमाणानि श्रुत्वे वक्ष्यति अष्टाशीतिशत-
मीवेति ॥

अरत्निभिर्वा चतुर्भिः पश्चात् पङ्क्तिभिः प्राची चिभिः
पुरस्तात् । ६ ।

गतः ॥

तां वेदं कृत्वा दर्शपूर्णमासवत्संनमनवर्जं प्रागुक्त-
रात्परिग्राह्यात्कृत्वापरेण यूपावटदेशं संचरमवशिष्य
वेद्यामुत्तरवेदिं दशपदां सोमे करोति । १० ।

तां एवं विमितां सतीं कृत्वा कथं नाम कृत्वा वेदं कृत्वा दर्शपूर्ण-
मासवदोत्तरपरिग्राह्यात्कृत्वा तस्यामेव वेद्यामुत्तरवेदिं करोति । कुत्र
प्रदेशे । पश्चाद्यूपावटदेशस्य संचरं शिष्टानन्तरदेशे तां सोमे दशपदां
करोति सर्वतश्च दशपदां अविशेषात् । तथा सर्वतो दशपदमित्येव
भारद्वाजः । तथा च क्षेत्रतः शतपदेत्युक्तं भवति । सौमिक्यास्त्रिह
वर्षणं प्रासङ्गिकं पाशुबन्धिकाश्च प्रमाणमनन्तरमेव प्रवक्ष्यते ॥

अंहीयसीं पुरस्तादित्येके । ११ ।

अंहीयसीति तनीयसी पुरस्तात् अर्थादेव प्रथीयसी पश्चात् न तु
सर्वतो दशपदा शतपदैव तु क्षेत्रतः ॥

तां युगेन यजमानस्य वा पदैर्विमाय शम्यया परि-
मिमीते । १२ ।

युगेन वा विमायेति वचनाद्युगमाचौत्यपि सिद्धं भवति । यजमान-
 यदृणाञ्च यजमानस्याध्वर्येर्वेति विकल्पो निवृत्तः । तथा युगमाचौ
 यजमानदशपदां सोम इति कात्यायनः ॥ तत्र यदा पदमाना
 वेदिस्तदा युगमाचैवेत्यते न दशपदा अन्यथा मदीहविधानादिप्र-
 मद्भात् । शम्यामानं तूत्तरवेदिमंस्कारार्थमुभयत्र समुच्चोयते ॥

शम्यामाचौ निरूढपशुबन्धस्योत्तरवेदिः । १३ ।

शम्याप्रमाणं तु दर्शितमेव दर्शपूर्णमासयोः ॥

शम्यां पुरस्तादुदग्रां निधाय स्फ्येनोदीचीमभ्यन्त-
 रमुपलिखति वित्तायनी मे ऽसीति । एवं दक्षिणतः प्राचीं
 तित्तायनी मे ऽसीति । पश्चादुदीचीमवतान्मा नाथि-
 तमिति । उत्तरतः प्राचीमवतान्मा व्यथितमिति । १४ ।

पुरस्तात्सौमिक्याः पाशुक्याद्योत्तरवेदेः पूर्वसौम्यीत्यर्थः । उदगग्रामु-
 दीचीनकुम्भां तथा पेषणे व्यक्रत्वात् । अभ्यन्तरं शम्यायाः अन्तरतः ।
 उपलिखति तस्याः समौपे लिखति ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

इति प्रथम पटलः ॥

उत्तरस्माद्वेद्यंतादुदक्प्रक्रमे चात्वालः । १ ।

उत्तरवेदिपांस्वर्यो ऽवटद्यात्वालः ॥

तमुत्तरवेदिवत्तूष्णीं शम्यया परिमित्य देवस्य त्वा
सवितुः प्रसव इत्यभिमादाय परिलिखितं रक्षः परिलि-
खिता अरातय इति त्रिः प्रदक्षिणं परिलिख्य तूष्णीं
जानुदघ्नं त्रिवितस्तं वा खात्वात्तरवेद्यर्थान्पांस्तून्हरति
विदेरिति । २ ।

खात्वात्तप्रमाणमुत्तरवेद्या व्याख्यातम् । अभिः खनिचम् । प्रदक्षिणव-
चनमविस्ररणार्थम् । वितस्त्रिः कनिष्ठाङ्गुल्योरायामः ॥

सिंहीरसीत्युत्तरवेद्यां निवपति । ३ ।

गतः ॥

एतेनैव यो द्वितीयस्यामिति द्वितीयं यस्तृतीयस्या-
मिति तृतीयम् । ४ ।

एतेनैव विदेरिति मन्त्रेण यो द्वितीयस्यामित्येवं विद्वतेन द्वितीयं
हरति । एवं तृतीयम् ॥

तूष्णीं चतुर्थं हृत्वोरु प्रयस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथता-
मिति प्रथयित्वा ध्रुवासीति शम्यया संहत्य देवेभ्यः
कल्पस्वेत्यभिमन्त्र्य देवेभ्यः शुन्धस्वेत्यद्विरवोक्ष्य देवेभ्यः
शुभस्वेति सिकताभिरवकीर्य प्रोक्षणीशेषमुत्तरत उत्त-
रवेद्यै निनीयापो रिप्रं निर्वहतेति स्पर्धेनोदीचीमेकस्पर्धां
निःसार्य विभ्राड् बृहत्पिबतु सोम्यं मध्वायुर्दधद्यज्ञपताव-

विहृतम् । वातजूतो यो अभिरक्षति त्मना प्रजाः पिपतिं
बहुधा विराजतीत्युत्तरवेद्या अन्तान्कल्पयति । ५ ।

चतुर्थे सर्वान्पांसृन्दरति तैरेवोत्तरवेदिममुष्कुर्यो व्याख्यातः । मंहत्य
लोष्ठानि विमृद्य । प्रोक्षणीशेषं अवोक्षणीषम् । उत्तरवेद्या इति
पष्ठमर्थे चतुर्थी । स्फुटतैकरेखैकस्फुटा तां निःसार्य तयोदकं गम-
यित्वा । अन्तान्कल्पयति मृत्तैर्यैर्दृढयति यथा न विगीर्येरन् ॥

संमृशतीत्येके । ६ ।

तूष्णीं वा कल्पयित्वा मन्त्रेण संमृशति ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

अथास्या मध्ये प्रादेशमाचीं गोपदमाचीमश्वशफ-
माचीं वोत्तरनाभिं चतुःसक्तिं कृत्वा चतुःशिखण्डे
युवती कनीने घृतप्रतीके भुवनस्य मध्ये । तयोर्देवा
अधिसंवसन्त उत्तमे नाक इह मादयन्तामित्युभे अभि-
मन्त्येन्द्रघोषस्त्वा वसुभिः पुरस्तात्पात्वित्येतैर्यथालिङ्गमु-
त्तरवेदिं प्रोक्षति । १ ।

नाभिरिव मध्ये भवति । उत्तरनाभिं चतुःसक्तिं चतुष्कोणम् ।
यथालिङ्गं यस्मिन्मन्त्रे यस्या दिशो लिङ्गं तेन तं दिग्भागं प्रोक्षति ॥

त्वष्टा त्वा रूपैरुपरिष्ठात्पात्विति मध्यम् । २ ।

अव्यकलिङ्गत्वादारम्भः ॥

प्रोक्षणीशेषं दक्षिणत उत्तरवेद्यै निनयेच्छुचा त्वार्प-
यामीति द्वेष्यं मनसा ध्यायन् । ३ ।

शुचा त्वार्पयामीति द्वेष्यध्यानप्रकारः । निनयनं तु पूर्वचक्षूणीमेव
लिङ्गानुगुण्यात् ॥

पूर्ववदेकस्म्यां दक्षिणतो निःसार्य जुह्वां पञ्चगृहीतं
गृहीत्वा सर्वत्र हिरण्यमुपास्यन्नक्षायोत्तरवेदिमुत्तर-
नाभिं वा व्याधारयति । ४ ।

यथाज्यं हिरण्ये पतेत्तथा नदयतो नयन्कोणदिशः प्रति दीर्घा धारां
करोति ॥

दक्षिणमंसमुत्तरां श्रोणिं दक्षिणामुत्तरमंसं मध्य-
मिति सिंहीरसीत्येतैः प्रतिमन्त्रम् । ५ ।

एवंक्रमकान्दक्षिणांमादीन् सिंहीरसीत्येतैः प्रतिमन्त्रं व्याधारयति ॥

भूतेभ्यस्त्वेति सुचमुद्गृह्य पौतुद्रवैः परिधिभिरुत्तरवेदिं
परिदधाति विश्वायुरसीति मध्यमं भुवस्त्रिदसीति
दक्षिणमच्युतस्त्रिदसीत्युत्तरम् । ६ ।

पूतुद्रुर्देवदारुः ॥

परिधिसंधिना सर्वाहुतीर्जुहोति । ७ ।

परिधिसंधिना प्रपद्य जुहोति । केन । दक्षिणेन दक्षिणा आज्ञतीक्ष-
न्तरेणोत्तरा इति विवेकः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अग्नेर्भस्मासीत्युत्तरवेद्यां संभारान्निवपति गुल्गुलु
मुगन्धितेजनं श्वेतामूर्णास्तुकां पेल्वस्यान्तराशृङ्गीयां
लूनस्यालूनपूर्वस्य वा । १ ।

सर्वान्संभारानेकीकृत्य निवपति । पुरीषमसीत्यन्तो मन्त्रः अग्नेः
पुरीषमसीत्याहमेक्षितपुरीषं यत्संभारा इति लिङ्गात् अग्नेर्भस्मा-
सीति शिकता निवपतीत्यत्रापि तथादर्शनाच्च । मुगन्धितेजनस्तृण-
विशेषः यः मुगन्धितेजनश्च जाठराग्नेर्भवति । ऊर्णास्तुका लौमकलापः
सा तु पेल्वस्य शृङ्गान्तराङ्गवा भवति । पेल्वो दृष्णिः । दृष्णे मुका
इत्येव कात्यायनः । लूनस्य लूनलोघस्तदभावे त्वलूनस्य ॥

व्याधारणप्रभृति संभारनिवपनान्तमुत्तरवेद्यामुप-
र्यमौ धार्यमाण एके समामनन्ति । २ ।

श्रौत्तरवेदिको ऽग्निरुपर्युत्तरवेदेरन्येन धार्यते । ततो जुहुं पञ्चग-
ह्यैतमित्याद्यध्वर्युः ॥

प्राक्षान्तां कृत्वोदुम्बरशाखाभिः सप्तशाखाभिर्वा
प्रच्छाद्य वसति यद्यसद्यस्कालः पशुर्भवति । ३ ।

यद्यसद्यस्काल इत्यनुवादः । ब्रह्मकालस्यापि विधिरनुमीयते । वौधा-
यनस्याह इष्टिपशुबन्धाः सोपवसथाः सद्योयज्ञा वेति ॥ तदा तु
दक्षिणतो निःसारणान्तमुत्तरवेदि कृत्वा प्रच्छाद्य विरमन्ति । व्याधार-
णान्युत्तरेधुरेव क्रियन्ते ॥

आहवनीये प्रणयनीयमिधमादीप्य सिकताभिरुप-
यम्याग्नये प्रणीयमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । प्रणीय-
मानायानुब्रूहीति वा । ४ ।

प्रणयनीयमिधमादीप्य प्रणयनार्थमिन्धनं ज्वलयित्वा सिकताभिरु-
पयम्येति यस्मिन्पात्रे ऽग्निरुद्धरिष्यते तस्याधस्तादुपयमनानुगुणाः
सिकताः कल्पयित्वेत्यर्थः । दौप्तस्यानुद्यतस्योपयमनामंभवादुत्तरत्रोद्य-
मनवचनाच्च । शक्नोति चैतदग्न्याधये यथा प्रणयनीयमिधमादी-
पयति सिकताश्लोपयमनीरूपकल्पयते तमुद्यच्छनौति ॥

उद्यम्याग्निमाहवनीय उद्यतहोमं जुहोति यत्ते
पावकं चक्षमा कच्चिदागः पूर्वा यत्सन्नपरो भवासि ।
घृतेन त्वं तन्वं वर्धयस्व मा मा हिंसीरधिगतं पुरस्ता-
त्स्वाहेति । ५ ।

उद्यम्याग्निं आदौप्तमिधमाहवनीयादुद्धृत्येत्यर्थः । कैचिन् अनुत्तरो-
क्तेनादीपनेनादूरणं लवयित्वाचोद्यम्येति तस्यैवाग्नेरुत्क्षेपणमाचमुक्त-
मित्याचक्षते । तद्वक्तुं मुख्यार्थापपत्तौ जघन्यवृत्त्याश्रयणायोगात्
उद्यतहोमममास्थानाच्च । तस्य आहवनीयादौत्तरवेदिकोदूरणं नि-
मिन्नं न तद्वत्क्षेपणं पूर्वा यत्सन्नपरो भवामीति लिङ्गात् । तस्माद्य-
थोक्त एव सूत्रार्थः ॥

प्रथमायां चिरनूक्तायामुपयमनीभिरुपयम्य हरति
। ६ ।

उपयमनीभिः सिकताभिरुद्यतमग्निम् ॥

कर्णावन्तं प्रथमः सीद योनिमिति हेतुरभिज्ञायाम्ने
 बाधस्व विमृधो नुदस्वापामीवा अप रक्षांसि सेध ।
 अस्मात्समुद्राद्बृहतो दिवो नो ऽपां भूमानमुप नः
 सृजेद् ॥ यज्ञ प्रतितिष्ठ सुमतौ सुशेवा आ त्वा वसूनि
 पुरुधा विशन्तु । दीर्घमायुर्यजमानाय कृण्वन्नथामृतेन
 जरितारमङ्गधीह यज्ञः प्रत्यष्टादिति संभारेषु प्रति-
 ष्ठाप्य । ७ ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

अग्नेः पुरीषमसीत्युत्तरत उपयमनीर्न्युष्य मनुषत्वा
 निधीमहि मनुषत्समिधीमहि । अग्ने मनुषदङ्गिरे
 देवान्देवायते यजेत्युपत्तमिध्य द्वादशगृहीतेन सुच
 पूरयित्वा सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इति सप्त-
 वत्या पूर्णाहुतिं जुहोति । १ ।

गतः ॥

अग्निर्वायुरादित्यो विष्णुर्यज्ञं नयतु प्रजानन्मैनं
 यज्ञह्नो विदन्देवेभ्यो यज्ञं प्रब्रूतात्प्रम यज्ञपतिं तिर
 स्वाहेति चतस्रो ऽतिमुक्तीर्जुहोति । २ ।

यज्ञं नयत्वित्यादेरनुषङ्गः सर्वत्र ॥

एष पशुबन्धस्याहवनीयो यतः प्रणयति स गार्ह-
पत्यः । ३ ।

अतः परमस्मिन्नेवाहवनीयकर्माणि क्रियन्ते । तद्योनौ न्वाहवनीये
गार्हपत्यकर्माणि ॥

प्रणीते वेदग्निहोत्रकाल एतस्मिन्नेवाग्निहोत्रं जुहु-
यात् । ४ ।

एष पशुबन्धस्याहवनीय इति वचनात्मा निवृत्तमग्निमग्निहोत्रमि-
त्यारम्भः नोत्तरवेदिके ऽग्निहोत्रं विद्यत इति कस्यान्तरकारमतनि-
रासार्थश्च ॥ प्रणीते सत्योत्तरवेदिके यद्यग्निहोत्रं प्राप्तकालं स्यात्तदे-
तस्मिन्नोत्तरवेदिक एव जुहुयात् । अपथेच्छालामुखीये यतः प्रणय-
ति स गार्हपत्य इत्यत्रात एव न्यायात् ॥

एवमन्यत्र विप्रक्रान्ते तन्त्रे । ५ ।

एवमन्यस्मिन्नपौष्पादितन्त्रे विप्रक्रान्ते प्रकन्यापरिसमाप्ते प्राप्तकाल-
मग्निहोत्रं तस्यतस्याहवनीय एव जुहुयात् । भारद्वाजखल्वाह विप्र-
क्रान्ते कर्मण्यग्निहोत्रकाल आगच्छेत्तन्म्याय जुहुयादित्याश्वरथः काल
एव जुहुयादित्यालेखन इति ॥

ब्रध्मावर्हिराहरति । ६ ।

अथ बर्हिराहरणादि प्रतिपद्यते समानमा कुम्भ्यालेपनात् । तत्र
वेदो वेदिषु प्रमेव कृतौ । शाखापवित्रानुमन्त्रणे तु पशुं दध्यमि-
तूहः तथास्त्रेमौ पर्णे चेति । निधानं प्रकृतावेव व्याख्यातम् ॥

त्रयोविंशतिदारुभिः आश्ववालः प्रस्तर ऐक्षवी
विधृती कार्पूर्यमयाः परिधयः । ७ ।

आश्ववालः काशमयः । ऐक्षवी इक्षुशलाके इति भारद्वाजः ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अग्नेन्परिस्तीर्य पाणिप्रक्षालनादि कर्म प्रतिप-
द्यते । १ ।

गन्तः ॥

यथार्थं पात्राणि प्रयुनक्ति । २ ।

यथार्थं यैर्गर्भः प्राकृतेषु यैश्चान्यैर्गन्तुभिरित्यर्थः ॥

स्फ्यमग्निहोत्रहवणीं वसाहोमहवनीं द्वितीयां जुहुं
पृषदाज्यधानीं द्वितीयामुपधृतं द्वे आज्यस्थाल्यौ हृदय-
शूलमसिं कुम्भीं स्रष्टशखां शाकपवित्रं कार्पूर्यमय्यौ
वपाश्रपण्यौ द्विशूलामेकशूलां चौदुम्बरं मैत्रावरुणद-
ण्डमास्यदघ्नं चुवुकदघ्नं वा रश्ने च । ३ ।

स्वाग्निहोत्रहवणीग्रहणं प्रदर्शनार्थं इयं तावदपरचार्यवशात्प्रयोज्यम् ।
एवं सुवाद्यपि पूर्वचेति । तत्र वसाहोमहवन्त्यादीनां जुह्वादिमहा-
खानादुत्तनियमस्तावद्वाख्यातः । तथा प्राकृतैर्जुह्वादिभिरेकवत्कर-
णैरेषां हन्तप्रयोग इति सिद्धं भवति । हृदयशूलादीनां पाठक्रमेणैव

द्वन्द्वता । दर्शितं च तत्सर्वं दर्शपूर्णमासयोः । निशातमगं गृह्णमित्यु-
च्यते हृदयप्रणयार्थं गृह्णं यस्य काष्ठस्य तद्गृह्यगृह्णम् । अग्निः
स्वधितिः स च द्विधारः स्वधितेरन्यतरां धारामिति लिङ्गात् । द्वे
गृह्णे यस्याः सा द्विशूला । चुबुकमास्याधोभागः । रश्मि रज्ज्वौ ये
वक्ष्यति द्विगुणं द्विद्यायामेत्यादिना ॥

पवित्रे कृत्वा यजमान वाचं यच्छेति संप्रेष्यति । ४ ।

सोमविधे पञ्चाविति भावः । इष्टिविधे तु पवित्रे कृत्वा प्रणीताप्रण-
यनं वक्ष्यति ॥

वाग्यतः पात्राणि संमृश्य प्रोक्षणीः संस्कृत्य ब्राह्मण-
मामन्त्य पात्राणि प्रोक्षत्येव वाचं विसृजते । स्पृशमा-
दायोत्तरं परिग्राहं परिरुद्धं दर्शपूर्णमासवत्संप्रेष्यति ।
आज्येन दध्नेदेहीति संप्रैषान्तं नमति । ५ ।

ऐष्टिकैः पदार्थान्तरैरभस्कारार्थमनुमन्त्रणम् । तत्र स्थाग्निहोत्रद्व-
णीसंमर्शने स्पृशप्रोक्षणे च संमर्शनप्रोक्षणमन्त्रयोर्द्विवदेकवदेवोक्तः प्रकृ-
तादेव व्याख्यातः । त्वष्णीं स्पृशमादाय उत्तरपरिग्राहादि । संप्रेषं तु
केचित्सुबं च स्वधितिं चेत्यपि कुर्वन्ति स्वधितेरपि संमार्गवचनात्
सुवत्यानापन्नत्वाच्च । तदद्युक्तं दर्शपूर्णमासवत्संप्रेष्यतीत्यतिदिश्य संप्रै-
षान्तं नमतीति वचनात् चातुर्मास्येषु पशुवत्संप्रैष इत्यतिदेशात्
प्राज्ञिचदरण्यवदसंप्रेषितस्यापि संमार्गवचनोपपत्तेय ॥

सुचां संमार्जनकाले सुबं संमृज्य तस्यावृता स्वधि-
तिम् । ६ ।

स्वधितिरणवदानार्घत्वात्सुवत्संस्कारमर्हतीति भावः ॥

जुह्वद्वसाहोमहवनीमुपभृद्वत्पृषदाज्यधानीम् ।

आज्यं निरूप्य दधि निर्वपति । ७ ।

गताः ॥

अधिश्रयणवर्जं दधनि क्रियते । ८ ।

अधिश्रयणप्रतिषेधात्पल्यवेक्षणमपि निवर्तते अमेध्यं वा एतत्करोति यत्पल्यवेक्षते गार्हपत्ये ऽधिश्रयति मेध्यत्वायेति लिङ्गात् । भारद्वाज-
स्याह न पल्यवेक्षेताधिश्रयणप्रतिषेधादिति ॥ तत्र च दध्याज्यस्थान्यो-
रुद्देष्टादानं अदितौ स्यो ऽच्छिद्रपक्षे इति । तथाज्यममीत्यादेराज्यं
दधि स्य इत्यसमाचेनैवोक्तः आज्येन दधोदेहीति लिङ्गात् ॥

नैतस्य दध्नः संस्कारो विद्यत इत्यपरम् । ९ ।

अस्मिन्नु पक्षे दर्शपूर्णमासवदेवाविष्ठतं सर्वम् । लौकिक एव तु दधि
संस्कृतमाज्यमानीयते ॥

इत्यष्टमी कण्डिका ।

आज्यग्रहणकाले चतुर्जुह्वां गृह्णाति चतुरूपभृति । १ ।

जुह्वां पञ्चगृहीतस्य निवृत्त्यर्थं चतुर्गृहीतवचनमुपभृत्यष्टगृहीतदशगृ-
हीतयोः ॥

दधन्याज्यमानीय महीनां पयो ऽसीति पृषदाज्य-
धान्यां पञ्चगृहीतं पृषदाज्यं ज्योतिरसि विश्वरूपं
विश्वेषां देवानां समिदिति वा । २ ।

दुग्धमिति प्रथममन्तान्तः शेषस्य दधिघर्मे विनियोगात् । तत्रैक-
मन्त्राणि कर्माणीति न्यायेन सङ्गमन्त्र इति केचित् । तदयुक्तं
द्रव्यप्रत्यक्षात् यथोक्तं भारद्वाजेन द्रव्यप्रत्यक्षे ऽभ्यावर्तते यथाज्यग्रहणे
स्रवने स्तरणे चेति ॥

चतुर्ध्रुवायाम् । ३ ।

जुह्ववद्वाध्या ॥

सादनकाल आज्यानि सादयति । ४ ।

स्तरणकाले सर्वां वेदिं सृणोति विशेषवचनात् अपरेणेत्तरवेदिं
सृणातीति सौमिक्यां विशेषवचनात् दक्षिणस्यां वेदिश्रेण्यां बर्हिषोति
लिङ्गाच्च । सुक्सादनकाले त्वाज्यवतीरेव सादयति न त्वनाज्यां
वसाहोमश्वनीं आज्यानीति वचनात् ॥

उपभृददुपभृदपदाज्यधानीम् । ५ ।

उपभृददुपभृदसीति मन्त्रेण सादयति । तथा सुवमन्त्रेण स्वधितिं
तत्स्थानापन्नत्वात् तस्यावृता स्वधितिमिति लिङ्गात् सुवधर्माः स्वधि-
ताविति कल्पानारकारवचनाच्च । याजमाने त्वयं स्वधितिर्मभिजि-
ह्वतीत्यूहः ॥ सुवस्वधित्योः संभवाद्युपपत्त्यादनमित्येके । तदा तु
द्विवदूहो मन्त्राणाम् । दधिस्त्राह्यां तु दध्नः पूर्णेत्यूहः ॥

पूर्ववदाज्यान्यभिमन्त्र्याग्नेणाहवनीयं यूपवटं परि-
लिखत्यर्धमन्तर्वैद्यर्धं बहिर्वेदि । ६ ।

पूर्ववद्विष्णूनि न्येत्यभिमन्त्र्य परिलिखत्यवटं यथा पृष्ठयान्त्यः ब्रह्ममूर्ध्ने
भवति ॥

पूर्ववदभ्येरादानं परिलेखनश्च । ७ ।

पूर्ववत्साविवेणादानं परिलेखनश्च मन्त्रः परिलिखितमिति ॥

अथ खनति यथा नाविरुपरं भविष्यतीति । ८ ।

यथा निखातस्य यूपस्य नाविर्भविष्यत्युपरमिति मन्यते तावन्तमवटं
खनति ॥

अग्रेणावटं प्राञ्चं यूपं निधाय यत्ते शिक्षः परावधी-
त्तक्षा हस्तेन वास्या । आपस्तत्सर्वं जीवलाः शुन्यन्तु
शुचयः शुचिमिति यूपं प्रक्षाल्याथैनं यवमतीभिः
प्रोक्षति । पृथिव्यै त्वेति मूलमन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं
दिवे त्वेत्यग्रम् । ९ ।

यामु यवा भवन्ति ता यवमत्यः ॥

शुन्यतां लोकः पितृपदन इति प्रोक्षणीशेषमवटे
ऽवनीय यवो ऽसीति यवमवास्य पितृणां सदनमसीति
वर्हिषावस्तीर्य स्वावेशो ऽसीति प्रथमपरापातिनं शक-
लमवास्य एतेन द्यावापृथिवी आपृणेत्यामिति सुवेण
शकले हुत्वा । १० ।

इति गयमी कण्डिका ॥

यूपायाज्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्यज्यमानायानु-
ब्रूह्यञ्मो यूपमनुब्रूहीति वा । १ ।

अनयनावसूत्रणे पित्र्ये मन्त्रलिङ्गात् पितृणां निष्ठातमिति
लिङ्गाच्च ॥ अतः प्राचीनवीतिना क्रियते । व्याप्ततायां सुवेणेत्येव
मिद्वे सुववचनाज्जानीमो नर्ते वचनात्सुवेण होमः पश्चादिति ।
तेन प्रवृत्त्य सुवेणामिजुहोति सुवेण वपामभिजुहोतीत्यादिवद्यत्र न
सुवद्योदितस्य वषाहोमद्वय्या होम इत्यते जुह्वममाख्यानात् ॥

अथैनमसंस्कृतेनाज्येन यजमानो ऽग्रतः शकलेना-
नक्ति । २ ।

एनं यूपमग्रत आरभ्या मूलात् । अनक्तमुपरमिति तु सत्यापाढः ।
असंस्कृतेनेति वचनाच्छकलाभिहोमादन्यत्सर्वं संस्कृतेनेति सिद्धं
भवति । भारद्वाजस्याह अप्राकृता आहुतय आज्यनिर्वापणादूर्ध्व-
माज्यस्याह्या इत्यामरस्यो लौकिकाज्यादित्यालेखने । प्रैत्रादित्या-
लेखनिरिति ॥

रेन्द्रमसीति चपालमक्ता सुपिप्पलाभ्यस्त्वौपधीभ्य
इति प्रतिमुच्य देवस्त्वा सविता मध्वानक्तिति सुवेण
संततमविच्छिन्दन्नग्निष्ठामश्रिमनक्तयोपरात् । ३ ।

अध्वर्युरिति शेषः यदग्निष्ठामश्रिमनक्ति यजमानमेव तेजमानक्रीति
श्रुतेः उत्तरत्र यजमानग्रहणाच्च । प्रतिमुच्य यूपार्थे क्षिप्त्वा संततं
संततधारमविच्छिन्दन्नग्निष्ठामिति शेषः ॥

रशनादेशे त्रिः सर्वतो यूपं संमृशति । ४ ।

यत्र रशनाभन्त्यते तत्र संमृशति ॥

अञ्जनादि यूपं यजमानो नात्सृजत्या परिव्यय-
णात् । ५ ।

परिव्ययणं परिव्याणम् । अभिविधावाकारः ॥

यूपायोऽक्षीयमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्युक्षीयमा-
णायानुब्रूहीति वा । ६ ।

गतः ॥

उद्दिवं स्तभानान्तरिक्षं पृणेत्युच्छ्रयति । ७ ।

उच्छ्रयति उत्थापयति ॥

ते ते धामानीत्यवटे ऽवदधाति । ८ ।

गतः ॥

विष्णोः कर्माणि पश्यतेति द्वाभ्यामाहवनीयेनाग्निष्ठां
संमिनेति । ९ ।

आहवनीयेन संमिनेति तस्यार्जवेन स्यापयति ॥

यं कामयेत तेजसैनमित्युक्तम् । १० ।

अग्निष्ठाया यथोक्ताप्रकारादन्यथावस्थापने दोषः । तथात्वे गुणश्च
ब्राह्मणे दर्शितः । स तत्रैवानुमंथेय इत्यर्थः ॥

अग्रमाहवनीयमुपनतं यूपस्यावनतं मूलम् । ११ ।

यूपस्थापमाहवनीयं प्रति प्रक्षं भवति मूलं तु ततः किञ्चिदपनोतम् ॥

अनाविरुपरं कृत्वा ब्रह्मवनिं त्वा श्रवनिमिति
प्रदक्षिणं पांसुभिः पर्यूह्य ब्रह्म दृंह्य श्रवं दृंहेति मैत्राव-
रुणदण्डेन समं भूमिपरिदृंहणं कृत्वा । १२ ।

इति दशमौ कण्डिका ।

उन्नमय पृथिवीमित्यङ्घ्रिः परिपिञ्चति । १ ।

अनाविरुपरं कृत्वा अनाविष्कृतोपरं यूपं कृत्वा । पर्यूह्य वेष्टयित्वा ।
समं यथा समीपभूमिसममवटस्थलं भवति । तथा परिदृंहणं कुट्टनं
कृत्वा परिपिञ्चति परितः सिञ्चति ॥

दर्भमय्यौ रश्ने भवतः । द्विगुणा द्विव्यायामा पशु-
रशना त्रिगुणा चिव्यायामा यूपस्य । २ ।

व्यायामश्चतुररन्धिः ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामादाय विष्णोः
कर्माणि पश्यतेति सरश्नेन पाणिना यूपमुन्मार्ष्टि । ३ ।

रश्नां यूपरशनाम् ॥

तद्विष्णोः परमं पदमित्यग्रं प्रेक्षते । यूपाय परिवी-

यमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । परिवीयमाणायानुब्रू-
हीति वा । ४ ।

गताः ॥

परिवीरसीति नाभिदग्ने रश्मनया चिः प्रदक्षिणं यूपं
परिव्ययति मध्यदेशे वा । ५ ।

तत्र रश्मनां चिः संभुज्य मध्यमेन गुणेन परिव्ययतीति वीधायनः ॥

यं कामयेतोर्जनमित्युक्तम् । ६ ।

एवं परिवीताया रश्मनायाः कामवशादूर्ध्वमधो वा सारणमुक्तं ब्राह्मणे
तदणुसंधातव्यमित्यर्थः ॥

अधो दूरं परिव्ययेदृष्टिकामस्योपरि दूरमदृष्टिका-
मस्येत्येके । ७ ।

शाखान्तरे तु दृष्टदृष्टिकामयोः परिव्याणमेवाधस्तादूरमुपरिष्ठादूरं
चोक्तम् । तत्तन्मद्वाह्मणवन्नाभिदग्ने परिवीतायाः साधारणमित्यर्थः ॥

यं कामयेत स्यस्य जायेतेत्युपान्ते तस्य व्यतिषज्य न
प्रवेष्टयेत् । ८ ।

यौ बन्धविशिष्टौ रश्मनाखण्डौ तावुपान्ते तयोः समीपे व्यतिषज्य
मिथः संबध्य मुञ्चेत् न वेष्टयेत् । एवं कृते स्यस्य जायेत । श्रौतो न
तथा कुर्यादिति भावः ॥

यं कामयेत पुमानस्य जायेतेत्यान्तं तस्य प्रवेष्ट्या-

णिमति स्थविमत्प्रवीय दिवः खनुरसीति स्वरुमादाया-
न्तरिक्षस्य त्वा सानाववगूहामीत्युत्तरेणामिष्टां मध्यमे
रशनागुणे ऽवगूहति । ८ ।

रशनाखण्डौ बन्धनादारभ्यान्ताद्देष्टवित्वा तयोरखन्ते सुलमन्तं त्रिधा
बन्धने यो मध्यगुणस्तस्मिन्स्वरुमवगूहति ॥

उत्तमे सर्वेषु वा । द्वयोरथरयोरिति वाजसनेयकम्
। १० ।

गताः ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

पशुं स्रपयन्ति कूटकर्णकाणखण्डवरणक्षेणसप्तशफ-
वर्जम् । १ ।

पशुः कृत्तः इन्द्राग्निभ्यां कृत्तस्येति लिङ्गात् । कूटो भग्नगट्टः । कर्णः
कर्णेन विकलः काणश्चक्षुषा खण्डो दन्तैः वण्डः पुच्छेन श्रोणः
पादेन । तथा वण्डस्तु द्वित्रपुच्छः स्याच्छ्रोणः पट्टुरित्यादि नैघ-
ण्टुकाः । सप्तशफः सप्तशूरः एकेन पादेनैकशफ इति यावत् ॥

अत्रानुपदमाह भारद्वाजः यद्यङ्गहीनः स्याद्रूपतो वा व्यङ्ग्यः संपद्येत
वैष्णवीं सारस्वतीं वाथयामिति ऊत्वा सर्वप्रायश्चित्तानि जुहुयात् ॥

यद्यङ्गहीनः स्यादङ्गतो वा विरुज्येत । २ ।

अङ्गहीनः जनन एव विकल्पाङ्ग इति यावत् । अङ्गतो वा विरुज्येत
रोगादिमैवं चेदङ्गहीनः पशुः कृटादिवर्जमेव पशुं खपयन्तीति
पूर्वव संवन्धो बोध्यः । इदं विस्पष्टार्थं तदतिरिक्तस्य वैकल्यस्याप्रयो-
जकत्वात् ॥ कृटादिविशिष्टमप्यङ्गीकृत्याह ॥

अथैकेषां वैष्णवीमाम्नावैष्णवीं सारस्वतीं बार्हस्प-
त्यामिति च हुत्वा प्रयोजयेत् । ३ ।

वैष्णव्याद्याः प्रमिद्धा याः काश्यप याद्याः सामान्यतो निर्देशात् ।
अथ बौधायनः रूपतो वा वर्णतो वा यद्यङ्गहीनः पशुरिति
प्रकृत्य आग्नेयीमित्याद्युक्तवान् ॥

यो ऽपन्नदन्मलं तत्पशूनामिति विज्ञायते । ४ ।

यो ऽपन्नदन्पतितोत्थितदन्तो न भवति पशूनां मध्ये तन्मलं वर्ज-
नीयमित्यर्थः । तथा च वङ्कचाः यदा वै पशोर्दन्ताः पुनर्जायन्ते
ऽथ स मेध्यो भवतीति । एवं च प्रतिनिधिरण्यं न कर्तव्यो भवति
प्रतिषेधाच्च प्रतिनिधिर्निवृत्त इति न्यायात् ॥ साङ्गसजातीयास्त्राभे
तु व्यङ्गेऽपि विजातीयात्प्रतिनिधेः श्रेयानित्यपरम् । यथाह भार-
द्वाजः आन्त्रातप्रतिषेधे प्रतिनिधेरङ्गं बलीयः यथात्पगावो यथापन्न-
दन्पशुरिति ॥

इषे त्वेति बर्हिषी आदत्ते । उपवीरसीति स्रक्षशाखां
बहुपर्णशाखामप्रतिशुष्काग्रामसुपिराम् । ५ ।

इधे वेत्यावृत्तिरेकवचनात् ॥

यं कामयेतापशुः स्यादित्यपर्णया तस्य शुष्काग्रयो-
पाकुर्यात् । ६ ।

गतः ॥

दृशेनेनापाकरोतीत्येके । ७ ।

यदि दृशेन तदा तस्यैव विभागः पशुसंज्ञपनवपान्तर्धानयोः ॥

बर्हिर्भ्यां सप्तशाखया च पुरस्तात्प्रत्यञ्चं पशुमुपा-
करोति । उपो देवान्दैवीर्विशः प्रजापतेर्जायमाना इति
चैताभ्यामुपस्पृशन्निन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टमुपाकरोमीति । ८ ।

पुरस्तादाश्वनीयस्य प्रत्यङ्मुखमवस्थितं पशुं बर्हिर्भ्यां सप्तशाखया
घोपस्पृशन्नुपाकरोति । देवतार्थत्वेन संकल्पनमुपाकरणम् । उपो
देवानिति यजुर्हृदयं घोपाकरणार्थं नोपस्पर्शनार्थं यदेताभ्यामुपा-
करोतीति लिङ्गात् ॥

पञ्चहत्वी देवतोपदेशनमुपाकरणे नियोजने प्रोक्षणे
वपाया उद्धरणे हृदयस्याभिघारणे इति । ९ ।

पुनरुपाकरणग्रहणं दृष्टान्तार्थं यद्युपाकरणे तथा दृष्टान्तेन यजुषा
सर्वत्र देवतोपदेशनमिति ॥

प्रजानन्तः प्रतियच्छन्ति पूर्वं इति पञ्च हुत्वाग्निं
मन्यति । १० ।

गतः ॥

अपि वाग्निं मथित्वोपाकुर्यात् । ११ ।

अग्निंस्तु पचे प्रजानन्त इति पञ्चाङ्गतयो ऽप्युत्कृष्टन्ते उपाकृत्य
पक्ष जुहोतीति श्रुतेः ॥

अग्नेर्जनिचमसीत्यधिमन्यनं शकलं निदधाति । वृष-
णौ स्थ इति प्राञ्चौ दर्भौ । १२ ।

उक्तो ऽधिमन्यनः ॥

उर्वश्यसीत्यधरारणिमादत्ते । पुरुरवा इत्युत्तरार-
णिम् । १३ ।

अरणी अन्याधेयिष्यावन्ते वा अविशेषात् । तयोर्गार्हपत्यैकयोनिता-
दन्ये एवेत्यन्ये ॥

देवा वां सविता मध्वानक्तित्याज्यस्थाल्या बिले
ऽङ्क्ता घृतेनाक्ते वृषणं दधायामित्युभे अभिमन्याय-
रसीति समवधाय । १४ ।

इति द्वादशी कण्डिका ।

अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । मथ्यमा-
नायानुब्रूहीति वा । १ ।

बिले ऽङ्केति वचनाच्च सुवादिनाज्यमादायानक्ति ॥

प्रथमायां चिरनूक्तायां चिः प्रदक्षिणमग्निं मन्यति ।
गायत्रं छन्दो ऽनुप्रजायस्वेति प्रथमं वैष्टुभमिति द्वितीयं
जागतमिति तृतीयम् । २ ।

गतौ ॥

ततो यथा प्राशु मन्यति । ३ ।

यथा प्राशु शीघ्रतरं भवति तथा मन्यति ॥

यदि मथ्यमानो न जायेत राक्षोघ्नीरनुब्रूयात् । ४ ।
राक्षोघ्नीः क्षण्डपाजौयाः । भारद्वाजस्त्वचानुषद्माह यदि निर्मथ्यो
मथ्यमानो न जायेत तस्य स्थाने हिरण्यकलं व्याहृतीभिर्जुहुया-
दिति ॥

जातायानुब्रूहीति जाते संप्रेष्यति । प्रह्रियमाणायेति
प्रहरन् । ५ ।

गतः ॥

भवतं नः समनसावित्यग्नेणोत्तरं परिधिमाहवनीये
प्रहरति संधिना वा । ६ ।

संधिना परिधिसंधिनोत्तरेण ॥

अग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट इति प्रहृत्य सुवेणाभिजु-
होति । ७ ।

प्रहृत्येति ब्राह्मणानुकरणार्थं वैचित्र्यार्थं वा । अभिजुहोति उग्रं
जुहोति निर्मग्न्यस्य ॥

सावित्रेण रशनामादाय पशोर्दक्षिणे बाहौ परिवी-
योर्ध्वमुत्कृष्यर्तस्य त्वा देवहविः पाशेनारभ इति दक्षिणे
धर्धशिरसि पाशेनाष्टाया प्रतिमुच्य धर्पा मानुषानित्यु-
त्तरतो यूपस्य नियुनक्ति । ८ ।

प्रत्यङ्मुखस्य पशोरुत्तरो बाहुर्दक्षिणो भवति । तथा दक्षिणमर्धशिरः
पाशेन प्रतिमुच्य यथा शिरसो न गलति तथा वशीकृत्य बद्ध्वा
नियुनक्ति रशनाशेषेण यूपे बध्नाति । पूर्ववद्देवतोपदेशनमिन्द्राग्निभ्यां
त्वा जुष्टं नियुनज्जीति ॥

दक्षिणत ऐकादशिनान् । ९ ।

साधशर्थमेवामिह वचनम् ॥

अद्वास्त्वौपधीभ्यः प्रोक्षामीति प्रोक्षति । १० ।

अत्र तु मन्त्रगतादेवाध्यातात्पूर्वदेवतोपदेशनप्रक्षेपेण मन्त्ररूपमुदाज-
हृतुर्बाधायनभारदाजौ यथा अद्वास्त्वौपधीभ्य इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टं
प्रोक्षामीति ॥

अपां पेरुरसीति पाययति । ११ ।

अपिबन्तमपि बलात्पाययति यद्युपपाठ्यमान इति विधिना ॥

स्वात्तं चित्सदेवं हव्यमापो देवीः स्वदतैनमित्युप-
रिष्टादधस्तात्सर्वतश्च प्रोक्ष्य वेदं निधाय सामिधेनीभ्यः
प्रतिपद्यते । १२ ।

सर्वत इत्येव मिद्धे क्रमार्थमुक्तमुपरिष्ठादधस्तादिति । वेद निधाय
 शान्तिधेनौभ्य इति वचनाद्व्यन्तपरिस्तरणहोदयपदनकल्पने न स्त इति
 केचित् ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

सुच्यमाधार्य प्रत्याक्रम्य जुह्वा पशुं समनक्ति । १ ।

प्रत्याक्रम्येति वचनात्सुच्यमाधार्यं न दक्षिणतो गत्वा समनक्ति ॥

सं ते प्राणो वायुना गच्छतामिति शिरसि । सं
 यजत्रैरङ्गानीत्यंसेच्चलयोः । सं यज्ञपतिराशिधेति श्रो-
 ण्याम् । २ ।

अंसेच्चलयोरभकोत्थो. तयोश्चावृत्तिर्मन्त्रस्य ॥

ध्रुवासमञ्जनादि कर्म प्रतिपद्यते समानमा प्रव-
 रात् । ३ ।

गत ॥

षडृत्विजः । ४ ।

अममासार्थं वचनं ब्राह्मणानुकरणार्थं वा । शमितुर्ध्वेति श्रद्धानिरा-
 सार्थमित्यपरम् ॥

दैवं च मानुषं च होतारौ हत्वा पुनराश्राव्य मैत्रा-
वरुणं प्रवृणीते मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ प्रशास्त्रादि-
ति । ५ ।

अग्निर्देवो होतीति दैवममौ मानुष इति मानुषं च हत्वा मैत्रावरुण-
मम्यमौ मानुष इत्यनेन वृणीते होतृविकारत्वात् सौमिके च
तथादर्शनात् व्यक्तपाठाच्च कल्पान्तरेषु ॥

तिष्ठति पशावेकादश प्रयाजान्यजति । ६ ।

एकादश प्रयाजान्यजति तांश्च तिष्ठति पशौ यजति । तच्च त्वमंभव-
पर्युदस्तादेकादशे दशस्त्रेव पशोः स्यान्ननिधमः । निषण्णं तु पशून्
यद्यु वै निषीदेदिति विधिनात्यापयेत् ॥

समिद्धाः प्रेष्येति प्रथमं संप्रेष्यति । प्रेष्य प्रेष्येतीत-
रान् । ७ ।

प्रथमं संप्रेष्यति प्रथमं प्रयाजं प्रति मैत्रावरुणं संप्रेष्यति ॥

चतुर्थाष्टमयोः प्रतिसमानीय दशेष्टैकादशायाज्यम-
वशिनष्टि । ८ ।

चतुर्थप्रभृतयश्चत्वारो वर्हिषो विकाराः अष्टमप्रभृतयः स्वाहाकारस्त्य ।
वर्हिःस्वाहाकारार्थं च प्रकृतौ चतुर्थे समानयनम् । अतश्चतुर्थ एव
सर्वानयने प्राप्ते विभागार्थमुक्तं चतुर्थाष्टमयोरिति ॥

तान्यजमानः प्राक्षतैरादितश्चतुर्भिश्चतुरो ऽनुमन्त्य
चतुर्थस्थानुमन्त्रणेन दुरःप्रभृतींस्त्रीनुत्तमेन शेषम् । ९ ।

तत्तदिकारांस्तस्य मन्त्रेणानुमन्तयत इति भावः । अत एव
न्यायान्तर्देशत्वमपि तत्तदिकाराणां द्रष्टव्यम् ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वा स्वरुस्वधितौ अनक्ति । विः स्वरुं
सकृत्स्वधितेरन्यतरां धाराम् । १० ।

गताः ॥

स्वरुमन्तर्धाय स्वधितिना पशुं समनक्ति घृतेनाक्तौ
पशुं चायेयामिति शिरसि । ११ ।

स्वधितेरधस्तात्स्वरुं क्लोभाभ्यां शिरस्मनक्ति ॥

न वा स्वधितिना स्वरुणैव । १२ ।

अनक्तौत्यन्वयः । तदा तु घृतेनाक्तः पशुं चायस्वेत्युहः ॥

अक्तया शृतस्यावद्यति पशुमितरया विशास्ति । १३ ।

अक्तया स्वधितेर्धारया पक्वस्य पञ्जरङ्गान्यवद्यति । इतरया त्वनक्तया
पशुं विशास्ति शमिता ॥

शमिचे स्वधितिं प्रयच्छन्नाह शमितरेषा ते ऽग्निः
स्पष्टास्त्विति । १४ ।

एषाक्तावदानार्था धारा स्फुटा विदितास्त तया विशमनं परिहरणी-
यमित्यर्थः ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति - पूर्व इति पर्यग्नौ क्रियमाणे
ऽपाव्यानि जुहोत्येकं द्वे चीणि चत्वारि वा । ४ ।

गतः ॥

पशुपतेः पशवो विरूपाः सदृशा उत । तेषां यं
वज्रिरे देवास्तं स्वराडनुमन्यतामिति द्वितीयाम् । ५ ।

दिप्रमृत्तिषु कल्पेध्वेव द्वितीयाहुतिर्निश्चिता ॥

ये वध्यमानमिति प्रमुच्यमाने । प्रमुञ्चमाना इति
प्रणीयमाने । ६ ।

शमिवा यूपात्प्रमुच्यमाने नौयमाने च पशौ जुहोत्यध्वर्युः ॥

रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधा विशतेति वषाश्रपणीभ्यां
पशुमन्वारभेते अध्वर्युर्यजमानश्च । आश्राव्य प्रत्याश्रा-
विते संप्रेष्यत्युपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इति । ७ ।

गतौ ॥

प्रास्मा अग्निं भरत स्तृणीत बर्हिरिति होतुरभिज्ञा-
याहवनीयादुल्लुकमादायाग्नीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते । ८ ।

पूर्वः प्रतिपद्यते पुरस्तात्पशोर्गच्छति ॥

शमिता पशुं नयति । ९ ।

शमिता यूपात्पशुं प्रमुच्य गमनाय कर्षति । तत्र त्वध्वर्युगङ्गती
जुहोति ये वध्यमानं प्रमुञ्चमाना इति ॥

पर्यग्नये कियमाणाथानुब्रूहीति संग्रहेष्यति । पर्यग्नये
ऽनुब्रूहीति वा । १ ।

परितो ऽग्निर्यस्य स पर्यग्निः । तथा कियमाणाथ पश्च इत्यर्थः न
तु परितः कियमाणायाग्नय इति । यथा चैतदेवं तथैकादृशनेषु
व्यङ्ग्यमः ॥

आहवनीयादुल्मुकमादायाग्नीध्रः परि वाजपतिः
कविरिति त्रिः प्रदक्षिणं पर्यग्निं करोति पशुं यूपमाह-
वनीयं शमित्रदेशं चात्वालम् । आज्यानि चेत्येके । २ ।

पर्यग्नौति क्रियाविशेषणम् । यथा पर्यग्निर्भवति पशुस्तथा करोती-
त्यर्थः ॥ तत्र चात्वालान्तमपच्छिद्य पश्चादीनि पञ्च पर्यग्निं करोतीति
प्रथमः कल्पः । आज्यानि चेत्येके इत्याज्यसमुच्चयेन द्वितीय इति
योज्यम् । तथा च सत्याषाढः पञ्च पर्यग्निं करोति पशुं शमित्रदेशं
चात्वालं यूपमाहवनीयं च त्रिः परिद्ववत्याज्यानि चेत्येक इति ।
पर्यग्निं करोति पशुमिति वापच्छिद्य ततो यूपादिपञ्चसमुच्चयेन
द्वितीयः कल्पः । तथा च बौधायनभारद्वाजौ पशुमेव पर्यग्निं करो-
तीत्येकेषामिति । प्रथमा योजनैव तु सूत्रानुगता त्रिः प्रतिपर्येती-
त्यभिपर्यग्निकृते देश इति च नित्यवद्वचनात् ॥

प्रत्यपिसृज्योल्मुकं त्रिः प्रतिपर्येति । ३ ।

पश्चोरेव पर्यग्निकरणमिच्छतामुल्मुकप्रत्यपिसर्ग एव न प्रतिपरिगमनं
परिगमनस्यैवाभावात् । एकत्र स्थितेनापि स शक्यः पर्यग्निकर्तुमिति ॥

प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति - पूर्वं इति पर्यग्नौ क्रियमाणे
 ऽपाव्यानि जुहोत्येकं द्वे चीणि चत्वारि वा । ४ ।

गतः ॥

पशुपतेः पशवो विरूपाः सदृशा उत । तेषां यं
 वत्रिरे देवास्तं खराडनुमन्यतामिति द्वितीयाम् । ५ ।

द्विप्रमृतिषु कन्धेष्वेव द्वितीयाहुतिर्नियता ॥

ये बध्यमानमिति प्रमुच्यमाने । प्रमुच्चमाना इति
 प्रणीयमाने । ६ ।

शमित्रा यूपात्प्रमुच्यमाने नीयमाने च पशौ जुहोत्यध्वर्युः ॥

रैवतीर्यज्ञपतिं प्रियधा विशतेति वषाश्रपणीभ्यां
 पशुमन्वारमेते अध्वर्युर्यजमानश्च । आश्राव्य प्रत्याश्रा-
 विते संप्रेष्यत्युपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इति । ७ ।

गतौ ॥

प्रास्मा अग्निं भरत स्तृणीत बर्हि रिति होतुरभिज्ञा-
 याहवनीयादुल्लुक्कमादायामीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते । ८ ।

पूर्वः प्रतिपद्यते पुरस्तात्पशोर्गच्छति ॥

शमिता पशुं नयति । ९ ।

शमिता यूपात्पशुं प्रमुच्य गमनाय कर्षति । तत्र त्वध्वर्युराहुती
 जुहोति ये बध्यमानं प्रमुच्चमाना इति ॥

उरो अंतरिक्षेत्यन्तरा. चात्वालोत्करावुदञ्चं पशुं
नयन्ति । १० ।

अध्वर्यादयः शमिचा सह पशुमुदञ्चं यद्विर्वदि नयन्ति तदर्थं व्यापा-
रान्कुर्वन्ति । यदा ह्यक्षिन्यायेन शमिचा सह गमनात्तेषां नेष्टत्वो-
पचारः । पशुं तु नीयमानमपि पूर्ववदन्वारभेतैव यजमानः यः
पशुं मृत्यवे नीयमानमन्वारभते वपाश्रपणौ पुनरन्वारभत इति
लिङ्गात् । तथाध्वर्युरप्यन्वारभेतेत्यपरे ॥

नाना प्राणो यजमानस्य पशुनेत्यध्वर्युर्जपति । ११ ।

गतः ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

ऊवध्यगोहं पार्थिवं खनतादित्यभिज्ञायोवध्यगोहं
खनति । १ ।

उदरगतमसुरभि शकृदाधूवध्यं यदूवध्यमुदरस्थापवातीति लिङ्गात् ।
तद्गृह्यते ह्यक्षते यस्मिन्नवटे स ऊवध्यगोहः । तं खनति कश्चिदृत्विक्
परिकर्मा वा ॥

अभिपर्यग्निकृते देश उल्मुकं निदधाति । २ ।

आग्नीध्र इति शेषः । तत्रोत्तरेण चात्वालं शामिचदेश इति मत्या-
षाढः ॥

स शामिचः । ३ ।

भो ऽग्निर्निरुद्धपशोः शामित्रः । अपणे शमित्वसंबन्धात् पशुशपणार्थो
 ऽग्निः शामित्र इति भमाख्यायते ॥

तं दक्षिणेन प्रत्यञ्चं पशुमवस्थाप्य पृथिव्याः संपृचः
 पाहीति तस्याधस्ताद्वर्हिर्रूपास्यत्युपाकरणयोरन्धतरत्
 । ४ ।

उपाकृतः पशुर्यभ्यां ते उपाकरणे ॥

तस्मिन्संज्ञपयन्ति प्रत्यक्शिरसमुदीचीनपादम् । ५ ।

शमितार इति जेपः । श्रवतस्य मारणं संज्ञपनम् ॥

अमायुं कृण्वन्तं संज्ञपयतेत्युक्ता पराङ्गवर्तते ऽध्वर्युः
 । ६ ।

मायुः शब्दः तमकुर्वन्तमित्यर्थः ॥

स्वर्विदसि स्वर्वित्वा स्वरिहि स्वर्मह्यं स्वः पशुभ्यः ।
 लोकविदसि लोकं वित्वा लोकमिहि लोकं मह्यं लोकं
 पशुभ्यः । गातुविदसि गातुं वित्वा गातुमिहि गातुं
 मह्यं गातुं पशुभ्यः । नाथविदसि नाथं वित्वा नाथमिहि
 नाथं मह्यं नाथं पशुभ्यः ॥ न वा उवेतन्मित्रयसे न
 रिष्यसि देवाँ इदेपि पथिभिः सुगेभिः । यत्र यन्ति
 सुकृतेनापि दुष्कृतस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥
 आशानां त्वाशापालेभ्य इत्येपा । विश्वा आशा मधुना
 संस्तृजाम्यनमीवा आप औषधयो भवन्तु । अयं यज-
 मानो मृधो व्यस्यताम् । अष्टभीताः पशवः सन्तु सर्वं

इत्युक्त्वा पराङ्गवर्तते यजमानः ॥ नाना प्राणो यज-
मानस्य पशुनेत्यध्वर्युर्जपति । ७ ।

इति षोडशी कण्डिका ।

यासामूधश्चतुर्विलं मधोः पूर्णं घृतस्य च । ता नः
सन्तु पयस्वतीरस्मिन्गोष्ठे वयोवृधः ॥ इह पशवो विश्व-
रूपा रमन्तामस्मिन्यज्ञे विश्वविदो घृताचीः । अग्निं
कुलायमभिसंवसाना अस्माँ अवन्तु पयसा घृतेनेति
घृपदाज्यमवेक्षमाणौ वाग्यतावासाते अध्वर्युर्यजमा-
नश्च । १ ।

गताः ॥

इन्द्रस्य भागः सुविते दधातनेमं यज्ञं यजमानं च
सूरौ । यो नो द्वेष्ट्यनु तं रवस्वानागसो यजमानस्य
वीरा इति च वाग्धमाने ऽवेक्षेते । २ ।

वाग्धमाने पशौ तमेव पशुमवेक्षेते इत्यर्थः मन्त्रलिङ्गात् । तथा
पशुमभिमन्त्रयते यदि सूरौदेत्येव सत्यापाढः । एकारो वाग्यतास-
मसमुच्यार्थः ।

यत्पशुर्मायुमकृतेति संज्ञप्ते संज्ञप्तहोमं जुहोति
। ३ ।

संज्ञप्तिमाचनिमित्तो होमो न तु मान्त्रवर्णिकमायुकरणादिनिमित्तः
तेन नित्य इति ज्ञापयितुमुक्तं संज्ञप्ते संज्ञप्तहोममिति ॥

शमितार उपैतनेति वपाश्रपणीभ्यां पशुमुपैतो ऽध्व-
र्ययजमानश्च । ४ ।

वपाश्रपणीभ्यां संगच्छतस्ते तु सह ऋष्याख्या निष्ठतमित्याह्वनीये
प्रतिपद्येतां साधारणार्थत्वेन कुम्भीधर्मनात्तांशाम् । तथा धर्मा
इत्यधिकृत्य भारद्वाजः ये शान्त्योखायां पशुश्रपणां वपाश्रपण्यो-
दयश्रुते प्रवृत्त्याख्यामिति क्रियेरिति ॥

पशोः पाशं प्रमुञ्चत्यदितिः पाशं प्रमुमेकेतमिति
। ५ ।

पशोः पशूतः । पाशं रश्माम् ॥

सन्निधौ रश्मनां ग्रीवासु निधायैकशूलयोपसज्य चा-
त्वाल उदस्यत्परातीयन्तमधरं करोमीति । ६ ।

कर्णस्था धमनो जीवा इत्युच्यन्ते । एकशूलयोपसज्य तत्कर्णं कृत्वा ॥

यद्यभिचरेदरातीयन्तमधरं ह्येषामि यं द्विपस्तस्मि-
न्प्रतिमुञ्चामि पाशमिति तथा वृक्षं स्थाणुं स्तम्भं वापि-
दध्यात् । ७ ।

अभिव्रतस्तन्नेन स्थाणुस्त्वामिन् सन्नेन तथा रश्मदया वृक्षादिं बधी-
यात् न तु चात्वाल उदस्येत् । स्थाणुरवाखं तरुप्रकाष्ठम् । मृक्षः
शुष्का ॥

इति सप्तदशौ कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

ततः प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयति । १ ।

स्वायतनादेदिममीपं नयति ॥

नमस्त आतानेति पत्न्यादित्यमुपतिष्ठते । २ ।

अनेकास्तेषां युगपदुपतिष्ठन्ते ॥

अनर्वा प्रेहीति प्राचीमुदानयत्यनुमन्त्रयत इत्येके । ३ ।

ततश्चात्वालं प्रति प्राचीं नयति नीयमानां चानुमन्त्रयते । बह्वीस्त्रे-
कैकां नयति प्रेहीत्येकवचनात् ॥

आपो देवीः शुद्धायुव इति चात्वाले पत्न्यपो ऽवमृ-
शत्यृत्विजो यजमानश्च । ४ ।

सृशन्त्यपः सर्वाः पत्न्यः ॥

न पत्नीत्येके । ५ ।

गतः ॥

अद्भिः पशोः सर्वान्प्राणानाप्याययति । ६ ।

प्राणाप्यायनमेव व्याकरोति ॥

सर्वाण्यङ्गान्यध्वर्युरभिषिञ्चति पत्न्याप्याययति । ए-
तद्वा विपरीतम् । वाक्त आप्यायतामित्येतैर्यथासिद्ध्यम्
। ७ ।

यद्यसिद्धो मन्त्रस्तत्तदङ्गमध्वर्युपत्न्योरन्यतरो ऽभिषिञ्चति तत्तदेवेतर
आप्याययति तेनतेनाप्यायनसिद्ध्यमन्त्रेणाभिमृशतीत्यर्थः । पत्न्येकत्वे
ऽथेकैवाप्याययति । पशुसंस्कारत्वात्तत्र चतुःश्रोत्रघ्राणेष्ववृत्तिः अभि-

ष्ठानाभिधानात् तज्ज्ञेदाश्च । न चाग्निगुवदिन्द्रियाभिधानोपपत्तिः
पशोर्भृतत्वात् ॥

या ते प्राणाञ्जुग्जगामेति हृदयदेशम् । ८ ।

हृदयस्त्रिङ्गाभावादचनम् ॥

मेढ्रं त आष्यायतामिति मेढ्रम् । ९ ।

आगन्तुत्वे ऽपि पादमन्तात्पूर्वमस्य प्रयोगः तथाविनियोगात् ॥

शुद्धाश्चरित्रा इति पादान् । १० ।

चरित्रशब्दस्य पादे प्रयोगमान्द्येनाव्यक्तलिङ्गत्वादचनम् । बहुवचनाच्च
शुगपदाप्यायनं पदानाम् । तथा संप्रगृह्य पद इत्येव बोधायनः ॥

एकैकमाष्याय्य जपति शमद्वा इति पुरा स्तोकानां
भूमेः प्रायणात् । ११ ।

अङ्गमङ्गमाष्याय्य तावदेव जपति शमद्वा इति यावदाप्यायनानामपरां
विन्दवो भूमिं न प्राप्नुवन्ति ॥

शमोऽपधीभ्यः शं पृथिव्या इति भूम्यां शेषं निनीयौ-
पधे चायस्वैनमित्युपाकरणयोरवशिष्टं दक्षिणेन नाभि-
मन्तर्धाय स्वधिते मैत्रं हिंसीरिति स्वधितिना पार्श्वत-
स्तिर्यगाच्छ्रति । १२ ।

दक्षिणेन नाभिं भूमिमध्ये बहिर्निधाय तस्योपरि तिर्यगवस्थितेन
स्वधितिना पार्श्वप्रदेश एव च्छिनत्ति ॥

वर्हिषो ऽयं सव्येन पाणिनादत्ते । १३ ।

गतः ॥

अथ मध्यं यत आच्छति तदुभयतो लोहितेना-
ङ्क्ता रक्षसां भागो ऽसीत्युत्तरमपरमवान्तरदेशं निर-
स्थायै नत्सव्येन पदाभितिष्ठतोदमहं रक्षो ऽवबाध इद-
महं रक्षो ऽधमं तमो नयामीति । १४ ।

आलवस्यमूलापेक्षया वर्हिषः खण्डान्तरमिह मध्यमभिप्रेतं द्वितीयख-
ण्डाभावात् । तन्नाश्रमुभयोरन्तयोरङ्का निरस्थामितिष्ठति उपरि-
तिष्ठति दाभ्यां यजुर्भ्याम् । तच्चेदमहं रक्षो ऽधममित्यादि इदमेत-
मधमं तमो नयामीत्यन्तं द्वितीयम् ॥

इत्यष्टादशौ कण्डिका ।

इपे त्वेति वषामुत्खिद्य एतेन द्यावापृथिवी प्रोष्वा-
यामिति वषया द्विशूलां प्रच्छाद्योर्जे त्वेति तन्निष्ठे ऽन्तत
एकशूलयोपवृणक्ति । १ ।

उत्खिद्य उत्पाद्य । तन्निष्ठे ऽन्ततः तनुतमे वषान्ते । उपवृणक्ति
भिनक्ति शूलप्रोतं करोतीति यावत् ॥

देवेभ्यः कल्पस्वेत्यभिमन्य देवेभ्यः शून्यस्वेत्यङ्गिर-
वोऽस्य देवेभ्यः शून्यस्वेति स्वधितिना वषां निमृज्या-

च्छिन्नो रायः सुवीर इन्द्रामिभ्यां त्वा जुष्टामुत्कृन्तामी-
त्युत्कृन्तति । २ ।

निष्ठञ्च यदन्यद्वपायास्तन्निर्णय । उक्त्तृन्तति क्षिन्ति । जुष्टामुत्कृन्ता-
मीति विशिष्टप्रयोगदर्शनार्थं पुनर्देवतोपदेशनवचनम् ॥

मुष्टिना शमिता वपोद्धरणमपिधायास्त आ वपाया
होमात् । ३ ।

यतो वपोद्धृता तद्विवरं वपोद्धरणम् ॥

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इति शामिचे वपां
प्रतितप्य नमः स्वर्यस्य संदृश इत्यादित्यमुपस्थायोर्वन्त-
रिक्षमन्विहीत्यभिप्रव्रजति । ४ ।

गतः ॥

उत्सुकैकदेशमादायामीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते । ५ ।

उत्सुकस्य शामिन्नार्थल्लैकदेशं पुरस्तान्नयति ॥

वपाश्रपणी पुनरन्वारभते यजमानः । ६ ।

पुनरन्वारभत इति ब्राह्मणानुकरणार्थम् । यथा पशौ नौयमाने तथा
वपायामपि नौयमानायामित्यर्थः ॥

उत्सुकैकदेशमाहवनीये प्रत्यपिस्तृजति । ७ ।

गतः ॥

निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय इत्याहवनीयस्थान्तमे
ऽङ्गारे वपां निकृद्धान्तरा यूपमाहवनीयं च दक्षिणाति-
हृत्य प्रतिप्रस्थाचे प्रयच्छति । ८ ।

अन्तमे प्रथमप्राप्ते निकृद्य । कृडयतिर्दाहकर्म । अतिरत्य स्वयं
यूपाद्वर्गिर्द्वन्यूपाहवनीययोर्भेदेन इत्येत्यर्थः ॥

तां दक्षिणत आसीनः प्रतिप्रस्थाताहवनीये अप-
यति । ९ ।

गतः ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

वायो वोहि स्तोकानामिति वर्धिषो ऽग्रमधस्ताद्व-
पाया उपास्यति । १ ।

वपाया अधस्ताद्गामे तथा सहेपयेपयति । अधस्ताद्वपाया अग्रे
क्षिपतीति केचिन् । तदयुक्तं प्रहरतीत्यववनात् विपर्ययस्यैव ब्राह्मणे
व्यक्ताच्च यथा अग्रं वा एतत्पशूनां यद्वपाग्रमोपधीनां वर्धिर्येतेषां
समर्धयत्यथो ओषधीष्वेव पशून्प्रतिष्ठापयतीति ॥

त्वामु ते दधिरे इव्यवाहमिति सुवेण वपामभिजु-
होति । २ ।

गतः ॥

प्रादुर्भूतेषु स्तोकेषु स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति संप्रेष्यति । ३ ।

अग्निर्मयोगाद्ये मेदघो विन्दवस्थोतन्ने स्तोकाः ॥

अलोहिनीं सुशृतां कृत्वा सुपिप्पला ओपधीः कृधी-
ति दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यां बर्हिषि स्रजशाखायामासाद्य
प्रयुता द्वेपांसीति वपाश्रपणी प्रवृत्त्य निधाय घृतवति
शब्दे जुह्वपधृतावादाय दक्षिणातिक्रम्याश्राव्य प्रत्याश्रा-
विते संप्रेष्यति स्वाहाकृतीभ्यः प्रेष्य स्वाहाकृतिभ्यः
प्रेष्येति वा । ४ ।

यथा न लोहिता भवति तथाज्येनाञ्जन् सुशृतां कृत्वा प्रातर्दोहव-
दभिघार्घ्यादास्य बर्हिषि स्रजशाखायां च सह सादयति । तथा
च भारद्वाजः सांनाय्यवदभिघार्घ्यं तथोदास्य बर्हिषि स्रजशाखायां
प्रतिष्ठापयतीति । वपाश्रपण्योः प्रवर्हणे मन्त्रस्वरूपां निधानं मन्त्र-
लिङ्गात् ॥ अयामनाभिर्मर्शने प्रातर्दोहमन्त्रगतानामिदंतदामूहः
स्त्रीलिङ्गेन । घृतशब्दस्य स्थाने वपाशब्दः ॥

वपट्कृते कृत्वा प्रत्याक्रम्य शेषेण ध्रुवामभिघार्घ्यं
पृषदाज्यमभिघारयत्यथ वपाम् । एतदा विपरीतम् । ५ ।

यच्च वपट्कृते ज्ञत्वेति यन्नस्तत्र वपट्कृत एव जुष्टेति न वपट्का-
रेण । पृषदाज्यमुभयमभिघारयति सुगतं म्यालीगतं च म्यालीगत-
स्यापि वनस्पतीज्यार्थत्वात् प्रयाजानिष्टा हवींष्यभिघारयतीति श्रुतेश्च ॥

नोपभृतम् । ६ ।

रिक्तत्वादिति भावः ॥

आज्यभागौ यजति । ७ ।

उत्तरविकल्पार्थोऽनुवादः ॥

तौ न पशौ करोति । न सोम इत्येके । ८ ।

तौ न तावत्सुतन्ते पशौ करोति । तथा सोमे यः पशुर्न तत्रापीत्यर्थः । सोमे य इष्टिपशवो न तत्रेत्यन्ये ॥

स्वाहा देवेभ्य इति पूर्वं परिवर्ष्यं हुत्वा जुह्वामुप-
स्तीर्य हिरण्यशकलमवधाय कृत्स्नां वपामवदाय हिर-
ण्यशकलमुपरिष्ठात्कृत्वाभिधारयति । ९ ।

परितो वपां ह्वयेते इति परिवर्ष्यौ नाम होमौ ॥ तत्रेदं वक्तव्यं
स्वाहा देवेभ्य इति मन्त्रस्थान्तेऽपि स्वाहाकारेण भवितव्यं न वेति ।
नेति श्रूयात् आदिगतस्यापि देवतापदमात्रेण व्यवेतस्य प्रदानार्थ-
त्वात् । तत्र च लिङ्गम् । स्वाहाकारान्तेषु पथमानेषु स्वाहा पिच
इति पाठः । तथाश्वलायनकेऽपि पठ्यते स्वाहा वाचे स्वाहा वाच-
स्पतये स्वाहा भरस्वत्या इति । यत्र तु पदादधिकेन व्यवयः स्वाहा
त्वा सुभवः सूर्यायेत्यादौ तत्र भवितव्यमेवान्ते स्वाहाकारेण । तत्र च
लिङ्गं स्वाहाधिमाधीताय स्वाहा स्वाहाधीतं मनसे स्वाहा स्वाहा
मनः प्रजापतये स्वाहेत्यादि ॥ न तु सर्वस्यैवादिगतस्य स्वाहाकारस्य
प्रदानार्थत्वं दर्शितं श्रुतौ पुरस्तात्स्वाहाहृतयो वा अन्ये देवा उप-

रिष्टात्स्वाहाकृतयो ऽन्ये स्वाहा देवेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेत्यभितो वपां
 जुहेति तानेवोभयान्प्रीणातीति । तत्किं व्याख्यायवायनिबन्धेन ।
 नैवमनया दर्शितं तत्समानार्थं वाक्यान्तरे श्रुतेरेतदर्थनिर्णयात् यथा
 पुरस्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवा उपरिष्टात्स्वाहाकारा अन्ये यदपां
 महिषोभयतः परिधजति तानेवोभयान्प्रीणातीति । नहि तत्र यः
 प्राणतो य आत्मदा इत्यनयोर्महिषोरादिगतः स्वाहाकारो ऽस्ति
 येनैवमर्थः स्यात् । कस्तर्हि श्रुतेरर्थः । श्रूयताम् । स्वाहाकारेण
 तावद्धोमो लक्ष्यते । तदयमर्थः । प्रधानेज्यायाः पुरस्ताद्धोमभाजः
 केचिदुपरिष्टाद्धोमभाजो ऽन्ये तानुभयानुभयतो ङताभ्यामाहुतिभ्यां
 प्रीणातीति ॥ किं च । अस्यामेव व्याख्यायामभितो वपां
 जुहेतीति विधेरयमर्थवादो घटते न व्याख्यान्तरे । तदा यत्र
 कचित्काले ऽप्युभयत्र मन्त्रङ्गताभ्यामाहुतिभ्यामुभयप्रीणनसिद्धेस्तस्मा-
 द्यथोक्त एवार्थो ऽवदानः ॥ अथ हिरण्यकले ऽनुग्रह उक्तो भार-
 दाजेन यदि हिरण्यं न स्यादाज्यात्मव्यवहोदिति । बौधायनस्वाह
 आज्यस्वाहं वा हिरण्यकलं वा द्वितीये चतुर्थे चेति ॥ मांनार्यवि-
 कारले ऽपि वपाया हस्तेनैवावदानं न सुवेण सुवहस्तस्वधितिर्ना
 द्रवाद्यवदेधेषु योग्यतया व्यवस्थानात् । बौधायनस्वाह सुवेण वपां
 समवसुम्यन्नाहेन्द्राग्निभ्यां क्षागस्येति । नात्रावदानमन्त्रः खण्डना-
 भावान् ॥

एवं पञ्चावत्ता भवति । १० ।

एवं हिरण्यकलाभ्यां सह पञ्चावत्ता वपा भवति ॥

चतुरवत्तिनो ऽपि पञ्चावत्तैव स्यात् । ११ ।

गतः ॥

इति विंशौ कण्डिका ।

इन्द्राग्निभ्यां छागस्य वपाया मेदसो ऽनुब्रूहीन्द्राग्निभ्यां
छागस्य वपाया मेदसः प्रेष्येति संप्रैषौ । १ ।

संप्रैषादेवं भवतः । संप्रैषकालस्तु प्रकृतावेवोक्तो ऽवधनमुष्मा अनु-
ब्रूहीति ॥

जातवेदो वपाया गच्छ देवानिति वपट्कृते हुत्वा
प्रत्याक्रम्य देवेभ्यः स्वाहेत्युत्तरं परिवष्यं हुत्वा वपोद्ध-
रणमभिधारयत्युत्तरतस्तिष्ठन् । २ ।

उक्ते सांन्यायवद्भुतानुमन्त्रणम् । वपोद्धरणमुत्तरतस्तिष्ठन्नभिधा-
रयति । तथा पशुभिधारणे ऽपि वक्ष्यत्युत्तरतः परिक्रम्येति ॥

प्रतिप्रस्थाताहवनीये वपाश्रपणी प्रहरति स्वाहोर्ध्व-
नभसं मारुतं गच्छतमिति प्राचीं दिशूलां प्रतीचीमे-
कशूलाम् । एतद्वा विपरीतम् । ३ ।

उभे व्यत्यस्तापे कृत्वा सह प्रहरति गच्छतमिति लिङ्गात् ॥

अथैने अध्वर्युः संस्त्रावेणाभिजुहोति । ४ ।

गतः ॥

अथ यजमानो वरं ददात्यनङ्गाहं तिस्रो वा धेनू-
स्तिस्रो वा दक्षिणाः । ५ ।

अनद्वाहं वरमिति सामानाधिकरण्ये वरग्रहणानर्थक्याङ्गेदेन योजनीयम् । वरं गोजातीयमाचं वा ददात्यनद्वाहं धुर्यमेव वा वरं धेनूः पयस्विनीर्वा तिस्रः दक्षिणा याः काश्चिदा गास्तिस्र इति ॥

समुत्क्रम्य सहपत्नीकाः पञ्चभिश्चात्वाले मार्जयन्ते ॥ आपो हि छा मयोभुव इति तिस्रः ॥ इदमापः प्रवहतावद्यं च मलं च यत् । यद्वाभिदुद्रोहान्तं यद्वा श्रेपे अभीरुणम् ॥ आपो मा तस्मादेनसो विश्वान्मुञ्चत्वंहसः । निर्मा मुञ्चामि शपथान्निर्मा वरुणादधि । निर्मा यमस्य पड्वीशात्सर्वस्माद्देवकिल्बिषादथो मनुष्यकिल्बिषादिति । ६ ।

दक्षिणां विधिवत्प्रतिगृह्य सर्वे समुत्क्रम्य सह गत्वा मार्जयन्ते । व्याख्यातं मार्जनम् ॥

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

पशुपुरोडाशस्य पाचसंसादनादि कर्म प्रतिपद्यते । १ ।

पश्वर्थः पुरोडाशः पशुपुरोडाशः तस्य पाचप्रयोगप्रभृति तन्त्रमारभते ॥

यथार्थं पाचयोगः । २ ।

चैरर्थः पुरोडाशस्य तानि प्रयुनक्ति । पात्रान्तराणि तु पश्वर्थमेव
प्रयुक्तान्यस्यापि प्रसङ्गेनोपकुर्वन्ति ॥

निर्वपणकाले व्रीहिमयं पशुपुरोडाशं निर्वपत्येका-
दशकपालं द्वादशकपालं वा । ३ ।

पवित्रे कृत्वा पात्राणि संमृश्य निर्वपणम् । न प्रणीता भवन्ति । पश्व-
र्थानामेवोपजीवनादिष्टिविधे चोमविधे तृकमन्या वा यजुषोन्पूयेति ।
भारद्वाजस्याह यजुरुन्पूताभिः पिष्टानि अयतीति । वौधायनस्त्वाह
प्रोचणीशेषेण पिष्टानि संयुयादिति ॥ पुनःपशुपुरोडाशवचनात्पशुपुरो-
डाशः सर्वो व्रीहिमयो भवति न यवमयः । कपालसंख्याप्येवैव सर्वत्र ॥

यद्देवतः पशुस्तद्देवतो भवति । ४ ।

इदमपि सार्वचिकं वेदितव्यम् ॥

हविष्कृता वाचं विस्तृज्य पशुं विशास्ति । ५ ।

हविष्कृता सह विष्टृष्टवाचोरध्वर्युयजमानयोः पशुं विशास्ति शमि-
तेति श्रेयः शमितरेषा ते ऽग्निः स्पष्टास्त्विति लिङ्गात् ॥

हृदयं जिह्वा वक्षो यकृद्दृक्पौ सव्यं दोरुमे पार्श्वे
दक्षिणा ओणिर्गुदृतृतीयमिति दैवतानि । दक्षिणं दोः
सव्या ओणिर्गुदृतृतीयमिति सौविष्टृतृतीयमिति । क्लोमानं
स्त्रीहानं पुरीततं वनिष्ठुमधूभ्रीं* मेदो जाघनीमित्युद्ध-
रति । ६ ।

* This word has been corrected whenever it occurs; all MSS. read always वनिष्ठु instead of वनिष्ठुभी.

यकृत् कालखण्डं नाम सदीये मांसम् । वृक्षौ पार्श्वगतौ पिण्डौ ।
 गुदं स्वविभक्तमेवोद्हरति विभागस्त्वस्य परस्ताद्भविव्यति । क्षोमादीना-
 मिडाद्यर्थ उद्धारः । क्षोमा नाम यकृत्सदृशं तिलकाण्यं मांसम् ।
 क्षौचा गुल्मः । पुरीतत् अन्नम् । वनिष्ठुः स्खविष्ठान्तम् । अध्वधी
 ऊधःस्थानीयं मांसम् । मेदः चर्म हृदयस्य वृक्षयोश्च । जाघनी
 पुच्छम् ॥

गुदं मा निर्द्वेपीरिति संप्रेष्यति । ७ ।

शमितारं संप्रेष्यत्यध्वर्युः । तत्र निर्द्वेपीरिति को ऽर्थः । तमाह ॥

मा विपर्यास्त* इत्यर्थो भवति । ८ ।

गुदं च वनिष्ठु च मा विपर्यास्ताः तयोः सदृशाकृत्योर्मिथो विपर्यासं
 मा कृथा इत्यर्थः । तयोः सुपिरविपरिवर्तनं विपर्यास इत्यन्ये ॥ विप-
 र्यास्त इति तु पठतां ग्रामादिकस्तकारः ॥

उदक् पवित्रे कुम्भ्यां पशुमवधाय शूले प्रणीक्ष्य
 हृदयं शामित्रे श्रपयति । ९ ।

कुम्भादीनां प्रतिपन्नादि पवित्रनिधानान्तं कर्म शामित्रे हृदोदक्-
 पवित्रायां कुम्भ्यां कृत्स्नमुद्धृतं पशुं दुग्धसेचनमन्त्रेण युगपदवधाय
 श्रपयति । हृदयं तु हृदयशूलप्रोतं कृत्वा प्रत्यचेण श्रपयति । श्रपणं
 तु शमित्वकर्म गृह्यतं हवीः शमितरिति लिङ्गात् अग्नेः शामित्रस-
 माख्यानाच्च ॥

अवहननादि कर्म प्रतिपद्यते । १० ।

अवहननादि प्रतिपद्याप्येभ्यो निनीय लौकिकैर्दर्भः प्राञ्चिं संमार्ष्टि ।
ऊहेनादाय ततः प्रस्तुरे पवित्रे अपिसृज्य पुरोडाशमुद्धास्याभादयति ॥

वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरति । शृते वा पशौ
। ११ ।

व्यवस्थितविकल्पार्थः वाञ्छब्दः । एवं वपाप्रचारानन्तरं पुरोडाशं
निरूप्यासाद्य शृते पशौ तेन प्रचरति । यदा पशुमालभ्य पुरोडाशं
निर्वपति समेधमेवैनमालभते वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरतीति
ब्राह्मणानुसारेण पशुमंजपनानन्तरमेव पुरोडाशं निरूप्य वपाप्रचा-
रानन्तरं तेन प्रचरतीत्यर्थः । तथा च भारद्वाजः पशुमालभ्य पुरो-
डाशं निर्वपतीति विज्ञायते जननरवादो ऽभिप्रेतो वपया प्रचर्य
पुरोडाशेन प्रचरतीति । बौधायनस्याह पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्व-
पेदिति शालीकिरिति ॥

इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्यानुब्रूहीन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्य
प्रेष्येति संप्रैपौ ॥ इन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्यावदीयमान-
स्यानुब्रूहीन्द्राग्निभ्यां पुरोडाशस्य प्रेष्येति वा । १२ ।
पूर्ववद्वाक्या ॥

अभये ऽनुब्रूह्याभये प्रेष्येति स्विष्टकृतः संप्रैपौ । १३ ।
मात्र नारिष्ठाः न चान्न परिध्यपां निनयनम् । पश्वर्थानामेव प्रमज्जा-
हुतानुमन्त्रणे ऽप्यग्नेरहमिति विकारः ॥

इति द्वाविंशौ कण्डिका ।

प्राश्चित्तमवदायेडां न यजमानभागम् । १ ।

अवद्यतीति विपरिणामेनान्वयः । तेषां प्राश्चित्तमेवावद्यति न तत्स-
मसमर्थं यजमानभागमित्यर्थः ॥

हविराहुतिप्रभृतीडान्तः संतिष्ठते । २ ।

यदतो ऽह्नां प्रयाजानुयाजादि तत्सर्वं पदार्थमेवानुष्ठितं प्रसङ्गेनो-
पकरोतीति भावः । एवं च तच्चालम्ब्यप्रसङ्गं यदैशेषिकमङ्गं पुरोडा-
शस्य यथा फलीकरणहेमः । कपालविमोचनं चेति तत्रैव कर्तव्य-
मित्युक्तं भवति । तत्र च लिङ्गं स्वनीयानामिडान्ते वैशेषिकाणामनु-
क्रमणम् । भारद्वाजसत्यापाढौ चाहतुः 'अत्र पशुपुरोडाशस्य पिष्ट-
लेपफलीकरणहेमौ जुष्टेति कपालविमोचनं चेति । सूकालौ
कार्याणीत्यपरं उत्कर्षेदित्यपरमिति लिङ्गात् ॥ यजमानभागस्य तु
वाचनिको निषेधः । केचित्तु वाचनिकमिडान्तलमिष्टा नान्यदपि
प्रतिषेधन्ति । तेषां यजमानभागावदानप्रतिषेधो ऽनर्थकः स्यात्
प्राशनाभावादेवावदाननिवृत्तेः ॥

उपहुतां मैत्रावरुणपृष्ठा भक्षयित्वा पूर्ववत्प्रस्तरे
मार्जयित्वा सुवेण पृषदाज्यस्योपहत्य वेदेनोपयम्य चिः
पृच्छति शृतं हवीः ३ शमितरिति । ३ ।

भक्षणवचनं मैत्रावरुणाय विधानार्थम् । तस्य चाप्राश्चित्तस्यापि अनु-
वाक्याग्रेष्वर्थवत्त्वेन होत्रध्वर्युर्विकारत्वाद्भक्षणप्राप्तिरिति भावः ।
मार्जनवचनं तु भक्षणशेषत्वं मार्जनस्य स्वापयितुम् । अतो यद्यदि-

डान्तमुक्तं तन्मार्जनान्तं भवति । पृषदाज्यग्रहणं म्यालीगतस्येष्टं सुग-
तस्थानुयाजार्थत्वात् । उपहत्य गृहीत्वा ॥

श्रुतमितीतरः प्रत्याह । ४ ।

शमिता तु सुपरीक्षितपाकः प्रत्याह । यो ऽगृह्यते गृह्यतमाह स एन-
चेति दोषः श्रूयते ॥

अर्धाध्वे द्वितीयं प्राप्य तृतीयम् । ५ ।

द्वितीयं तृतीयं पृच्छतीत्यन्वयः ॥

पूषा मा पशुपाः पात्विति प्रथमे ऽभिप्रव्रजति ।
पूषा मा पथिपाः पात्विति द्वितीये । पूषा माधिपाः
पात्विति तृतीये । ६ ।

प्रथमे द्वितीय इति प्रतिप्रश्ने हत इति शेषः । तथा पृष्ठाभिका-
मेत्पूषा मेति द्वितीयं पृष्ठापकामेत्पूषा मेत्येव बौधायनः ॥

श्रूलात्प्रवृद्ध हृदयं कुम्भ्यामवधाय सं ते मनसा मन
इति पृषदाज्येन हृदयमभिधारयत्युत्तरतः परिक्रम्य
। ७ ।

तृतीयेन गमनमन्वेणोत्तरतः परिक्रम्य हृदयमभिधारयति । न
चात्रोत्तरतः परिक्रम्येत्यस्योत्तरखत्रेण सह योजना शङ्कनीया त्रिभिः
प्रश्नैस्त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रिभिश्चाध्वनो ऽवच्छेदैर्विशिष्टस्य गमनस्योभयोरपि
हृदयपद्मभिधारणयोरङ्गत्वात् तस्य चानिर्दृष्टत्वात् व्यक्तीकत्वाच्च भार-

द्वाजमत्याषाढाभ्याम् । उत्तरतः परीत्य पृषदाज्येन हृदयमभिधार-
यतीत्यर्थः ॥

आज्येन पशुं यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्ट इति । ८ ।

पशुमाज्येनाज्यस्याख्या आनीतेनाभिधारयति उत्तरत एव स्थितः ॥

स्वाहोष्मणो व्यथिष्या इत्युद्यन्तमूपमाणमनुमन्तयते
। ९ ।

उद्यन्तं ऊर्ध्वं यन्तम् ॥

पशुं हरन्पार्श्वतो हृदयशूलं धारयत्यनुपस्पृशन्ना-
त्मानमितरांश्च । १० ।

सांनार्थवत्पशुसुदास्य हरन् कुम्भ्याः पार्श्वतो हृदयशूलं धारयति
न च तेन हस्तधृतेनोपस्पृशत्यङ्गान्तरमन्यांश्च । धारणमपि तस्य
रज्ज्वादिना बद्धा न साक्षाद्दस्तेनेत्येके ॥

अन्तरा यूपमाहवनीयं च दक्षिणातिहृत्य पञ्चहोत्रा
पट्टोत्रा वा दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामासाद्य चतसृषूप-
स्तृणीते जुहूपधृतोर्वसाहोमहवर्न्यां समवत्तधान्या-
मिति । ११ ।

अतिहरणं व्याख्यातम् । समवत्तधानी इडापात्रम् ॥ तत्रेदमिन्द्रि-
यमित्यासत्राभिमर्शनमन्त्रे हविर्मयि अयतामिति मंनामः । तत्र च
लिङ्गानि कागस्य हविषो ऽनुब्रूहि मनोतायै हविषो ऽवदीयमानस्य

अथ हविषा प्रचरति यदि वषा हविरवदानं वेत्यादीनि । आश्रया-
यनद्याह वषा पुरोडाशो हविरिति पशोः प्रदानानीति ॥

जुह्वपभृतेर्हिरण्यशकलाववधाय बर्हिषि सप्तशा-
खायामवदानान्यवद्यन्तंप्रेष्यति । १२ ।

इति वयोविंशौ कण्डिका ।

मनोतायै हविषो ऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति । १ ।

वर्हिं प्रतशाखयोस्तदङ्गं निधाय स्वधितेरक्तया धारयावदानमन्त्रेण
हिनत्ति । प्रकान्ते चावदाने मनोतायै संप्रेष्य ॥

हृदयस्याग्ने ऽवद्यति । अथ जिह्वाया अथ वक्षसो
याथाकामीतरेषाम् । २ ।

अथाणामेषैतेषां क्रमनियमो याथाकाम्यमितरेषामङ्गानाम् ॥

मध्यतो गुदस्यावद्यतीत्युक्तम् । ३ ।

उक्तमिदं ब्राह्मणे मध्यतो गुदस्यावद्यति मध्यतो हि प्राण उत्तम-
स्यावद्यतीति । तेन देवताणामवदानानां मध्यतो ऽन्ततो वा गुदाव-
दानमित्यर्थः ॥

यथोद्धृतं वा । ४ ।

यः प्रथम उद्धरणे क्रम उक्तः स एवावदाने ऽप्यस्तु ॥

दैवतानां द्विर्द्विरवदाय जुह्वामवदधाति । उपभृति
सौविष्टकृतानां सकृत्सकृत् । ५ ।

दैवतसौविष्टकृतविभागः प्रागेव दर्शितः ॥ तत्र दैवतानि सर्वाण्यव-
दाय ततः सौविष्टकृतान्यवदति । तत्राह भारद्वाजः प्रत्यभिघार्य
अङ्गाणि खिष्टकृते सकृदिति । पञ्चावन्तिनस्तु चिस्त्रिदैवतेभ्यो
द्विर्द्विः सौविष्टकृतेभ्य इति द्रष्टव्यं पञ्चावन्तं सर्वचेति नियमात्
स्वधितिना धारां क्षिनन्ति द्विः पञ्चावन्तिन इति सिद्धाच्च ॥

गुदं द्वैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधाय मध्यमं
द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति । अणिमत्सौविष्टकृतेषु । ६ ।

गुदस्यावदानकालः प्रागेवोक्तः । तस्मैवेदान्ती विभागप्रकार उच्यते ।
यदा दैवतार्यं गुदादवद्यते तदैवतं चेधा विषमं विभज्य मूलखण्ड-
मुपयङ्गुमार्थं निधाय मध्यमपरिमाणं खण्डमवदानमन्त्रेण देधा
क्षित्वा दैवतेष्ववदधाति । अणु तु खण्डं स्वकाले सौविष्टकृतेषु ॥
पञ्चावन्तिनस्त्वत्रापि चेधा देधा च विभागः पूर्ववत् ॥

अपि वा द्वैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधायैत-
रक्षैधं विभज्य मध्यमं द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति ।
अणिमत्सौविष्टकृतेषु स्थविष्ठमिडायाम् । ७ ।

गुदादपीडावदानमिच्छते । इयं विभागः ॥

चेधा मेदे । अवद्यति द्विभागं सुचोऽस्तृतीयं समवत्तथा-
न्याम् । ८ ।

अवन्तेषु सौविष्टकतेषु मेदस्त्रेधा विभज्य तृतीयमिदार्थं निधाय-
तरौ भागौ सुचोः क्षिपति ॥

यूषे मेदो ऽवधाय मेदसा सुचौ प्रावृत्य हिरण्यश-
कलावुपरिष्ठात्कृत्वाभिधारयति । ६ ।

यूषे पशुरसे मेदो मज्जयित्वा तेन सुगुतान्यङ्गानि प्रच्छादयति ॥

समवत्तधान्यां पडाद्यानीडामवद्यति वनिष्ठुं सप्तमम् ।
पड्भ्यो वा वनिष्ठोः सप्तमात् । १० ।

अवशिष्टानामङ्गानां मध्ये यथोद्धृतं पडाद्यानि कृत्स्नानीडामवद्यति
वनिष्ठुं च सप्तमम् । अत एव नावदानमन्त्रः न च यजमानभागः ।
यदा तु पड्भ्यः तदा सर्वं प्रकृतिवत् ॥

अनस्थिभिरिडां वर्धयति । ११ ।

शिष्टेष्वङ्गेषु धान्यनखीनि तैरिडां वर्धयति । कानि पुनस्तानि ॥

क्लोमानं श्लोहानं पुरीततमित्यन्ववधाय यूष्णोपसि-
च्याभिधारयति । १२ ।

इतिकरणो ऽधूधीमेदस्तृतीययोः प्रदर्शनार्थः । तत्र मेदः पूर्वमवदाय
ततः क्लोमादीनीत्यपरे ॥

इति चतुर्विंशौ कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

अपां त्वौषधीनां रसं गृह्णामीति वसाहोमइवन्यां
वसाहोमं गृह्णाति । १ ।

वसा पशुरसः । स एव होमस्तत्साधनत्वाद्भिप्रेतः तं वसाहोमं
गृह्णाति । युतिप्रसिद्धा तु तथा निर्देशः ॥

स्वधितिना धारां छिनत्ति । २ ।

दक्षिणेन गृह्णन्मध्येन छिनत्ति ॥

द्विः पञ्चावत्तिनः । ३ ।

गतः ॥

श्रीरसीति पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति । ४ ।

प्रयौति लोडयति ॥

वातस्य त्वा ध्रज्या इति तेनैवापिदधाति । स्वधितिना
वा प्रयौति । स्वधितिनापिदधातीत्येके । ५ ।

गताः ॥

अथ यन्न शीष्णो ऽवद्यति नांसयोर्नाणूकस्य नापर-
सक्थ्योरनवदानीयानि । ६ ।

अंसौ स्कन्धौ तावन्तरास्त्रिविण्णो ऽणूकः । श्रोणोरुपरिदेशावपरस-
क्थिनौ । एतेभ्यो ऽङ्गेभ्यो यन्नावद्यत्यनुद्धरणात् तेमैतान्यनवदानीया-
नीत्याख्यायन्ते यथा सुरापक्षांश्चानवदानीयानि च वाजसङ्ग इत्यादौ ।

स्वयं च वक्ष्यति माहृत्या अवदानीयानीति । अस्त्वेवं किं तै-
दानीम् ॥

तानि ऋतैः संनिधाय संमृशतीन्द्रः प्राणो अङ्गेअङ्ग
इति । ७ ।

तान्यनवदानीयानि गृह्णैर्देवतमौविष्टकृतेडैः सह निधायोभयानि
संमृशतीत्यर्थः । तथा गृह्णमगृह्णतं च पशुं संनिधाय संमृशतीति
सत्याषाढः ॥

अथ हविषा प्रचरति । ८ ।

हविःशब्दो ऽङ्गावदानेषु प्रसिद्धः ॥

इन्द्रामिभ्यां द्वागस्य हविषो ऽनुब्रूहीन्द्रामिभ्यां द्वागस्य
हविषः प्रेष्येति संप्रैषौ । ९ ।

गतः ॥

याज्याया अर्धर्चं प्रतिप्रस्थाता वसाहोमं जुहोति
घृतं घृतपावानः पिवतेति । १० ।

मन्त्रमध्यगस्वाहाकारो न प्रदानार्थः मध्यमे स्वाहाकार इति लिङ्गात् ।
तेनान्ते स्वाहाकारेण जुहोति ॥

उद्रेकेण दिशः प्रदिश इति प्रतिदिशं जुहोति । मध्ये
पञ्चमेन । ११ ।

उद्रेकः श्रेष्ठः । पञ्चमेन मन्त्रेण ॥

प्राञ्चमुत्तमं संस्थाप्य नमो दिग्भ्य इत्युपतिष्ठते । १२ ।

पठं होमं मध्यादारभ्य प्राञ्चं समाप्य ता एव दिश उपतिष्ठते
सन्त्रलिङ्गात् ॥

वपट्कृते जुहोति । १३ ।

हविरिति शेषः । सांनयवद्भुतानुमन्त्रणम् ॥

अथ वा दिशः प्रति यजेत् । उपरिष्ठाद्वा वनस्पतेः
स्विष्टकृतो वा । १४ ।

अथ ऊते हविषि दष्टे वा वनस्पताविष्टे वा स्विष्टकृति दिशं यागः ।
वसाहोमन्तु सर्वत्र याज्याया अर्धर्से एव ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तीर्य सवन्पृषदाज्यस्योपहत्य
द्विरभिघार्य वनस्पतये ऽनुब्रूहि वनस्पतये प्रेष्येति
संप्रैषौ । वपट्कृते जुहोति । १५ ।

प्रत्याक्रम्य ऊला नारिष्ठान्पृषदाज्यं गृह्णाति स्यान्त्याः सुगतस्त्रानुया-
जार्थत्वात् । द्विन्तु पञ्चावत्तिनः ॥

स्विष्टकृद्वद्यजमानो ऽनुमन्त्रयते । १६ ।

यथा वनस्पतेरर्धं देवयज्ययाधुष्मानित्यादि ॥

उपर्याहवनीये जुह्वामौपश्रुतानि विपर्यस्यन्नाहामये
स्विष्टकृते ऽनुब्रूह्यमये स्विष्टकृते प्रेष्येति संप्रैषौ । १७ ।

दक्षिणतः स्थित एवीपमृतानि जुहुं शमयन्नाहानुवाक्यामप्रेषं ततो
याज्याया इत्यर्थः ॥

वपट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्यायतने सुचौ सादयति
। १८ ।

उत्तरविधानार्थोऽनुवादः ॥

इति पञ्चविंशौ कण्डिका ।

अचेडाया निरवदानमेके समामनन्ति । १ ।

अत्र सुहृदादनानन्तरं प्राकृत एव काल इति भावः । निरवदानं
पृथक्करणम् ॥

अवान्तरेडामवद्यति । २ ।

उत्तरविवरणानुवादः ॥

मेद उपस्तीर्य मेदसाभिधारयति । ३ ।

गतः ॥

यं कामयेतापशुः स्यादित्यमेदस्कं तस्मा द्रव्युक्तम् । ४ ।

तस्मादादर्तयं मेद इति भावः ॥

उपहृतां मैत्रावरुणपक्षा भक्षयन्ति । प्रतिप्रस्थाता
सप्तमः । ५ ।

पशुपुरोडाशादवशिष्टमेव यथा भक्षणम् । प्रतिप्रस्थाताप्यत्राधिकः
तस्यापि पशुभूतवपाश्रपणात्मकप्राकृतकार्यान्वयादिति भावः ॥

वनिष्ठुमग्नीधे षडवत्तं संपादयति । ६ ।

यदा कृत्स्नो वनिष्ठुरिडायामवत्तस्तदा तमिडांशेन महाग्नीधे प्रयच्छति
स षेडावद्भवति । यदा वनिष्ठ्वेकदेशो ऽवत्तस्तदावत्तश्रिष्टं मार्जनान्ते
प्रयच्छति स त्वाग्नीध्रभागवद्भवति ॥

अध्यध्रीं होत्रे हरति । ७ ।

अध्यध्री अपीडायामेवाधिकांशो होतुर्नियम्यते अग्नित्वात् ॥

अग्नीदौपयजानङ्गारानाहरोपयष्टरूपसीद ब्रह्मन्प्र-
स्थास्यामः समिधमाधायग्नीत्परिधींश्चाग्निं च सकृत्स-
होत्संमृद्वीति संप्रेष्यति । ८ ।

उपयजो नाम वक्ष्यमाणा होमाः तदर्थं औपयजाः तेषां होतो-
पयष्टा । व्याख्यातः शेषः ॥ नन्वेते ऽङ्गाराः कुचाहर्तव्याः कुच औपय-
ष्टोपसीदति कथासौ । तत्सर्वं क्रमादाह ॥

आग्नीध्रादौपयजानङ्गारानाहरति । होत्रीय उपय-
जति । ९ ।

शौमिके पशाविति शेषः । लाघवार्थमिह वचनम् ॥

शमिचान्निरूढपशुबन्ध उत्तरस्यां वेदिश्रोण्याम्
॥ १० ॥

शामिचादाहरति ओष्णामुपघजतीत्यर्थः । बौधायनेन त्वचोक्तं अतो
ह स्नाह बौधायनः आहवनीयादेवोदीचो ऽङ्गारान्निर्वृत्य तेषूपयष्टो-
पयजेदिति । तेन पशुत्रपणादूर्ध्वं शामिचानुगतौ उपयजामप्रयोज-
कत्वे ऽप्याहवनीयाङ्गारेषूपयामो दुक्तः । न तु गुदहोमलोप इति
द्रष्टव्यम् ॥

गुदकाण्डमेकादशधा तिर्यक् छित्त्वासंभिन्दन्नपर्या-
वर्तयन्ननूयाजानां वपट्कृतेवपट्कृत एकैकं गुदकाण्डं
प्रतिप्रास्थाता हस्तेन जुहोति समुद्रं गच्छ स्वाहेत्येतैः
प्रतिमन्त्रम् । ११ ।

मंभेदः मंक्रो दारणं वा । सुख्यभन्तरभागस्य बद्धिःपरिवर्तनं पर्या-
वर्तनम् ॥

सर्वाणि हुत्वाङ्गस्वीपधीभ्य इति वह्निपि लेपं निमृज्य
मनो मे हार्दि यच्छेति जपति । पृषदाज्यं जुह्वामानीय
पृषदाज्यधानीमुपभृतं कृत्वा तेनैकादशानूयाजान्य-
जति । १२ ।

गतौ ॥

देवेभ्यः प्रेष्येति प्रथमं संप्रेष्यति । प्रेष्य प्रेष्येतीतरान्
। १३ ।

प्रथममनूयाजं प्रति देवेभ्यः प्रेष्येति प्रशास्तरं संप्रेष्यति । केवलं
प्रेष्येतीतराननूयाजान् ॥

तान्यजमानः प्राक्षतैरनुमन्त्रयते । १४ ।

प्राक्षतैर्जानुमन्त्रणमन्त्रैरिति शेषः ॥

इति षड्विंशौ कण्डिका ।

प्रथमेनाद्यांश्चतुरो दशमं च । द्वितीयेन प्राग्वन्-
स्पतेः । उत्तमेन शेषम् । १ ।

आद्याश्चत्वारो दशमश्च प्रथमविकाराः ततः परे चत्वारो द्विती-
यस्य नवमैकादशावुत्तमस्य । अतस्तेन तेन मन्त्रेण तांस्ताननुमन्त्रयते ।
यथा बर्हिषो ऽहं देवयज्यया प्रजावान् द्वारामहं देवयज्यया प्रजा-
वान् बर्हिषो वारितीनामित्यादि तयोर्जाहुतोरहं देवयज्यया
पशुमान् दैवयोर्होतोरहं तिसृणां देवीनामहमित्यादि तथा वनस्प-
तेरहं देवयज्ययायुग्नानित्यादि । तथा तत्तद्विकाराणां तत्तद्देशत्वम-
प्यनुमन्धातव्यम् ॥

उत्तरयोर्विकारेषूभौ हेतारं चादयतो ऽध्वर्युर्मैचा-
वरुणश्च यजेति । २ ।

दर्शितमेतत्प्राक्तनौ यदुत्तरावनूयाजौ द्वियजाविति । इदानीं तद्वि-
काराणामपि संपाद्यत इति वेदितव्यम् ॥

अत्र स्वरोरञ्जनमेके समामनन्ति । ३ ।

द्वितीयमवाञ्जनं स्वरोः पक्षे विधीयते न तु पूर्वस्वेवाञ्जनस्य काल-
विकल्पमात्रं तस्य पशुसंस्कारार्थत्वेन तत्रैव नित्यत्वात् । तथा च

मन्त्रवर्णः घृतेनाक्तौ पशुं प्रायेथामिति । अक्षं रेतद्भारदाजीषादौ
नित्यवदुभयत्राश्रयवचनात् ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वां स्वरुमवधायानूयाजान्ते जुहोति
द्यां ते धूमो गच्छत्वन्तरिक्षमर्चिः पृथिवीं भस्मना
पृणस्व स्वाहेति । ४ ।

अनूयाजान्ते इति वैचित्र्यार्थम् । अनूयाजममाप्तिदेश इत्येके ॥

समानमा प्रत्याश्रावणात् । ५ ।

तत्राह भारदाजः सर्वा जुहपश्यतो वाजवतीभ्यां ब्यूहति सर्वासु सुतु
प्रस्तरमनकीति ॥

सूक्तवाकप्रैषो विक्रियते । ६ ।

विक्रियते कर्तृतो मन्त्रतश्च । कथम् ॥

तं मैवावरुणो ब्रूयादग्निमद्य हेतारमदृणीते-
ति । ७ ।

इषिता दैव्या इत्याध्वर्यवप्रैषो निवर्तते ॥

ध्रुवावर्जं चतसृभिः परिधीनभिजुहोति । ८ ।

अतिरिक्त्वाद्भुवायाः प्राकृते परिध्यभिहोसे ऽनन्वयाच्च सिद्धस्यैव
ध्रुवावर्जनस्य वचनमसंदेहार्थम् ॥

दक्षिणेन विहारं जाघनीं हत्वा तथा पत्नीः संया-
जयन्ति । ९ ।

पूर्वस्तिगार्हपत्ये पत्नीमंयाजाः । तत्र पाशुक्थोरपि स्तुचोः कस्तम्भ्यां
सादर्नं विमोचनार्थत्वात् । तथा च भारद्वाजः सर्वाः स्तुचः कस्तम्भ्यां
सादयतीति । सादनमन्तस्य तूहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

आज्येन सोमत्वष्टाराविष्टोत्तानायै जाघन्यै देवानां
पत्नीभ्यो ऽवद्यति । नीच्या अग्नये गृहपतये । १० ।

यत्र न सन्ति लोमानि स उत्तानो भागः इतरो ऽन्यः । सर्वाण्यव-
दानानि जाघन्या एव भवन्ति आज्यस्यानापन्नत्वात् । तथा जाघनीं
प्रकृत्याह भारद्वाजः चतुःकृत्वष्टतुरवदानस्य पञ्चकृत्वः पञ्चावदानस्य
नाचोपस्तारणमिधारणानि भवन्तीति ॥

उत्तानायै होच इडामवद्यति नीच्या अग्नीधे । ११ ।

इडास्मानित्यनुमन्त्रणे घृतशब्दस्यानूहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

तां पत्न्यै प्रयच्छति तां साध्वर्यवे ऽन्यस्मै वा ब्राह्म-
णाय । १२ ।

गती ॥

बाहुं शमित्रे । १३ ।

बाहुर्देहः । स लेको हविःशेषभक्षणदद्यादभक्षितमिष्टति ॥

तं स ब्राह्मणाय यद्यब्राह्मणो भवति । १४ ।

अत एव च लिङ्गादिष्टमिष्टं मांसं ब्राह्मणाय देयं भक्ष्यं चास्येति
सिद्धं भवति ॥

यज्ञं यज्ञं गच्छेति त्रीणि समिष्टयजूंषि हुत्वानुपस्पृ-
शन्नुदयशूनमुदङ् परेत्यासंचरे ऽप उपनिनीय शुष्का-
र्द्रयाः । संधायुद्वासयति शुगसीति द्वेष्ट्यं मनसा ध्या-
यन् ॥ १५ ॥

अपत्रीयादि समानमा समिष्टयजुषः । तत्र पिष्टलेपफलीकरणहेतौ
यज्ञपुगेडाग एव व्याख्यातौ । ततस्त्रीणि समिष्टयजूंषि हुत्वा
प्राश्न एव म्याने वर्धिरनुप्रहृत्य ततः प्रातर्दोहवद्यजमानभागप्राशनं
यदा पशव्य इडा भवति । ततो वेद्यमिस्तरणादि आध्वर्यवशेषं
संलाप्य पूर्ववदनुपस्पृशन्नुदयशूनं हुत्वा द्विपदां चतुष्पदां च पशू-
नामसंचरे ऽपाम्प्रति ॥ तत्र च शुगसि तमभिगोचेत्येव मन्त्रः । न
तु शबेर्गामप्रदणं अनदशब्दात् मनसा ध्यायन्निति वचनाच्च ॥

सुमित्रा न आप आपधय इति तस्मिंश्चात्वाले वा
सक्षपत्नीका मार्जयित्वा धाम्नो धाम्नो राजन्नुदुत्तममि-
त्यादित्यमुपस्थायैधो ऽस्येधिषीमहोत्याहवनीये समिध
आधायापो अन्वचारिपमित्युपतिष्ठन्ते । १६ ।

व्याख्यातं मार्जणम् । तत्र

तर्थापत्तिरपि

द्रागः । समिदमौत

स्वयम् आगमं तां

समिध

चायलायनः

मन्त्रि

इष्टिविधो वा अन्यः पशुबन्धः सोमविधो ऽन्यः ।
 स यच्चैतदपः प्रणयति पूर्णपाचं निनयति विष्णुक्रमा-
 न्क्रामति स इष्टिविधो ऽतो ऽन्यः सोमविध इति वाज-
 सनेयकम् । १ ।

इष्टेरिव विधा यस्य स इष्टिविधः । तथा सोमविधः । के पुनस्ते
 विधे । सो ऽयं कर्ता यच्चैतदथाप्रसिद्धं पथर्थमपः प्रणयति ताद्यान्ते
 ऽन्तर्वेदि निनयति विष्णुक्रमांश्च क्रामति स इष्टिविधः । यच्चैतच्चयं
 न करोति स सोमविधः । एतदुक्तं भवति चयमेव तत्पशौ कर्तव्यं
 वा न वेति ॥ तत्र यदा दृष्टार्थाः प्रणीतास्तदार्थलुप्तत्वादासां दृष्टा-
 र्थपक्षे प्रणयनमुच्यते । यदा त्वदृष्टार्थास्तदा नित्यप्राप्तौ पक्षे निव-
 र्त्यन्ते । विष्णुक्रमाणां तु नित्यप्राप्तानामेव पक्षे निवृत्तिर्वचनादिति
 द्रष्टव्यम् ॥

यूपं यजमान उपतिष्ठते नमः स्वरुभ्यः सन्नान्माव-
 गातापस्याद्घ्वान्नं भूयासम् ॥ शृङ्गाणीवेच्छृङ्गिणां संद-
 द्दश्रिरे चपास्तवन्तः स्वरवः पृथिव्याम् । ते देवासः
 स्वरवस्तस्त्रिवांसे नमः सखिभ्यः सन्नान्मावगात ॥
 आशासानः सुवीर्यमिति च । २ ।

यत्प्राग्यज्ञं शं च म इति जपात्तत्कालोपतिष्ठते । तथा चोत्तरसूत्रे
 ऽपि वक्ष्यति ॥

उपस्थाय यज्ञं शं च म इति जपति । ३ ।

यज्ञ यज्ञं गच्छेति त्रीणि समिष्टयजूंषि हुत्वानुपसृ-
शन्हृदयशूलमुदङ् परेत्यासंचरे ऽप उपनिनीय शुष्का-
र्द्रयोः संधावुद्धासयति शुगसोति द्वेष्ट्यं मनसा ध्या-
यन् । १५ ।

सपत्नीयादि समानमा समिष्टयजुषः । तत्र पिष्टलेपफलीकरणहोमौ
पशूपुरोडाश एव व्याख्यातौ । ततस्त्रीणि समिष्टयजूंषि कृत्वा
प्राकृत एव स्थाने वर्धिरनुग्रह्य ततः प्रातर्दोहवद्यजमान्भागप्राशनं
यदा पङ्क्त्य इडा भवति । ततो वेद्यभिस्तरणादि आध्वर्यवशेषं
संस्थाप्य पूर्वदनुपसृशन्हृदयशूलं कृत्वा द्विपदां चतुष्पदां च पशू-
नाममचरे ऽपास्यति ॥ तत्र च शुगमि तमभिगोचेत्येव मन्त्रः । न
तु शत्रोर्नामग्रहणं अनद शब्दात् मनसा ध्यायन्निति वचनाच्च ॥

सुमित्रा न आप औपधय इति तस्मिंश्चात्वाले वा
सहपत्नीका मार्जयित्वा धाम्नोधान्नो राजन्नुदुत्तममि-
त्यादित्यनुपस्थायैधो ऽस्येधिपीमहीत्याहवनीये समिध
आधायपो अन्वचारिपमित्युपतिष्ठन्ते । १६ ।

व्याख्यात मार्जगम् । तत्तस्मिन्हृदयशूले कुर्वन्ति । तथा चायलायन
तस्मिन्परिष्ठादप उपसृशन्तीति ॥ समिधामैकैकशेनाधान मन्त्रलि-
ङ्गात् । समिदमौत्थेतावान्दितौयो मन्त्रः ॥ पत्न्यामूपस्थानमन्त्रे पय
स्वत्यग्र आगमं तां मेति विकारः ॥ अथ प्रणीतामार्जनविष्णुक्रमेषु
याजनानक्रमप्राप्तेषु तेषां प्रवृत्तिविकल्पशाखान्तरोक्त दर्शयति ॥

इति सप्तविंशो कण्डिका ।

इष्टिविधो वा अन्यः पशुबन्धः सोमविधो ऽन्यः ।
 स यत्रैतदपः प्रणयति पूर्णपात्रं निनयति विष्णुक्रमा-
 न्क्रामति स इष्टिविधो ऽतो ऽन्यः सोमविध इति वाज-
 सनेयकम् । १ ।

इष्टेति विधा यस्य स इष्टिविधः । तथा सोमविधः । के पुनस्ते
 विधे । सो ऽयं कर्ता यत्रैतद्यथाप्रसिद्धं पश्वर्थमपः प्रणयति तास्यान्ते
 ऽन्तर्वेदि निनयति विष्णुकर्मांश्च क्रामति स इष्टिविधः । यत्रैतत्तयं
 न करोति स सोमविधः । एतदुक्तं भवति पयमेव तत्पशौ कर्तव्यं
 वा न वेति ॥ तत्र यदा दृष्टार्थाः प्रणीतास्तदार्थशुभ्रत्वादामां दृष्टा-
 र्थपक्षे प्रणयनमुच्यते । यदा तद्दृष्टार्थास्तदा नित्यप्राप्तो पक्षे निव-
 र्त्यन्ते । विष्णुकर्माणां तु नित्यप्राप्तानामेव पक्षे निवृत्तिर्वचनादिति
 द्रष्टव्यम् ॥

यूपं यजमान उपतिष्ठते नमः स्वरभ्यः सन्नान्माव-
 गातापश्चाद्भवान्नं भूयासम् ॥ शृङ्गाणीवेच्छृङ्गिणां संद-
 द्दश्रिरे चपालवन्तः स्वरवः पृथिव्याम् । ते देवासः
 स्वरवस्तस्थिवांसे नमः सखिभ्यः सन्नान्मावगात ॥
 आशासानः सुवीर्यमिति च । २ ।

यत्प्राग्यज्ञं शं च म इति जपान्तकालोपतिष्ठते । तथा सोत्तरसूत्रे
 ऽपि वक्ष्यति ॥

उपस्थाय यज्ञं शं च म इति जपति । ३ ।

यूपमुपस्थाप्य ततो यज्ञं च म इति जपति । सोमेन पशुना
वेष्टा जपतीत्यनेनैव जपस्य सिद्धत्वात्कमार्थमिदं वचनम् ॥ यज्ञ
यूपप्रसङ्गात् संन्यते कर्मणि यूपस्पर्शने प्रायश्चित्तमाह ॥

आहुत्यै वा एतं वनस्पतिभ्यः प्रच्य।वयन्त्युपयज्य
मनुष्याः प्रयान्ति । यूपो वै यज्ञस्य दुरिष्टमामुञ्चते ।
यद्यूपमुपस्पृशेदुरिष्टं यज्ञस्यामुञ्चेत्तमभिमन्त्रयेत् वाय-
वेय ते वायवित्येकम् । वायवेतौ ते वायविति द्वौ ।
वायवेते ते वायविति बहून् । ४ ।

आहुत्यै आहुत्यै वनस्पतीज्ययास्योपकर्तुमेनं यूपं वनस्पतिसकाशा-
द्यज्ञाय निर्वहन्ति मनुष्याः तेनोपयज्य पश्चिज्यां कृत्वा गृहान्प्रयान्ति
च । अत एव लिङ्गादेवगतं उदवसाय पशुना यष्टव्यमिति । उपय-
ज्येति यजेच्छान्दसः संप्रसारणाभावः ॥ एवमाहुत्या परिकीर्त्तौ यूपो
यद्यज्ञस्य दुरिष्टं तदात्मन्यारोपयति । तमेतमामुक्तकिल्बिषं यूपं
यदि कश्चिदुपस्पृशेत्तत्किल्बिषमात्मनि संक्रमयेत् । अतस्तन्निवर्हणार्थं
तमेव यूपमभिमन्त्रयेत् वायवेय त इति । तत्र यूपैकादशिन्यादौ
द्विषह्नां युगपत्काले स्पर्शने द्वितीयतृतीयाभ्यामभिमन्त्रणं न ताव-
त्स्यादिति । तयोरास्त्रानसामर्थ्यात् ॥ एष सर्वार्थो विधिर्न केवलं
यजमानस्य । कस्मात् । संन्यते कर्मणि सर्वेषामेव यूपस्पृष्टौ दोषस्र-
रणात् क्षिरण्यकेशिना सर्वधिकारेण गृह्यकाण्डे तदवचनाच्च ॥

ऐन्द्राग्नौ निरूढपशुबन्धः सौर्यः प्राजापत्यो वा । ५ ।
एतास्त्रिस्तो देवता । निव्ये पशौ विकल्पन्ते ॥

तेन संवत्सरेसंवत्सरे यजेत । षट्सुषट्सु मासेष्वि-
त्येके । ई ।

तेन प्रतिमंवत्सरं सकृद्व्रजेत षट्सुषट्सु वा मासेषु । किं तच्चान्वितः
कालः । नेत्याह ॥

ऋतुव्यावृत्तौ सूर्यवस आवृत्तिमुखआवृत्तिमुखे
वा । ७ ।

ऋतुव्यावृत्तिः चलन्तः । नवमल्लिमदृष्टाः शोभना यवसाः शष्पाणि
यस्मिन्काले स सूर्यवसः प्रावृडिति यावत् । आवृत्तिमुखमित्यय-
नारणा । तदयमर्थः । यदा सकृत्संवत्सरेज्या तदा यस्य कस्यचिद्वृत्तो-
व्यावृत्तौ सूर्यवसे यजेत । यदा तु षट्सु मासेषु तदावृत्तिमुख-
योरिति ॥ तथा च कात्यायनः पश्चिज्या संवत्सरेसंवत्सरे प्रावृथ्यावृ-
त्तिमुखयोर्वेति । केचित्पुनर्ऋतुव्यावृत्तावित्यनेन षट्सुषट्सुव्यावृत्तिषु
षट्सुषट्सु संवत्सरस्य यागमुक्तं मन्यन्ते । तदयुक्तं मन्यन्त आवृत्ति-
मुखवदनभ्यामादेकवचनाच्च । एवं सकृद्विवा संवत्सरस्य पश्चिज्या
कार्येत्युक्तम् ॥ इदानीं सकृदपि तदक्रियायां न केवलमदृष्ट एव
प्रत्यवायः किं तु दृष्टो ऽपि । तस्मान्नानिष्टपशुनातिकर्मितयः
संवत्सर इति दर्शयन्नादरविशेषार्थं श्रुतिमेव तत्रोदाहरति ॥

मांसीयन्ति ह वा अग्नयो जुह्वतो यजमानस्य ।
ते यजमानमेव ध्यायन्ति । यजमानं संकल्पयन्ति ।
पचन्ति ह वा अन्येष्वग्निषु वृथामांसम् । अथैतेषां

नान्या मांसाणा विद्यते । यस्यो चैते भवन्ति तं ततो
नानीजानं पशुना संवत्सरो ऽतीयात् । आयुष्यो ह वा
अस्यैष आत्मनिष्क्रयण इति वाजसनेयकं भवति
भवति । ८ ।

मांसमजुह्वतो यजमानस्याग्नयो मांसीयन्ति मांसमाग्नौ दहन्ति ।
ते यजमानमेव ध्यायन्ति कदा खिन्नो मांसं दास्यतीति । ततस्त्वे-
नमदित्सन्तं संकल्पयन्ति इममेव यजमानाधमं भक्षयिष्याम इति ॥
कथमेव नृशंसमभिमंस्वन्त इति चेत् किमत्र नृशंसम् । लोकिकेषु
ह्यग्निषु वृथामांसं लौकिकमांसं मनुष्याः पचन्ते अग्नयन्ति च तत्प-
च्यमानमग्नय ॥ अथैतेषां यजमाननियन्ति तानामग्नीनामन्तरेण प-
श्चिज्यां न मांसान्तराशास्ति । तन्मात्कारणाद्यस्य खन्वेते ऽग्नयो
भवन्ति य आहिताग्निरिति यावत् तं पशुनानीजानमनिष्टवन्तं न
कश्चित्संवत्सरो ऽतीयात् तत्रैव संवत्सरे यजेत । आयुषे हितो ह्यस्य
यजमानस्यैष पशुः यदग्निभ्यो विभक्षयिष्यत्य आत्मानं निष्क्रीणाति ।
तस्मान्नैवैनमतिपादयेदिति ॥

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायाम-
ष्टमः पटलः ।

२०५८१ इति महत्तमः प्रश्नः ॥

LIST OF ERRATA.

Page	1 line 13	disjoin रत्न रत्नमिति	
"	4 "	0, 10 read रत्न नावदधे विदाकुर्वन्तु तवमवका	
"	7 "	2 transpose the strokes ॥ from behind •करणी- यनान् after इयङ्गिति	
"	8 "	3 प्रतिपत्तिरिति is to be conjectured for प्रतिपत्तिरिति	
"	14 "	8 disjoin विना युग्माना	
"	18 "	16 read स्याविष्टा instead of स्याविष्टा	
"	22 "	14 " चयमोपने " " चयमोपन	
"	24 "	7 disjoin विष्टविष्टयत्त कुर्वते	
"	28 "	5 " कश्चिपुत्रयनीयम् । उपवर्तमानवधानम् ॥	
"	35 "	17 read वचनीरं instead of वृचनीरं	
"	45 "	3 insert जीवे between च and जीवनीय	
"	62 "	3 read •सुतमसि instead of •सुतमसि	
"	91 "	21 " चवीषी— " " चवीषी—	
"	107 "	12 " मूलम् " " मूलम्	
"	109 "	7 " विष्टामनु " " विष्टामनु	
"	112 "	17 " चोक्तवान् " " चोक्तवान् (in part of the impression)	
"	141 "	3 put a stroke after चानोचरम्	
"	150 "	7 read दिवे instead of हिवे	
"	156 "	19 " मध्ये " " मध्ये	
"	170 "	16 " •मर्ष्टयामिति " " •मर्ष्टयामिति	
"	216 "	11 " मध्य " " मध्य	
"	223 note	expunge the point after 'others'	
"	226 "	4 read निवृत्त instead of नि वृ	
"	" "	19 " •यासमि " " •यासमि	
"	229 "	15 " यथा " " यथा	
"	249 "	13 " दुवप्राते यथा " " दुवप्रातेत्यथा	
"	257 "	20 " मधुमत् " " मधुमत्	

Page 258 note 16 read प्रद्यमं instead of प्रद्यम

„ 264	„ 13	„ स्पष्टम्		
„ 286	„ 3	„ •ध्वेयान्स्यादिति	„ „	•ध्वेयान्स्यादिति
„ 305	„ 6	put a stroke behind	•हरति	
„ 310	„ 1	read पुनदञेति	instead of	पुनदञति
„ 333	„ 14	„ पुण्	„ „	„ पुण्
„ „	„ 19	„ पुण्०	„ „	„ पुण्०
„ 353	„ 5	„ उदरागाञ्जति	„ „	„ उदरागाञ्जति०
„ 357	„ 2	„ •ध्व	„ „	„ •ध्व
„ 391	„ 14	„ वधु	„ „	„ वधु
„ 410	„ 2	disjoin वि	व्यधे	
„ 412	„ 13	read माह्वमविर्न	instead of	माह्वपविर्न